

ΑΡ. 5

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

ΔΡΧ. 5

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΔΗΜΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΘΑΜΜΕΝΗ-ΖΩΝΤΑΝΗ
Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΔΡΧ. 260 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 130 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΔΡΧ. 70
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ Λ.Α. 1.10.0 ΓΙΑ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 15 ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΕΛ. 8

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧΜΕΣ 5

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟ — ΤΕΥΧΟΣ 5

23 ΔΕΒΡΙΟΥ — 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΛ. & Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8 - ΤΗΛ. 21-122 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα του ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ
ΤΑ ΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Το μονόπραχτο της γλυκυτάτης συγγραφέως, που κατέκτησε με τα μυθιστορήματά της «Ένας ρώσος σωφέρ» και «Το νευρώσπαστο» το ελληνικό κοινό ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ!
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα του άγγλου ακαδημαϊκού ΦΡΑΝΣΙΣ ΕΛΛΙΟΤ - ΜΠΑΡΡΕΤ

**ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ
«ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ»**
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

Ένα μυθιστόρημα ζούγκλας του γνωστότατου περιηγητού και μυθιστοριογράφου ΧΕΝΡΥ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡ

**Τ' ΑΔΑΜΑΝΤΩΡΥΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ**
= ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ =

και

ή συνέχεια του άριστουργήματος του κ. ΓΕΩΡ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΕΝΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.83
ΑΡΙΘ. 38674

ΟΣΟΙ ΑΓΟΡΑΣΑΝ ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΜΑΣ
ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΜΕ 25 ΔΡΑΧΜΕΣ (5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ)

ΜΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ἀ π ό

ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΡΓΑ

ΠΕΝΤΕ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

1. Τ' ἄσπρα σημάδια	3. Τὸ χέρι - φάντασμα
2. Τὸ γαλάζιο μαργαριτάρι	4. Ἐβένινο κρεβάτι
5. Ὁ ἀσημένιος δῆμιος	

ΕΞΗ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

1. Στὸ καμίνι τῆς Κίνας	4. Ἡ Κορσικάνα
2. Πέντε γάλλοι κουρσάροι	5. Καταραμένος ἔρωτας
3. Τὸ στοιχειωμένο χάνι	6. Ὁ τραγικὸς πύργος

ΠΕΝΤΕ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

1. Στὴ χώρα τῶν λιονταριῶν	3. Οἱ ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας
2. Μὲ τοὺς πιθηκανθρώπους	4. Σπελέα, τὸ προϊστορικὸ θηρίο
5. Χριστούγεννα στὴ ζούγκλα	

ΠΕΝΤΕ
ΑΥΤΟΤΕΛΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

1. Τὸ καράβι τοῦ θανάτου	2 πράξεις
2. Τὸ χέρι τῆς μαϊμοῦς	3 πράξεις
3. Ὁ πύργος τοῦ ἀργοῦ θανάτου	3 πράξεις
4. Ἡ παλαβὴ	μονόπραχτο
5. Θαμμένη ζωντανή	μονόπραχτο

Ὅλα αὐτά, ἀληθινὰ διαλεχτά, πλούσια εἰκονογραφημένα
καὶ μεταφρασμένα γλαφυρά, ἀπὸ εἰδικoὺς λογοτέχνες.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥ-
ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΕΓΚΛΗ-
ΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ARCHIBALD DREYMAR.

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΔΗΜΙΟΣ

Ὁ κεχριμπαρένιος θάνατος. - Στὶς κατακόμβες τοῦ δημίου
Μιά πάλη μὲ τὸν τρομερότερο κακοῦργο. - Οἱ μέθοδοί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΤΑ ΑΡΠΑΓΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παραμονὴ Χριστουγέννων! Ἦταν
μιά νύχτα πλημμυρισμένη ἀπὸ
φῶτα καὶ χαρά.
Οἱ πολυθόρυβοι δρόμοι τῆς με-
γαλουπόλεως, ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥ-
ρα, τόσο πλησίαζαν νὰ πάρουν τὴ
συνθησισμένη ὄψη τους.
Ὡστόσο κόσμος πολὺς ἀκόμα, ἄν-
τρες καὶ γυναῖκες, πηγαίνοντες
σὰν βιαστικοὶ κι' ἄλλοι χάζευαν μπρο-

στά στις προβήκες μερικῶν καταστημάτων, πού τις στολίζανε τὰ Χριστουγεννιάτικα δέντρα.

Καί ὅμως σάν τραγική ἐξαίρεση στή γενική εὐθυμία, πού τύλιγε τὴν ἀπέραντη πολιτεία, μέσα στὸ σπῆτι τοῦ Ζίλμπερτ Γουάρνερ πλανιόταν ἡ ἀγωνία, ἀπλώνοντας παντοῦ τὰ σκελετωμένα χέρια της.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν ἔφτανε οὔτε ὁ ἀντίλαλος τῆς χαρᾶς, πού δονοῦσε τὴν ἀτμόσφαιρα γιατί μέσα στις ἀπέραντες αἰθουσές του πλανιόταν ἀπόψε τὸ φάσμα τοῦ τρόμου.

Ὁ γνωστός διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἐταιρίας πετρελαίων Γουάρνερ καὶ Κόμπανυ, ἦταν πεσιμένος σὲ μιὰ πολυτελέστατη πολυθρόνα μὲ τὰ μάτια κλειστά. Μὰ δὲν κοιμόταν.

Σὲ κάθε σφύριγμα, σὲ κάθε θόρυβο, πού ἐρχόταν ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀναταραζόταν κι' ἓνας νευρικός σπασμὸς ἔκανε τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πελιδνὸ ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Τρεῖς νέοι ντέτεκτιβ κάπνιζαν σὲ μιὰ γωνιά κουβεντιάζοντας μεταξύ τους χαμηλόφωνα. Μὰ ἡ παρούσα τους δὲν καθυσάχαζε τὸν Γουάρνερ.

— Ἀν ἐξακουλουθῇσὶ αὐτό, μούρ-μύρισε στὰ δόντια του, θὰ τρελλαθῶ.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς ντέτεκτιβ, πού τὸν ἄκουσε, σηκώθηκε καὶ τὸν πλησίασε :

— Κύριε Γουάρνερ, θάρρος ! Σήμερα ἐπιτέλους θὰ μάθουμε ! Θὰ δοῦμε ! Λίγη, ὑπομονή, κύριε Γουάρνερ !

Ὁ Γουάρνερ σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του μὲ τὸ μαντίλι του :

— Δὲν μπορῶ πιά ! βόγγησε, τρεῖς νύχτες ἔχω νὰ κλείσω μάτι, τρεῖς μέρες ζω μ' «αὐτό» πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Εἶναι φορές, πού μοῦρχειται ν' αὐτοκτονήσω γιὰ νὰ γλυτώσω ! Δὲν μπορῶ πιά...

— Μὰ γιατί τὸ πῆρατε ἔτσι ; εἶπε σιγὰ ὁ Μάλβερν, ἓνας ἀπὸ τοὺς ντέτεκτιβ.

— Φοβᾶμαι, εἶπε μουγκὰ ὁ Γουάρνερ.

Ὁ ντέτεκτιβ πῆγε στὸ παράθυρο καὶ ἀπότομα τραβήχτηκε μέσα.

— Μοῦ φάνηκε, πὼς κάποιος μῆκε στὸ σπῆτι. Τὸν εἶδα νὰ χάνεται στὴν ἐξώπορτα.

— Πάντως δὲν θάναί αὐτός, εἶπε, Γουάρνερ.

— Ἀρχισε νὰ κόβει βόλτες πάνω κάτω στὸ δωμάτιο.

— Θεέ μου, φοβᾶμαι, μουρμούριζε. Ξαφνικά, βαρεῖα βήματα ἀντήχησαν στὴ σκάλα.

Οἱ ντέτεκτιβ μαζεύτηκαν πίσω ἀπ'

τὴν κλεισμένη πόρτα, μὲ αὐτιά τεντωμένα, σάν λαγωνικά, πού μύριζαν τὸ θήραμα.

Τὰ βήματα ὀλοένα καὶ πλησίαζαν. Ἦταν βήματα ἀργά, σταθερά, πού ἀντηχοῦσαν στὸ παρκέτο τῆς ἐσωτερικῆς σκάλας μὲ μιὰ παράξενη ἠχηρότητα.

Ὁ κινέζος ὑπηρέτης τοῦ Γουάρνερ ὁ 'Α - Ράγκ ἔκανε νὰ γλυστρήσῃ στὸ διάδρομο μὰ ὁ Μάλβερν ὁ ντέτεκτιβ, τὸν κράτησε.

— Ἐβγαλε τὸ ρεβόλβερ του, καὶ καθώς τὰ βήματα ἀκουγόταν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀπότομα ἀνοίξε τὴν πόρτα.

— Ἀθελά, ἔκανε δυὸ βήματα πίσω. Ἦταν τόσο σίγουρος πὼς κάποιος θάταν ἀπένω. Ἀφοῦ ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν τὰ βήματα.

Δὲν ἦταν κανένας, ἀπολύτως κανένας. Τὸ μεγάλο, λαμπροφώτιστο χῶλ, ἦταν ὀλότελα ἄδειο.

Ὁ Μάλβερν ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἐπιθεώρησε τὴ σκάλα, κατέβηκε στὴν εἴσοδο, ρώτησε τὸ θυρωρὸ. Δὲν εἶχε δεῖ κανέναν, ἀπολύτως κανένα. Τοῦ δειξε τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα, πού ἔνα πολὺπλοκο μηχανήμα ἄφηνε ἡλεκρόπληκτο ποιοὶν τὴν ἄγγιζε ἀπένω, τὰ μηχανήματα, πού ἐβαζάν σὲ κίνηση ἡλεκτρικά κουδούνια καὶ σφυρίχτρες ἂν ἓνας ἄγνωστος ἔμπαινε στὸ σπῆτι...

— Ὅλα δούλευαν θαυμάσια. Ὅλα ἦταν στὴ θέση τους.

Θεωρητικά, κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ μῆ. Κανένας δὲν μῆκε.

— Ὅμως τὰ βήματα, τὰ βαρεῖα βήματα, ἦταν κάτι πραγματικὸ, κάτι, πού τέσσερες ἄνθρωποι θὰ μπορούσαν νὰ τὸ βεβαιώσουν.

— Μοῦ φαίνεται, πὼς εἶναι πολὺ πὶδ δυνατός ἀπὸ μᾶς ψιθύρισε ὁ γέρο θυρωρός, πού ἦταν ἕως παληὸς ἀφωσιμένος ἄνθρωπος τῆς Γουάρνερ.

— Ὅσο δυνατός καὶ νᾶναι, θὰ βρεῖ τὸν μάστορή του ! εἶπε ὁ Μάλβερν.

— Πρέπει νὰ προστατέψετε τὸν κύριό μου, ἀπὸ «αὐτό».

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρο - ὑπηρέτη ἔτρεμε καθώς ψιθύριζε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὁ Μάλβερν ἀνέβηκε τρέχοντας τὴν σκάλα. Καθὼς διάσχιζε τὸ χῶλ γιὰ νὰ πάει στὸ δωμάτιο τοῦ Γουάρνερ, ἓνα τετράγωνο κουτί, ἀρκετὰ μεγάλο, τράβηξε τὴν προσοχή του. Δὲν ἦταν πρὶν ἐκεῖ, τὸ τοποθέτησαν τὴν ὥρα, πού αὐτὸς ἦταν κάτω.

Πῆρε μὲ λύσσα τὸ κουτί στὰ χέρια του, καὶ μῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Γουάρνερ, πού ἡ πόρτα του ἦταν ἀνοιχτή.

— Στραβοὶ εἰστε ὅλοι σας, φώναξε

Ὁ ἀσημένιος δῆμιος

ἔξω φρενῶν. Κανένας δὲν εἶδε κάποιον νὰ τοποθετῇ αὐτὸ τὸ κουτί ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ;

— Κύριε, εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς ντέτεκτιβ, ἐγὼ κοίταζα σχεδὸν ὅλη τὴν ὥρα. Μὰ δὲν εἶδα τίποτα. Καὶ δὲν εἶμαι στραβός.

Ὁ Γουάρνερ φάνηκε νὰ ξυπνάει ἀπὸ λήθαργο.

— Βγάλτε ἔξω αὐτὸ τὸ κουτί ! φώναξε. Πετᾶτε το ἄμέσως ! Σᾶς διατάσσω.

Πετᾶτε το ! Εἶναι μπόμπα. Δὲν κα ταλαβαίνετε, πὼς εἶναι μπόμπα ;

Ὁ Μάλβερν κούνησε τὸ κεφάλι :

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ἐλαφρὸ γιὰ μπόμπα. Γυρίστε στὴ γωνιά σας κύριε Γουάρνερ. Ἐμεῖς παίρνουμε ἅπάνω μας τοὺς κινδύνους. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε πληρονομάστε. Κίγκαν, κόψε σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸν σπάγγο !

Ἀλλὰ πρὶν προφτάσει ὁ Κίγκαν νὰ ὑπακούσει ὁ Κινέζος 'Α - Ράγκ πλησίασε κι' ἔκοψε τὸν σπάγγο μὲ μιὰ κοφτερὴ λεπίδα, πού τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ πλατιά μαλκία του.

— Δὲν μοῦ λές, τί τὸ θέλεις αὐτὸ τὸ μαχαίρι, Κινέζε, εἶπε ἄγρια ὁ Μάλβερν.

Ὁ 'Α - Ράγκ κοίταξε τὸν ντέτεκτιβ μὲ ἔχθρα.

— Ὁ 'Α - Ράγκ πάντα μαχαίρι μαζί του. Ὁ 'Α - Ράγκ φυλάει ζωὴ ἀφέντη του. Καὶ δικὴ του ταπεινὴ ζωὴ φυλάει.

Σὰν ἔκοψαν τοὺς σπάγγους καὶ ἐξέτλιξαν τὸ κουτί, πού ἦταν τυλιγμένο σὲ μαῦρο χοντρὸ χαρτί, φάνηκε μιὰ θήκη ἀπλῆ, τετράγωνη, ἀπὸ μαῦρο ἔβρο, σάν αὐτές, πού φυλάνε τὰ χρυσάφια, ἀλλὰ λίγο πὶδ μεγάλη.

Οἱ τρεῖς ἄντρες κι' ὁ Κινέζος ἔσκυψαν μὲ περιέργεια.

Ὁ Μάλβερν μὲ ἀργὰ κινήματα ἀνοίξε τὸ κουτί.

Ἦταν ντυμένο μὲ κίτρινο μεταξωτό. Καὶ στὸ βάθος, πάνω σὲνα βελούδινο, κίτρινο μαξιλάρι, ἓνα περίεργο πρᾶμα ἦταν ἀκουμπισμένο...

Ἦταν μιὰ μάσκα ἀνθρώπινη, σὲ φυσικὸ μέγεθος.

Ἦταν κάτι διαβολικὸ, κάτι τρομερὸ, αὐτὸ τὸ πρόσωπο μὲ τὰ μισόκλειστα μάτια καὶ τὴν φριχτὴ γκριμάτσα ἑνὸς τρόμου ἀπερίγραπτου, πού παραμόρφωνε τὸ στόμα. Τὰ χεῖλη εἶχαν μιὰ σύσπαση τέτοια, σάν ὁ θάνατος νὰ πάγωνε πάνω της τὸ φοβερὸ οὐρλιασμα, πού τῆς ἔφυγε τὴν τελευταία στιγμή...

Ἦταν μούστακι σκλαζὲ τὸ κάτω χεῖλος, καὶ τὰ μαλλιά ἦταν σκληρὰ σάν νὰ μὴν ἦταν μαλλιά. Μὰ κείνο, ποῦκανε τὴν φοβερότερη ἐντύπωση ἦταν τὸ χρῶμα αὐτοῦ τοῦ ἀνατρι-

χιαστικοῦ προσώπου. Ἐνα χρῶμα ἀπίθανο κεχριμπαρένιο, πελιδνὸ μύριες φορές πὶδ φριχτὸ ἀπ' τὴ χλωμάδα τῶν πεθαμένων.

— Τί εἶν' αὐτὸ οὐρλιαζε ὁ Κίγκαν. Μιάζει σάν κερνία μάσκα ! Σὰν πρόσωπο ψεύτικο !

Ὁ 'Α - Ράγκ πλησίασε κι' ἄγγιξε πρόσωπο. Ἦταν σκληρὸ σάν νάταν ἀπὸ πέτρα.

— Φτωχὴ γνώμη Κινέζου, μουρμούρισε αὐτὸ πρόσωπο... Ἀλλ' αὐτὸ ὄχι ψεύτικο. Ὁ Μάλβερν φώναξε τὸν ἐκατομυριοῦχο.

— Κύριε Γουάρνερ, δὲν πλησιάζετε νὰ μᾶς πεῖτε, τί εἶν' αὐτό ; Ὁ Γουάρνερ μόλις πλησίασε ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

— Θεέ μου ! εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη... Θεέ μου... Αὐτό... δὲν εἶναι μάσκα. Αὐτὸ δὲν εἶναι μάσκα. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Στήβεν Μπαίην. Ὁ πελιδνὸς θάνατος. Ὁ θάνατος, πού ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ κεχριμπαριοῦ ! Εἶμαι χαμένος. Ἀξάφνα σώπασε καὶ προσπάθησε νὰ ἐντείνει τὴν ἀκοή του. Εἶχαν ἀρχίσει νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες τῶν Χριστουγέννων, στίς κοντινὲς καὶ στίς μακρινὲς ἐκκλησιές.

— Χτυποῦν οἱ καμπάνες... Τίς ἀκούτε ; Νόμισα, πὼς χτυπᾶνε νεκοικά, πὼς χτυπᾶνε γιὰ τὸ θάνατό μου. Μὰ ὄχι. Ἐκανα λάθος. Εἶναι αὔριο Χριστοῦγεννα. Τὰ τελευταῖα Χριστοῦγεννα τῆς ζωῆς μου.

Καὶ ἔξεσπασε σ' ἓνα γέλοιο φριχτό, ἀπαίσιο.

Ἐπαῖσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ 'Α - Ράγκ ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τοῦδωσε κάτι νὰ μυρίσει, τοῦτριψε τὰ χέρια. Σὲ λίγο ὁ Γουάρνερ συνήλθε.

Ἦταν ἓνα ζωντανὸ πτώμα. Κοίταξε μπροστά του, σάν χαμένος, ἀποβλακωμένος ὀλότελα ἀπὸ τὸν τρόμο :

— Πόσους ἔκανε ὥς τώρα ὁ 'Ασημένιος δῆμιος ; ρώτησε σιγὰ ὁ Κίγκαν τὸν ἀνώτερό του.

— Μὲ τὸν Στήβεν Μπαίην τρεῖς. ἀπάντησε αὐτός. Τρεῖς σ' ἓνα μῆνα ! Εἶναι πολλοί... τάχω βάλει μ' ἓνα σωρὸ γκάγκστερ καὶ κακούργους. Μὰ τοῦτὸ τὸ κακὸ δὲν τὸ συνάντησα πούθενά !

— Ἐτοί ἐνεργεῖ πάντα ;

— Πάντα ! Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὸ θῆμα λαβαίνει ταχυδρομικῶς ἓνα γράμμα. Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ δίνουν οδηγίες, πού νὰ καταθέσει μέσα σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἓνα πολὺ μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ἀν δὲν ὑπακούσει, τὴν

τρίτῃ μέρᾳ τὸν βρίσκουν νεκρὸ. Μ'

αὐτὸν τὸν περίεργο, ἀνατριχιαστικὸ θάνατο, ποὺ τὸν δνόμασαν οἱ γιατροὶ «πελιδνὸ θάνατο».

—Καὶ ὑπογράφει πάντα μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα;

—Ναί. «Ὁ Ἀσημένιος δῆμιος». Γιατί...

Ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσει.

—Τζιλμπερτ Γουάρνερ! ἀκούστηκε

ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

—Ποιὸς μίλησε; ρώτησε ὁ ντέτε-κτιβ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

—Κανέναν ἀπὸ μᾶς, κύριε, εἶπαν.

—Τζιλμπερτ Γουάρνερ, ξανακούστηκε ἡ φωνή.

Ἦταν χαμηλὴ, σὰν ψίθυρος. Γέμιζε ὁμῶς τὴν κάμαρα μὲ τὴν ἀπειλή της.

—Ὅλοι στράφηκαν τότε στοὺς ραδιό-φωνο. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ἡ φωνή. Κα-νέναν ὁμῶς δὲν εἶχε γυρίσει τὰ κουμπιά.

—Τζιλμπερτ Γουάρνερ! ξανάπε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ φωνή. Δὲν ἀγαπᾷς διό-λου τὴ ζωὴ σου;

Ὁ Γουάρνερ, εἶχε σηκωθεῖ. Τὰ χέ-ρια του ἀπλώθηκαν στὸ κενό, σὰν γιὰ νὰ διώξουν κάτι. Στὰ μάτια του, σπι-θοβολοῦσε ὁ πυρετὸς τῆς τρέλλας.

—Θεέ μου! τραύλισε. Ὁ δῆμιος!

«Ὁ Ἀσημένιος δῆμιος»!

—Παράκουσες τὸν «Ἀσημένιο δῆ-μιο» Τζιλμπερτ Γουάρνερ, ἐξακολού-θησε ἡ φωνή, σιγανὴ καὶ συρτή, σὰν ἕνα παράπονο. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀνα-κατέψεις τὴν ἀστυνομία. Κι' ὁμῶς τρεῖς ντέτεκτιβ εἶναι στὸ δωμάτιό σου, ἀ-ὐτὴν τὴν ἴδια στιγμή. Ποιὰ τρέλλα σου σφύριξε, Γουάρνερ, πὼς μπορεῖς νὰ ξεφύγεις ἀπὸ τὸν «Ἀσημένιο δῆ-μιο»; Εἶμαι παντοδύναμος. Δὲν ὑ-πάρχει γιὰ σένα σωτηρία Τζιλμπερτ Γουάρνερ. Δὲν ὑπάρχει πιά σωτηρία.

Πὲς τὴν τελευταία προσευχή σου στὸν Χριστό, ποὺ γεννιέται ἀπόψε, τὴν προ-σευχὴ τῶν ἐτοιμοθανάτων γιατί σὲ μιὰ ὥρα Τζιλμπερτ Γουάρνερ, θάβναι τὸ πρόσωπό σου, σὰν τὸ πρόσωπό τοῦ Μπαίην. Ἀλλοῖμονο σὲ σένα! Τὰ ἀρ-πάγια τοῦ Πελιδνοῦ Θανάτου, σὲ βα-στάνε.

Μιὰ στριγγιὰ φωνὴ σὰν τοῦ ἀγρι-μιοῦ, ποὺ βρίσκεται σὲ κίνδυνο δόνησε τὸν ἀέρα.

—Δῆμιε! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἄκου-σέ με! Δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω! Δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω γιατί δὲν ἔχω τό-σα μετρητά... Δώσε μου καιρὸ καὶ θὰ στὰ δώσω ὥς τὴν τελευταία πεντάρα...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Γουάρνερ ἀντήχησε σὰ μιὰ παράκληση τραγικὴ:

—Δώσε μου καιρὸ, Δῆμιε! Δώσε μου λίγη προθεσμία!

Μὰ ἡ φωνή, ἀσυγκίνητη, ἀδιάφορη ξανάλεγε ἡσυχᾶ...

—Δὲν ὑπάρχει πουθενά σωτηρία γιὰ σένα, Γουάρνερ... Πουθενά!

Ὁ Ἀ-Ράγκ, ἔσκυψε στὸ ραδιόφωνο κι' ἐξέτασε τὰ κουμπιά...

—Ξένος διάβολος ἔφερε φωνή! εἴ-πε...

Γιατί γιὰ τὸν Κινέζο, τὸ ραδιό-φωνο ἦταν ἕνας «ξένος διάβολος», ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν συνήθεισε ποτέ...

Ὁ Μάλβερν ὥστόσο προσπάθησε νὰ δώσει θάρρος στὸν τρομοκρατημέ-νο Γουάρνερ.

—Μὴν κάνετε ἔτσι! τοῦλεγε... Δὲν εἴστε μόνος! Εἶμαστε τόσοι ἄνθρωποι ἐδῶ ἔτοιμοι νὰ δώσουμε καὶ τὴν ζωὴ μας ἀκόμα γιὰ νὰ σᾶς ὑπερασπι-στοῦμε.

Μὰ ξαφνικὰ, ὁ πανικός ἐσφίξε τὸν Γουάρνερ μὲ τὰ παγωμένα δάχτυλά του, καὶ ὁ Γουάρνερ ἔγινε ἕνα πανι-κόβλητο ἀγρίμι, μὲ μιὰ μόνη ἔμμονη ἰδέα: Νὰ κρυφτεῖ κάπου... Νὰ σωθεῖ...

—φοβάμαι, οὐρλιαζε, καταλαβαί-νετε; Φοβάμαι. Ὁ πελιδνὸς θάνατος πλανιέται ἀπάνω μου. Τὸν αἰσθάνομαι. Φευγάτε ὅλοι σας. Φευγάτε! Δὲν θέλω κανέναν ἀπὸ σᾶς, κανέναν.

—Κύριε Γουάρνερ, εἶπε ὁ Μάλβερν, ἡσυχᾶστε.

—Φευγάτε, φευγάτε ἀμέως. Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ θεατές. Ἀπὸ ἀνί-σχυρους θεατές, ποὺ θὰ παρακολου-θοῦν τὴν ἀγωνία μου Σὲ λίγο θὰ πε-θάνω. Εἶμαι ἐτοιμοθάνατος. Φευγάτε. Δὲν θέλω μιὰ ντουζίνα ἀστυνομικοὺς νὰ με παραστέκουν.

—Κύριε Γουάρνερ, δυστυχῶς λά-βαμε διαταγές. Εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουμε. Τὰ νεῦρα σας εἶναι σὲ κακὰ χάλια. Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἕναν γιατρό.

Ὁ Ἀ-Ράγκ πῆγε ὡς τὴν πόρτα.

—Κινέζος φέρεي γιατρό! εἶπε.

—Κινέζος θὰ μείνει ἐκεῖ ποῦναι!

φώναξε ὁ Μάλβερν ἔξω φρονῶν.

Ἀκούς Ἀ-Ράγκ! Δὲν θὰ κουνηθεῖς

πιά ἀπὸ τὴ θέση σου! Ἡ σοῦ φυτεύω

μιὰ σφαῖρα στὸ ξουρισμένο ξεροκέ-φαλό σου.

—Λευκὸς διαβάζει, Κίτρινος ἀκούει,

εἶπε ταπεινὰ ὁ Ἀ-Ράγκ.

—Κίγκαν, εἶπε ὁ Μάλβερν, τηλε-φώνησε σ' ἕνα γιατρό.

—Παρακαλῶ, εἶπε σιγὰ ὁ Γου-άρνερ, ποῦ μιὰ κι' ἡ ἔξωψη τοῦ πέ-ρασε, ἦταν σωστὸ κουρέλι. Ἀφοῦ

πρόκειται νὰ τηλεφωνήσετε σ' ἕνα

γιατρό, τηλεφωνήσατε στὸν δόκτορα

Λουίτζι, ποῦ εἶναι φίλος μου.

—Καλὰ! Τηλεφωνεῖστε στὸν Λουίτζι.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Μάλβερν ἀπει-

Ὁ ἀσημένιος δῆμιος

θύνθηκε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Εἴσαι εἰδικὸς γιὰ ραδιόφωνα, Κέ-λεῦ. Ρίξε μιὰ ματιὰ σὲ τοῦτο.

—Τὸ ραδιόφωνο θάταν σίγουρα! εἶπε ὁ Κέλεῦ. Οἱ λάμπες εἶναι ζεστές.

—Εἶναι καὶ τοῦ Κινέζου ταπεινὴ γνῶμη! εἶπε ὁ Ἀ-Ράγκ.

—Ἐσὺ, βούλωσ' τοι εἶπε ὁ Μάλβερν, ποῦχε τὸν Κινέζο στὸ στομάχι.

Σὲ λίγο κάποιος χτυποῦσε στὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας κοντός, χλωμὸς ἄνθρωπος, μὲ κολλητὰ μαῦρα μαλλιά.

Ἦταν ὁ δόκτωρ Λουίτζι. Ἕνας μεγα-λόσωμος ὡραίος ἄνδρας τὸν συνό-δευε.

—Λουίτζι! φώναξε ὁ Γουάρνερ. Δό-ξα σοὶ ὁ θεὸς ποῦρθες! Σηκώθηκε καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ ἐγκαρδιότη-τα. Καὶ σὺ Γκαίηζ! Σ' εὐχαριστῶ πο-λύ, ποῦ ἤρθεσ φιλε μου!

Ὁ Γκαίηζ, χαμογέλασε μὲ καλωσύ-νη:

—Ἦμουν ἐπάνω μὲ τὸν γιατρό, καὶ πῖναμε καπνίζοντας τίς πίπες μας ὅ-ταν λάβαμε τὸ τηλεφώνημά σου. τί ἔχεις; τί σοῦ συμβαίνει; Φαίνεται πὼς εἶσαι χάλια.

Ὁ Γουάρνερ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἐχὼ νὰ κοιμηθῶ μέρες. Δὲν εἶ-μαι καλὰ. Ναί, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα μιὰ φωνὴ δῶ μέσα μὲ ἀπέληξε. Μιὰ φωνὴ χωρὶς πρόσωπο. Μέσ' ἀπ' τὸν ἀέρα.

Ὁ Λουίτζι χαμογέλασε:

—Τὰ νεῦρα σου εἶναι ταραγμένα, Γουάρνερ... εἶπε. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζεῖ χωρὶς νὰ κοιμᾶται.

Ἐψαξε μέσα στὴν τσάντα του, κι' ἔβγαλε μιὰ σύριγγα.

—Θὰ σοῦ κάνω μιὰ μικρὴ ἔνεση μορφίνης εἶπε. Ἐπειτα θὰ πᾶς νὰ πέ-σεις στὸ κρεβάτι σου. Καὶ θὰ δῆς τί ἡσυχᾶ, ποῦ θὰ κοιμηθῇς.

—Νὰ κοιμηθῶ! Πῶς νὰ κοιμηθῶ, ὅταν ξέρω, πὼς ἡ ζωὴ μου κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή.

—Ἀνοήσιες!

—Ἀνοήσιες βέβαια. Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν δική σου τὴν ζωὴ. Γι' αὐτό.

—Καὶ ποῦ ἔξερεις ἐσὺ, Γουάρνερ.

Ὁ Γουάρνερ πετάχτηκε.

—Τί λὲς Λουίτζι! Δὲν φαντάζομαι νά...

—Νὰ τὸ φαντασθεῖς Γουάρνερ. Πρέ-πει νὰ ἐτοιμάσω ἔβδομηνταπέντε χι-λιάδες δολλάρια, ἢ ὁ «Ἀσημένιος δῆ-μιο» θὰ μὲ κάνει ἕνα θαυμάσιο κε-χρημαπένιο ἀγαλμα.

Στὸ μεταξύ ὁ Λουίτζι ἔβρασε τὰ ἐργαλεῖα του, ἐτοίμασε τὸ μπράτσο τοῦ Γουάρνερ καὶ τοῦκανε τὴν ἔνεση.

Ὁ Γκαίηζ τὸν χτύπησε καλὸκαρδὰ στὸν ὦμο.

—Ἀίντε Γουάρνερ! Νὰ μὴ φοβάσαι

τίποτε. Μὴν ξεχνᾷς, πὼς ἀνάνεσα σ' αὐτὸν τὸν δῆμιό καὶ σὲ σένα εἶμαστε ἕνα σωρὸ ἀνθρώποι... Ὁ Λουίτζι, οἱ ἀ-στυνομικοὶ, ἐγώ.

Ὁ Γουάρνερ κάτι θέλησε νὰ πεῖ, μὰ ὁ Λουίτζι τὸν σταμάτησε.

—Μὴ μιλάς Γουάρνερ!.. Πήγαινα νὰ ξαπλωθεῖς στὸ κρεβάτι σου. Προσπά-θησε νὰ κοιμηθεῖς ὅσο μπορεῖς περισ-σότερο. «Ὁ Ἀσημένιος δῆμιος», σου δὲν παραλλάζει ἀπὸ τὸν «μπαμποῦλα» εἴ-ναι ἕνα νούμερο ἐπιθεωρήσεως καὶ τιποτ' ἄλλο. Ἐλα Γκαίηζ. Ἐμεῖς πᾶ-με. Ὁ Γουάρνερ τώρα θὰ κοιμηθεῖ.

Ὁ ντέτεκτιβ Μάλβερν ἔβαλε τὸ χέ-ρι του στὸν ὦμο τοῦ Λουίτζι.

—Ἀλήθεια ὁ «Ἀσημένιος δῆμιος» σᾶς ἔγραψε;

Ὁ Λουίτζι ἔκανε «ναί» μὲ τὸ κε-φάλι.

—Μὰ δὲν μὲ μέλει διόλου εἶπε. Ἄν πλησιάσουν οἱ μέρες καὶ δὲν τὸν ἔχετε πιάσει, θὰ πληρώσω.

Ὁ Λουίτζι ἔφυγε μὲ τὸν Γκαίηζ, καὶ τότε ὁ Γουάρνερ τράβηξε γιὰ τὴν κα-μαρά του, μὲ τὸν ὑπρέτη του τὸν Ἀ-Ράγκ.

Ὁ Μάλβερν στραβοκοίταξε τὸν Κι-νέζο:

—Μὴν ξεχνᾶτε, πὼς θὰ εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας μὲ τοὺς ἄνδρες μου. Καὶ βγῆκε.

Ὁ Κινέζος ἐξακολουθοῦσε νὰ γδύ-νει τὸν κύριό του.

—Ἀκούσες ποτέ νὰ μιλοῦν γιὰ ἕναν θαυμάσιο μυστικὸ ἀστυνόμο; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Γουάρνερ. Τ' ὄνομά του εἴ-ναι Στίμψον. Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρω-πος, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὰ βάλεϊ μὲ τὸν «Ἀσημένιο δῆμιό» καὶ νὰ τὸν νι-κήσει.

—Ποῦ μπορῶ νὰ τὸν εὔρω; ρώτησε ὁ Ἀ-Ράγκ.

—Δέν... δὲν ξέρω εἶπε νυσταγμένα ὁ Γουάρνερ. Νυστάζω Ἀ-Ράγκ. Κανέναν δὲν ξέρεϊ, ποῦ εἶναι ὁ Στίμψον Παντοῦ μπορεῖ νὰ εἶναι, ἐδῶ ἢ ἄλλοῦ. Μπο-ρεῖ νὰ εἶναι ὁποῦδήποτε.

Τὰ βλέφαρα τοῦ Γουάρνερ ἔπесαν βαρεῖα στὰ μάτια του.

—Σ' αὐτὸν μονάχα Ἀ-Ράγκ, συνέ-χισε σὲ λίγο, θὰ μπορούσα νάλεγα, ὅτι ξέρω... κάτι γιὰ μιὰ ξανθὴ... ποῦ τὴν εἶδα...

Μὰ ἡ νύστα δὲν τὸν ἄφησε νὰ τε-λειώσει τὰ λόγια του. Ἀποκοιμήθηκε.

—Περιμένετε, ψιθύρισε ὁ Κινέζος, νὰ φέρω νερό...

Ἐτρεξε στὸ μπάνιο καὶ γέμισε ἕνα ποτήρι νερό...

Ξαναγύρισε στὴν κάμαρα, ὅταν μιὰ σειρὰ περιέργων ἡχων, παρ' ὀλίγο νὰ

τόν κάνει ν' άφίσει τὸ ποτήρι νά τοῦ πέσει...

Ήταν ἕνας μεταλλικός θόρυβος ἀπὸ δυὸ λεπίδες, ποὺ χτυποῦνται, ἀνακατεμένους μὲ σύρσιμο μεταξωτοῦ καὶ ἕνα πνιγμένο βογγητὸ πόνου καὶ τρόμου...

Ὁ κίτρινος ἔτρεξε πίσω στὴν κρεββατοκάμαρα ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε. Ἐκεῖ ὁ Τζίλμπερτ Γουάρνερ σπάραζε πάνω στὸ κρεβάτι του, μὲ θανάσιμη ἀγωνία... Τὰ χέρια του σφιγγόταν στὸ λαιμὸ του, σάν γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει ἀπὸ κάτι... Τὸ κεφάλι του ἦταν βαθεῖα χωμένο στὸ πουπουλένιο μαξιλάρι, ἀπ' ὅπου ἔβγαιναν δυὸ κυρτές, τεράστιες, χαλύβδινες βελόνες... Δυὸ ἀληθινὰ ἀρπάγια θανάτου, ποὺ βαθεῖα χωμένα στὸ λαιμὸ τοῦ δύστυχου Γουάρνερ, τὸν κρατοῦσαν ἐκεῖ, ἀκίνητο στὸ κρεβάτι τοῦ μαρτυρίου...

Μιά τραγικὴ μεταμόρφωσις γινόταν στὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου... Τὸ δέμα του ἔγινε κίτρινο, πιὸ κίτρινο κι' ἀπὸ τὸ δέμα τοῦ Κινέζου...

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ὁ Μάλβερν μπήκε μέσα...

Ἐγυρε πάνω στὸ κρεβάτι μ' ἀγωνία... Μὰ ἦταν ἀργά πιά... Προσπάθησε νὰ ἐλευθερώσει τὸν Γουάρνερ ἀπ' τὰ φριχτὰ ἀρπάγια, κι' ὅλο καὶ φώναζε διαταγές...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΖΩΝΤΑΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ μόνο αἶσθημα, ποὺ πλημμύριζε τοὺς ἀνθρώπους στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ Γουάρνερ ἦταν ἡ φρίκη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γουάρνερ, πῆρε μιὰ ἔκφραση βουβῆς ἱκεσίας.

Τὰ χαρακτηριστικά του σκληρύνθηκαν σάν νάταν ὁλότελα πιά πεθάνοντος. Τὰ χέρια του, ποὺ ὅλη τὴν ὥρα τῆς μαρτυρικῆς του ἀγωνίας, χτυποῦσαν καὶ τσαλάκωναν συσπασμένα τὰ σεντόνια τοῦ κρεββατιοῦ, πέσανε βαρεῖα κι' ἀνίσχυρα. Τὸ αἷμα σταμάτησε νὰ κυκλοφορεῖ, τὸ δέμα του ἀλλάξε χρόματα, ἀπὸ τὸ κίτρινο τῆς ὥρας, ὡς ἕνα σταχτοκίτρινο. Μόνο τὰ μάτια του ζοῦσαν. Μάτια βρυκόλακα, ἀκίνητα, ποὺ κάτ' ἀπ' τὰ σκληρὰ ματόκλαδα, κοιτάζαν μ' ὀδύνη.

Τὰ χέρια τοῦ Μάλβερν, ἀγγίζαν τὸ παγωμένο χέρι τοῦ Γουάρνερ, καὶ στὸ ἀγέμισμα αὐτὸ ἔνστικτα ὑπεχώρησε.

— Τὰ χέρια του εἶναι σκληρὰ σάν πέτρα, κι' ὅμως ζεῖ. Ζεῖ! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, τί συμβαίνει. Γρήγορα,

— Γρήγορα! Τηλεφωνήστε τοῦ δόκτορος Λουίτζι... Παρακολοθεῖτε τὸν Κινέζο... Τηλεφωνήστε καὶ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μπούρης! Νὰ πάρει ὁ διάβολος νὰ πάρει! Τέσσερες ἀνθρώποι τὸν ἴδιο μῆνα! Μπροστὰ στὰ μάτια μας!

Ὅταν κατάφερε ἐπιτέλους νὰ ἐλευθερώσει τὸ θῦμα ἀπὸ τὰ διαβολικὰ ἀρπάγια, μπόρεσε νὰ μελετήσῃ καλὰ τὸ μηχανισμό τους. Ἐνα σιδερένιο πλακουτσὸ κουτί, ποὺ βρισκόταν κρυμμένο στὸ μαξιλάρι, ἄφισε μὲ τὴν πίεση τοῦ βάρους τοῦ κεφαλοῦ, νὰ ξεφύγουν δυὸ κοφτερές λεπίδες, ποὺ τρυποῦσαν τὸ μαξιλάρι κυρτές καὶ ἀμειλιχτες, σάν νύχια ἀρπακτικοῦ, χώθηκαν στὸ λαιμὸ τοῦ θύματος, ἀφήνοντας μέσα στὸ αἷμα του τὴν περίεργη τὴν ἀγνωστὴ οὐσία, ποῦδινε τὸν πελιδνὸ θάνατο.

Κάτι ἀπλὸ καὶ σατανικὸ.

— Γρήγορα Κίγκαν! ἐπέμεινε ὁ Μάλβερν. Μὴν κάθεσαι ἔτσι νὰ με κοιτᾷς σάν χαμένος! Τηλεφωνήσε τοῦ γιατροῦ!

Μὰ ὁ Κίγκαν στεκόταν ἀκίνητος σάν ὑπνωτισμένος, μὴ μπορῶντας νὰ ξεκολλήσει τὰ μάτια του ἀπ' τὸν Γουάρνερ.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Μὰ κοιτᾷτε τὸ πρόσωπό του...

Τηλεφωνήσε τοῦ γιατροῦ, καὶ τοῦ Μπούρης. Γιατί πρόκειται γιὰ φόνο.

— Γιὰ φόνο; Μὰ Μάλβερν, αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ζεῖ. Ζεῖ ἀπὸ μέσα. Αὐτὸ εἶναι τὸ τρομερότερο.

Μὰ τὴν στιγμή, ποὺ ὁ Κίγκαν ἔσκυβε ἀκόμα μιὰ φορὰ πάνω στὸ κρεβάτι, ἕνα γερὸ χτύπημα στὸ σβέρκο, τὸν κύλησε στὸ πάτωμα ἀναίσθητο. Ὁ Μάλβερν ἔκανε νὰ βγάλει τὸ πιστόλι του, ὅταν ὁ Ἀ - Ράγκ, (γιατὶ αὐτὸς εἶχε χτυπήσει τὸν Κίγκαν), ἔκανε μιὰ ἀπότομη μεταβολή, τοῦδωσε μιὰ γροθιά μ' ὄλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης κάτω ἀπὸ τὸ πηγούνι, καὶ τὸν τὸν ἔστειλε κοντὰ στὸν ἄλλον.

Μὰ ὁ Κίγκαν, κατάφερε νὰ βγάλει τὸ ρεβόλβερ του, καὶ ν' ἀνασηκωθεί στὰ γόνατα. Σημάδεψε καὶ τράβηξε. Δυὸ πιστολιές τρύπησαν τὴν πόρτα ποῦκλεινε πίσω ἀπὸ τὸν Ἀ - Ράγκ.

Ὁ Κινέζος πέρασε σάν ἀστραπή τὸ χῶλ κι' ἕνα ἄλλο σαλονάκι, καὶ χώθηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ δωματιάκι, ποὺ κλειδῶσε πίσω του.

Οἱ κινήσεις του εἶχαν ἀλλάξει. Δὲν ἦταν πιά ὁ ἀργὸς κίτρινος μὲ τὰ ἱερὰ κινῆματα. Ἦταν ἕνας λευκὸς δ-

λος ὁρμή καὶ νεῦρα. Σὲ μισὸ λεπτὸ εἶχε καθαρῶς τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὰ κίτρινα φκιασῆδια καὶ τὸ γυρμένο σῶμα του ἀναστηλώθηκε.

Κοίταζε σ' ἕνα καθρεφτάκι, τὸ πρόσωπό του, τὸ ἀληθινὸ τοῦ πρόσωπο. Ἦταν τὸ θυμάσιο, ἑλκυστικὸ πρόσωπο, τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε μύρια πρόσωπα καὶ ποὺ κανένας δὲν εἶχε δεῖ τὸ πραγματικὸ του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μυστικοῦ ἀστυνόμου Στίμψον. Γιατὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα ὁ ἀληθινὸς Ἀ - Ράγκ, τὴν ὥρα, ποὺ πῆγαινε ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ χῶλ ποῦ κάποιος κουδοῦνισε, δέχθηκε ἀπὸ ἕναν ἀγνωστὸ κύριο, ποὺ φάνηκε στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας μιὰ ὥρα ἀγροθιά, κι' ἕνα μαντίλι μὲ χλωροφόρμιο στὴν μύτη.

Τὸν ἄρπαξαν οἱ συνεργάτες τοῦ μυστικοῦ Στίμψον μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ τὸ πάρει ἐίδση κανεὶς, καὶ ὁ μυστικὸς Στίμψον πῆρε τὴν θέση του. Καμμιά μεταμφίεση δὲν ἦταν δύσκολη γι' αὐτόν. Ὅποια προσωπικότητα ἤθελες, ἤξερε νὰ τὴν μιμηθεῖ.

Τὸ σῶμα του τὸ ἔκανε, ὅτι ἤθελε, τὸ πρόσωπό του τὸ ἴδιο. Καὶ τὸ πιὸ ἐξησκημένο ματι, δὲν θά μπορούσε νὰ τὸν ἀνακαλύψει, ὅταν ἀπεφάσιζε ν' ἀλλάξει προσωπικότητα καὶ νὰ μπεῖ στὸ πετρεῖ ἑνὸς ἄλλου.

Σὲ τούτην τὴν περίπτωσι, τὸν δυσκόλεψε λιγάκι ἡ περίεργη ὁμιλία τοῦ Κινέζου. Τὴν ἔμαθε κι' αὐτὴ τόσο καλά, ποὺ κι' ὁ Γουάρνερ ὁ ἴδιος γελᾶσθηκε.

Ὡστόσο ὁ Στίμψον δὲν ἔχανε τὸν καιρὸ του. Μιὰ κι' ἔπαψε νὰ εἶναι ὁ Ἀ Ράγκ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ κάτι ἄλλο. Δηλαδή ἐπιθεωρητὴ Μπούρης, ὁ ἐπιθεωρητὴς, ποὺ ἔαφτανε σὲ λίγο ἀφοῦ τῶχαν τηλεφωνήσει.

Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ γίνθηκε λοιπὸν ἕνας μεγαλόσωμος καλοφκιαγμένος ἀνδρας στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του, μὲ κόκκινο πρόσωπο, καὶ ἀνοιχτόκαρδο γέλοιο.

Κι' ἔπρεπε νὰ κάνει γρήγορα. Πολὺ γρήγορα. Πρὶν ὁ πραγματικὸς Μπούρης προφτάσῃ νάρθει.

Ἀφοῦ ὁ Στίμψον ἐτοιμάστηκε ἀνοίξε τὴν πόρτα. Πῆγε στὸ χῶλ, καὶ σχεδὸν σκόνταψε ἀπάνω στὸν Κίγκαν ποῦχε ἐπιτέλους κατορθώσει νὰ σπᾷ τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας, καὶ νάβγῃ ἔξω σάν τρελλὸς γυρεῶντας τὰ ἴχνη τοῦ Κινέζου.

— Κύριε Μπούρης! φώναξε, σάν τὸν εἶδε. Τί καλά ποὺ ἦλθατε ἔτσι γρήγορα. Ὁ θεὸς σὰς ἐφώτισε!

Μιὰ ἔκφραση ἐκπλήξεως γράφηκε στὰ χαρακτηριστικά τοῦ ὑποθετικοῦ

Μπούρης.

— Μὲ φωνάξατε ἑμένα; Μοῦ τηλεφωνήσατε; Ἀλήθεια; Μὰ πότε; Ἐγὼ τυχαίως ἀνέβηκα γιὰ νὰ δῶ τί κάνει ὁ Γουάρνερ.

— Εἶδα τὸν δῆμιο! τὸν «Ἀσημένιο δῆμιο». Ἐχει μιὰ φάτσα Κινέζικη, καὶ στραβὰ μάτια. Καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Γουάρνερ. Καταλάβετε; — Ὁχι καὶ πολὺ καλά. Μοῦ φαίνεται, πὼς ἔχεις λίγη ἔξαψη φίλε μου. Πρέπει νὰ καμάρης λίγο, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ μοῦ διηγηθεῖς τὰ γεγονότα μὲ τὴν σειρά... Ὅπως ἔγιναν.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Κίγκαν δὲν ἔλεγε τίποτα, συνέχισε μόνος του:

— Δὲν φαντάζομαι, πὼς θέλεις νὰ πῆς, ὅτι ὁ «Ἀσημένιος δῆμιος» κατάφερε νὰ μπεῖ μέσα σ' ἕνα κλειδωμένο δωμάτιο, ποὺ τὸ φύλαγαν οἱ τρεῖς καλλίτεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Νέας Ὑόρκης!

Ὁ Κίγκαν ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Μπα σὲ καλὸ μας! Ἐκανε ὁ ψευτο—Μπούρης. Γρήγορα βιάζομαι νὰ δῶ, περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ Στίμψον διάλεξε νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ ἐπιθεωρητὴ Μπούρης, γιὰ νὰ χεῖ ἀπόλυτὴ ἐλευθερία στὶς κινήσεις του.

Ἐπρεπε νὰ κάνει μιὰ γρήγορη ἔρευνα στὸ δωμάτιο τοῦ Γουάρνερ, πρὶν ἔρθῃ ἡ πραγματικὴ ἀστυνομία.

Ὁ ντέκετιβ Μάλβερν, καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα στὸ χῶλ, καὶ κρατοῦσε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του.

— Κάθησε αὐτοῦ ποῦ εἶσαι! τοῦ φώναξε, καθὼς περνοῦσε ὁ Μπούρης. Προτιμῶ νὰ ἐργασθῶ μόνος μου!

Μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ Γουάρνερ, καὶ κλειδῶσε τὴν πόρτα. Μιὰ γρήγορη ἐπιθεώρηση τοῦ ραδιοφώνου, τὸν ἔπεισε, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ πραγματικὸ μηχανῆμα, ἦταν μιὰ ἄλλη συσκευή νέας ἐφευρέσεως, ποὺ ἐργαζόταν μόνη της, ἅμα ὁ πομπὸς βραχέων κυμάτων ἔστειλε κανένα μήνυμα, χωρὶς νάχει ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ κανεὶς τὰ κουμπιά. Μ' αὐτὸ ἦταν τὸ ὀλιγώτερο ἐνδιαφέρον. Κοντὰ στὸ κρεβάτι τοῦ Γουάρνερ ἦταν καθισμένος ὁ δόκτωρ Λουίτζι, καὶ ἕνας ντέκετιβ. Ὁ μυστικὸς Στίμψον ἀγγίζει τὸ μάγουλο τοῦ Γουάρνερ, ποὺ ἦταν λεῖο καὶ σκληρὸ, σάν Κινέζικη ποροελάνη.

— Ἀκόμα ἕνα κίτρινο πτώμα! μωρ-μουρίσε.

— Ὁχι ἕνα «πτώμα», ἀπάντησε αὐτὸς ὁ Λουίτζι. Μακάρι νάταν ἔτσι, ὅπως τὰ λέτε! Ὁ θάνατος εἶναι ἕνα τέλος, μιὰ ἄλτρωσις, τὸ φριχτότερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ σκέφτεται κανεὶς, πὼς κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς κεχρὶμπάρινες

σάρκες υπάχει μιά καρδιά, πού πάλλεται. Πού ζεί. Πού νονάει. Πώς κατ' απ' αυτό τὸ παγωμένο κρανίο, εἶναι ἕνα μυαλό, πού σκέπτεται καὶ πού καταλαβαίνει. Εἶναι χτισμένος ζωντανός μέσα στὸ σῶμα του, καὶ κανένας μας δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσει τὸ μαρτύριό του.

—Ὁ δυστυχισμένος! εἶπε ὁ ντέ-τεκτιβ.

—Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ κρατήσει ὥρες καὶ ὥρες, ἀκόμη καὶ μέρες. Νὰ τραφεῖ δὲν μπορεῖ, γιατί ὁ λαιμός ἔχει μιά σύσπαση, πού ἐμποδίζει τὴν τροφὴ νὰ κατεβεῖ. Καὶ κατ' ἀπὸ αὐτὸ τὸ ζωντανὸ πτώμα, ὁ Γουάρνερ τρελλαίνεται σιγὰ σιγὰ. Κανένα μυαλό δὲν μπορεῖ ν' ἀνθέξει σὲ τέτοιο μαρτύριο.

—Κόναν, εἶπε ὁ Στίμψον, στὸν ντέ-τεκτιβ. Πᾶρε τὸν δόκτωρα Λουίτζι ἔξω! Θέλω νὰ μείνω μόνος!

Σὰν ἔφυγαν οἱ δυὸ, ἔξετασε προσεκτικὰ τὸ μηχανήμα μὲ τὶς ἀρπάγες. Ἦταν ἀπὸ καθαρό ἀσημι. Γι' αὐτὸ κι' ὁ κακοῦργος αὐτονομίστηκε φαίνεται «Ἀσημένιος δῆμιος». Μέσα στὶς ἀρπάγες, ἦταν δυὸ ὑποδερμικὲς βελόνες. Ὁ Στίμψον τὶς ἔκρυψε στὴν τσέπη του.

Μιά στιγμή, χρειάστηκε νὰ ρωτήσῃ κάτι τὸν Μάλβερν, καὶ βγήκε στὸ χῶλ. Κουβέντιαζαν ἡσυχᾶ, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας μεγάλος θόρυβος πούρχονταν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ θύματος, τοὺς ἔκανε νὰ τρέξουν. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσῃ.

Ὁ ψευτο Μπούρης κατάφερε νὰ τὴν ἀνοίξῃ μὲ ἀντικλεῖδι. Ἡ Κάμαρα ἦταν ὅλη πνιγμένη σ' ἕνα μαῦρο, πυκνὸ καπνὸ. Δὲν ἔβλεπαν τίποτα.

Ὁ Στίμψον ὄρμησε στὸ παράθυρο, ὅπου κατάφερε νὰ πιάσῃ τὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου, πού ἦταν ἑτοιμὸς νὰ πέσει στὸ κενό.

Τυφλωμένος, ἐξαγριωμένος, τὸν ἔσπρωξε ὁ ἴδιος.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔπεσε.

Ὁ Στίμψον ἔβγαλε τὸ κεφάλι του νὰ δεῖ, πού θαῤεφετε στὴν ἀσφαλτο τοῦ δρόμου. Τίποτα. Ἀπολύτως τίποτα. Εἶχε ἐξαφανισθεῖ, σὰν τὰ τὸν κατάπιε ὁ ἀέρας.

Καὶ σὰν διαλύθηκε λιγάκι ὁ καπνός, μιά νέα ἐκπληξὴ τοὺς περιέμενε: τὸ σῶμα τοῦ Γουάρνερ εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο!

Ξαφνικὰ ὁ Στίμψον κατάλαβε, πὼς ἕνας ἄμεσος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε... Στὴν τραπεζαρία δυὸ ἄνθρωποι κουβέντιαζαν κι' ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἦταν ὁ ἀληθινὸς Μπούρης...

Ὁ Στίμψον σὰν γάτα γλύστρησε

σιωπηλὸς στὴν τραπεζαρία... Ἐβγαλε τὸ πιστόλι του, πού ἀντὶ γιὰ σφαῖρες ἔξεσφενδόνιζε ἀσφυγιόγωνα ἀέρια καὶ σηματοδύνοντας τὸν ἄνθρωπο πούταν ὁ σωσὸς του, τὸν εἶπε:

—Ψηλά τὰ χέρια, μυστικὲ ἀστυνό- με Στίμψον, γιατί πυροβολῶ...

Χωρὶς νὰ χάνει καιρὸ, πυροβόλησε... τ' ἀσφυγιόγωνα πλημμύρισαν τὸ δωμάτιο... Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔπεσαν κάτω βήχοντας καὶ μόνο ὁ Μπούρης, πού κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του γιατί ἤξερε τὰ κόλπα τοῦ Στίμψον πρόφτασε ν' ἀδειάσει τὸ πιστόλι του στὸ μέρος πούπρεπε νάταν τὸ κεφάλι του, γιατί ἕνας ἐλαφρὸς ἀσπρὸς καπνὸς γέμιζε τὴν κάμαρα.

Ὁ Στίμψον βρῆκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ γλυστρήσῃ ὅξω κι' ἔπιασε κρυφακούοντας μιά ξανθὴ κοπέλλα ντυμένη σὰν καμαριέρα, καὶ πού ἡ φυσιογνομία της δὲν τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ.

Μὰ δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο... Μὲ δυὸ πηδήματα ἦταν στὸ δρόμο κι' ἀπὸ κεῖ, ἀπ' τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, ἀνέβαινε στοῦ Λουίτζι...

Βρῆκε μονάχα τὸν Γκαίλζ, πού κάπνιζε τὴν πίππα του διαβάζοντας ἐφημερίδες. Φάνηκε πολὺ ἐκπληκτός, ὅταν ὁ ψευτο Μπούρης τοῦ διηγήθηκε τὰ συμβαίνοντα.

—Περίεργο! Ὁ Λουίτζι δὲν μοῦπε τίποτα. Οἱ γιατροὶ εἶναι συνηθισμένοι στὰ τέτοια.

—Δὲν ἦρθε δὼ μετὰ τὴν τελευταία ἐπισκεψή του στὸν Γουάρνερ;

—Ναί. Ἀνέβηκε σὰν τρελλός, πῆρε κάτι, κι' ἔφυγε. Μαῦ φάνηκε πολὺ ταραγμένος. Οὐτὲ κανὲν μὲ χαιρέτησε.

Ὁ Στίμψον δὲν ἦταν εὐχαριστή- μένος. Ἦθελε μὲ κάθε θυσία νὰ δεῖ τὸν Λουίτζι. Μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ζωντανοῦ πτώματος, δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς ποτὲ νὰ μάθει, τί εἶδους ἔνεση ἦταν αὐτὴ, πού τοῦ ἔκανε.

Ὁ Γκαίλζ ὥστόσο, ἐξηγοῦσε στὸν Στίμψον, πὼς εἶχε ἕνα θαυμάσιο σχέδιο γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν «ἀσημένιο δῆμιον», μόνο πού δὲν τὸ ἔλεγε.

—Εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ δώσω καὶ τὴν ζωὴ μου ἀκόμα γιὰ νὰ μάθω πὼς ἐνεργεῖ αὐτὸς ὁ κακοῦργος. Γιὰ νὰ μάθω ποιὸς εἶναι.

—Ἐχετε τηλεφῶνο δὼ; Μπορῶ νὰ τηλεφωνήσω σὲ κάποιον; ρώτησε ὁ Στίμψον.

—Πῶς! Νά, δὼ πλάι. Ἐλεῦθερα.

Ὁ Στίμψον μιά καὶ δὲ βρῆκε τὸ Λουίτζι σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καιρὸ του γιὰ νὰ μάθει, ποιά ἦταν ἡ ξανθὴ γυναίκα, πού βρῆκε νὰ κρυφὰ κοῦβι ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα. Κι' αὐτὴ

Ὁ ἀσημένιος δῆμιος

ἡ ξανθὴ γυναίκα πού ἦταν ντυμένη καμαριέρα, τοῦ θύμιζε τὴν διάσημη Ντριοῦ Ντῆβον τὴν καλλιτέχνηδα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, πού ἐκτὸς ἀπὸ ἐρωτοδουλεῖς, ἀσχολεῖτο καὶ μὲ ἄλλα πράματα.

Μονάχα ἡ φίλη του, ἡ ρέπορτερ τοῦ «Χέραλντ», θὰ μπορούσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ σχετικά.

Σ' αὐτὴν ἤθελε νὰ τηλεφωνήσῃ τώρα...

—Ἀλλό! Εἶναι αὐτοῦ ἡ Μις Μπέτυ Νταίηλ; ρώτησε ἀφοῦ πῆρε γραμμή.

—Ἡ Μις Νταίηλ βρίσκεται στὸ ἀκουστικό! ἀπάντησε μιά γυναικεῖα φωνή. Ποιὸς ἀπ' αὐτοῦ παρακαλῶ;

Μιά ἔκτη αἴσθησι στὸ μυστικὸ Στίμψον τὴν ἔκανε νὰ τεντώσῃ τ' αὐτί του.

—Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι θέλω ἐδῶ, εἶπε ὁ Στίμψον θὰ σὰς ξαναφωνάξω σὲ δέκα λεπτά.

Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ μὲ τὴν βεβαίω- τητα, ὅτι αὐτὴ, πού μίλησε στὸ τηλέ- φωνο δὲν ἦταν ἡ Μις Μπέτυ Νταίηλ.

Ἀλλὰ μιά ἄλλη γυναίκα, πού μίλει γιὰ λογαρια- σμὸ της, αὐτὸ ἦταν ὑποπτο. Ἡ Μπέτυ εἶχε κινδύνους... Ἡ Μπέτυ εἶχε τὴν ἀνάγκη νὰ

Μὲ δυὸ πηδήματα, βρέθηκε στὴν σκάλα, κι' ἀπὸ κεῖ στὸ δρόμο.

Στὸ μεταξὺ μὲ ἀστραπιαῖες κινή- σεις ἔκαμε τὴν μεταμφιέσή του.

Ἦταν τώρα ἕνας δειλὸς ξανθοῦλης, ψηλὸς καὶ ἀδέξιος.

Σὲ λίγα λεπτά, ἦταν στὸ σπῆτι τῆς Μπέτυ Νταίηλ, καὶ μ' ἕνα μυστικὸ κλειδί, ἀνοίγε τὴν πόρτα χωρὶς νὰ χτυ- πῇ.

Μιά γυναίκα καθόταν μπροστὰ στὸ τηλέφωνο. Μιά γυναίκα, πού δὲν ἦταν ἡ Μις Νταίηλ. Στὸ θόρυβο πού ἔ- κανε μπαίνοντας, γύρισε καὶ τὸν κοί- ταξε καὶ ὁ μυστικὸς Στίμψον ἀναγνώ- ρισε τὰ πλατινένια μαλλιά καὶ τὰ βε- λούδινα μάτια τῆς Ντριοῦ Ντῆβον.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, σήκωσε τὸ ρεβόλβερ του, καὶ σκοπεύοντάς τὴν τῆς εἶπε:

—Προσέξτε. Δὲν τῶχω τίποτα νὰ φυτέψω μιά σφαῖρα στὸ ὄμορφο ξαν- θὸ κεφάλι σας. Πού εἶναι ἡ Μις Νταίηλ;

—Νομίζετε πὼς σὰς φοβῶμε κύριε Στίμψον; εἶπε εἰρωνικά.

—Ἀκόμη μιά φορά. Πού εἶναι ἡ Μις Νταίηλ.

Μὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τὰ μάτια της κοίταζαν πὺ μακριὰ ἀπ' αὐτόν.

Καὶ ξαφνικὰ ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε ὁ- λοκάθαρα τὴν αἴσθησι πὼς κάποιος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε πίσω ἀπ' τὴν

ράχη του..

Ἐκανε μιά γρήγορη μεταβολή: τρεῖς ἄνδρες ἀθόρυβα σὰν σκιές εἶχαν γλυ- στρήσῃ στὸ δωμάτιο. Ἦταν ντυμένοι μὲ ρόμπες μακρὲς μεταξωτές, τὸ δερ- μα τους ἦταν χλωμὸ καὶ φοροῦσαν μᾶσκες.

Μιά λεπίδα ἀστράψε στὸ χέρι ἑνός. Ὁ Στίμψον πυροβόλησε μὲ τὸ ὄπλο του πού τὸ εἶχε γεμάτο μὲ ἀσφυγιόγωνα. Ὁ Κινέζος ἔπεσε. Ὁ ἄλλος ἔγυρε ζα- λισμένος. Ὅσο γιὰ τὸν τρίτον, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν χτύ- πησε κάτω.

Ὅταν ὅμως τὸ μαῦρο σύγνεφο δια- λύθηκε καὶ μπόρεσε νὰ κοιτάξῃ γύρω του ὅλοι εἶχαν ἐξαφανισθεῖ.

Τότε ὁ Στίμψον ἄρχισε νὰ ψάχνει στὸ διαμέρισμα, καὶ στὴν κρεββατο- κάμαρα βρῆκε τὴν Μπέτυ Νταίηλ φι- μωμένη καὶ δεμένη ἀπάνω στὸν κρεβ- βάτι της. Ὁ Στίμψον ἔκανε στὸν ἀέρα ἕνα σχῆμα Χ, κι' ἔπειτα τὴν ἔλευθέ- ρωσε. Ἡ κοπέλλα δὲν εἶχε δεῖ ποτὲ τὸν Στίμψον πρόσωπο τοῦ δυνατοῦ καὶ μυστηριώδους φίλου της, γι' αὐ- τὸ αὐτὴν ἀναγνώρισε, χάραξε σ' αὐτὴν τὸ γράμμα Χ, πού τὸ μετα- φέρει ἡ γυναικεῖα χροιά.

Ἦταν γιὰ σύνθημα. Ἦταν μιά πολύ ὥραφα κοπέλλα ἡ Μπέτυ Νταίηλ. Πῶς εἶπε μου, τί σοῦ συνέβηκε! τῆς εἶπε ὁ μυστικὸς ἀστυνομικός.

—Μιά ὥρα πρὶν, χτύπησε στὴν πόρ- τα μου ἡ Ντῆβον, πού εἶχε κάτι πολὺ σπουδαῖο νὰ μοῦ πεί. Βιάστηκα ν' ἀ- νοίξω, γιατί γιὰ ἕναν δημοσιογράφον εἶναι σπουδαῖο εὑρημα τὰ λόγια μιᾶς γυναίκας τῆς ἐπιθεωρήσεως. Μαζὶ τῆς γλύστρησαν καὶ ἀρτήσεις ἄλλοι. Πρὶν προφτάσω ν' ἀντισταθῶ, μ' ἔδε- σαν καὶ μὲ φίμωσαν.

—Θὰ εἶδες τὰ πρόσωπά τους;

—Φοροῦσαν μᾶσκες. Κατάλαβα πὼς χτυπώντας ἑμένα, ἤθελαν νὰ χτυπή- σουν ἑσὰς!..

—Φοβάμαι, Μπέτυ, μήπως ἡ φίλα μας σοῦβγῃ σὲ κακό.

—Μὴ λέτε ἀνοησίες. Μιά καὶ ζοῦμε κι' οἱ δύο, ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

—Δὲν μπορείς νὰ θυμηθῇς καμμιά λεπτομέρεια; Τίποτα;

—Ναί... Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, μωῶπιζε φριχτὰ μέσ' ἀπ' τὴν μάσκα του. Ἦταν κίτρινος, μὰ δὲ φαινόταν οὔτε κινέζος οὔτε Γιαπωνέζος. Στὸ ἕνα χέρι εἶχε τρία δάχτυλα.

—Μπέτυ εἶπε σοβαρὰ ὁ Στίμψον.. Πρέπει νὰ σὲ εἰδοποιήσω σ' ὅλα αὐ- τὰ εἶναι ἀνακατεμένος ὁ «Ἀσημένιος δῆμιος», ὁ πιὸ φοβερός ὁ πιὸ φίνος ὁ πιὸ ἔξυπνος ἐγκληματίας τῆς ἐπο- χῆς μας. Καὶ στίς διαταγές του ἐργά- ζεται ἡ Ντριοῦ Ντῆβον.

Ἡ κοπέλλα χλώμιασε.

—Αὐτός, πού στέλνει τὸν κεκριμπάρνο θάνατο; Τὸν ἀγνωστο θάνατο; Δὲν εἶναι δυνατόν.

—Εἰμαι βέβαιος, Μπέτυ. Δυστυχῶς

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

Τρεῖς κύριοι κατέβαιναν ἀργὰ ἀπὸ τῆς λέσχης στὸ δρόμο. Ἦταν κι' τρεῖς καλοὶ γνῶριμοι. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ὠραίος ταγματάρχης Γκαίλζ, ὁ φίλος τοῦ Γουάρνερ καὶ τοῦ Λουίτζι. Ὁ δεύτερος ὁ Ροβέρτος Κάς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄσους τῆς ἀεροπορίας, καὶ ὁ τρίτος ὁ γηραιὸς χρηματιστὴς Πόντ.

Κατέβαιναν κουβεντιάζοντας, καὶ στάθηκαν λίγες στιγμὲς ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο, στὸ δρόμο:

—Μάθατε τίποτα νεώτερα γιὰ τὸν «Ἀσημένιο δῆμιο»; ρώτησε ὁ Κάς.

—Ὁ Γκαίλζ κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Τίποτα! Ἡ ἀστυνομία κατὰφερε νὰ συλλάβει τέσσαρες ὑπόπτους, πού κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶναι μέλη τῆς συμμορίας του. Αἱ! Ὅταν τοὺς μετέφεραν στὴν φυλακή, εἶδα, πὼς κρατοῦσαν τίσσερα πτώματα. Εἶχαν κι' εἰς τέσσαρες αὐτοκτονήσει. Μὲ τί τρόπο; Μὲ τί μέσο; Ἀγνωστο!

—Τζώρτζ Πόντ! ἀκούστηκε ξαφνικά μιὰ φωνή. Τζώρτζ Πόντ! Σοὺ μιῶ! Πρόξε!

—Μίλησε κανένας ἀπὸ σὰς; ρώτησε ὁ Πόντ.

—Ἀπὸ μὰς; Ὁχι... κανένας!

—Ἐνα μεγάλο τουριστικὸ αὐτοκίνητο ἦταν σταματημένο στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἀπὸ κεῖ ἐρχόταν ἡ φωνή. Πλησίασαν κι' εἶδαν πὼς τὸ αἶδιο αὐτοκίνητο, εἶχε μέσα ραδιόφωνο...

—Τζώρτζ Πόντ! ξανακούστηκε ἡ φωνή, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο... Σοὺ μιλάει ὁ «Ἀσημένιος δῆμιος»...

Μαζεύτηκε κόσμος, γιὰ τὸ δρόμο ἦταν πολυσύχναστος. Τὸ αὐτοκίνητο ζώστηκε ἀπ' ὅλες τὲς μεριές.

—Τζώρτζ Πόντ, ἀκού! Θὰ πληρώσεις γιὰ νὰ ἀγοράσεις τὴ ζωὴ σου, ἑκατὸ χιλιάδες δολάρια! Ὅδηγες θὰ σοὺ δοθοῦν ἀργότερα... Πληρώσει! Γιατί ἄλλοιὸς ἀλλοίμονό σου!

Τὸ πλῆθος ἐξαγριωμένο, παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψει τὸ αὐτοκίνητο. Νὰ τὸ διαλύσει ἐντελῶς. Ὁ ἰδιοκτῆτης του, πού ἦρθε ἀργότερα ἦταν τὸ ἴδιο ἔκπληκτος μὲ τοὺς ἄλλους, σὰν ἔμαθε γιὰ τὴ δουλειὰ χρησίμευσε τὸ ραδιόφωνό του.

Στὸ μεταξύ ἔτρεξαν καὶ ἀστυνομικοὶ καὶ μὲ μεγάλη βία κατὰφεραν νὰ

τώρα πρέπει νὰ σ'ἀφήσω. Θάρρος! Πρόκειται γιὰ μιὰ μονομαχία, τὴν πιὸ παράξενη τῆς ζωῆς μου!

Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μύρια πρόσωπα, ἔφυγε ἀθόρυβα, ὅπως ἦρθε.

τὸ προφυλάξουν καὶ νὰ διαλύσουν τὸ ἔξαλο πλῆθος...

Ὁ πιὸ ἥσυχος ἀπ' ὅλους φαινόταν ὁ Τζώρτζ Πόντ...

—Κουταμάρες φώναξε. Δὲν φοβάμαι διόλου αὐτὸν τὸν «Ἀσημένιο μαμπούλα».

—Κύριε Πόντ, εἶπε ὁ Γκαίλζ σοβαρὰ, ἀπόψε θὰ μαζευτοῦνε κάμποσοι φίλοι γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω γιὰ ἕνα σχέδιο ποῦχ γιὰ τὸν «Ἀσημένιο δῆμιος».

Νάρθετε σίγουρα! Στὸ σπίτι μου τὲς δέκα!

Ὁ Πόντ, ὅταν ἡ φίλοι του ἀπομακρύνθηκαν χαμογέλασε παράξενα. Πού νάξερε ὁ «Ἀσημένιος δῆμιος», ὅτι ὁ πλούσιος χρηματιστὴς Τζώρτζ Πόντ, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μύρια πρόσωπα τοῦ μυστικοῦ Στίμψον.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ὁ μυστικὸς Στίμψον εἶχε πολλὰς δουλειές.

Πρῶτα ἐλευθέρωσε τὸν κινέζο Ἀ-Ράγκ κι' ἔβαλε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικά του νὰ τὸν παρακολουθεῖ κι' ὕστερα μεταμφιεσμένος καλὰ, παραφύλαξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ντριοῦ Ντῆβεν, ὡς τὸ βραδάκι, ὑπομονετικά.

Τέλος ἡ ἀναμονὴ του δικαιώθηκε. Εἶδε τὴν ξανθομαλλοῦσα νὰ βγαίνει μαζί μ' ἕνα ἀγνωστο, πού τοῦ ἔλειπε τὸ ἕνα τοῦ δάχτυλο.

Προσεχτικὰ τοὺς ἀκολούθησε προσπαθώντας νὰ θυμηθεῖ πού εἶχε ξαναδεῖ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο.

Ὅταν πιά ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει θυμήθηκε, πὼς τὸν εἶχε συναντήσει σ' ἕνα ὑποπτο ἐστιατόριο τῆς Κινέζικης συνοικίας.

Μὲ τὸ σκοτάδι ἄρχισε νὰ δυσκολεύεται στὴν παρακολούθησή του.

Στὰ τελευταῖα τοὺς εἶδε, πού μῆκαν σ' ἕνα μικρὸ κίτρινο αὐτοκίνητο κι' αὐτὸς μάλιστα πρόφτασε νὰ πηδήξει σ' ἕνα ταξί.

Βγῆκαν μὲ μικρὴ ταχύτητα ὅξω ἀπὸ τὴν κυρίως πῆλη, στὴν Κινέζικη συνοικία, πού τὴν διέσχισαν ἀπὸ τὴ μιὰν ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη.

Σταμάτησαν σ' ἕνα σκοτεινὸ ἰσόγειο, μὲ τοίχους ἐρειπωμένους καὶ σπασμένα τζάμια.

Τὸ ἰσόγειο αὐτὸ ἔδινε τόσο τὴν ἐντύπωση τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς, πού θὰ τὸ νόμιζε κανεὶς ἀκατοίκητο.

Ὡστόσο ἡ Ντῆβεν καὶ ὁ συνοδὸς τῆς πού εἶχε ἀκούσει νὰ τὸν φωνάζει Μπόμπ, χτύπησαν καὶ τοὺς ἀνοίξαν.

Ὁ Στίμψον ἔκανε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, βρῆκε τὸ μέρος πού θάταν ἡ κουζίνα, σκάλωσε στὸν τοῖχο, ἔσπασε ἀθόρυβα ἕνα τζάμι, καὶ πῆδησε μέσα στὸ σπίτι.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου ἔφταναν φωνές, τὸ ἄλλο ἦταν πραγματικὰ ἀκατοίκητο. Ὁ Στίμψον πλησίασε κι' ἀκούσε τὴν φωνὴ τοῦ Μπόμπ νὰ λέει:

—Ἡ κατεβάζεις τὲς τιμές Κινέζο-μουτρο, ἢ σὲ κρεμάω στὸ ταβάνι ἀπ' τὴν κοιτίδα.

Πλησίασε καὶ κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα.

Εἶδε τὸν Μπόμπ καὶ τὴν Ντῆβεν πού κουβεντιάζαν μὲ τὸν Ἀ-Ράγκ, τὸν ὑπηρετὴ τοῦ Γουάρνερ. Σίγουρα παζάρευαν ἀπάνω στὴν τιμὴ τοῦ χασί, πού φαίνεται πὼς ἐμπορευόταν ὁ Ἀ-Ράγκ.

—Λοιπόν; Θὰ κατεβαίνεις τὴν τιμὴ

Κινέζε τοῦ διαδόλου; φώναξε ὁ Μπόμπ.

—Γιατὶ Κινέζος κατεβάσει τιμές; Λευκὸς πῆρε ἐμπόρευμα, λευκὸς πληρώνει! Εἰδεμὴ ἀστυνομία.

—Εἰδεμὴ ἀστυνομία κίτρινοφάτσα! Καὶ τί θὰ πείς στὴν ἀστυνομία; Ὅτι σ' ἀγοράζουμε γιὰ λιανικὴ πώληση τὸ χασί, πού πουλᾷς χονδρικῶς;

Καταγγελλὰ νὰ σοὺ πετύχει!

—Κινέζος δὲν θὰ πεῖ αὐτό. Κινέζος δὲν μιλεῖ ἀστυνομία γιὰ μαῦρο καπνό. Ἐγὼ μιᾶν γιὰ ἀφέντη δικό σου, ἀφέντη Δῆμιος.

Ὁ Μπόμπ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του.

—Σὰν πολλὰ λές, Κινέζε.

Στὰ χέρια τοῦ Ἀ-Ράγκ ἄστραψε ἕνα μαχαίρι.

Μὰ ὁ Μπόμπ πρόφτασε καὶ πυροβόλησε. Ὁ Κινέζος ἔπεσε βαρὺς στὸ πάτωμα. Ὁ μυστικὸς Στίμψον μὲν πρόφτασε νὰ παραμερήσει καὶ τὸ ζευγάρι πέρασε σὰν ἀστραπὴ μπροστάτου.

Ὡστόσο ὁ πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Ὁ Στίμψον μὲν πρόφτασε νὰ φύγει ἀπ' τὸ σπασμένο τζάμι, τὴν στιγμή, πού ἡ σερῆνα τῆς πρώτης ἀστυνομικῆς μοτοσυκλέτας ἔσκουζε μπροστὰ στὴν κυρία εἰσοδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Φεύγοντας ἀπ' τὴν Κινέζικη συνοικία ὁ Στίμψον διευθύνθηκε στὸ ἀριστοκρατικὸ καρτιέ τῆς πόλεως.

Τώρα μεταμορφώθηκε σὲ Τζώρτζ Πόντ, γιὰ τὴν ὥρα ἦταν ἐννιάμισι, καὶ τὲς δέκα ἔπρεπε νὰ βρῆκεται στὴν συγκέντρωση τοῦ ταγματάρχου Γκαίλζ.

Μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς μικροῦ ἀσύρματου ποῦχε σὲ κάθε ἕνα ἀπ' τὰ κατὰφύγια τοῦ ρώτησε τὸν ὑπαρχηγό του, τί ἔμαθε γιὰ τὸν Λουίτζι.

Αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ὁ Λουίτζι γεννηθηκε κι' ἀνατράφηκε στὴν Βολωνία τῆς Ἰταλίας. Ἦταν ἐιδικὸς τῆς δερματολογίας, καὶ εἶχε πελατεία τὸν ἀριστοκρατικότερο κόσμο τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Στίμψον μεταμορφώμενος σὲ Τζώρτζ Πόντ πῆρε ἕνα ταξί. Ἐφτασε στοῦ Γκαίλζ, τὴν στιγμή, πού τὰ ρολόγια χτυποῦσαν δέκα.

Τοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος ὁ ταγματάρχης. —Κύριε Πόντ, καλῶς ἦλθατε! τοῦ φώναξε σὰν τὸν εἶδε. Σὰς ἀνοίξει ὁ μόνος μου γιὰ τὴν ὅλη μου ἡ ὑπηρεσία σήμερα λείπει. Προτίμησα νὰ εἶμαστε μόνονι μας.

Στὴν αἴθουσα βρισκόταν ὁ Κάλβετ

ὁ θαυμαστής τῆς Ντῆβεν, ὁ γλυκομίλητος Λουίτζι ὁ γιατρός, ὁ Ρόμπερτ Κάς ὁ ἀεροπόρος, πλοῦσιος κληρονόμος τοῦ οἴκου Κάς καὶ Σίας. Ἐπίσης ἕνας πολὺ πῆλός ξανθὸς νέος, ὁ Ἄντονι Μπέριαρ, πού ἡ οἰκογένειά του ἀπὸ αἰῶνες εἶχε τὰ σκήπτρα στὸ ἐμπόριο τοῦ χάλυβος.

—Τώρα πού ἦρθε καὶ ὁ κύριος Πόντ, μποροῦμε νὰ μιλήσουμε! εἶπε ὁ Κάλβετ. Ταγματάρχα μου, ἔχετε τὸν λόγον.

Ὁ Γκαίλζ κόιταξε τὴν ὁμήγουρ με τὰ σκοτεινὰ, θαυμάσια μάτια του, καὶ σηκώθηκε:

—Κύριοι, ἄρχισε, ξέρετε πὼς εἶμαστε ὅλοι πλοῦσιοι. Πολὺ πλοῦσιοι. Μερικοὶ ἀπὸ μὰς ἀκούσαν τὴ φωνὴ τοῦ Δῆμιος, οἱ ἄλλοι ὅπου νᾶναι θὰ τὴν ἀκούσουν.

Ὁ Μπέριαρ, τινάχτηκε. Τὰ φοβισμένα μάτια του, γύρισαν ὅλες τὲς σκοτεινὲς γωνίες τῆς κόμαρας.

—Ἐγὼ πλήρωσα! βόγγησε ὁ Κάλβετ. Πλήρωσα σὰν γαϊδούρι ὅτι μοῦ ζήτησαν. Τί νὰ σὰς πῶ! Τὴν ἀγαπῶ τὴ ζωὴ μου!

—Ἐγὼ ὄχι! φώναξε ὁ Μπέριαρ.

—Τί ἐσὺ ὄχι; ρώτησε ὁ Κάλβετ.

Δέν πλήρωςες δηλαδή;

— "Όχι! Δέν έλαβα άκόμη πρόσκληση άπο τόν «Άσημένιο δήμιο».

—Θά λάβετε σέ λίγο! "Όλοι θά λάβουμε! συνέχισε ό Γκαίλζ. Ποϋ θά σταματήσει τό κακό; "Ως πότε θά ζοϋμε μέ τήν άπειλή του πελιδνού θανάτου, αύτης τής άφάνταστης άγωνίας; Μέ λίγα λόγια, νά τό σχέδιό μου κύριοι! Χρειάζεται θάρρος, μά έλπίζω νά τόχετε. Καθένας άπό μās πού θά λαβαίνει μία πρόσκληση άπό τόν «Άσημένιο δήμιο», θά υποχρεώνεται ν' αυτοκτονήσει. Κι' έτσι ό κακούργος δέν θά κερδίζει τίποτα!

Βαθεία σιγή ακολούθησε τά λόγια του Γκαίλζ.

Μά ξαφνικά ό Μπέρναρ πετάχτηκε όρθιος.

— Τί λές Γκαίλζ! Νά μή πληρώσουμε; Νά ζω νύχτες καί νύχτες άγρυπνος, μέ τόν τρόμο, μέ τήν φρίκη του θανάτου, πού θά μέ κάνει ζωντανό πτώμα. Έγώ θά πληρώσω!

— Λοιπόν κύριοι. θέλετε νά έχω τήν τιμήν είπε ό Λουίτζι νά υπογράψω πρώτα τό συμβόλαιο τής ανεξαρτησίας μας—πού λόγω τιμής πέρνουμε τήν υποχρέωση ν' αυτοκτονήσωμε, άν μās καλέσει ό Δήμιος;

— "Υπόγραψε! φώναξε ό Μπέρναρ. Έγώ θά πληρώσω!

— "Αν μπορούσε ν' άποφύγει κανείς τόν θάνατο! άναστέναξε ό Κάς.

— Άλλά ή πελιδνός θάνατος, ή νά φυτέψεις μία σφαίρα στό κεφάλι σου.

— "Όχι σφαίρα! είπε ό Γκαίλζ. "Ο Λουίτζι άνακάληψε ένα θαυμάσιο άνώδυνο δηλητήριο! Μέ μία μικρή δόση.

— "Αντону Μπέρναρ! Άκούστηκε μία χαμηλή φωνή.

— "Όλοι πετάχτηκαν. Η φωνή έρχόταν άπ' τό ραδιόφωνο, πού οί λάμπες του αυτόματα άνάψανε.

— "Αντону Μπέρναρ, επανέλαβε ή φωνή. Είναι ή πρώτη φορά πού σέ καλώ. Θάνα κι' ή τελευταία. Δυό μέρες έχεις μπροστά για νά σηκώσεις έκάτο χιλιάδες δολάρια.

— Θεέ μου! Ουρλιαξε ό Μπέρναρ. "Ο Δήμιος! Δυό μέρες μονάχα νά ζω.

— Δυό άλλοι είναι σημαδεμένοι μέ τόν πελιδνό θάνατο! συνέχισε ή φωνή άργά. Πόντι, θέλησες νά φανείς γενναίος. Θά τιμωρηθείς...

Κι' έσϋ πού έβαλες τήν θέλησή σου αντίμετωπη μέ τήν δική μου, βέβαιος θ' υνατος σέ περιμένει Γκαίλζ μίλησα σέ σένχ.

"Ενα χαμόγελο τρελλού άπλώθηκε στό πρόσωπο του Μπέρναρ.

— Τώρα Γκαίλζ, ποϋ είναι τό θάρρος σου;

"Ο Γκαίλζ είχε χλωμιάσει. Στα μάτια του άστραψε μία γρήγορη άπόφαση.

"Εβγαλε άπό τήν τσέπη του μία σύριγγα. καί πριν προφτάσει κανείς νά τόν σταματήσει, τήν έχωσε βαθιά στό χέρι του.

— "Όλα τέλειωσαν, μουρμούρισε. Κράτησα τό λόγο μου.

Καί κύλησε βαρειά στό πάτωμα.

Ξαφνικά ένα ουρλιασμα πόνου ξεφυγε άπ' τά σφιγμένα δόντια του.

"Ετισσε τό λαιμό του καί μέ τά δυό χέρια σάν νά δυσκολευόταν ν' άναπνεύσει. "Επειτα τά χέρια του έπесαν βαρειά κι' άνίσχυρα. Σπάραζε λίγες στιγμές, κι' έμεινε άκίνητος.

Τό δηλητήριο του Λουίτζι, ψιθύρισε ό Μπέρναρ.

Μά ξαφνικά τό πρόσωπο του Γκαίλζ παραμορφώθηκε άπό έναν σπασμό, καί άργά, πολύ άργά, τό κεκριμπαρένια χρώμα του πελιδνού θανάτου άπλώθηκε στό πρόσωπό του.

"Όλοι οί άλλοι τόν κοιτάζαν βουβόι άπό φρίκη.

— Αυτό είναι τό άκίνδυνο δηλητήριο;

— Τό δηλητήριο, πού ό Λουίτζι τού δωσε.

— "Ο Λουίτζι είναι ό Δήμιος! Χτύπατε τον.

"Όλοι σηκώθηκαν νά ριχτούνε του Λουίτζι. Μά ξαφνικά τά φώτα έσβυσαν, τά παράθυρα άνοιξανε αυτόματα, κι' άνθρωποι, πού θαρρείς πώς πήδησαν άπό τά σύννεφα, γέμισαν τήν κάμαρα.

"Ο Στίμψον πήγε καί χώθηκε σέ μία γωνιά. "Ηθελε τά καταλάβει τί συνέβαινε. Άκουσε ένα ουρλιασμα πόνου του Κάλμπερτ, καί τήν φωνή του Λουίτζι.

— Ντίο μίο. "Ο πελιδνός θάνατος. Ξαφνικά μία νεκροκεφαλή τράβηξε τήν προσοχή του.

Μία νεκροκεφαλή, πού φωσφόριζε μέσ' τά σκοτάδια.

"Ο Στίμψον προσπάθησε νά καταλάβει τί συνέβαινε. "Ηταν φανερό, πώς αύτή ή νεκροκεφαλή ήταν γραμμένη μέ φωσφόρο άπάνω σέ κάποιον. Κι' αύτός ό κάποιος πιθανόν νάταν ό Δήμιος ό ίδιος.

Χωρίς άλλη σκέψη, ό Στίμψον χύθηκε κατ'άπάνω του μά τήν στιγμή πού θά τόν έριχνε χάμω, μία μαχαιριά τόν χτύπησε στό χέρι. Άναγκάστηκε ν'

αφήσει τό θυμα του. Μά δέν άφηνε άπό τά μάτια του τήν νεκροκεφαλή.

"Ακολουθούσε σχεδόν έρποντας τήν νεκροκεφαλή, πού διευθύνθηκε σέ μία πόρτα, καί τήν άνοιξε. Πέρασε σέ μία άλλη κάμαρα, πού δέν τήν ήξερε γιατί σκόνταβε στό έπιπλα. Μία στιγμή πού κλονίστηκε γιατί τό πόδι του πιάστηκε κάπου ό Στίμψον έπωφεληθήκε καί όρμησε. Οί δυό άνδρες κύλησαν στό πάτωμα.

Πάλευαν κι' οί δυό άπεγνωσμένα, μά τά χέρια του Στίμψον δέν άστειευόταν.

— Δήμιο, άκούστηκε μία πνιγμένη φωνή. Μή μέ σκοτώνεις. Θά πληρώσω.

"Ο Στίμψον ίδρωσε άπό άγωνία. Είχε κάνει λάθος; Ριχτηκε σέ κανέναν άλλον; "Εβγαλε τό φαναράκι του, καί φώτισε τό πρόσωπο του Μπέρναρ. Τόσβυσε, καί είδε πάλι τήν νεκροκεφαλή. "Ηταν πραγματικώς χαλαγμένη μέ φωσφόρο στό στήθος του, κάτω στό ύψασμα του σακακιού του.

Τότε κατάλαβε πώς σημάδεψαν έτσι τόν Μπέρναρ, για νά μπορέσουν νά τόν διακρίνουν σάν θάσβυναν τά φώτα.

"Η επίθεση του Στίμψον έσωσε τόν νέο άπό τόν πελιδνό θάνατο!

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε μέ προσοχή. "Ο Στίμψον έστειλε τό έκτυφωτικό φώς του φαναριού του πρός τά εκεί, σημαδεύοντας συγχρόνως μέ τό ρεβόλβερ του.

"Ηταν ό Κάς, πού έπесе έξαντλημένος σέ μία πολυθρόνα.

— "Εφυγαν όλοι! μουρμούρισε. τούς δικούς μας τούς πήραν! "Εφυγαν σάν πουλιά άπ' τό παράθυρο! Κι' είμαστε έκτο πάτωμα! Μου φαίνεται, πώς θά τρελλαθώ.

"Ο Στίμψον είχε ένα σχέδιο, πού έβαζε σέ κίνδυνο τή ζωή του Μπέρναρ, αλλά ήταν τό μόνο, πού θά τόν βοηθούσε νά μάθει τήν αλήθεια. Πήγε σέ μία άπ' τίς κατοικίες του, καί πήρε, κι' ύστερα μέ πρώτη ταχύτητα καί γενναίο πουρμπουάρ στό σωφέρ, κατάρφε νά φτάσει στό σπίτι του Μπέρναρ, τήν ίδια στιγμή μ' αυτόν. Μπήκαν μαζί στό άσανέρ, καί όταν ό νέος στάθηκε μπροστά στήν πόρτα του διαμερίσματός του, στάθηκε κι' αυτός κοντά του.

Περιτό νά ποϋμε, πώς ό Στίμψον δέν ήταν πιά Πόντι, μά κάποιος άλλος. "Ενας άγνωστος του Μπέρναρ μά γι' αυτό κι' ό νέος δοκίμασε ένα ελαφρό φόβο σ' ν τόν είδε νά σταματάει μπροστά στήν πόρτα.

— Τί θέλετε κύριο; ρώτησε ένω σήκωσε τό γέρι νά κουδουνήσει.

"Ο Στίμψον κοίταζε τό κουδούνι, πού ήταν άπό μπροϋτζο κατεργασμένο. Τό φιλιτσένιο κουμπι του κουδουνιού, έφεγγε στή μέση του, σάν μάτι φειδιού.

Μία σκέψη πέρασε σάν άστραπή άπ' τό μυαλό του Στίμψον.

— Προσοχή κύριο Μπέρναρ! Κίνδυνος! φώναξε πιάνοντας μετέωρο τό χέρι του νέου. Κι' ύστερα κατ' άπ' τά έκπληκτα μάτια του, έλυσε προσεκτικά τό κουδούνι φροντίζοντας νά μήν τό πιάσει. Τό κουμπι ήταν στή μέση τρύπιο, ίσια-ίσια, πού άφινε τήν μύτη μιάς πολύ λεπτής βελόνας νά περάσει. Στή βάση της αύτή ή βελόνα είχε μία φουσκίτσα μ'ένα πηχτό, κίτρινο υγρό.

— "Ο πελιδνός θάνατος! μουρμούρισε ό Στίμψον.

— Θεέ μου, κύριο, είπε ό Μπέρναρ κατασυγκινημένος. "Αν δέν είστε σείς, τήν στιγμή, πού θά πιάζα τό κουμπι, ή βελόνα θά μ'ήλχνονε στό δάχτυλό μου, καί σάν μία ένεση, θάμπάζε στόν οργανισμό μου τόν πιο φοβερό θάνατο, πού βρέθηκε ποτέ. Πως νά σās εύχαριστήσω;

— Μέ τό νά πεισθείτε, πώς είμαι φίλος σας, πώς θέλω τό καλό σας, καί νά μ' άφίσετε νά μ'ή μάζι σας σπíti σας. Πρόκειται για τή ζωή σας.

"Ο Μπέρναρ κοίταξε τόν Στίμψον σάν χαμένος.

— Είσαστε ντέτεκτιβ ρώτησε.

— Τί σās μέλει, τί είμαι; Θέλω νά σās σώσω άπ' τά νύχια του «Άσημένιου δήμιου». Αυτό πρέπει νά σās φτάνει.

"Ο Μπέρναρ ήταν τόσο φοβισμένος, τόσο κουρασμένος, ό Στίμψον φαινόταν τόσο σίγουρος για τόν έαυτό του καί είχε στό βλέμμα του μία τέτοια δύναμη, πού ό Μπέρναρ δέν μπόρεσε νά τού αντίσταθεί.

— Περάντε! τού είπε.

Σάν μήκαν στοϋ Μπέρναρ, ό νέος έπесе σέ μία πολυθρόνα, καί ό Στίμψον πέρασε στό μπάνιο. Γύρισε μ' ένα ποτήρι ποϋχε μέσα καί.

— Πιείτε αυτό! Θά σās κάνει καλό διέταξε.

"Ο νέος τό κατέβασε μονορούφι.

Τ' άποτελέσματα δέν άργησαν νά φανούν. "Ενας βαρϋς λήθαργος έκλεισε τά μάτια του, καί σέ λίγο, έγυρε τελείως άναίσθητος.

Τό σχέδιο του Στίμψον ήταν άπλό. "Ηξερε, πώς ό Δήμιος θά συνέχιζε τήν

απόπειρά του τό ίδιο βράδυ. Μετά την ιστορία του κουδουνιού, τό πράγμα ήταν απλό. Θαρχόταν σίγουρα νά παραλάβει τό θύμα του.

Αυτό γινόταν πάντα.

Σήκωσε τόν Μπέρναρ καί τόν μετέφερε στό κρεβάτι. "Επειτα έβγαλε από την τσέπη του καί κραγιόνια, κι άρχισε νά δουλεύει τό πρόσωπο του Μπέρναρ. "Επρεπε νά του δώσει την χροιά του πελιδνού θανάτου, καθώς καί τις φριχτές, μαρτυρικές συσπάσεις του προσώπου. Σέ λίγο ήταν έτοιμος.

Τότε ο Στίμψον σηκώθηκε καί πήγε στό παράθυρο, τ' άνοιξε κι άρχισε νά σκαλώνει ως την σκεπή. "Ηταν ο μόνος, πού κατάλαβε τό έξυπνο κόλπο του δήμιου,

"Ηταν σκοτάδια. Μιά νύχτα πνιγμένη στην όμιχλη, πού την έκανε πιό αντιπαθητική ο δυνατός άέρας, πού φυσούσε...

"Η προσοχή του Στίμψον ήταν στραμμένη στό βορειοδυτικά από όπου φυσούσε ο άνεμος.

Περίμενε κάμποση ώρα. Στά τελευταία ένα μεγάλο αερόστατο σαν αυτά, πού χρησιμοποιεσαν γιά τις ρεκλάμες πλησίασε την στέγη του Μπέρναρ.

Μόλις ο Στίμψον πρόφτασε νά κρυφτεί καί τό αερόστατο άγκυροβολούσε πάνω στην ταράτσα από μπετόν άρμέ του ούρανοξύστη.

"Ενας άνθρωπος κατέβηκε, πού φορούσε μάσκα. "Άνοιξε ένα χάρτη, τόν κοίταξε μέ τό φώς του φαναριού του, ύστερα πήρε από τό αερόστατο ένα σκινί, τό στερέωσε καλά, καί τ' άφησε νά κρέμεται ως τό δωμάτιο του Μπέρναρ. "Υστερα, πιάστηκε άπ' αυτό ο ίδιος κι άφέθηκε νά γλυστρήσει ως κάτω.

Μόλις εξαφανίστηκε στό δωμάτιο, ο Στίμψον τόν άκολούθησε από τόν ίδιο δρόμο άφού πρώτα έκοψε τό σκινί πού κρατούσε τό αερόστατο στερεωμένο στην ταράτσα.

Σάν έφτασε στό δωμάτιο του Μπέρναρ, μία γρήγορη ματιά πούριξε πριν νάμπει, τόν έκαναν νά καταλάβει πώς ο προσωπιδοφόρος ένεργούσε όπως ακριβώς είχε υποπτευθεί. Τύλιγε τόν Μπέρναρ σ' ένα χοντρό πανί καί τόν έδενε σαν δέμα γιά νά τόν πάρει μαζί του στους αϊθέρες. Φυσικά δέν έργαζόταν μόνος.

Μά ο «σύντροφος» ταξίδευε τώρα μέ τό αερόστατο στό κέφι του άνέμου πού φύσαγε.

"Ως πού νά καταφέρει ν' αλλάξει την διεύθυνση του αεροστάτου καί νά ξαναγυρίσει, ο Στίμψον έπρεπε νά τελειώνει.

"Ο προσωπιδοφόρος ώστόσο τό είδε. "Εβγαλε ένα μαχαίρι καί δρμηστί παράθυρο. Γρήγορα σαν άστραπη ο Στίμψον σήκωσε τά πόδια του, χτύπησε μέ δύναμη τά τζάμια κι έπεσαν σαν μπόμπα στό δωμάτιο.

Πριν προτάσει νά μεταχειριστεί τό μαχαίρι του ο άλλος, ο Στίμψον πυροβόλησε μέ τό ρεβόλβερ του τω άσφυιόγων, καί τόν έρριξε άναίσθητο στό πάτωμα.

Τό πρώτο πράμα πούκανε άφού έλευθέρωσε τόν Μπέρναρ από τά δεσμά του ήταν νά βγάλει τη μάσκα τού άγνώστου.

"Ηταν ένας γνωστός κακοποιός, πού σύχναζε στην Κινέζικη συνοικία, όχ Κινέζος όμως. "Εψαξε τις τσέπες του αλλά καί πάλι δέν βρήκε τίποτα έν διαφέρον. Λίγα λεπτά, όπιο κι' ένας μικρό χεράκι από ορείχαλκο. Μιά μινιατούρα ανθρώπινου χεριού, πού σίγουρα θά χρησίμευε γιά ν' άναγνωρίζονται μεταξύ τους οι άνθρωποι του Δήμιου.

Αυτό τό φύλαξε προσεκτικά στην τσέπη του.

Τότε έσκυψε άπάνω στέν άναίσθητο άνθρωπο, καί τούκανε μία ένωση άπ' κάποιο αντιφάρμακο.

"Ο άνθρωπος άναστένανε καί τελευταία άνοιξε τά μάτια του.

"Ο Στίμψον ήθελε μέ κάθε θυσία νά τόν κάνει νά μιλήσει.

"Ο άνθρωπος άια συνήλθε έντελώς πετάχτηκε μέ μιάς όρβιος.

—Ποιός διάβολος είστε; ρώτησε τόν Στίμψον.

—"Ο μόνος διάβολος, πού μπορεί νά σέ σώσει. Γιατί την έχεις πολύ άσχημο φιλαράκο μου!

—Χμ... Αυτό θά τό δούμε.

—Δέν έχουμε νά δούμε τίποτα. Ξέρεις πώς κάνει ή άστυνομία, νά πιάσει έναν από τούς ανθρώπους τού Δήμιου! Ζωντανό ή πεθαμένο. "Ωστε...

"Ο άνθρωπος έπαιξε μέ τό μεσαίο κουμπί του σακακιού του. Φαινόταν νά μη προσέχει ότι έλεγε ο Στίμψον. —Κάνεις άσχημα νά μη θέλεις νά μιλήσεις, τού είπε σιγά. "Ετσι θά φάς τό κεφάλι σου.

—Σας όρκίζομαι, πώς δέν σκότωσα γώ τούτον τόν άνθρωπο.

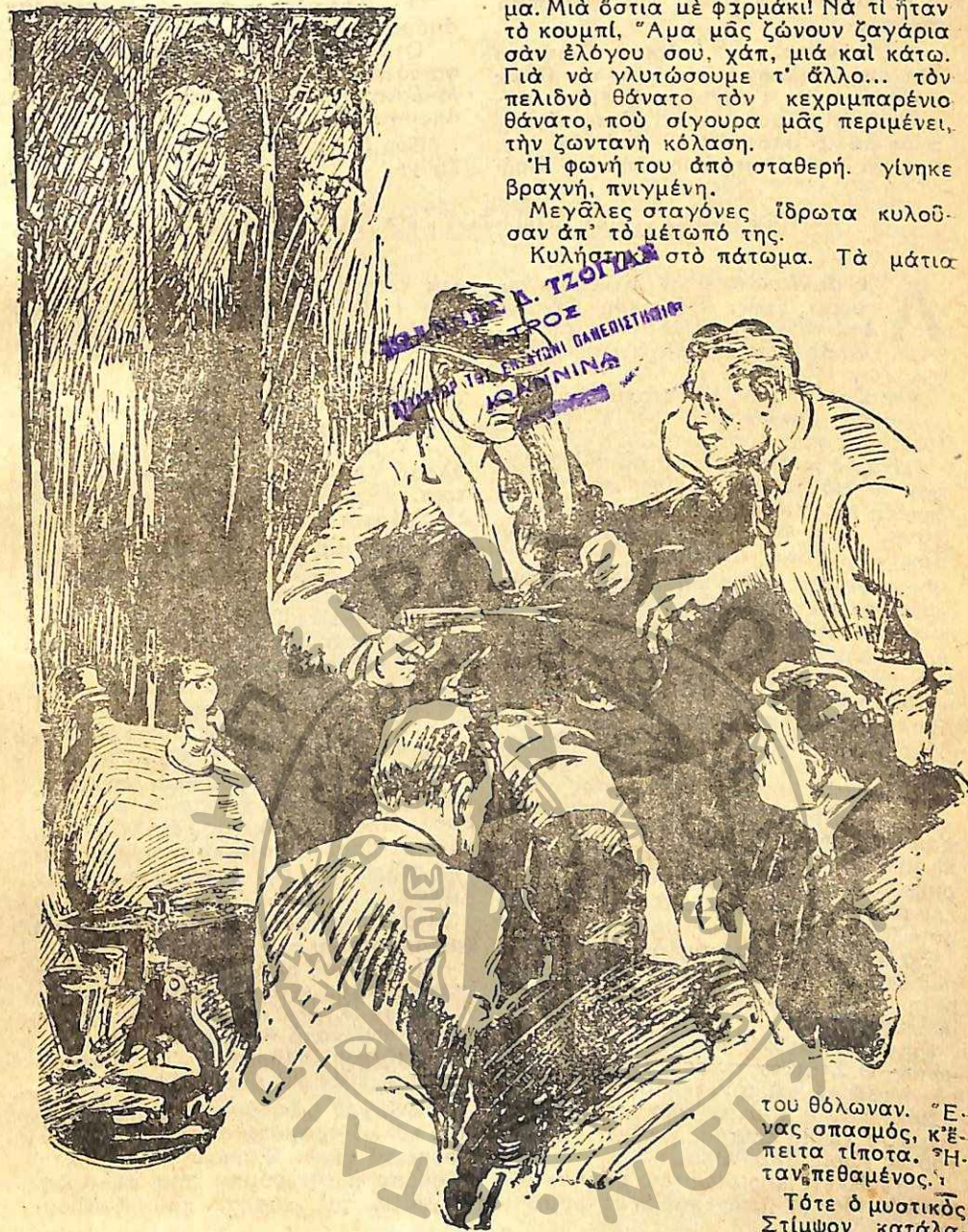
—Μπορεί! Μά θά σέ πιστέψει ή άστυνομία; Πές μου ποιός είναι ο «Άσημένιος δήμιος», καί σου χαρίζω την έλευθερία σου, ένα εισιτήριο γιά την Εύρώπη καί δέκα χιλιάδες δολάρια.

—"Ο Δήμιος! Μά δέν ξέρω τίποτα γώ γι' αυτόν!

—Μπορεί! Άλλά θά ξέρεις, πού μπορεί νά τόν βρεί κανείς.

—Ούτε! Δέν ξέρω τίποτα! Τίποτα! "Ο Στίμψον, έβγαλε τό ρεβόλβερ του, καί τόν σημάδεψε. Μά ο άλλος άρχισε νά γελάει, μ' ένα γέλοιο μακάβριο.

—Πολύ άργά κύριέ μου! "Εγινε πιά...

"Ο Στίμψον τόν κοίταξε προσεκτικά, καί είδε, πώς τό κουμπί, πού έπαιξε έδω καί λίγα λεπτά, είχε ξεραφτεί.

"Αρπάξε τόν άνθρωπο από τούς ώμους καί τόν τράνταξε.

—Τό κουμπί! φώναξε τι έκανες τό κουμπί;

—Τό κουμπί; Κλάψτο! Δέν θά τό ξαναδείς πιά. "Ηταν από τά όμορφα δώρα του Δήμιου. "Από τά πιό χρήσιμα. Μιά όστια μέ φαρμάκι! Νά τι ήταν τό κουμπί, "Αμα μάς ζώνουν ζαγάρια σαν έλόγου σου, χάπ, μία καί κάτω. Γιά νά γλυτώσουμε τ' άλλο... τόν πελιδνό θάνατο τόν κεχριμπαρένιο θάνατο, πού σίγουρα μάς περιμένει, την ζωντανή κόλαση.

"Η φωνή του από σταθερή, γίνηκε βραχνή, πνιγμένη.

Μεγάλες σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν άπ' τό μέτωπό της.

Κυλήστας στό πάτωμα. Τά μάτια

του θόλωναν. "Ενας σπασμός, κ' έπειτα τίποτα. "Ηταν πεθαμένος. Τότε ο μουσικός Στίμψον κατάλα.

Βε πολλά πράματα. Τὴν παράξενη ἐπιβολὴ τοῦ Ἀσημένιου Δήμιου, καὶ τὶς ἀνεξήγητες αὐτοκτονίες τῶν μελῶν τῆς συμμορίας τῶν, σὰν ξεφταν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας.

Ὡστόσο ἡ θέσι τοῦ μυστικοῦ Στίμψον ἦταν ἀρκετὰ δύσκολη.

Μὰ δὲν τὰχανε ποτέ... Πῆρε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο, καὶ ζήτησε τὴν ἀστυνομία.

Κάνοντας τὴν φωνὴ τοῦ Μπέρναρ, φώναξε.

— Γρήγορα. Ὁ κύριος Ἀντον Μπέρναρ τηλεφωνεῖ. Ἀπὸ τὸ Πάρκ Ἀβενιου 31. Γρήγορα. Στείλτε κάποιον σπῖτι μου, γιατί ἕνας ἄγνωστος μόλις σκοτώθηκε. Φαίνεται ἄνθρωπος τοῦ «Ἀσημένιου δήμιου». Βοή-

εῖα, κινδυνεύω, βοήθεια !

Στὰ τελευταῖα λόγια, μιμήθηκε τὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ τοῦ ἐπιτίθενται ἐνῶ τηλεφωνεῖ.

Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ κάνει τὴν ἀστυνομία νὰ βιαστεῖ.

Ἄφισε τὸ τηλέφωνο πάνω στὸ τραπέζι, σήκωσε τὸν Μπέρναρ καὶ τὸν ἔστησε στὴν καρέκλα, ποὺ ἦταν μπροστὰ στὸ τηλέφωνο.

Ὁ Μπέρναρ φυσικά, κοιμόταν ἀκόμα.

Ὅταν ἡ ἀστυνομία θάρχονταν, θὰ φαίνονταν πῶς ἐγινεν ἡ ἐπίθεση στὸν Μπέρναρ τὴν στιγμὴ, ποὺ κρατοῦσε τὸ ἀκουστικό.

Ἐρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ, καὶ ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Λίγο ἀργότερα, στὴν Κινέζικη συνοικία, ἕνας, ἄνθρωπος ἔβγαине ἀπὸ τὰ μυστικά γραφεῖα τῆς μεγάλης μυστικῆς ὁργανώσεως τῶν Κινέζων. Μίν-Τόγκ.

Φοροῦσε σὺόκιν, καὶ φαίνονταν ἕνας γλεντζῆς ἀμερικανὸς χωρὶς τίποτα ἰδιαίτερο στὴν ὑσιονομία.

Ἦταν ὁ μυστικὸς ἀστυνομικὸς Στίμψον, ὁ μόνος Εὐρωπαῖος, ποὺ ἦταν δεκτὸς εἰς τὶς συνελεύσεις τῶν Μίν-Τόγκ, γιατί ἄλλοτε προσέφερε στὸν ἀρχηγὸ μεγάλες ὑπηρεσίες.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα πῆγε νὰ ζητήσει πληροφορίες γιὰ τὸν σύντροφο τῆς Ντῆβον αὐτὸν, ποὺ πυροβόλησε τὸν Ἀ-Ράγκ. Δὲν ἔμαθε τίποτα καινούργιο γιὰ τὸν Κινεζομπόμπ. Ἦταν γυιὸς ἀγγλίδας καὶ Κινέζου. Καὶ πολὺ ὑποπτο ὑποκείμενο. Ἀπὸ κεῖ ὁ Στίμψον τράβηξε γιὰ τὸ ρεσιτῶρὰν στὴν Κινέζικη συνοικία κι' αὐτὸ, ἀλλὰ χωρὶς τίποτε ὑποπτο στὶς μεγάλες κατὰφωτες σάλες του. Κάθισε σὲ μιὰ γωνιά, καὶ παράγγειλε ἕνα κοκταῖλ. Εἶχε τὸ κοιμησμένο ὕφος τοῦ γλετζῆ, ποὺ γύρισε πιά ἀρκετὰ καμπάρῃ πρὶν ἀράξει σὲ κείνη τὴ γωνιά. Μὰ δὲν τοῦ ἔφυγε τίποτα.

Ξαφνικὰ εἶδε ἕναν ψηλὸ χλωμὸ νέο, ποὺ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτὴ ἑνὸς ὑπέρητη, κι' ὕστερα χάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πόρτα.

Φαίνονταν ἄνθρωπος τοῦ καταστήματος. Ὁ Στίμψον χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Βρέθηκαν σ' ἕνα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο χωρὶς ἐπιπλο κανένα, χωρὶς πόρτες χωρὶς παράθυρα.

— Τί θέλετε κύριε ; τὸν ρώτησε ὁ χλωμὸς νέος μὲ ὕφος ποὺ δὲν προμύ-

νηε τίποτε καλὸ.

— Τί θέλω ; Μιὰ πίπα θέλω ! Μιὰ καλή, μακρυὰ πίπα, μὲ λίγο μαυράκι μέσα.

Μιλοῦσε τὴν πρόστυχη διάλεκτο τῶν χασισοποτῶν τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ μὴν κινήσει τὴν προσοχή.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ; τὸν διέκοψε ὁ ἄλλος. Ἄν ζητᾶτε «μαυράκι» καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν κακοῦργο, ποὺ αὐτοκτόνησε : εἶναι ἔστιάτοριον.

— Ἐλα καὶ δὲν μοῦ τὴν σκάς ἐμένα ! Ἦρθα γιὰ γέν' Ἐκ Κβόι (ἔτσι λέγεται κινέζικα τὸ ὄπιο) καὶ δὲν θὰ φύγω πρὶν καπνίσω τὴν πίπα μου !

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ δρειχάκινο χεράκι, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν κακοῦργο, ποὺ αὐτοκτόνησε :

— Βλέπετε ; Ἐχω σημάδια, — Ἄν εἶν' ἔτσι, κάθε φίλος τοῦ Κινεζομπόμπ εἶναι καὶ φίλος μας.

Πῆσε διάφορα μυστικά κουμπιά, πόρτες ἀνοῖξαν κι' ἔκλεισαν, τὸν πέρασε ἀπὸ διαδρόμους ἀτελείωτους, τὸν κατέβασε σὲ στοῦς ὑπόγειες καὶ στὰ τελευταῖα, τὸν παράδωσε σ' ἕναν Κινέζο.

Ἦταν ὁ Κινέζος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ χασισοποτείου.

— Πιστὸς τοῦ μαύρου καπνοῦ, καλὸς λευκός, φίλος κίτρινος, εἶπε ὁ χλωμὸς γυιὸς τοῦ Ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐάν πληρώνεις ἕκατὸ δολλάρια πρὶν.

Ὁ Στίμψον πλήρωσε. Ὁ Κινέζος τὸν πῆγε τότε στ' ἀποδυτήρια.

Ὁ Στίμψον ὥστόσο δὲν γδύθηκε. Εἶχε πολλὰ πράματα ἀπάνω του, ποὺ ἔπρεπε νὰ τάχει διαρκῶς μαζί του.

Κοῦμποσε τὴν ρόμπα του ψηλά ὡς τὸν λαιμό, καὶ χτύπησε τοῦ Κινέζου

Ὁ ἀσημένιος δήμιος

νᾶρθει νὰ τὸν ὀδηγήσει στὴν μεγάλη σάλα...

Αὐτὴ ἡ σάλα, ἦταν ὅτι μεγαλοπρεπέστερο θὰ μπορούσε νὰ φαντασθεῖ ἄνθρωπος.

Καὶ στοὺς τοίχους τῆς ἀπέραντης αἴθουσας, σὰν μικρὲς σπηλιές, μικρὰ ξεμοναχιασμένα καμαράκια ἀνοίγονταν, ποὺ ἔκλειναν μὲ βαρεῖες, πολῦτιμες ἀνατολίτικες κουρτίνες.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ καμαράκια, μεγάλα, μαλακὰ στρώματα, περίμεναν τοὺς πιστοὺς.

Τὸν Στίμψον τὸν παρέλαβε μιὰ Κινεζοῦλα ὁμορφῇ, μὲ πρόσωπο χλωμὸ, σὰν παλὸ φῖλντισι.

Κάτι στὴ φυσιογνωμία της τὸν ἔκανε νὰ ὑποθέσει, πῶς δὲν ἦταν Κινέζα.

Σιωπηλὴ τὸν ὀδήγησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καμαράκια.

Ἡ κοπέλλα γονάτισε. Πῆρε μὲ μιὰ τοιμπίδα λίγὸ ἀπὸ τὸ ἡδονικὸ δηλητήριο, κι' ἀφοῦ τὸ κράτησε λίγες στιγμὲς στὴν φλόγα τῆς λάμπας, τὸ τοποθέτησε σὲ μιὰ πίπα.

Μὰ ὁ Στίμψον δὲν τὴν πῆρε.

— Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ καπνίσω καὶ νὰ ὀνειρευτῶ, λουλούδι τοῦ Τσοῦν-Κβόγκ, εἶπε ὁ Στίμψον Κινέζικα.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἀπάντησε. Σίγουρα δὲν ἦταν Κινέζα. Τὰ μάτια της ἄλλωστε, ἦταν βαθυγάλαζα.

— Στὴ γλῶσσα, ποὺ θὰ μιλοῦσαν οἱ προγονοὶ σου ἐδῶ καὶ ἑκατὼνες, τῆς εἶπε ἀγγλικά μὲ εἰρωνία ὁ Στίμψον, σοῦπα, πῶς δὲν ἦρθα γιὰ νὰ καπνίσω μὰ γιὰ νὰ δῶ τὸν Κινεζομπόμπ.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, εἶπε ἡ σούχα ἡ κοπέλλα.

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζεις ; τῆς εἶπε δείχνοντας τὸ χέρι.

— Αὐτὸ ναί. Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶξε ἀμέσως ; Ὁ Κινεζομπόμπ θὰ σὲ δεχτεῖ ἀμέσως. Σήκω.

Ἀκολούθησε τὴν ψευτο Κινεζοῦλα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἄλλων διαδρόμων, ἄλλων στοῶν, καὶ στὰ τελευταῖα ἀνοῖξε μιὰ μεγάλη πόρτα καὶ τοῦ ἔκανε νόημα νὰ μπεῖ.

Ἦταν ἕνα μεγάλο γραφεῖο μὲ ἀτσάλειους τοίχους, ἀτσάλινα ἐπιπλά ἀτσάλινο πάτωμα.

Στὴ μέση καθόταν ὁ Κινεζομπόμπ.

Ἐκανε στὴν ἀρχὴν πῶς δὲν εἶδε τὸν Στίμψον, ποὺ κάθισε ἡσυχος σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ποιὸς σὰς ἔστειλε δῶ ; ρώτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἀπότομα τὸν Στίμψον.

— Αὐτός, ποὺ δὲν τολμῶ νὰ πῶ τ' ὄνομά του !

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ;

— Γιὰ νὰ σὰς πῶ, πῶς ὁ Ἀντον Μπέρναρ σώθηκε χάρις στὸν μυστικὸ Στίμψον. Ὁ Στίμψον πρέπει νὰ πεθάνει.

Ὁ ἀστυνομικὸς λέγοντας, ἔσφιγγε τὸ ρεβόλβερ του στὴν τσέπη : Ἦταν μόνος μὲ τὸν Μπόμπ. Θὰ τὸν ἔκανε νὰ μιλήσει.

— Καὶ ποῦ ξέρεις, τοῦ εἶπε ἀργὰ αὐτός, ὅτι ἐγὼ δὲν εἰμαι ὁ Ἀσημένιος Δήμιος ;

Αὐτὸ ὁ Στίμψον δὲν τὸ πίστεψε ποτέ, ἂν καὶ σταμάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ἦταν κόλπο τοῦ Μπόμπ γιὰ νὰ τὸν πιάσει.

Ἐχώσε τὸ χέρι στὴν τσέπη, μὰ πρὶν προφτάσει νὰ τὸ βγάλει, τὰ χαλύβδινα νεῦρα του, φρικιάσανε ἀπὸ πόνο.

Ἡ μετάλλινη καρέκλα, ποὺ καθόταν, εἶχε δεχτεῖ μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωση.

Ὁ Μπόμπ γελοῦσε σαρδωνικά βλέποντάς τον νὰ παλεύει ἀπεγνωσμένα νὰ σηκωθεῖ ἀπ' τὴν καρέκλα.

Ὁ πόνος τὸν ἔκανε σχεδὸν νὰ οὐρλιάξει. Ἐνοιώθε νὰ χώνωνται στὸ κορμὶ του μύριες μακρυὲς βελόνες, καθὼς καθόνταν καρφωμένες πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, σὰν ἕνας κατάδικος τοῦ Σίγκ-Σίγκ.

Πόσο κράτησε τὸ βασανιστήριο τοῦ Στίμψον, δὲν θάξερε νὰ πεῖ. Ὁ πόνος, ποὺ ἐνοιώθε ἦταν τόσο δυνατός, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσει χάρη.

— Ποιὸς σ' ἔστειλε δῶ ; ρώτησε ὁ Κινεζομπόμπ.

— Μόνος μου ἦρθα ! ἀπάντησε ὁ Στίμψον σὰν νὰ τὸν ἀνάγκαζε ὁ πόνος νὰ μιλήσει.

Τ' ὄνομά σου ;

— Δὲν τὸ λέω...

Τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα δυνάμωσε... Μέσα στοὺς πόνους τοῦ ὁ Στίμψον εἶχε καθαρὰ τὴν ἐντύπωση δυὸ ματιῶν. Δυὸ μαῦρων ματιῶν, ποὺ κοίταζαν ἀπὸ ἕνα μυστικὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου.

— Τ' ὄνομά σου ; ξαναρώτησε ὁ Κινεζομπόμπ.

— Μάρτιν Σμιθ. Μυστικὸς τῆς καταδιώξεως ναρκωτικῶν.

Διακόψτε τὸ ρεῦμα, κύριε, σὰς παρακαλῶ... Θὰ μὲ σκοτώσετε !

Μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ὁ Κινεζομπόμπ, τὸ δυνάμωσε :

— Θὰ σὲ σκοτώσω σιγά σιγά. Γιὰ νὰ σὲ μάθω !

— Διέκοψε τὸ ρεῦμα.

Αὐτὴ ἡ διαταγὴ ἦρθε ψιθυριστὴ ἀπὸ τοὺς τοίχους τῆς ἄλλης κάμαρας.

Κι' ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Δήμιου.

Ο Κινεζομπόμπ χλώμιασε, κάτι ψιθύρισε Κινέζικα :

—Αυτός ο άνθρωπος σουπε ψέμμα-τα. Είναι ο αστυνομικός με τα μύρια πρόσωπα. Ο μυστικός Στίμψον. Με βασανιστήρια, δεν θα τον κάνεις να μιλήσει. Ένας τρόπος υπάρχει, και θα τον μεταχειριστούμε. Σαν τον δώ στα μαρτύρια θα μιλήσει.

Ο μυστικός Στίμψον, για πρώτη φορά στη ζωή του, πάγωσε : Σίνουρα ο Δήμιος είχε καταφέρει να αιχμαλωτίσει την Μπέτυ Νταϊήλ. Και τότε.

Ο Μπόμ χτύπησε ένα κουδούνι, και δυο υπαρχηγί του παρουσιάστηκαν. Ο Ένας ήταν ο Γά Τσιν. Ο άλλος ήταν ένας ξανθός Ίρλανδός με πλατυούς ώμους. Τον έλεγαν Μόργκαν. Το βγαλαν τη ρόμπα, που φορούσε, πήραν τα όπλα του, και τις τρεις θήκες με τα εργαλεία του Ιατρική, φτιαχιά για μεταμόρφωση, και χημικές ουσίες ασφυξιογόνων. Έπειτα το βύδσαν τα μάτια, και τον πήγαν στο μέρος που θάτανε ή προσωρινή του φυλακή.

Σκάλες και σκάλες κατέβηκαν, ως που να τον κλειδώσουν μέσα σ' ένα κελί χαλύβδινο χωρίς φως, χωρίς παράθυρο, χωρίς πόρτα.

Το πρώτο πράμα που έκανε ο Στίμψον σαν έμεινε μόνος, ήταν να λύσει τις σόλες των παπουτσιών του, που ήτανε κούφιες. Από κει πήρε ένα δυνατό ναρκωτικό, κάποιες χημικές ουσίες, και μία θήκη με λεπτότατα εργαλεία. Έπειτα είδε πως οι κακούργοι του άφηναν τον στυλογράφο του. Ήταν μυστικό ηλεκτρικό φαναράκι.

Κοίταξε μ' αυτό προσεκτικά το κελί του, και είδε μέσα στον χαλύβα σκαμμένη μία πόρτα, που έφηνε τόσο καλά, κι είχε μία τόσο τέλεια κλειδωνιά, που τίποτα δεν θα μπορούσε να την ανοίξει.

Στην αρχή απελπίστηκε. "Αδεια-σε και τις τσέπες του, κι' ανακάλυψε δυο μπουκαλάκια. Ήταν δυο δυνατά χημικά αντιδραστήρια, από κείνα που του χρησίμευαν για την κατασκευή των ασφυξιογόνων.

Τότε, μην έχοντας πια καμιά ελπίδα, τάχυνε και τα δύο στην κλειδωνιά της χαλύβδινης πόρτας.

Σαν ήλθον σ' επαφή αυτά τα δύο, ακούστηκε ένα σφύριγμα, και σχηματίστηκε πυκνός καπνός. Ήξερε καλά πως μπορούν να σχηματίσουν θερμότητα.

Όταν ο καπνός λιγότεψε, έσπρωξε την κλειδωνιά, που είχε μαλακώσει σαν νάταν καυμένη από μαλακό κερί. Ένα πιά δυνατό σπρώξιμο, και

ήταν στο διάδρομο, ελεύθερος !

Ξαφνικά, ένα φως φάνηκε, που πλησίασε. Ο Στίμψον κρύφτηκε στον τοίχο.

Ήταν ο Ίρλανδός ο Μόργκαν, ο δεσμοφύλακας. Σαν πλησίασε ο Στίμψον έβγαλε από μία μυστική τσέπη τον αναπτήρα του, και τον κράτησε σαν όπλο.

Ο Μόργκαν δεν τον είδε ακόμη. Ο Στίμψον πέρασε ένα κουμπάκι στον αναπτήρα και μία πυκνή στήλη αναισθητικού καπνού διευθύνθηκε προς τον Μόργκαν που άναγκασε τον δεσμοφύλακα να κρατηθεί για να μην πέσει.

Ο Στίμψον άδειάζοντας ακόμη μία φορά τον αναπτήρα του κοντά στην μύτη του Μόργκαν, τον αναισθητήσε έντελως.

Τότε τον πήρε και τον μετέφερε στο κελί του, που του έκλεισε την πόρτα. Τρέχοντας έπειτα ακολούθησε τον διάδρομο από όπου ήλθε ο Ίρλανδός και ακολουθώντας το ένστικτό του περισσό-τερο από κάθε άλλη ένδειξη, βρέθηκε στο γραφείο του Κινεζομπόμπ που εκείνη την στιγμή ήτανε άδειανό.

Έπωφελήθηκε για να ξαναπάρει τα πράγματά του, που οι άνθρωποι, που τον έψαξαν, είχαν αφήσει εκεί.

Κυρίως ξαναβρήκε μ' ευχέριστη μιά συσκευή μικροφώνου. Κατάλαβε πως θα του χρειαζόταν πολύ κεί μέσα. Ήταν ένα τελειοποιημένο εργαλείο.

Ακούμπησε το ένα μέρος στον τοίχο του γραφείου, και το άλλο σ' αυτό του. Κι' αμέσως άκουσε όμιλεις σαν νάταν ο ίδιος στην κάμαρα που γινόταν.

Ο "Ασημένιος άρχηγός με την ψιθυριστή ψωνή του, έδινε διαταγές στον Κινεζομπόμπ :

— Δέν έχω πια εμπιστοσύνη στον Μόργκαν, έλεγε. Κάποτε αυτός ο Ίρλανδός θα μάς προδώσει. Θα τον μεταχειριστώ λοιπόν για πειράματα. Ο γιατρός μου, δεν βρήκε ακόμα την τελειωτική μορφή του πελιδνού θανάτου.

Τα θύματά μας πεθαίνουνε σχετικώς γρήγορα. Το μαρτύριο τελειώνει, κι' αυτό σημαίνει λιγότερα χρήματα. Καταλαβαίνεις ;

— Μάλιστα, Κύριε Ι.

— Θα στείλεις τον Μόργκαν στο εργαστήριο του Βάρτσον. Κατάλαβες ; Ο πλοῦτος της Αμερικής θά ναι δικός μας.

Ο Στίμψον μόλις άκουσε αυτά, έτρεξε γρήγορα στο κελί του. Ο Μόργκαν κοιμόταν, αναίσθητος, κι' αυτό θα κρατούσε ά-όμη ώρες.

Ο Στίμψον έσκυψε άπάνω του, τον κοίταξε προσεκτικά, κι' έπειτα με τα τράγματα, που πήρε πίσω απ' το γραφείο, μεταμορφώθηκε σ' ένα Μόργκαν. Τού θα γελοῦσε ακόμη και τον Δή-μιο... Έγδυσε τον δεσμοφύλακα και φόρεσε τα ρούχα του.

Έπειτα πήρε τα κλειδιά, κλειδώσε το κελί, κι' έτοιμάστηκε ν' αντιμετωπίσει τον Δήμιο.

Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει με τι τρόπο ο Δήμιος μετέβαλε τους ανθρώ-πους σε φριχτές, πέτρινες μούμιες.

Ήταν ένα χημικό υγρό, που μετέβαλε τα κύτταρα του ανθρώπινου σώ-ματος, σε συνθετικό ήλεκτρο.

Ξαφνικά άκουσε τη φωνή του Μπόμπ.

— Μόργκαν! τι έκανες κάτω στα κε-λιά ;

— Πήγα να δώ τι κάνει ο φυλακι-σμένος, κύριε... Χαλάει τον κόσμο κάτω

— Έλα στο γραφείο.

Όταν ο μυστικός Στίμψον μεταμ-φισμένος σε Μόργκαν μπήκε στο γραφείο ο Κινεζομπόμπ τον καλοδέ-χτηκε.

— Μόργκαν, ο "Ασημένιος αφέντης-είναι ευχαριστημένος από σένα.

— Χαίρομαι, κύριε.

— Ξέρεις, ότι πρόκειται να συλλά-βουμε τον Δήμαρχο της Νέας Υόρ-κης και ν' απαιτήσουμε από την πόλη ένα μεγάλο ποσό χρημάτων για την άπελευθέρωσή του; Ξέρεις τί είδους άπελευθέρωση! Γι' αυτό, ο αφέντης θέλει να σε δει,

— Να με δει; Έμένα; Πρόσωπο με πρόσωπο;

— Έλα μαζί μου στο εργαστήριο !

Είπε ο Μπόμπ. Πέρασε ένα κουμπί, μία μυστική πόρ-τα άνοιξε, άνοιγμα ενός λαβυρίνθου... "Υστερα από δέκα λεπτά, σταματοῦ-σαν μπροστά από μία μεγάλη χαλύ-βδινη πόρτα όπου ήτανε σκαλισμένος ένας προουντζίνος δράκοντας :

— Πάσε το μάτι του δράκοντα ! Θα βρεθείς στο εργαστήριο !

Κι' ο Κινεζομπόμπ που δεν είχε δι-καίωμα να μπει, έκανε μεταβολή κι' έ-φυγε...

Ο Στίμψον πέρασε το μάτι του δρ-άκοντα. Αμέσως όλα τα φώτα έσβυσαν,

το πάτωμα, πάνω στο οποίο πατούσε ο Στίμψον μετακινήθηκε... Κατέβηκε με μία λιγυιώδη ταχύτητα στα έγκα-τα της γής... Έπειτα γλύστρησε μα-λακά και σταμάτησε μπροστά σε μία πόρτα από μαῦρο κρύσταλλο. Η πόρτα αυτή άνοιξε αμέσως και ο Στίμψον βρέθηκε στο εργαστήριο.

Στο τραγικό εργαστήριο, όπου δου-λευόταν ο κεχριμπαρένιος θάνατος.

Ήταν ολόκληρο από μαῦρο κρύ-σταλλο, το εργαστήριο αυτό του Σατα-νά, ή σιωπηλή κόλαση των ζωντανών.

Αληθινή κόλαση.

Γιατί με άπερίγραπτη φρίκη είδε ο Στίμψον σιούς τοίχους μεγάλες, θρ-θιες σαρκοφάγους, άνοιχτές μπροστά, όπου ήτανε στημένοι μέσα θρθιοι όλοι οι κεχριμπαρίνοι βρυκόλακες του Δή-μιου...

Ο Κάλμπερτ, ο Γουάρνερ, ο ταγμα-τάρχης Γκαίλς, ο Λουίτζι, όλοι στεκό-ταν άκίνητοι, με την παγερή σφραγίδα του θανάτου πάνω στα πρόσωπά τους, όμως ζωντανοί, έχοντας πλήρη συνεί-δηση του μαρτυρίου της.

Ξαφνικά ο Στίμψον είδε έναν για-τρό με άσπρη μπλούζα, και πέντε πανύψηλους φριχτούς Κίτρινους με μαῦρες ρόμπες.

Δέν ήτανε Κινέζοι. Ήταν από μία άγρια φυλή του Θιβέτ, που λένε πως τρέφεται σαν τις ύαινες με σάρκες νεκρών. Ο γιατρός, ήτανε ο Βάρ-τσον. Ένας από τους πιο γνωστούς γιατροῦς της Νέας Υόρκης.

Ο Στίμψον τον ήξερε.

— Είσθε έσείς ο "Ασημένιος αφέντης ;

Ρώτησε τάχα δειλά...

— Εγώ ; Όχι ! είπε ο γιατρός σο-βαρά.

— Δέν καταλαβαίνεις ότι είμαι μπρο-στά, Μόργκαν ; Ότι κάνεις ότι σκέ-πτεσαι το ξέρω ! ψιθύρισε μία φωνή.

Ο Στίμψον σήκωσε τα μάτια του : Στο ταβάνι ήταν ένα μεγάλο φάσμα. Από κει μιλούσε ο δήμιος.

Τότε ο Στίμψον κατάλαβε τι κίνδυ-νο διέτρεχε. Πήρε τη θέση του Μόρ-γκαν, με την ελπίδα να δει τον Δή-μιο !

Εφόσον αυτός κρυβόταν, αυτή ή επιχείρηση του Στίμψον έχανε την ά-ξία της, γινόταν καθαρή τρέλλα.

Ο άσημένιος αφέντης, ήτανε κι' έμενε άόρατος κυρίαρχος ή φοβερή φωνή, που διατάζει.

— Μόργκαν, έξακολουθοῦσε ή φωνή. Βρήκαμε κάτι νέο, που τελειοποιεί τον παλιό θάνατο. Κι' αυτόν τον και-

νούριο θάνατο, θά τον δώσω στο δήμαρχο της Νέας Υόρκης. Για να πληρώσει ή πόλις. Νά πληρώσει το δικαίωμα να πεθάνει. Νά πεθάνει στ' αλήθεια!

Ο Στίμψον κατάλαβε πώς ο Δήμιος του μιλούσε για να μη προσέχει τους Κίτρινους, που τον κύκλωναν, άγριοι σαν ύαινες.

—Μά πώς μπορεί να πληρώσουν ένα πεθάνουν με τον πελιδνό θάνατο; είπε ο Μόργκαν.

—Κανένας δεν ξέρει το μυστικό μου! Οί άλλοι άπειλούν με θάνατο, και σκοτώνουν τα θύματά τους αν δεν πληρώσουν! Έγώ τους κάνω μούμιες, μούμιες φριχτές, μαρτυρικές! Και με πληρώνουν αγοράζοντας το δικαίωμα να πεθάνουν.

Ο Στίμψον έρρίγησε. Ποτέ δεν είχε φαντασθεί κάτι φοβερότερο.

—Και το δεξί τους χέρι, ζεί, είπε ο Δήμιος. Επίτηδες τους τ' άφινω άνεπαφο, για να υπογράφουν διαταγές και τους... δίνω το λόγο μου να τους σκοτώσω. Μ'άφινω τον πελιδνό θάνατο να τους τελειώσει σιγά σιγά. Αν σπάσω έπειτα τον κερχίμπρινο φλοιό, μέσα βρίσκω μια μάζα άποσυντεθειμένα κρέατα.

Οί Κίτρινοι, όλοένα κι' έζωναν τον Στίμψον. Αυτός έσφιγγε στην τσέπη το ρεβόλβερ του.

—Είμαι τυφλός, συνέχισε ο Δήμιος τους βούλωσα τ' αυτιά τους. Δεν άκουνε παρά τη φωνή μου. Πεθαμένα κορμιά με ζωντανή σκέψη!

Ο Στίμψον έβγαλε τον άναπτήρα του, και πίεσε.

Ένας από τους Κίτρινους, έπρεσε κάτω άναίσθητος.

Μιά διαταγή άκούστηκε από το μεγάφωνο του ταβανιού:

—Ζωντανό. Πιάστε τον ζωντανό.

Έγινε ένα τρομερό άνακάτωμα. Ο Στίμψον έβγαλε το ρεβόλβερ του

“Αρτσιμπαλντ Ντρέμας

Μόργκαν, και πυροβολούσε άράδα.

Έγερνε, σηκώνόταν, έπεφτε, γλυτρούσε, κι' όλο πάλευε, κι' όλο χτυπούσε.

Και μέσα σ' αυτόν τον τρομερό άγώνα με έξη άποφασισμένους ανθρώπους, ο Στίμψον πρόφτασε να δει την άμφίβολη μορφή ενός ανθρώπου, που δεν ήτανε πριν στην κάμαρα, που ήτανε τώρα, και πούχε το πρόσωπο σκεπασμένο μ' έναν πέπλο ύφανμένο από άσημένια νήματα. Κι' ο Στίμψον είδε πώς τα χέρια αυτού του ανθρώπου ήταν περιέργα. Το ένα ήτανε άσπρο. Μά το άλλο, είχε τη κερχίμπρινα χροιά του πελιδνού θανάτου. Το μυστήριο του «Άσημένιου δήμιου» είχε φωτιστεί.

Πολύ άργα;

Ένας δυνατός πόνος στο άριστερό χέρι, έκανε τον Στίμψον να ούρλιάξει. Καλή φωνή του Δήμιου άκούστηκε, όχ από το ταβάνι, αλλά από τον άνθρωπο με τ' άσημένιο πέπλο.

—Βάρτσον, ήλθήτε. Μεταχειρίστηκε την παληά βελόνα! Και είναι ο παληός θάνατος. Όχι ο νέος! Έκανε λάθος, κι' ο Μόργκαν θά πεθάνει πριν συμπληρώσουμε το πειράμά μας.

Μιά περίεργη κούραση τύλιγε τον Στίμψον, τα μέλη του έγιναν βαρείά. Άσήκωτα.

Ένας φριχτός πόνος σ' όλο το κορμί, τον έκανε να νοιώθει σαν οί μύς του να γινόνταν από σίδερο.

Πολλές φορές στην πολυτάραχη ζωή του, χτύπησε την πόρτα, που χωρίζε την ζωή από τον θάνατο.

Μά τώρα αυτή ή πόρτα μισάνοιγε. Ο πελιδνός θάνατος, ο θάνατος που νε χειρότερος από τον θάνατο, τον κρατούσε.

Τά λεπτά διάβαιναν. Και σέ λίγο ο μυστικός άσιυνομικός Στίμψον θάπαι να είναι άνθρωπος, για να γίνει μισ φριχτή, κίτρινη μούμια.

σκεφθεί. Στο πάτωμα άνάσκελα περιέμενε τον πελιδνό θάνατο. Ποτέ δεν πέρπασε μαρτυρικότερες στιγμές.

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε, και ή άμορφη ψευτο-Κινέζα του χασισοποτίου μπήκε μέσα με κλάματα.

—Μπιλ, άγάπη μου τί σου έκαναν; Από μερικές κουβέντες του Μπόμπ, κατάλαβα, τί συνέβαινε. Εύτυχώς ή άγάπη σου άγρυπνάει.

Έβγαλε από τα μανήκια της ρόμπας της μια σήριγγα και πολλές μικρές ένέσεις, κι' άρχισε να τον τρυπάει διάφορα μέρη του σώματός του.

Ο άσημένιος δήμιος

Κάθε μέλος σιγά-σιγά, ξανάβρισκε την παληά του έλαστικότητα. Στα τελευταία, κατάφερε να μιλήσει.

—Μέ τί τρόπο μ' έκανες καλά;

—Μ' αυτές τις ένέσεις, που είναι το άντιφάρμακο του πελιδνού θανάτου τέτοιες ένέσεις κάνουν στα θύματα, και το δεξί τους χέρι μένει άνεπαφο. Βλέπεις, Μπιλ, άγάπη μου, βοηθούσα τον γιατρό έκτός άπ' τις άλλες μου δουλειές. Μά έλα γρήγορα να σέ πάω στην κάμαρα μου! Έκεί θάμαστε άσφαλισμένοι.

Στην κάμαρά της, ή ψευτο-Κινέζα άναστένανε μ' άνακούφιση...

—Έλα κοντά μου, άγάπη μου... Φίλησέ με! Ψιθύρισε...

Ο Στίμψον κατάλαβε φυσικά, πώς όλ' αυτά τά χρωστούσε στο ότι ή ψευτο-Κινέζουλα τον είχε πάρει για τον άγαναπημένο της τον Μόργκαν. Γι' αυτό έσκυψε να την φιλήσει για να μην της κινήσει ύποψίες: Μά τότε πίσω άπ' τα κινέζικα χαρακτηριστικά, άναγνώρισε την Ντριο Ντρήβον!

Μά δεν είχε καιρό για χάσιμο! Κάως κρατούσε την Ντρήβον στην άγκαλιά του, της έκανε μια μικρή, αισθητική ένθεση, που ή νέα σχεδόν δεν την κατάλαβε... Σέ λίγο κοιμόταν βαθεία... Ο Στίμψον πήρε την ρόμπα της. Έπειτα μεταμορφώθηκε σέ κίτρινο, γέμισε όλα τα όπλα του, άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο διάδρομο...

Τώρα, ήξερε, που ήτανε τα κελιά των φυλακισμένων... Έκεί θά βρισκόταν σίγουρα και ή Μπέτυ Νταήλ.

Σάν μπήκε στο σκοτεινό διάδρομο και προχώρησε λιγάκι, μια στριγγιά φωνή, που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο, τον έκανε να σταματήσει...

Στο πηγάδι, ένας όλόγυμνος άνθρωπος, ο Βάρτσον, έντελώς τρελλός, έσκιζε τις σάρκες του.

Ο πάτος του πηγαδιού, ήτανε ένα κοκκινωπό στρώμα, που κουνιόνταν, κουνιόνταν.

Και τότε ο Στίμψον κατάλαβε. Μυρμήγκια! Δισεκατομμύρια μυρμήγκια τσιμπούσαν τον Βάρτσον, κύκλοφορούσαν στο σώμα του, έμπαιναν στα μάτια του.

Ο «Άσημένιος δήμιος» ήτανε ένας ραφινάρισμένος στα μαρτύρια που έβγαλε στα θύματά του.

Πέρασε από όλα τα κελιά, έρευνώντας προσεχτικά σ' όλα.

Στα τελευταία την βρήκε ξαπλωμένη στο πάτωμα ενός των κελιών, να κοιμάται ήσυχα, την είχαν άναίσθητήσει.

Μά την έκανε γρήγορα κολά, και

σαν συνήλθε χάραξε μπροστά της στον άέρα το γράμμα Χ, που το μεταχειριζόταν για να τον άναγνωρίζουν οί οπαδοί του.

—Πώς σ' έφερε εδώ ο Δήμιος;

Μέ λίγα λόγια του έξηγησε πώς έλαβε ένα τηλεφώνημα τάχα άπ' την έφημερίδα της, νάλθει στο ρεστοράν του Μπόμπ για καμπάνια. Κάποιος συνάδελφος θά την περίμενε κεί. Φυσικά πήγε. Βρήκε τον συνάδελφο, που την παρεκάλεσε εύγενέστατα να τον άκολουθήσει. Άσκεφτα τον άκολουθήσε στην κατακμήρη, και...

—... και είσαι αίσχμάλωτη του «Άσημένιου δήμιου»! συμπλήρωσε ο Στίμψον, τώρα γρήγορα, φόρεσε αυτή τη πιτζάμα, κι' έπειτα θά καταφέρω να σέ φυγαδεύσω. Θά πäs να είδοποιήσεις το Δήμαρχο, για τους σκοπούς του Δήμιου.

Γρήγορα άφου ντύθηκε, της έκανε το πρόσωπο σαν της Ντρήβον, και της έξηγησε ότι...

Ξαφνικά, μια φωνή ψιθύρισε: «Άσημένιος δήμιος» Στίμψον, ξέρω κάθε κίνημα σου, γινόμενός σου πώς θά μου ξεφύγεις; —Είν' αυτό; είπε ή Μπέτυ.

Μη φοβάσαι. Σίγουρα θά κατάλαβε, πώς είμαι προς τά έδω, και θέλει άφου με τρομοκρατήσει, πριν με τά μεγάφωνα του, πούναι στημένα παντού, να στείλει να με συλλάβουν. Γρήγορα, πρέπει έσύ να φύγεις. Πάμε. Προχώρησαν στον όλοσκοτεινό διάδρομο.

—Δεν μπορώ... ψιθύρισε ή κοπέλλα.. Δεν μπορώ να σ' άφήσω.. τώρα.

Ο Στίμψον την έσφιξε με άπελπισμένη τρυφερότητα. Μά ή τρομερή του θέληση ήτανε πιο δυνατή κι' από το αίσθημά του. Της έβαλε στο χέρι ένα όπλο.

—Σκότωσε αν είναι άνάγκη! της είπε..

Έπειτα της έξηγησε με κάθε λεπτομέρεια τά κατατόπια, και της είπε το κάθε τί, που έπρεπε να πεί ή να κάνει.

—Τώρα θά μάς ζώτουν άνθρωποι του Δήμιου.. της έξηγησε. Έσύ τότε θά φωνάξεις, πώς είμαι ο μυστικός Στίμψον. Αυτό θάκανε ή Ντριο Ντρήβον στη θέση σου!

Πρέπει να σωθείς, να φύγεις, να είδοποιήσης το δήμαρχο. Κατάλαβες;

—Δεν μπορώ να σ' άφήσω..

—Μονάχα έτσι υπάρχει έλπίδα να σωθώ.. Άκούς Μπέτυ;

—Δεν μπορώ.

Ξαφνικά ο διάδρομος φωτίστηκε.. Άνθρωποι από μπρός, άνθρωποι από πίσω.

Ο Στίμψον άρπαξε την Μπέτυ από το λαιμό, κι' αυτή άρχισε να ουρλιάζει.

—Γρήγορα. Βοήθεια. Είναι ο μυστικός Στίμψον.

Αυτός έσπρωξε την Μπέτυ χωρίς να φαίνεται στην πόρτα που έβγαζε στο γραφείο του Μπόμπ.

Ήξερε πως όσο κρατούσε την κοπέλλα οι κακούργοι δεν θα τολμούσαν να πυροβολήσουν, για να μη χτυπήσουν αυτήν.

Μια στιγμή όμως η πόρτα του Κινεζομπόμπ, άνοιξε κι' έκλεισε. Η Μπέτυ Νταϊήλ, κατάφερε να χωθεί. Είχε σωθεί!

Τότε ο Στίμψον, ήσυχος πιά απ' αυτήν την μεριά, κατάλαβε πως η ζωή του κρεμόταν απ' την ταχύτητα, που θα ένεργουσε. Έβγαλε από την τσέπη του μια καφούλα γυάλινη, και την χτύπησε στο πάτωμα. Τ' ασφυξιογόνο γέμισε τον άερα κίτρινο καπνό. Οι άνθρωποι κλονίστηκαν. Μ' ένα πήδημα βρισκόταν μπροστά στο γραφείο του Μπόμπ και άνοιγε την πόρτα.

Ο Μπόμπ κουβέντιαζε με την Μπέτυ. Πριν καταλάβει τίποτα έτρωγε μια θαυμάσια γροθιά κατακέφαλα, που τον έκανε να κυλίσει στο πάτωμα.

Ο Στίμψον τον σήκωσε στους ώμους του, ως σ' ένα μυστικό καμαράκι. Εκεί τον άφησε άπάνω σ' ένα ντιβάνι άφου μια ύποδερμική ένεση, του εξασφάλισε ήσυχο ύπνο για άλλες είκοσι ώρες.

Η Μπέτυ ωστόσο, έφυγε από το καταραμένο κέντρο. Πήγαινε να είδωποιήσει το δήμαρχο.

Και τότε ένα σατανικό σχέδιο πέρασε από το κεφάλι του δεμόνιου αστυνομικού.

Θάπερνε τη θέση του Κινεζομπόμπ. Ήταν ο μόνος τρόπος να βρísκεται στην καρδιά της συμμορίας, ο μόνος να δει το πραγματικό πρόσωπο του κατοχθονίου νου, που διηύθηνε τά πάντα.

Ο Στίμψον σκυμμένος πάνω στον κοιμισμένο Μπόμπ, προσπάθησε να μελετήσει τα χαρακτηριστικά του. Όταν ήταν δυο πράματα σχεδόν ακατόρθωτα να μιμηθεί κανείς στην φυσιογνωμία του. Το έλαφρά ψαλιδισμένο του αυτί, και μάλιστα το μάτι του, που ήταν πολύ αλήθωρο.

Το πρώτο με κατάλληλο βάψιμο το κατάφερε. Όσο για το δεύτερο, χρειάστηκε να κάνει ολόκληρη γυμναστική στον εαυτό του, έτσι, που να καταφέρνει να στέλνει την δεξιά κόρη στην

άκρη του ματιού του, και να πέρνει το ύπουλο βλέμμα του Μπόμπ.

Μόλις βγήκε στο διάδρομο, μια φωνή τον κάλεσε, Ήταν ο άφέντης.

—Μπόμπ, είπε η φωνή. Θάρθετε λοι οι ύπαρχηγοί, στην αίθουσα του θρόνου.

Ο Στίμψον τ'α χρειάστηκε. Πού ήταν αυτή η αίθουσα του θρόνου;

Και πώς θαδειχνε στους άλλους πως δεν την ήξερε;

—Όσοοο ο Γιά-Τσίν, ήρθε να τ'α βρει για να τ'α δείξει τον νεκρό του Α-Ράγκ.

Ο Μπόμπ του είπε τη διαταγή του άρχηγού και τον παρακάλεσε ευγενικά να περάσει πρώτος.

Ο Κινέζος κολακευμένος έσκυψε άκάτω και περπάτησε μπρός...

Κι' άρχισε πάλι η αδιάκοπη σειρά από στοές χωρίς τέλος, από σκάλες που ανέβαιναν και που κατέβαιναν από βαρείες μεταλλινες πόρτες, που τις έκλειναν δράκοντες κι' άνοιγαν μ' συνθήματα...

Στά τελευταία μπήκαν σε μια κάμαρα άδερπανη, ντυμένη με καθαρά άσχημα... Θά ήτανε μαζεμένοι εκεί και μια δωδεκαριά άντρες, οι έκλεκτοι της συμμορίας. Μα ο καπνός των θυμιάματων ήταν τόσο πυκνός, που δεν έβλεπε κανείς τον θρόνο...

Στά τελευταία φάνηκε κι' αυτός, τεράστιος, από βαρύ άσχημο, ο θρόνος του ανθρώπου, που τρομοκρατούσε τη Νέα Υόρκη...

Ένας άσημοφαντος πέπλος το σκέπαζε ολόκληρον και η άπογοήτευση του Στίμψον δεν είχε όρια...

—Σας φώναξα, είπε με την οργή της φωνής του, γιατί ή ή α, που θα δείξετε το έργο μου, σήμανε... Άπόψε θα μοι φέρετε ζωντανό δώ πέρα τον δήμαρχο και της Νέας Υόρκης... Διαταγές έχουν δοθεί και το σχέδιο είναι τέλειο... Πηγαίνετε! Άποτυχία δεν επιτρέπεται!

—Να με πάρει ο διάβολος αν τ'α καταφέρουμε! φώναξε κάποιος.

—Όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν. Ήταν ο Κράμερ. Ο παληκαράς.

—Κράμερ είπε ο Δήμιος Δέν μ' άρεσει ο τρόπος σου!

—Ούτ' έμένα ο δικός σου! φώναξε ο άλλος. Πέρνουμε μεις τους κινδύνους και συ τ'α χρήματα. Κάθεσαι στο θρόνο σαν Βούδδας, και μεις σε λιβανίζουμε; Ποιός είσαι; Γιατί κρύβεσαι; Φοβάσαι; Μόνο για να πιέξεις κουμπιά είσαι καλός! Δεν θέλω πιά να δουλεύω για σένα!

—Κράμερ.

—Στό διάβολο! Δεν σε φοβάμαι. Σε συχαίνομαι! Μήπως ξέρω και

άσημένιος δήμιος

ποιός είσαι; Μας παίζεις τον μπαμπούλα!

—Κράμερ! είπε η φωνή του Δήμιου άργά. Θέλεις να δεις το πρόσωπό σου; Όποιος με κοίταξε, πέθανε. Κρίταξέ με.

Ένα χλωμό άσαρκο χέρι πήρε το έπλο και τ'α τράβηξε. Οι άνθρωποι ρατούσαν την άναπνοή τους. Πολλοί δεν τολμούσαν να κοιτάξουν τέλος τ'α έπλο, έπεσε κάτω.

Μια άμοια φωνή φρίκης ξέφυγε από τα τ'α στήθη.

Γιατί είδαν. Είδαν την πεθαμένη μάκα του Α-Ράγκ. Έβλεπε κανείς καθαρά στο φριχτό κρανίο του πεθαμένου, την μαύρη τρύπα που άνοιξε πιστολιά του Μπόμπ, και στο λαιμό ηνάποκρουστική πληγή του μαχαιριού του Γιά-Τσέν. Ξαφνικά ο Κράμερ έμ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII Ο ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΛΗΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ένας Κινέζος έπεσε σαν μπόμπα στο γραφείο του Κινεζομπόμπ. Ήταν κατάσκοπος της συμμορίας.

—Κακά νέα, φώναξε.. Ο δήμαρχος άδοποιήθηκε..

—Από ποιόν, ρώτησε ο Γιά-Τσέν.

—Από μια Κινέζα! Είπε στους σωματοφύλακές του, ότι τ'α μεσάνυχτα ρόκεται να την άπαγάγουν.

—Και τι μέτρα πήραν;

Ένας λόγος διατάχθηκε να παλάβει τον δήμαρχο και τον κλείνει για άφάλεια στις φυλακές της πόλεως. Σε μια ώρα είναι εκεί.

—Η ώρα είναι δεκά...

...ση! στις έντεκα φτάει ο λόχος των δημορ-είο.

Μα έμεις άφτάσουμε άπορύν. Έμ, ρός παιδιά.

Αυτόκινητα εροδυνχιμ.

άταχύτατα αν άερο-

λάνα τους

πήξε μια φοβερή φωνή και κύλησε στο πάτωμα. Τα χαρακτηριστικά του πείραν την άγωνία του πελιδνού θσ. νάτου.

Τότε όλοι οι ύπαρχηγοί, πέσαν στα γόνατα και προσκύνησαν τον άφέντη σαν θεό.

Ο Στίμψον όμως είδε τον Δήμιο να πατάει ένα κουμπί. Την ίδια στιγμή μια βελόνα πετάχτηκε από την καρέκλα του Κράμερ, και τ'α τσίμπησε. Σίγουρα παρόμοιες βελόνες βρισκόταν σ' όλες τις καρέκλες της κάμαρας. Με ισάριθμα κουμπιά πο ήταν στο θρόνο του, ο Δήμιος θα μπορούσε να σκοτώσει όλους τους ύπαρχηγούς.

Όσο για τ'α μούτρα του Δήμου, ο Στίμψον κατάλαβε πάλι, πως ήτανε φτιαστά. Επίτηδες για να κάνει έντύπωση στους ύπαρχηγούς του.

Τώρα πιά είχε καταλάβει πολλά.

περίμεναν... Οι δυο άρχηγοί, Γιά-Τσέν και Μπόμπ, πήγαν μπροστά.. Σε λίγα λεπτά ήταν μπροστά σ' έναν ουρανοξύστη λίγο μακρύτερα από το δημαρχείο. Άνέβηκαν στην ταράτσα του... Εκεί, είτανε μια σειρά ολόκληρη αερόστατα.

Ο Γιά-Τσέν, διάλεξε το πιο γερό, κι' έδωσε διαταγή στους άλλους.

—Εμείς οι δυο, είπε του ψευτο-Μπόμπ, θα πάμε να τον φέρουμε.

Μόλις ξεκίνησαν ο Στίμψον μ' ένα άπότομο τίναγμα, πέταξε τον Γιά-Τσέν, έξω από το αερόστατο. Έπεσε και σκοτώθηκε στο άπέραντο πάγκο του δημαρχείου. Τέλος τ'α αερόστατο σταμάτησε στην τα-

ράτσα του δημαρχείου, όπως τόχαν διευθύνει. Ο Στίμψον τώδεσε κι' ύστερα άρχισε να κατεβαίνει από τα παράθυρα στο σπίτι του.

Είχε κι' αυτός το σχέδιό του. Καί το δικό του σχέδιο, ήτανε ν' απαγάγει ο ίδιος τόν δήμαρχο, γιά να τόν βάλει σ' ασφάλεια. Από τα σχέδια του Γιά-Τσίν, ήξερε τ'α κατατόπια του δημαρχείου ναυμάσια.

Κατέβηκε σαν πίθηκος με την βοήθεια ενός σκοινιού μονάχα στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας του δημαρχου.

Δυό φύλακες μισοκοιμόνταν σέ δυό πολυθρόνες. Ο Στίμψον έσπασε τ'ο τζάμι, σκορπώντας στο δωμάτιο τ'ο συνηθισμένο του αναισθητικό. Οι άνθρωποι ζαλισμένοι δέν πρόφτασαν ούτε τ'α πιστόλια τους ν' άγγιξουν.

Πλησίασε τόν κοιμισμένο δήμαρχο μ' ένα μαντήλι χλωροφόρμιο. Τοῦ τ'ο βάλε στη μύτη, κι' άφου τόν έδεσε, τόν πήρε στην κλάτη του, καί από την σκάλα της υπηρεσίας, τόν ανέβασε στην ταράτσα.

Έλυσε τ'ο αερόστατο, καί περίμενε ν'α φύγει.

Η φοδσκα τοῦ αεροστάτου, ήτανε σηκωμένη.

Καί στο καλάθι, δίπλα στόν δεμένο δήμαρχο, βρισκόταν κάποιος άλλος.

Κάποιος πού είχε τ'ο πρόσωπο σκεπασμένο με άσημένιο βέλο.

Ο «Άσημένιος δήμιος».

Ο Στίμψον έρριξε μιά νήγωρη ματιά τριγύρω του, καί είδε πώς η ταράτσα ήταν ζωσμένη από ανθρώπους τοῦ Δήμιου, όπλισμένους ώς τ'α δόντια.

— Τί σημαίνουν δ'αυτά, κύριε; Είπε τοῦ Δήμιου... «Ετσι μ'ι' ευχαριστείς, πού σουφερα τόν δήμαρχο;

— Είναι η μέθοδός μου, απάντησε η φωνή από τ'ο βέλο. Στους μισούς ανθρώπους μου αναθέτω μιά δουλειά, με τούς άλλους μισούς τούς επιβλέπω!

Πού είναι ο Γιά Τσίν;

— Τόν σκότωσα.

— Γιατί;

— Γιατί μου πρότεινε ν'α προδώσουμε στην άστυνομία καί ν'α μοιραστούμε τ'α λεπτά πού θ'α μ'α δίνανε.

Ο Δήμιος έκανε ένα κίνημα, καί πέντε άντρες άρπαξαν τόν δήμαρχο, τόν φόρτωσαν σ' ένα αερόστατο κι' έφυγαν.

Σιγά-σιγά, έφυγαν όλοι. Μ'α τόν ψευτο-Μπόμπ, τόν πρόσεχαν σαν αίχμαλώτο.

— Μπόμπ, τοῦχε πεί ωστόσο ο άρχηγός. Είμαι ευχαριστημένος από σένα... Θ'α σου πω κάτι «κεί κάτω» πού θ'α σ' ευχαριστήσει.

Σάν έφτασαν στις κατακόμβες, κι' ο

ψευτο-Μπόμπ, κάθισε στο γραφείο του, μιά γυναίκα πήδησε σαν ύαινα, καί άρμυσε νά τόν χτυπήσει. Ήταν η Νιρβό Ντρήβον.

— Δέν είσαι ο Μόργκαν! ούρλιαξε. Δέν είσαι ο Μπόμπ, τ'α μαρτύρησα όλα τοῦ Δήμιου σαν ξύπνησα, μυστική άστυνομική Στίμψον. Σέ ξανάφερε στην ποντικοπαγίδα σαν κουτάβι. Άν δέν ήμουν έγώ, ο δήμαρχος θ'α την γλύτωνε! Ένώ τώρα, εξαγόρασα τή ζωή τοῦ Μόργκαν, καί σ'ο θ'α πεθάνεις στα φριχτότερα μαρτύρια.

Μιά κραυγή λύσσας, έξφυγε από τόν λάρυγγα τοῦ Στίμψον.

Γρήγορα, πίεςε ένα κουμπί, κι' ένα άνοιγμα φάνηκε στόν τοίχο.

Μόλις κώθηκε, τ'ο άνοιγμα έκλεισε. Τότε άκουσε τούς ανθρώπους τοῦ Δήμιου πού έτρεχαν ν'α τόν συλλάβουν τ'α ούρλιασματα της Ντρήβον πού έδινε διαταγές, την μανία τών κακούργων πού μη μπορώντας ν'α έξηγήσουν πούθε τόσκασε ο Στίμψον, χτυπούσαν τούς άστακένιους τοίχους με τ'α δπλα τους.

Ξαφνικά, όλα τ'α μεγάφωνα σ' όλες τις στοές καί σ' όλες τις αίθουσες, άρχισαν ν'α δίνουν τ'ο σήμα τοῦ κινδύνου.

«Σέ δέκα λεπτά η άστυνομία θ'αναι δώ! Σέ δέκα λεπτά η άστυνομία θ'αναι δώ!»

Ο Στίμψον χαμογέλασε! Η Μπέτυ έκανε καλά τή δουλειά της. Ωστόσο ο Στίμψον έπρεπε με κάθε θυσία ν'α βρει τόν Δήμιο πρίν...

Στο βάθος μιάς στοάς, σκόνταψε άπάνω σ' ένα μακρύ σωμα σκεπασμένο μ' ένα άσημένιο βέλο...

Εσκυψε καί τ'ο ξεσκέπασε... Ήταν ο δήμαρχος, πού χλωροφορμισμένος, κοιμόταν άκόμη τόν ύπνο τοῦ δικαίου.

— Την έπαθες, μυστική άστυνομική Στίμψον, άκουσε μιά φωνή...

Ο Στίμψον σήκωσε τ'ο κεφάλι... Κι' είδε τόν Δήμιο... τόν Δήμιο με την πεθαμένη μάσκα τοῦ Ά Ράγκ στο πρόσωπο, ν'α τόν σημαδεύει με τ'ο ρεβόλβερ του.

— Γι' αυτό σ' έφερα ως εδώ, ένω θ'α μπορούσα ν'α σκότωνα κεί πέρα! εξακολούθησε. Γιά ν'α πιαστείς μόνος σου στην παγίδα!

— Δήμιο είπε ο Στίμψον ξέρω, ποιός είσαι. Από την πρώτη στιγμή σέ ύποπτεύθηκα! Κατάλαβα την πρώτη μέρα πού μπήκα σαν Μόργκαν στο έργαστήριό σου πώς ήσουν καί σ'ο εκεί, κι' άς μιλούσες άπ' τ'ο μεγάφωνο τοῦ ταβανιού. Ήσουν ένας από τούς ζωντανούς πεθαμένους πούταν στις θήκες. Καί ξέρω ποιός.

— Καί σαν τ'ο ξέρεις; Είσαι ο

μόνος, καί θ'α πεθάνεις. Μου έφερες την άστυνομία. Πολύ άργά. Πίεςα δυό κουμπιά, όλοι οι ζωντανοί πεθαμένοι, τάφθηκαν ζωντανοί, καί άπ' τ'α έρείπια της στοάς των. Τ'ο έργαστήριο καταστράφηκε γιά πάντα. Οι άνθρωποι μου έλαβαν διαταγή ν'α φύγουν άφου πρώτα, σφάξουν όλους τούς ύποπτους.

Δέν πρόφτασε ν'α τελειώσει. Τ'ο άδειανό πιστόλι τοῦ Στίμψον τόν χτυπούσε κατακέφαλα.

Πρίν συνέλθη, ο Στίμψον γρήγορος σαν άστραπή, χύθηκε άπάνω του.

Οι δυό άντρες, κύλησαν στο πάτωμα παλεύοντας.

Μιά στιγμή, πήρε τ'ο κεφάλι τοῦ Δήμιου, καί τ'ο χτύπησε στις πλάκες, κάτω. Ο κακούργος ζαλίστηκε.

Τότε ο Στίμψον κοίταξε γύρω του, κι' είδε π'α μετάλλινη καρέκλα. Μιά ηλεκτρική καρέκλα.

Σήκωσε τόν Δήμιο καί τόν πήγε καί τόν κάθισε κεί πάνω. Τόν έδεσε, άφήνοντάς του τ'ο δεξί χέρι έλεύθερο κι' ύστερα τοῦδωσε κάτι ν'α μυρίσει, γιά ν'α συνέλθη.

Σάν άνοιξε τ'α μάτια, τοῦβαλε στο χέρι ένα μολύβι, καί τοῦδωσε ένα φύλο από τ'ο κανρέ του.

— Γράψε, διέταξε. Θ'α σου ύπαγορεύω.

Ο άνθρωπος έκανε όχι με τ'ο κεφάλι.

Ο Στίμψον πήγε στόν διακόπτη, καί τόν γύρισε. Τ'ο σώμα τοῦ Δήμιου, δέχτηκε μιά ηλεκτρική εκκένωση.

— Σταμάτα τ'ο ρεύμα, παρακάλεσε. Γράφω ότι θέλεις.

□

Η άστυνομία φυσικά κατέφθασε πολύ άργά, παρ' όλη την επίμονή της Μπέτυ Νταίηλ.

Ήταν εκεί όλοι οι παλιοί μας γνώριμοι. Ο Μάλβερν, ο Κίγκαν, κι' ο συμπαθητικός μας Μπούρης.

Μιά ισχυρά δύναμις άστυνομικών έζωσε τ'ο ρεστοράν κι' έπειτα πολλοί μαζί ύπο την οδηγία της Μπέτυ, μπήκαν στις κατακόμβες.

Ήταν κι' ένας μικρός κοκκινομάλης ρέπορτερ μαζί τους, πού έτσι στην τύχη, ανακάλυπτε πολύ εύκολα τ'α κουμπιά, πού άνοιγαν τις μυστικές στοές.

Σέ μιά στιγμή σκούνησαν πάνω στο σώμα τοῦ αναίσθητου δημαρχου.

Ήταν πολύ καλά, έχτος από μιά

έλαφρή ζάλη, πού τοῦ προξένησε τ'ο χλωροφόρμιο.

Στα τελευταία ο μικρός κοκκινομάλης ρέπορτερ, τούς έμπασε σ' ένα δωμάτιο. Ένας άνθρωπος ήτανε δεμένος σέ μιά καρέκλα. Στα γόνατά του είχε ένα χαρτί:

«Είμαι ο «Άσημένιος δήμιος». Ομολογώ όλα τ'α έγκλήματά μου ως π'α λιπνός θάνατος έπαιζα τέτοιο ρόλο».

Ο Μπούρης, σήκωσε τ'ο βέλο τοῦ άγνώστου κι' έμπηξε μιά φωνή. Ο άνθρωπος ήτανε πεθαμένος. Ήλεκτροπληκτός. Ήταν ο ταγματάρχης Λαϊονέλ Γκαίηζ.

— Αδύνατο, φώναζε ο Μπούρης.

— Γιατί αδύνατο! είπε ο μικρός ρέπορτερ. Στην τσέπη του τ'ο βράδυ της ύποθετικής αυτοκτονίας του, έκανε μιά ένεση όχι από τ'ο δηλητήριο τοῦ Λουίτζι, αλλά από μιά χρωστική ουσία, πού τοῦδωσε την πελιδνή χροιά τοῦ πεθαμένου... Έτσι όλες οι ύποψίες έφευγαν άπ' αυτόν κι' έβγαζε διά παντός από την σκέψη τών θυμάτων του την ιδέα της αυτοκτονίας, πού δέν τόν σύμφερε. Εκτός πού έκανε ν'α ύποπτευθοῦνε τόν Λουίτζι.

— Σάν καλά τ'α λέει ο φίλος! είπε ο Μάλβερν.

— Πολύ καλά γιά έναν ρέπορτερ! είπε κι' ο Μπούρης. Πώς λέγεσαι παιδί μου;

Μ'α κείνη τή στιγμή, τ'α φώτα έσβυσαν ξαφνικά. Κι' έπειτα ξαφνικά πάλι άναψαν. Ο ρέπορτερ είχε εξαφανισθεί.

— Πώς λέγονταν ο συνάδελφός σου; ρώτησε ο Μπούρης την Μπαίτυ.

— Κόλινς, τοῦ «Χέραντ».

— Αί! Όχι! Λέγεται «μυστικός άστυνομικός Στίμψον». Μ'α πού θ'α μού π'αί τ'ο τέρας. Όλες οι πόρτες φυλάγονται από άστυνομικούς.

«Όλες. Εκτός από κείνη πού θ'α έφευγε ο Δήμιος».

Η μυστική έξοδος πού μόνο ο Στίμψον την ήξερε, γιατί μόνο ο Στίμψον ανάγκασε τόν δήμιο ν'α μιλήσει.

Ένώ ο Μπούρης κι' οι άνθρωποι του έπαχναν σαν δαιμονισμένοι ν'α τόν βροῦν, ο Στίμψον έτρεξε στους δρόμους της Κινέζικης συνοικίας, μέσ' τ'ο μεγαλοπρεπέστατο αυτοκίνητο τοῦ «Άσημένιου δήμιου», πού ήτανε φορτωμένο με τ'ο χρυσάφι, πού πήρε από τ'α θύματά του.

Απόδοση στα ελληνικά:
ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΛΚΑΝΗ

Εικονογράφηση κειμένου.
ANDRÉE SURATOFF

Συνιστώμεν δερμότατα στους αναγνώστες μας τό περιοδικό

“ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ”

Σε κάθε τεύχος του, δημοσιεύεται κι' από ένα συγκινητικό μυθιστόρημα.

Τὰ ὡς σήμερα ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ»
περιέχουν τὰ πάρα-κάτω ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα :

1. Β. Μαργκερίτ :	«Ἡ φωνή τῆς καρδιάς».
2. Ἐ. Γκλύν :	«Μοντέρνο κορίτσι».
3. Ζ. Μπουρζέ :	«Ὅταν γεράσει ἡ καρδιά».
4. Ἀρνὸ Ἀλεξάντερ :	«Ἐρως καὶ ἔγκλημα».
5. Ζ. Ρεβάλ :	«Σεβιλλιάννα».
6. Μ. Ντελλύ :	«Χρυσωμένη φτώχεια».
7. Γρηγ. Ξενοπούλου :	«Λίζα».
8. Μωρίς Ντεκομπρά :	«Ἡ φυλακὴ τῶν ὁνείρων».
9. Μ. Ὀμπερλίν :	«Ἐνας περίεργος νόμος».
10. Ἀ. Χόπ :	«Ἡ Α. Μ. ἀγαπᾷ».
11. Ρ. Χίντσε :	«Μοιραία γυναίκα».
12. Β. Οὐίλλιαμς :	«Ἐσπιονάζ».
13. Ἐ. Οὐάλλας :	«Ὁ «κυρίαρχος».
14. Π. Μαντεγκάτσα :	«Ἀγάπες ποῦ σβύνουν».
15. Ρ. Μπούκαναν :	«Τραγικὸ δίλημμα».
16. Μ. Ντελλύ :	«Καρδιὲς ἐρωτευμένες».
17. Γ. Σάνδη :	«Ἐκείνη καὶ Ἐκεῖνος».
18. Γρηγ. Ξενοπούλου :	«Γκιοβάννα».
19. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Ἐνας Ρώσος σωφὲρ».
20. Μωρίς Ντεκομπρά :	«Γυναίκες...».
21. Μ. Ντελλύ :	«Ἡ σκιὰ τῆς εὐτυχίας».
22. Μ. Κορέλλι :	«Τζίσκα».
23. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Ξαναγύρισε κοντά μου...».
24. Τὸ κινηματογραφικὸ ἔργο :	«Πὼς ἔσβυσε μιὰ ἀγάπη».
25. Πιέρ Μπενουά :	«Γιὰ ἓνα σου βλέμμα».
26. Βέρας Ναβάλ :	«Τραγωδία ἐρώτος».
27. Ὁκτάβ Φεγιέ :	«Τὸ μυθιστόρημα ἀπόρου νέου».
28. Μαρσέλ Πρεβώ :	«Πονεμένοι ἐρωτες».
29. Ζωρζ Ὀνέ :	«Μιὰ ἀγάπη μέσα στὸ μῖσος».
30. Στεφάν Τοβάιχ :	«Ἐρως καὶ δόξα».
31. Ἀνρί Μπορντὸ :	«Ἐνας φόνος καὶ μιὰ ἀγάπη».
32. Μάξ ντὺ Βεζίτ :	«Τὸ νευρόσπαστο».
33. Μ. Ντελλύ :	«Ἐρωτικές ἐλπίδες».
34. Φλωράνς Μπάρκλεϋ :	«Τραγωδία μιᾶς καρδιάς».
35. Μύριαμ Χάρρυ :	«Ἐρωτικὴ ραψωδία».
36. Ντανιέλ Λεζιέρ :	«Τὸ μυστικὸ τῆς πεθαμένης».

Τὸ «ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ» ὅπως καὶ τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑΤΑ» ἐκδίδονται ἀπὸ τοὺς ΑΛ. καὶ ΕΥ. ΠΑΠΑΔΗ-
ΜΗΤΡΙΟΥ καὶ διευθύνονται ἀπὸ τὸν ΚΩΣΤΗ ΒΕΛΜΥΡΑ

ΕΝΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΤΟΥ ΕΡ. ΛΑΟΥΜΑΝ ΜΕ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΡΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

ΘΑΜΜΕΝΗ-ΖΩΝΤΑΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΡΟΝΤΕΡΙΚ ΟΥΣΣΕΡ (ὁ πυργοδεσπότης) — ΣΕΡ
ΑΛΛΑΝ (ὁ φίλος)—ΠΑΤΡΙΣ—Ο ΓΙΑΤΡΟΣ—ΛΑΙΝΤΥ ΜΑΝΤΕΛΑΪΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(Μιὰ ἀπὸ τίς κάτω αἰθουσες τοῦ πύργου τοῦ Οὐσσερ στὴν Ἀγγλία. Διά-
κοσμος σκυθρωπὸς στὸ σύννεφο τοῦ Ἀριστεροῦ, δυὸ παράθυρα σὲ γοτθικὸ
στόλ, ἀπὸ τὰ κρύσταλλα τῶν ὁποίων περνοῦν οἱ τελευταῖες πορφυρὲς ἀνταύ-
γειες τοῦ φθινοπωρινοῦ σούρουπου. Στὸ εὐρύ, μεγάλος τοῖχος ταπετσαρι-
σμένος, φορτωμένος ἀπὸ τρόπαια ἀρχαίων βασιλέων.—Ἐδῶ καὶ κεῖ, καθίσματα.—
Ἀνάμεσα στὰ δυὸ παράθυρα, ἓνα τραπέζι καὶ πάνω του ἓνα καντηλιέρι μὲ
ἀναμμένα κεριά· σὲ μιὰ γωνιά, ἀκουμπισμένο πάνω σ' ἓνα κάθισμα, ἓνα βιολον-
τσέλλο.—Πάνω στὸ τραπέζι βιβλία, δίσκοι, ποτήρια, μπουκάλια.—Δυὸ ψηλὲς
πολυθρόνες.—Στὴ μιὰ κοντὰ στὸ τζάκι, κάθεται ὁ σερ Ἀλλαν.—Μπαίνει ὁ
Πάτρις, γέρος ὑπὸν ότης φέροντας ἓνα δίσκο μὲ δυὸ ποτήρια, ἓνα κρυστάλλινο
καραφάκι καὶ μιὰ μπουκάλια. Ὁ Ἀλλαν, τὸν κρατᾷ καθὼς περνᾷει).

Σ ἐ ρ Ἀ λ λ α ν.—Ἐλα δῶ, Πάτρις.
Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω λίγο μαζί σου. (Ὁ
Πάτρις ὑποκλίνεται). Πῶς εἶναι ὁ κύριός
σου ; Πῶς τὸν βλέπεις, ἄλλαξε ἐπιτελοῦς
κέφι ;

Π ά τ ρ ι ς.—Ὁχι, Σέρ Ἀλλαν, ὁ
κύριός δὲν ἄλλαξε διόλου ὕψος ἀπὸ τότε,
ποῦ ξαπλώσαμε εὐλαβικά, τὴ Λαίντυ Μάν-
τελαῖν, μέσα στὸ νεκρικό της κρεβάτι.

Ἀλλὰ μήπως καὶ θὰ μπορούσε ν' ἄλ-
λάξει ; Ἐκείνη κι' αὐτὸς γεννήθηκαν μὲ
τὴν ἴδια ψυχὴ, παραφορτωμένοι ἀπὸ τοῦ-
μο. Ἡ ψυχὴ καὶ τῶν δυὸ ἦταν ἀπὸ πάν-
τα τυλιγμένη ἀπὸ τὴ μελαγχολία, ὅπως
ὁ πύργος τους εἶναι τυλιγμένος στὴν ὁμί-
χλη, ποῦ ἀναδίνουν τὰ πράσινα στεκούμε-
να νερά τῆς λίμνης, ποῦ τὸν τριγυρίζει. Εἴ-
ναι μιὰ ἀρρώστεια ποῦ ἔχουν μέσα στὸ αἷ-
μα τους ἀπὸ τὴ μέρα, ποῦ γεννήθηκαν.

Σ ἐ ρ Ἀ λ λ α ν.—Ὅστε, παρ' ὅτι
πίστευα, ὅτι Λαίντυ Μάντελαῖν δὲν πέθανε
ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια ;

Π ά τ ρ ι ς.—Ὁχι, Σέρ, ὄχι ἀπὸ ἁ-
ρρώστεια, ὅπως τὴν ἐννοοῦμαι αὐτὴ τὴ λέ-
ξη ! Ἐσβυσε ὅπως θάσβυνε αὐτὸ τὸ κερί
ἀν βρισκότανε στὸ ρεύμα ἑνὸς λίγο πιὸ
δυνατοῦ ἀέρα. Οὔτε κι' ὁ Σέρ Ρόντερικ
εἶναι ἀρρώστος, καί, ὅμως ἔχει τὴ γεύση
τοῦ θανάτου ἀνάμεσα στὰ χεῖλιά του.

Σ ἐ ρ Ἀ λ λ α ν.—Τί λές ;

Π ά τ ρ ι ς.—Τὴν Ἀλήθεια. Καὶ οἱ
δυὸ τους—μιλῶ σὰν νὰ ζοῦσε ἀκόμα ἡ

Λαίντυ Μάντελαῖν κι' οἱ δυὸ τους μοιά-
ζανε σὰν τὰ πολὺ εὐγενικά λευτερίλεπτα
λουλούδια, ποῦ γίνονται πολὺ σπάνια καὶ
πολὺ εὐνολομάραντα ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ
ἐπιλογὴ καὶ τὴν καλλιέργεια. Ὁ Σέρ, Ρόν-
τερικ δὲν ἔχει πιά τίποτα τὸ ζωντανὸ μέ-
σα του. Κι' ἂν βρισκόταν ἀκόμα μιὰ φλο-
γίτσα ζωῆς στὸ κορμὶ αὐτοῦ ποῦ δὲν ἔχει
αἷμα εἶναι ὅλη συγκροτημένη ἐδῶ. (Ἀγγί-
ζει μὲ τὸ δάχτυλό τοῦ μὲτωπό του).

Σ ἐ ρ Ἀ λ λ α ν.—Αὐτὴ ἡ φλιβερὴ
ἱστορία, Πάτρις, πρέπει νὰ πάρει τέλος,
γιατὶ ἀλλοιῶτικα ὁ κύριός σου θὰ πεθά-
νει σὰν τὴν ἀδερφή του. Πρέπει νὰ τὸν ἀ-
ποσπάσουμε ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν ἰδέαν, ποῦ τὸν
βασανίζει κι' ἀπὸ τὸ φλιβερό αὐτὸν πύργο
ποῦ εἶναι γεμάτος ἰσχύους.

Π ά τ ρ ι ς. (περνᾷει δεξιά).—Ἀλ-
λά, Σέρ Ἀλλαν, ἔχουν γεννηθεῖ ἐδῶ μέσα,
ὅπως κι' οἱ γονεῖς τους. Ἐχουνε περάσει
ἐδῶ ὅλη τους τὴ ζωὴ καὶ δὲν εἶναι διόλου
μακριὰ τὸ παρεκκλῆσι ὅπου κοιμοῦνται ὅ-
λοι οἱ πρόγονοί τους, ποῦ πέθαναν. Δὲν
πίστεψω νὰ παραδεχτῇ ποτὲ ὁ Σέρ Ρόν-
τερικ νὰ ἐγκαταλείψει τὸν πύργο.

Σ ἐ ρ Ἀ λ λ α ν.—Καὶ ὅμως ὁ πύ-
ργος εἶναι πιά σωστὸ ξεῖμα ο. Εἶναι γεμά-
τος ρωγμὲς ἀπὸ τὰ θεμέλια ὡς τὴν κορυ-
φή. Κι' εἶναι ἀληθινὸ θαῦμα, πῶς στέκει
ἀκόμη ὁρθὸς ἀνάμεσα σὲνός βάλτος, ποῦ
τὸν περιβάλλουν καί, ποῦ ἀνασαίνουν τὴν
ἀρρώστειαν καὶ τὴ μοῦχλιν.

τελαιν ;

Πάτρις.— Μιά παληά, μπαρουταποθήκη, φαντάζομαι, Σέρ. Μου κάνετε αυτή την ερώτηση γιατί είδατε τους τοίχους και την πόρτα ντυμένους με φύλλα χαλκού.

Σέρ "Αλλαν.— Ναι, μουζανε εντύπωση αυτή η λεπτομέρεια.

Πάτρις.— Τότε αν τολμούσα, Σέρ

Σέρ "Αλλαν.— Μιλήστε, Πάτρις,

Πάτρις.— Πρέπει λοιπόν, Σέρ, να βάλετε τον κύριο να θάψει το γρηγορότερο την συχωρεμένη. Δεν είναι το μέρος κατάλληλο για το σώμα της σεβαστής μου κυρίας. Αυτή πρέπει να ησυχάσει στον ύστερο της ύπνο, κάτω από τον ιερό θόλο του παρεκκλησίου.

Σέρ "Αλλαν.— Σκέπτομαι να μιλήσω του Σέρ Ρόντερικ γι' αυτό το ζήτημα. Κάτι του έχω πει μάλιστα, αλλά θα επιμείνω περισσότερο.

(Χτυπάνε δυο φορές ελαφρά στην πόρτα),

Πάτρις (πηγαίνοντας ν' ανοίξει).— Είναι, ο γιατρός (Ανοίγει και παραμερίζει, ο γιατρός μπαίνει. Ο Πάτρις βγαίνει έξω).

Ο γιατρός.— Επιθυμείτε να με δητε, Σέρ;

Σέρ "Αλλαν.— Μάλιστα, γιατρέ. Δεν σας ξανάδα από τον θάνατο της Λαίντν Μάντελιν και καταλαβαίνετε, βέβαια, πόσο ανυπομονώ να μάθω, πώς είναι ο δυστυχισμένος μου φίλος και τι μπορούμε να κάνουμε για να σωθεί.

Ο γιατρός.— Για να σωθεί; Τι-ποτα! Για να τον κάνω να κρατήσει περισσότερο, πρέπει να τον αφήσω να ζει όπως τώρα. Κάθε άλλο, κάθε βίαιη συζήτηση, θα τον σκότωνε χωρίς αμφιβολία.

Σέρ "Αλλαν.— Από τι υποφέρετε;

Ο γιατρός.— Από τί υποφέρετε, Σέρ; Πειθαίνει από τα γεράματα της γενιάς του. Τόσους αιώνες, το ίδιο αίμα από πατέρα σε γιό, έχει εκφυλιστεί οι αισθήσεις του έχουν λεπτινυθεί τρομερά. Υπερβολικά άπο μπορούσα να πω ή ύσωση του υποφέρει από το κάπως ζωηρό φως, το αυτό τον διακρίνει, ακούει, πολύ πριν από τα δικά μας, τους πιο άσημαντους κρότους. Τα νεύρα του δέχονται πολύ πιο έντονες τις εντυπώσεις του εξωτερικού κόσμου. Είναι σ' αμιά ήχητική πλάκα που αισθάνεται βαθιά και την παραμικρότερη δόνηση.

Σέρ "Αλλαν.— Και δεν νομίζετε, πώς αν τον βγάλαμε μέσα απ' αυτό το σπίτι απ' αυτή την ατμόσφαιρα της θλίψης...

Ο γιατρός.— Δε θα κερδίσαμε τίποτα. Μπορεί ίσως και να φέρναμε πιο γρήγορα το τέλος, που φοβόσαστε. (Ο Σέρ "Αλλαν απομένει σκεπτικός) Το καλλίτερο, που έχουμε να κάνουμε είναι να τον βοηθήσουμε να ξεδώσει κάπως το μυα-

λό του, να ξεφύγει όσο μπορεί από τις συννηθισμένες του σκοτεινές ιδέες και σχέψεις. Απόψε είναι Χριστούγεννα. Θα μπορούσατε ίσως...

Σέρ "Αλλαν (πού τώρα μόλις το θυμήθηκε).— Αλήθεια απόψε είναι Χριστούγεννα. Σ' όλη την Αγγλία τα καταπράσινα έλατα είναι φωτισμένα με πολύχρωμα κεράκια. Παντού χαίρονται, γελούν, τραγουδάνε. Κι' εγώ μέσα σ' αυτό τον άραχνιασμένο πύργο νοιώθω μιά μολυβένια πλάκα στην καρδιά... Αλήθεια έχετε δικιο. Θα προσπαθήσω να κάνω ότι μπορέσω.

Ο γιατρός (με υπόκλιση).— Αν δεν έχετε τίποτε άλλο να με ρωτήσετε, Σέρ, μπορώ ν' αποσυρθώ.

Σέρ "Αλλαν.— Καληνύχτα, γιατρέ, και σ' ευχαριστώ. Βιαστήτε πριν σ' αδιάσει ή μόρτα.

Ο γιατρός.— Σας χαιρετώ.

(Βγαίνει. Ο "Αλλαν τον παραβιάζει. "Υστερα γυρνάει κοντά στο τραπέζι, βάζει στο ποτήρι του να πιει, κι' ακουμπάει τη μοτίλτα στη θέση της. Εκείνη τη στιγμή ακούγεται μιά βροντή πολύ κοντά. Ο "Αλλαν πηγαίνει στο παραθυρο, που μαστιγώνεται από το θειαφωμένο φέγγος των άστρων, ύστερα κατεβαίνει πάλι στο τραπέζι, παίρνει ένα βιβλίο, μόλις όμως γυρίσει άφηρημένος ένα φύλλο, άνοίγει ή πόρτα Ρόντερικ. Κρατάει μιά σιάζεται ο Ρόντερικ. Φέρνει τη λάμπα στο χέρι. Βροντή. Φέρνει τη λάμπα του πάνω στο τραπέζι και γυρνάει άπότομα, άγριεμένος, προς τον "Αλλαν).

Ρόντερικ (σχεδόν με άλλοφροσύνη).— Δεν το είδατε αυτό! (Πηγαίνοντας στο παράθυρο και κάνοντας να τ' άνοίξει). Μια στιγμή και θα δητε άμέσως.

Σέρ "Αλλαν.— Τι να ιδώ;

Ρόντερικ (στην ίδια κατάσταση).— Όλα, θα τα δητε όλα! Έπεσε ο δεξιός πυργίσκος. Αυτός είναι ο πρόλογος του ξιός πυργίσκου του παληού πύργου των Όυσερ.

Σέρ "Αλλαν.— Έλάτε, έλάτε, Ρόντερικ, για όνομα του Θεού ησυχάστε!

Ρόντερικ.— Αφήστε, αφήστε.

Σέρ "Αλλαν (τον παρασύρει και τον καθίζει σε μιά πολυθρόνα).— Δεν πρέπει να τα βλέπετε αυτά. Αυτό το θέαμα, που σ' παραφέρει και σ' ταράζει, που σ' είναι τίποτα. Η μόρτα τόσο πολύ, δεξιός πυργίσκος ήταν είναι δυνατή, ο δεξιός πυργίσκος ήταν είναι δυνατή. Η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη ηλεκτρισμό. Τίποτ' άλλο. "Ας αφήσουμε κλειστό το παράθυρο, σ' παρακαλώ, ο άέρας είναι παγωμένος, επικίνδυνος για σ' άνεμος σκορπάει παντού μανιασμέ-

νος τις πάχνες πάνω από τα στεκάμενα νερά της λίμνης. Έλάτε, έλάτε, φίλε μου, ησυχάστε. Έτσι, ωραία, είστε κιόλα πολύ καλλίτερα. (Σ' όλο αυτό το διάστημα που μιλάει, ο Ρόντερικ βογγάει, όλο και πιο υπόκωφα, ώπου, στο τέλος, ησυχάζει. Μικρή σιωπή. Ο "Αλλαν έα ναρχίζει): Θα περάσουμε μαζί το υπόλοιπο αυτής της νύχτας. Απόψε είναι Χριστούγεννα.

Ρόντερικ (άφηρημένα, σχεδόν λυγμικά).— Χριστούγεννα.

Σέρ "Αλλαν.— "Ας περάσουμε, όσο μπορούμε πιο ήρεμα αυτή τη νύχτα. Καταγίνεστε με την ποίηση, όπως μου είπατε κάποτε, θέλετε να μου διαβάσετε κάτι; Θα ευχαριστηθώ πολύ ν' ακούσω όποιο από τα ποιήματά σας σ' ικανοποιεί περισσότερο.

Ρόντερικ (τακισμένος δίχως καμιά δύναμη).— Ναι.. θα σ' πω μερικούς στίχους, τους τελευταίους, που έχω γράψει...

(Βροντή πιο άπόμακρη).

Μέσα στα πράσινα λειβάδια μας, που κατοικούνε μόνο άγγέλοι, μαζί περνούσαμε τα βράδια μας σ' ένα παλάτι...

(Σιγή).

Σέρ "Αλλαν.— Λοιπόν;...

Σέρ Ρόντερικ (περλυπος).— Δεν θυμάμαι πια...

Σέρ "Αλλαν.— Μη κουράζετε το μνημονικό σας, θα το πούμε μιά άλλη μέρα, άργότερα. Θέλετε τώρα, να σ' διαβάσω και γ' άτι; Νά, το μυθιστόρημα εκείνο, με τους ιππότες, που διαβάσαμε χτές.

Ρόντερικ (φέροντας το χέρι στο μέτωπό του).— Ναι! "Αν θέλετε! (Σ' άνα μονολογεί) Χριστούγεννα. Απόψε είναι Χριστούγεννα.

Σέρ "Αλλαν.— Νά το σημάδι. "Όπως θυμάστε βέβαια, ο μονομάχος, άφου σκότασε τον ψευτοκαλόγηρο, μπαίνει στον πύργο (Διαβάζει). «Και τώρα ο γενναίος μονομάχος, προχωρεί πάνω στο άσημόστρωτο δάπεδο, για να πάρει την άσπίδα, άλλ' αυτή, σ' άν θέλε να προλάβει την επιθυμία του, πέφτει μπροστά του με μεγάλο κρότο».

(Καθώς διαβάζει ο "Αλλαν ο Ρόντερικ, θλιβερός ακούει τις πρώτες λέξεις, ύστερα το βλέμμα του μένει άκίνητο άνατριχιάζει φαίνεται σ' άνα προσέχει για ν' ακούσει κάτι ξαφνικά μπηγει μιά ελαφρή κραυγή σ' άς λέξεις: μεγάλο κρότο. Ο "Αλλαν δια-

κόπτει το διάβασμα). Τι έχετε;

Ρόντερικ.— Δέν ακούσατε τίποτα.

Σέρ "Αλλαν.— "Όχι τίποτα.

Ρόντερικ.— (Με νευρικές κινήσεις, συστρίβοντας τα χέρια του).— Έγώ, άκουσα.

Σέρ "Αλλαν.— Τι πράγμα, άγαπητέ φίλε;

Ρόντερικ.— Την.. την άσπίδα, που έπεφτε!

Σέρ "Αλλαν.— "Όχι δά!

Ρόντερικ.— Ναι, σ' απάστε σ' ά παρακαλώ... Πέστε μου... ή άαίντν Μάντελιν, είστε βέβαιος, πώς ήτανε πεθαμένη, ή; Έχετε άπόλυτη πεποίθηση!

Σέρ "Αλλαν.— Μά είναι δυνατό να γίνει τέτοια ερώτηση;

Σέρ Ρόντερικ.— Συγχωρέστε με. Παίξετε λιγάκι μουσική, σ' ά παρακαλώ, παίξετε βιολοντσέλλο, όσο λίγο κι' αν παίξετε, θαρώ, πώς θα κατευνασθουν τα νεύρα μου, που είναι τόσο έρεθισμένα.

Σέρ "Αλλαν.— Θέλετε παληούς σκοτωσίτικους σκοπούς ή προτιμάτε τη ρομάντζα, που παίζαμε άλλοτε, στο Λονδίνο και σ' άρες τόσο πολύ;

Ρόντερικ.— Ναι ναι, αυτή την ρομάντζα. Είναι γλυκεία και θα με ήρεμήσει. Απόψε είναι Χριστούγεννα.

(Ο Σέρ "Αλλαν πήρε το βιολοντσέλλο και παίζει. Ο Σέρ Ρόντερικ παρακολουθεί τη μουσική μ' ένα θλιβερό κούνημα του κεφαλιού. Σ' λίγο σταματά προσέχει για ν' ακούσει κάτι. Ο "Αλλαν σκυμμένος πάνω σ' όργανό του δέν τον βλέπει. Ο Ρόντερικ γυρνάει άπότομα προς την πόρτα. "Ανασάινει λαχανιαστά. "Επιτέλους σηκώνεται όρθιος, φωνάζοντας).

Ρόντερικ.— Έκείνη! Είναι κείνη! Σώνει! Σώνει (πηγαίνει κοντά στον "Αλλαν). Σεις δέν άκούτε, αλλά εγώ άκούω, κι' έχω ακούσει από πολύ πριν, όλοκληρα λεπτά. Άρες μέρες, έχω ακούσει. (Η τρέλλα του μεγαλώνει άισθητά, τρέλλα από φόβο) Ναι, ναι, (σχεδόν κλαίνοντας). Αλλά δέν τολμούσα. "Ω!.. σπλαχνισθήτε με. Έλεος! Την βάλαμε ζωντανή μέσα στον τάφο.

Σέρ "Αλλαν.— Ρόντερικ, για το Θεό. "Ησυχάστε!

Ρόντερικ.— Κι' αυτός ο κρότος; "Η άσπίδα, που έπεφτε. "Α! ά! ά! ήτανε το τοίξιμο της γάλκινης πόρτας, που την έκλεινε καθώς βγήκε, από το μνήμα της. "Η καταιγίδα την συνέφερε από την καταληψία, που είχε πάθει πάλι! Πόσες ώρες, πόσες μέρες ν' άγωνιζότανε ξεσκίζοντας τα νύχια της, πάνω στους μετάλλινους τοίχους;

"Ω! σās ικετεύω! "Ερχεται! Πού νά φύγω; Θάναι δώ τώρα, άμέσως. Είναι κείνη, σās λέω είναι κείνη!

Σ έ ρ "Α λ λ α ν.— "Ελάτε, ήσυχάστε! Ποιός θέλετε νάρθει. "Η Λαίντυ Μάντελάιν είναι νεκρή, κι' οί πεθαμένοι δέν γυρνάνε πίσω.

Ρ ό ν τ ε ρ ι κ.— "Ακουσα τὸ περπάτημά της στή σκάλα! "Ακούω τὸν βαρὺ χτύπο τῆς καρδιάς της.

Σ έ ρ "Α λ λ α ν.— Σωπάστε!

Ρ ό ν τ ε ρ ι κ.— Σās λέω τώρα πὼς βρίσκεται πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

("Εκείνη τὴ στιγμή ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἡ Λαίντυ Μάντελάιν, παρουσιάζεται ντυμένη μ' ἓνα σάββανο πάνω στὸ ὁποῖο διακρίνονται αἵματα: Τὰ χέρια της εἶναι μληγιασμένα. "Εχει ὀψη νεκρῆς. "Αντικρύζοντάς την, ὁ Ρόντερικ ὀπισθοχωρεῖ καὶ ὁ "Αλλαν μπήγει μὲ κραυγὴ τρόμου. "Η Λαίντυ Μάντελάιν κάνει

ἓνα-δυὸ βήματα, κλονίζεται καὶ σταματᾷ κοντὰ στὸν ἀδερφὸ της. "Ο Σέρ "Αλλαν, τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔχει κάνει πίσω, ὡς τὸ φόντο κί-δταν ἡ Λαίντυ Μάντελάιν πᾶει καὶ πέφτει στὸ πρῶτο πλᾶνο, ἐτοιμάζεται νά φύγει).

Σ έ ρ "Α λ λ α ν.— Βοήθεια!

(Κεῖνη τὴ στιγμή ἀκούγεται ἀπαίσιοις ὁ κρότος γκρεμίσματος. Πέτρες ποὶ κατακυλάνε βουητὸ ἀπὸ ὄγκους χῶματος σωριάζονται).

"Η φωνὴ τοῦ Πατρὸς (μὲ ἀπὸ γνῶση ἀπ' ἔξω).— Βοήθεια! Βοήθεια! Γκρεμίζεται ὁ πύργος, ὁ πύργος!... Βοήθεια!

(Πέφτει ἡ αὐλαία γοργὰ ἐνῶ σωρίζεται ὁ Ρόντερικ κι' ἀκούγεται ὁ θόρυβος τοῦ γκρεμίσματος πρὸ βουερὸς πρὸ κοντινός, πρὸ ἀνατριχιαστικός. "Ο Πύργος τῶν Οὔσερ ἔχει γκρεμιστεῖ).

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

θα σās προσφέρωμε

ἓνα ὠραιότατο μονόπραχτο τῆς περιφήμου γαλλίδος συγγραφέως

MAX DU VEZIT

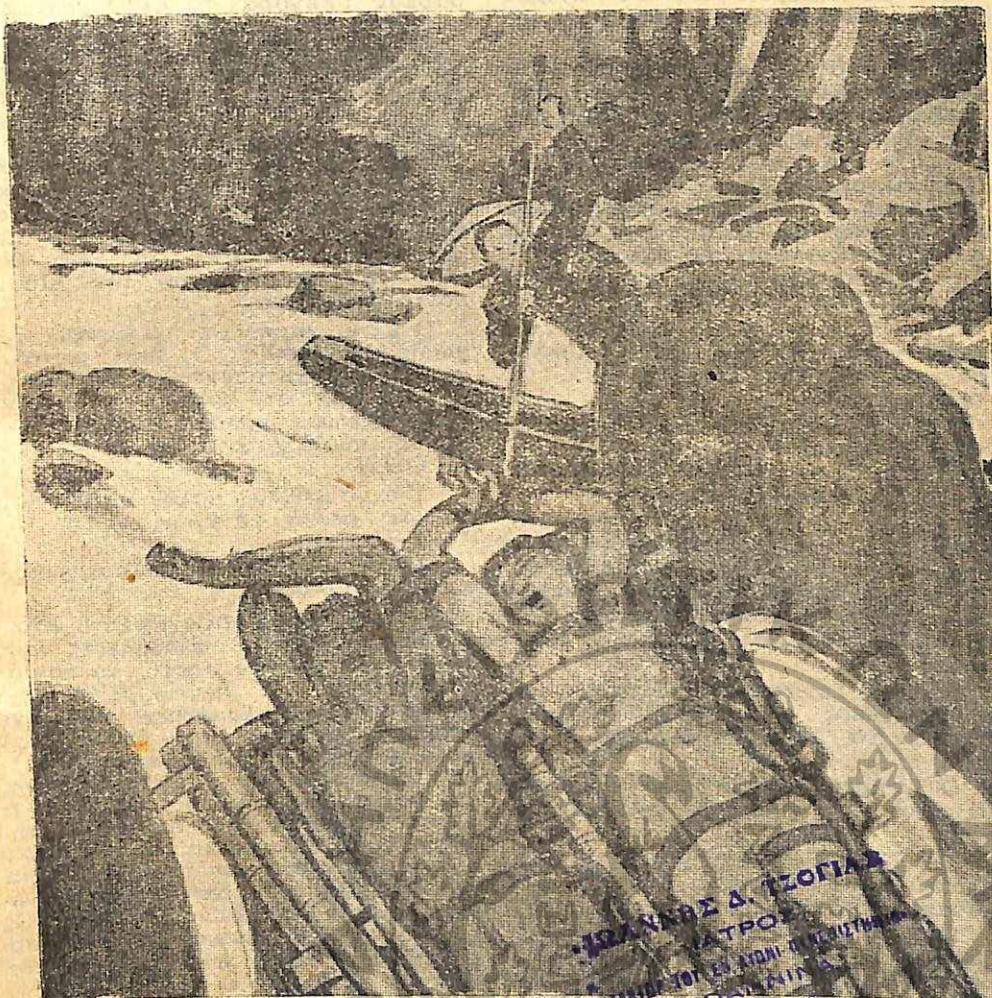
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ!

Χωρὶς ὑπερβολικὲς δραματικότητες, χωρὶς βίαιες σκηνές, ἡ γλυκυτάτη συγγραφεὺς, κατορθώνει νά συγκλονίζει.

Καὶ τὸ ἔργο αὐτό, ὅπως κι' ὅλα τὰ προηγούμενα, ποὺ δημοσιέψαμε, εἶναι εὐκολώτατο νά παιχτεῖ ἀπὸ ἐρασιτέχνες, σὲ πρόχειρη σκηνή.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙ, ΤΗΣ YVONNE SCHULTZ (ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ «FEMINA» 1933)

ΚΑΤΑΡΑΜΕ- ΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Εἶναι 7 ἡ ὥρα τὸ βράδυ.

Τὸ σκοτάδι πλημμύρισε τὸ λιμάνι τοῦ "Αλδόγκ, ἐκεῖ κάτω στὸν Τροπικὸ, στὸν κόλπο τοῦ Τογκίνου.

Κι' οὔτε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου οὔτε ἀκόμα τὸ δυνατώτερο μάτι τοῦ που-

λιοῦ, δέν μπορεῖ πιά νά ξεχωρίσει τὸ κοπάδι, ποὺ σχηματίζουν τ' ἀπότομα βράχια, οἱ ὕφαλοι τὰ νησάκια σ' ὅλη τὴν παραλία τοῦ λιμανιοῦ, "Όλα εἶναι μαύρα, κάτω ἀπὸ τὸν ἀναστρο κι' ἀσέληνο οὐρανό.

Πάνω σὲ μὴ μεγάλη ψαρόβαρκα ὁ

γέρος μπάρμπα. Τό κι' ο μικρότερος γιός του ο Μπα, τραβάνε βιαστικοί τα δύχτια, ενώ ο μικρός Λόκ. ένα χαμίνι δεκαπέντε χρονών, ζωηρό σαν ένα κουκί πιπέρι, ψήνει το βραδυνό ρίζι.

Οι δυο ψαράδες τραγουδάνε, για να πέρνουν δύναμη και συνοδεύουν το τραγούδι τους με γέλοια. Γιατί, μόλις βάλουνε το ψάρι στο δειδικό αμπάρι με το θαλασσινό νερό, ο Μπα κι' ο πατέρας του, θά πάνε σε μία γιορτή στην παγόδα.

Κείνη τη στιγμή, όμως, μία πελώρια σκιά σά σύννεφο περνάει κοντά από τη βάρκα και το κύμα, που ταραζεται την κάνει και χοροπηδάει.

— Εϊν' ένα μεγάλο καράβι κινέζικο. Περνάει, σχεδόν ξυστά, και μία γνώ. ριμή φωνή, μία φωνή, που καιρό έχουν να την ακούσουν τους φωνάζει πάνω απ' το κατάρωμα του καραβιού:

— Γερο-πατέρα και σύ, μικρά αδελφέ, έδώ εϊστε;

Εϊν' ή φωνή του Σίνχ, του μεγαλύ-τερου γιού, που λείπει τρία δλόκλη-ρα χρόνια κι' ούτε έλπιζαν, πιά, να τον ξαναδούνε!

Απ' την κατάπληξη τους μισοφεύ-γουν τα δύχτια απ' τα χέρια. Το με-γάλο καράβι φωτίζεται: διακρίνουν μία ουλούεττα να γέρνει.

Τότε ο Μπα άρπάζει ένα αναμένο κούτσουρο, κάτω από τη χύτρα, που βράζει, και το κουνάει σινιάλο, κι' ο Τό, χτυπώντας με το καμάκι, γραπώ-νεται απ' τα πλευρά του καραβιού.

— Έμεις είμαστε, γιέ μου. Αλή-θεια έσύ σαι;

Ο Σίνχ ξαναπαρουσιάζοτανε ξα-φνικά, όπως κι' έφυγε ξαφνικά, άλλοτε. Να επιστρέφει άραγε για πολύ;

Ο Τό τρέμει απ' τη χαρά του: Ο μεγάλος του γιός, ο αγαπημένος του.

Ω! Πώς θα προσπαθήσει τώρα να κλείσει καλά το αμπάρι, να μη του ξαναφύγει το αγαπημένο αυτό ψάρι.

Ός κι' ο Μπα είναι συγκινημένος: "Όσο κι' αν ήταν χαμένο κορμί, δίχως σεβασμό στη θρησκεία και στην οί-κογένεια, ο γυρισμός του Σίνχ του θερμαίνει την καρδιά. Κι' όταν επι-τέλους ο νέος πηδάει απ' το καράβι στη βάρκα, ο Μπα τον υποδέχεται με χαρές και γέλοια.

— Έ, αδερφούλη, τον θυμήθηκες λοιπόν τον πατέρα;

— Το δύχτι ξετυλίγεται, φωνάζει ο Τό τη στιγμή, που ο Σίνχ υποκλί-νεται με σεβασμό μπροστά του.

Τότε ο Σίνχ άνασηκώνεται, και

χωρίς να πει λέξη, άρπάζει το δύχτι. Πρώτα ή δουλειά, κι' έπειτα οι χαρές για το γυρισμό του. Τραβάνε τώρα κι' οι τρεις τους με δύναμη το δύχτι.

— Άχ, γιέ μου, λέει ο Τό λαχα-νισμένος. Εϊσαι πάντα ο πιο άδέ-ξιος ψαράς.

Τώρα τα ψάρια σπαρταράνε, άση-μένα, πάνω στο κατάρωμα της βάρκας. Γρήγορα τα ξεχώρισαν κα-τάρριξαν στο αμπάρι.

— Γέρο πατέρα, λέει τότε ο Σίνχ γονατίζοντας μπροστά του με το σε-βασμό του Άνναμίτη προς τον άν-θρωπο που τον γέννησε, με θέλει ακόμα κοντά σου να σε βοηθώ;

— Και γιατί να πετάξω το γιό μου στη θάλασσα; λέει ο γέρος συγκι-νημένος. Δεν σ' έδιωξα γώ όταν έφυγες. Ούτε κι' έμαθα ποτέ μου γιατί χάθηκες από δω, με τόση βία σαν τον ποντικό, που τον είδαν κοντά στη χύτρα.

Ο Σίνχ χαμηλώνει το κεφάλι του χωρίς ν' άποκριθεί. Ο Μπα ρωτάει:

— Πώς τα κατάφερες να μάς βρεις; — Ο Σίνχ, στο Χογκάυ, μου είπε πως ψαρεύατε καταδω. Βρήκα ένα καράβι, που έρχότανε σ' αυτά τα μέρη, κι' ήρθα.

— Για να μείνεις πολλόν καιρό κον-τά μας; ρωτάει με αγωνία ο Τό.

— Για πάντα.

Τότε κι' οι τρεις τους βάλανε χαρού-μενοι τα γέλοια.

— Βαρέθηκες να τρώς το ξένο ψάρι;

Ναί, είχε βαρεθεί να δουλεύει τους ξένους και, πολλές φορές, να κοιμά-ται νηστικός και μουσκεμένος από τη βροχή. Τότε θυμήθηκε πως είχε δική του, δλοκαίνουργια βάρκα έναν καλό πατέρα, κι' ένα πρόσχαρο άδελ-φό! Η καρδιά του επαναστατημένη, του πρόσταξε να φύγει από τα ξένα χέρια. Έφυγε τότε, θέλοντας να λη-σιμονήσει το δράμα, που κανένας δεν τόξερε εκτός από τον Μπα, το δράμα που τον έσπρωξε μακριά από το γό-νιμο λιμάνι. Είναι βέβαιος τώρα πως λύθηκαν πιά τα μάγια και τα έόρκια και νάτος, γύρισε για πάντα, όπως είπε.

— Το ρίζι ψήθηκε, φωνάζει ο μικρός Λόκ.

Το σύντομο δείπνο σερβιρίστηκε στην πρύμη κι' οι τρεις άντρες φάγα-νε σιωπηλοί.

Οι ψαρόβαρκες στην Άσια είναι οί πραγματικές κατοικίες των ψαρά-δων.

Έκεί ζούσε ο Τό και κεί μέσα γεν-νηθήκανε όλοι πάνω στο νερό.

Και κεί έλπιζουν να ζήσουν και να πεθάνουνε.

Αυτές οι βάρκες έχουνε μάκρος έ-πτά ως όχτω μέτρα και δυο πλάτος. Στη μέση εϊν' ένα κουβούκλιο από ψάθα πλεχτή, άνοιχτό στις δυο άκρη-ες, όπου κλείνει με στόρια. Αυτή ή στέγη είναι ή «έστια», ή κρεββατοκά-μαρη, ή κουζίνα όταν κάνει κακό καιρό και το ιερό κάθε οικογένειας. Μέσα σ' αυτό το καταφύγιο ζούνε έφτά ως όχτω πρόσωπα, ο ένας δίπλα στον άλλο, χωρίς να μπορούν να σταθούνε όρθιοι, ούτε και να ξεπλω-θούνε απόλωρα.

Άλλα δέκα μήνες το χρόνο ή θερ-μοκρασία είναι άπαλή σαν το μετάξι και το μπαμπάκι κι' όλοι τους πε-τιούνται έξω απ' το δωμάτιο. Οι ψα-ράδες πηγαίνουν τότε στην πρύμη ή στην πλώρη. Στην άλλη άκρη ή μα-γέρισσα επιβλέπει το πλινό φουρνέ-λο της. Κι' οι άχρηστοι γερόντοι, και τα παιδιά σκαφαλώνουν πάνω στη στέγη του δωματίου όπου παίζουν έχοντας κάτω απ' τα πόδια τους τη στενόχωρη έπιφανεια της στέγης και πάνω απ' τα κεφάλια τους τον άπέ-ραντο ούρανό.

Στη βάρκα του γερο-Τό είναι άπλο-χωριά. Η γρηά μάνα έχει πεθάνει. Ο Μπα είχε πάρει άλλοτε γυναίκα, πνι-γθηκε όμως χωρίς να του άφίσει παι-διά. Ο Σίνχ, περνώντας με τον πατέ-ρα του κάτω απ' τη στέγη, σταματάει και κοιτάζει.

Το σανίδωμα, στο μέρος εκείνο, εί-ναι σκεπασμένο με μία μικρή ψάθα άσπρη, Σε μία γωνιά, ένα μπασούλο από μυρωμένο ξύλο καφουράς, όπου τοποθετούν τα ψαρέματα.

Παρέκει ένα χαμηλό τραπεζάκι βαμμένο κοκκινόχρυσο και πάνω του, οί πορφυρές πινακίδες των προγόνων, λιανές πλακίτσες με τα όνόματα, μι-σόβυστα από την ύγρασία και την πολυκαιρία, των νεκρών προπατόρων τά καθ' αυτό τα όνόματα των γονέων και των παπούδων, που κάθε γνήσιος Άν-ναμίτης, φροντίζει, πάντα να τα κρύ-βει κάτω από κάποιο παρατσούκλι.

Μπροστά στις πινακίδες, λίγα χά-ρινα λουλούδια κι' ένα δοχείο γεμάτο άμμο, όπου σκίγονται τ' άρρώματα, θυμιάματα και λιβάνια.

Ο Σίνχ δεν είναι διόλου πρόληπτι-κός, αλλά σέβεται πολύ τις παραδό-σεις. Βγάζει από την τσέπη του ένα πακετάκι καλοτυλιγμένο.

Είται στενόμακρο κοματάκια λιβα-νιού. Τ' άκούμπει πάνω στο θυμιάτο

έκείνο και τ' ανάβει. Η ιερή ευωμία γεμίζει με χαρά την καρδιά του γερο-Τό.

— Εϊσαι καλός γιός, λέει με στορ-γή. Τιμάς τους προγόνους, δεν εϊσαι σαν τον άδελφό σου φιλόνομος και ζη-λιάρης.

— Ο ίδιος είναι πάντα;

— Ότι και να κάνεις τ' άγκάθι δεν θά γενεί ποτέ άπαλο σαν τον φλοιό της μανάνας.

— Αν θέλετε να πάμε στην παγόδα του Κόκκινου—Πέπλου, φωνάζει ο Μπα από την πλώρη, βιαστήτε να ξε-κινήσωμε.

— Εϊναι καμιά τελετή; ρωτάει με άπορία ο Σίνχ τον πατέρα του. Η γιορτή των Φαναριών έγινε πριν από τρεις μέρες.

— Θα ξεορκίσουν μια κοπέλλα δαιμο-νισμένη, άπαντάει γελώντας ο γέρος.

— Την ξέρεις;

— Όχι, λέει τότε ο Μπα πλησιάζον-τας, αλλά θάναί ένα σωρό άλλα κο-ρίτσια και μεις τα παλληκάρια πάμε να κάνουμε χάζι. Θα πιούμε και κα-νένα ποτηράκι.

Οι δυο νέοι γελάνε καθώς φαντά-ζονται μαζεμένες όλες τις φλύαρες κόρες των ψαράδων στην τελετή κι' ο γερο Τό λέει του Σίνχ:

— Ίσως και βρείς καμιά κατά πώς τη γουστάρει ή ψυχή σου, γιατί, μα την αλήθεια, ή βάρκα μας μοιάζει σαν κλουβί δίχως πουλιά. Μας λείπουν τα παιδιά.

— Έχεις δίκιο, γερο-πατέρα, το σκέφτηκα πολλές φορές αυτό.

Σάν καλός Άνναμίτης βιάζεται ν' ά-ποχτήσει άρσενικό άπόγονο, που θά μπορεί να τιμά τη μνήμη του και να καίει θυμιάμα μπροστά στην πινακίδα του, ξεασφαλίζοντάς του μ' αυτό τον τρόπο την αιώνια άνάπαυση: Ο Σίνχ θέλει να παντρευτεί. Συλλογιέται πο-λύ λιγώτερο τη γυναίκα παρά τον κληρονόμο του.

Ο άνεμος τεντώνει το πανί από λε-πτή ψάθα φοινικιάς, κι' ή βάρκα προ-χωρεί μέσα στο σκοτάδι, άνάμεσα στα επικίνδυνα βράχια και τους ύ-φάλους.

Άλλά οί βαρκάρηδες ξέρουνε κάθε πέτρα με τ' όνομά της. Περνούν σαν τα πουλιά κι' όλο προχωρούν.

Κάπου πέρα, ακούγεται ένα φλάου-το κι' ένα έγχοριο όργανο με κόρδες μέσα στην άπόλυτη σιγαλιά της άνα-στηρης νύχτας.

Επιτέλους σε μία καμπή του ύγρου έκείνου δρόμου, αντικρύζουν δλόκλη-ρη σειρά από άναρίθμητα άναμμένα

φαναράκια.

Είναι οι βάρκες, που φτάσανε. Την ίδια στιγμή ακούγονται φωνές παιδιών τραγουδία κοριτσιών, ενώ οι άντρες δεν σταματάνε να ρίχνουν βαρελόττα.

Η βάρκα του Τό, ανοίγει δρόμο μέσα σ' αυτόν το συνωστισμό και τη φασαρία. Κάποιος φίλος, ο Ξουάν, τη βλέπει και φωνάζει :

— «Ε, γερο-πατέρα, ποιός είν' αυτός πουχίς μαζί σου; Μην είναι ο Σίνχ;»

— Αυτός είναι, που γύρισε κοντά μας, αποκρίνεται συγκινημένος και περήφανος ο γέροντας. Τό ψάρι δεν μπορεί να ζήσει πολύν καιρό μακριά από τα νερά, που γενήθηκε.

Ο Ξουάν, χαιρετάει ολόχαρος τόν ξενητεμένο, που γύρισε. Πολλοί γνωστοί διηγούνται σ' όσους δεν τόξεραν πώς ο Σίνχ, όμορφος σαν τόν φοίνικα κι' ο πιό δουλευτής κι' επιδέξιος ψαράς του τόπου, είχε φύγει ξαφνικά κι' έλειψε τρία χρόνια στά ξένα.

— Μά γιατί νά φύγει μ' αυτό τόν ξαφνικό τρόπο;

Κανένας δεν μπορεί νά πει τό λόγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ. ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΠΑΓΟΔΑ

Σίνχ στήν αρχή, σαστισμένος, δεν μπορεί νά ξεχωρίσει τίποτα μέσα στη φασαρία τών κυμβάλων και τών τάμ - τάμ. «Υστερα, μπροστά στο βωμό, βλέπει μιάν Ιέρεια, σκεπασμένη με πολύχρωμα πέπλα νά προσεύχεται με μετάνοιες και σπασμωδικές κινήσεις, πριν άρχίσει τό καθ' αυτό έργο της.

Από τις διπλανές του, ο ψαράς μαθαίνει πώς πρόκειται νά ξορκίσουν τη Λιάν, μιάν όρφανή.

Δέν είναι κόρη βαρκάρη, μένει στο Χογκάυ στο σπίτι του Φάτ, του θείου της, που φτειάχνει και πουλάει άφιέρωματα.

Η Λιάν, όπως βεβαιώνουν οι γυναικοϋλες, θάχει τό δίχως άλλο δυσάρεστήσει κάποιαν από τις θεές, κι' αυτή την τιμώρησε δένοντας και πλέκοντας κουβάρι τά μαλλιά της, έτσι που τώρα που σηκώθηκε ύστερ' από τόσον καιρό άπ' τόν πυρετό άπ' τό κρεβάτι της, δεν μπορεί πιά νά χτενιστεί!

— Και τί θά της κάνει ή καλόγρη; ρωτάει περίεργος ο Σίνχ.

— Υποσχέθηκε νά της ξεδιαλύνει τά μαλλιά, νά της τά κάνει άπαλά σαν τό μετάξι, γιατί, φαίνεται, ή θεά πολύ ήσυχώτερη από τά πολλά δώρα, ύστερ' από άναρίθμητες μετάνοιες,

Οι κακές γλώσσες θέλουν νά πουνε, πώς κάποια βρωμοδουλειά κρύβεται σ' αυτή την ύπόθεση.

Όταν ρωτάνε ο Μπα τους αποκρίνεται: «μονάχα ή χύτρα ξέρει από ποιές φωτιές έχει περάσει».

Επιτέλους ή βάρκα πλευρίζει, Η μικρούλα παγόδα είναι ολόκοκκινή από τά πορφυρά φαναράκια, σαν νά καίγεται.

— Πούναι οι κοπέλλες; ρωτάει ο Μπα χωρίς περιστροφές.

Βρίσκονται όλες μαζωμένες γύρω στο ναό και φλυαρούν αδιάκοπα. Η ήρωίδα της τελετής του ξορκισμού είναι κοντά στο βωμό. Παρατώντας τόν πατέρα τους νά κουβεντιάζει με τους γερόντους, ο Μπα κι' ο Σίνχ διασκεδάζουν περνώντας άνάμεσ' από τις παρέες τών κοριτσιών και μπαίνουν μέσα στο ιερό. Ο θόλος είναι πολύ χαμηλός κι' ο μεγάλος βωμός πιάνει τό μεγαλύτερο μέρος της παγόδας. Δύσκολα μπορεί ν' άναπνεύσει κανείς εκεί μέσα άπ' τους καπνούς του λιβανιού και τών άλλων άρωμάτων,

χορούς ίκεσίας, φωνές και τυμπανοκρουσίες, άρχισε ο ξορκισμός. Φέρανε στην καλόγρη τέσσερα μικρά μαχέρια ένα μπουκαλάκι λάδι κι' ένα μυρωδικό. Τότε κελήν καλεί με μιάν κίνηση του χεριού τη δυστυχισμένη Λιάν, που προχωρεί, με τό κεφάλι ακάλυπτο, σκυμμένη.

Η Ιέρεια χυμεί με όρμη πάνω στο μαύρο, χοντρό κουβάρι τών μυριοπλεγμένων μαλλιών. Με δυο μαχαίρια στο κάθε χέρι, σαν χτένια τά χώνει μέσα σέ κελήν τη μάζα χωρίς ν' άγγίζει τό δέρμα, έπειτα τά τραβάει, τά ξαναχώνει και τά ξανατραβά όλοένα.

Η Λιάν βογγάει, τά κύμβαλλα βροντούν νά σπάσουν, όλοι γύρω ξεφωνίζουν σαν μανιασμένοι.

Τούφες άρχίζουν νά πέφτουν τά μαύρα μαλλιά στά πόδια τών δυο γυναικών ενώ δυο κοπέλλες, όρθιες στάζουν σιγά σιγά πάνω στά μαχαίρια ή μιá τό καρυδόλαδο κι' ή άλλη τό μυρωδικό, κόμπο κόμπο.

Η Λιάν όλο και σκύβει περισσότερο, αλλά ή Ιέρεια της άνασηκώνει τό κεφάλι, και τότε όλόφωτο σαν τό λωτό που προβάλλει μέσ' από τό σκοτεινό κύμα, παρουσιάζτηκε ένα λεπτοκαμωμένο προσωπάκι, με μάτια ίκετευτικά κάτω από τά γραμμένα κυρτά φρύδια και τά μακριά ματόκλαδα :

Καταραμένος έρωτας

Η μύτη είναι πολύ μικρή και τό στόμα ένα κόκκινο λουλουδι φλογερό, ένα λουλουδι, που πάλλεται από τόν πόνο.

Τώρα ή Ιέρεια, μ' ένα χοντρό χτένι ξεχωρίζει πιά τά ξεδιπλωμένα μαλλιά της νέας και της τά πλέκει σέ δυο μακρές, γυαλιστερές πλεξούδες. Άλλά ο Σίνχ, ταραγμένος νοιώθει την καρδιά του ν' άγανακτεί μ' αυτή την παράξενη Ιέρεια.

Κι' αυτός, που τόσο εύκολα κορόιδευε πάντα τά δάκρυα τών κοριτσιών, είναι άναστατωμένος, τώρα, βλέποντας δυο υδάτινα μαργαριτάρια νά κυλάνε πάνω στά χώρα κείνα μάγουλα.

— Αυτή ή Λιάν, ψυθιρίζουν γύρω του θά γίνει όμορφη πάλι όπως και πριν.

— Θα την έρωτευθουνε τά καλλίτερα παλληκάρια.

— Της άξιζει, γιατί είναι και φρόνιμη κοντά στην όμορφιά της. Δεν είναι καμιά από τις τρελλές, που ξέρει. Είναι μυαλωμένη κοπέλλα.

Α! άν έλεγαν και καμιά λευκή ρεία για την οίκογένεια της Λιάν, λα θάλλαζαν γι' αυτόν. Με πόση βία θάφευγε μακριά της. Ίσως, μάλιστα νά ξανάφευγε πάλι άπ' τό λαιμό από φόβο μη την άνταμώνει πουθενά και κάνη καμιά μέρα τό άσυγχώρετο λάθος τόσο είν' άλήθεια πώς ένα-μυστικό του βαραίνει τό λαιμό σαν μυλόπετρα και τόν χωρίζει από τό κορίτσι εκείνο.

Δέν έχουν τό δικαίωμα ν' άγαπηθούν. Ο έρωτάς τους θάτανε έγκλημα τρομερό!

Αλλά κανένας δεν τόν ειδοποιεί για τόν φριχτό κίνδυνο. Κι' ο Σίνχ άρχίζει νά κυλάει πάνω στην άμμο, που σαλεύει και όποχωρεί σέ κάθε πάτημα στον κατήφορο του άπαγορευμένου έρωτα.

Η τελετή τελειώνει.

Ο Σίνχ δεν ξεκολλάει τά μάτια του πάνω άπ' τό χλωμό πρόσωπο της κοπέλλας.

Και κελήν, άνάμεσ' από τις γυναικες, που εξακολουθούν νά της μιλάνε αδιάκοπα, παρατηρεί τόν ψαρά εκείνον, τόν καλοκαμωμένο σαν τούς γραμμισμένους, με τό στενόμακρο πρόσωπο, τά λεπτά μάτια και τό γλυκό χαμόγελο στά χελίη. Γυρνάει πολλές φορές τά μάτια της σ' αυτόν, έπειτα, στενοχωρημένη, κρύβει τό πρόσωπο μέσα στά μικρά κάτασπρα χέρια της πούναι σαν τις φτερούγες του περιστεριού.

Δέν είναι χέρια άδέξια βαρκάρισσας ατά. Τί νά κάνει άραγε στού θείου της Πάτ;

Αφοσιωμένος στις σκέψεις και στο

θαυμασμό του ο Σίνχ δεν βλέπει πίσω από την πλάτη του τόν άδελφό του τό Μπα που, κι' αυτός, κοιτάζει λαίμαργα την Λιάν.

Ούτε αυτός δεν την είχε δει την κοπέλλα εκείνη πριν από κελήν τη βραδυά.

Τά ξόρκια πέτυχαν. Η Λιάν σηκώνεται κι' όλοι βλέπουν τότε τά μεταξωτά μαλλιά νά κυλάνε ως κάτω στά γόνατά της. Η νέα χτενίζεται, ενώ ή Ιέρεια χορεύει θριαμβευτικά γύρω της.

Βαρελλότα και τα μπούρλα, τάμ-τάμ και χάλκινα κύμβαλλα, όλα κροτούν άκαταπαυστα. Έξω ο Πάτ κερνάει πλούσια όλο τόν κόσμο. Παρ' όλη την παροιμιώδη φυλαργυρία του αυτή τη φορά, έλειψε τίποτα: «Όλος ο κόσμος ήπие όσο τραβούσε ή καρδιά του καθένος».

Επειτα, άνέβαινουν στις βάρκες, «κατοικούν» στο λιμάνι, άλλοι γυρνάνε στο χωριό του Χογκάυ, στην άκτι.

Ετυχε λοιπόν, ή βάρκα, που θά πήγαινε τη Λιάν και τις ξαδέλφες της στο χωριό νά χτυπήσει, σ' έναν ύφαλο και νά ή μπορεί νά ταξιδέψει για την ώρα.

Πέντε, έξη άλλες βάρκες προσφέρθηκαν νά πάνε σπίτι της την όμορφη ξορκισμένη και τούς δικούς της.

Πώς τά κατάφερε ο Σίνχ νά κουβαλήσει τη Λιάν και την οίκογένειά της στη βάρκα, όπου ο γέρο - Τό με χαρά τους ύποδέχεται για νά τους πάει στο Χογκάυ;

Ξεκινάνε μέσα στη γλυκειά νύχτα του Σεπτεμβρη. Τό μαύρο νερό καθρεφτίζει τά φαναράκια. Τό πανί φουσκώνει. Κι' ο Τό κοντά στον Πάτ, του πινάει τη βάρκα του και την άφθονία, που βασιλεύει στην οίκογένειά του, όπως πρέπει νά κάνει καθένας που έχει γυιούς όταν μιλάει μ' έναν άνθρωπο, που έχει κόρες της παντρειάς.

— Πέρου τη φτειάσαμε τη βάρκα μου, λέει, με ξύλα γερά, από τά καλλίτερα. Δεν είναι κανένα βαρκάκι ψευτοκαμωμένο, που άναποδογυρίζει με τό πρώτο κύμα.

Ο Σίνχ λέει σ' όλους πώς ξαναπιάνει τό δούτι και τό άγκιστρι άνάμεσα στον πατέρα και στον άδερφό του.

— Άν τά καταφέρεις νά συνεννοηθείς με τόν Μπα, μурμουρίζει ο Τό, γιατί τό νερό κι' ή φωτιά δύσκολα συντροφεύονται.

Ο Πάτ ρωτάει τόν Σίνχ :

— "Ήσουν κεί, πριν τρία χρόνια όταν κύλισε στη θάλασσα ο μισός βράχος του Μανταρινίου στο μεγάλο τυφώνα;

Ο Σίνχ δεν αποκρίνεται, ούτε σαλεύει διόλου. Έξακολουθεί να χαμογελάει της Λιάν, που κι' αυτή όλο του χαμογελάει. Μένει όρθος, ακίνητος,

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΥΦΩΝΑΣ

Τρία χρόνια πριν, στο λιμάνι του Άλντοκ.

Τίποτα δεν προμυνοῦσε τὸν κατακλυσμό.

Πάντα, πριν έρθουν οι μεγάλοι τυφώνες, τὸ πετὶ τῆς θάλασσας ἀνατριχίλαει, ἀνήσυχ, καὶ φουσκώνει.

Κεῖνη τὴ μέρα, δωδέκατῃ τοῦ ἔβδομου μηνῆ, ὅλα ἦταν ἡσυχά παντοῦ στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ὁ Σίνχ, νεώτατος ἀκόμη, δεκαεφτά χρονῶν, τραβοῦσε κατὰ τὸ Χογκάϋ γιὰ ν' ἀγοράσει σκινὶ ἀπὸ τὸν ἔμπορο τὸ γέρο - Κού.

Σὰν ἔμπορος ναυτηλιακῶν εἰδῶν, ὁ μπάρμπα Κῦ, εἶχε ἀποφασίσει κι' ἀγόρασε ἕνα βαρκάκι γιὰ τὴ δουλειά του. Ὁ Σίνχ τὸν βρῆκε στὸ λιμάνι, τὴν ὥρα ποὺ τὸ παραλάβαινε ἀπὸ τὸν ναυπηγό. Ἦταν ὅμως βιαστικὸς κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ ἐγκαινιάσει κάποια ἄλλη μέρα.

— "Ε, γέρο-πατέρα, τοῦ λέει γελῶντας ὁ Σίνχ, ξέρεις ἀπὸ πανὶ καὶ κουπιὰ τοῦ λόγου σου; Τὰ χέρια σου εἶναι μονάχα γιὰ τίς λεπτές δουλειές. Καλλίτερα θὰ κάνεις νὰ μένεις στὴ σκιά μέσα στὸ μαγαζί σου.

Ποῖο κακόβουλο πνεῦμα τὸν ἔσπρωξε νὰ προσθέσει ὕστερ' ἀπὸ τὰ φρόνιμα αὐτὰ λόγια:

— "Αν θέλεις, ὅμως νὰ τὴ δοκιμάσεις τώρα τὴ βαρκούλα σου, θὰ πιάσω γὼ πανὶ καὶ κουπιὰ, νὰ κάνωμε μιὰ βόλτα ἀνάμεσα στὰ βράχια.

Ὅλα τὰ βρίσκει παιγνίδι ὁ νέος τῶν δεκαεφτά χρονῶν. Πήδηξε κιόλας μέσα στὴν καινούργια βάρκα.

Ὁ γέρος διατάζει καὶ ὁ Σίνχ, τὸν κοροϊδεύει τόσο, ποὺ ἀναγκάζεται ἐπιτέλους νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ βάρκα ἀκόμα ὁ Κῦ εἶναι διατακτικὸς.

— "Ὁχι, παιδί μου, δὲ θελῶ νὰ πᾶμε πέρ' ἀπὸ λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά.

Φοβάμαι τὴ φουρτούνα.

Ὁ Σίνχ βάζει τὰ γέλοια. Φουρτούνα; Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁλοκάθαρος. Ὁ Κῦ ἐπιμένει μόλις ἀνοίχτηκαν εἰκοσι

σάν τὸ κατάρτι τῆς βάρκας του.

Ὡστόσο, καθὼς ἄκουσε κείνα τὰ λόγια, ὅλα του τὰ κόκκαλα γενῆκαν στάχτη.

Ὁ Πάτ ἄγγιξε τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του:

Τρία χρόνια πριν, στὸ μεγάλο τυφώνα;

μέτρα νὰ γυρίσουν πίσω, ἔχει κακὰ προαισθήματα.

Ὁ Σίνχ ὅμως εἶναι πεισματάρης, ὁ φόβος τοῦ γέροντα τὸν διασκεδάζει ὑπερβολικά, κι' ἐνῶ ὁ γέρο-Κῦ, φωνάζει, νὰ γυρίσουν πίσω αὐτὸς ἀνοίγεται ὅσο μπορεῖ γρηγορότερα, γελῶντας μ' ὅλη του τὴν καρδιά.

— Μιὰ βόλτα θὰ κάνωμε μονάχα, γέρο-πατέρα, καὶ θὰ γυρίσωμε ἀμέσως.

Καὶ ὅμως ὅσο ἀνοίγονται ὁ ἀέρας γίνεται ζωηρότερος.

Σὲ λίγο ἡ βαρκούλα χοροπηδαίει σὰν τρελλοκόριτσο πάνω στὰ φουσκωμένα κύματα.

— Νὰ γυρίσωμε πιά, λέει ὁ ἔμπορος χλωμὸς ἀπὸ τὸ φόβο.

Ὁ Σίνχ δὲν ἔχει πιά ἀντίρρηση κι' εἶν' ἔτοιμος ν' ἀλλάξει διεύθυνση.

Ὁ ἀνεμὸς ὅμως εἶναι τώρα πολὺ δυνατὸς, τράνιψε ἀπτότομα μονομιᾶς καὶ τὸν ἐμποδίζει.

Ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε σὰν τὴ μέρα κείνη, ποὺ χάθηκε ξαφνικὰ ὁ ἥλιος. Ὁ ἀέρας ὅλο καὶ δυναμώνει καὶ τώρα ἡ βαρκούλα, σχεδὸν ἀκυβέρνητη, ἀπομένει σὰν καρυδότσουφλο στὴ διάκριση τῆς μανιασμένης θάλασσας.

Τρομαγμένος κι' ὁ Σίνχ κοιτάζει τὸν μαῦρο βαρὺ οὐρανὸ.

— Γύρνα γρήγορα, μικρὲ ἀδελφέ, ἡ νύχτα πλάκωσε! φωνάζει ὁ γέρος.

Ἡ νύχτα; Κάτι χειρότερο τοὺς βρῆκε: σκοτάδι μαῦρο μέρα-μεσημέρι!

Ὁ Σίνχ θέλει νὰ γυρίσει πίσω, μὰ τὰ κουπιὰ καὶ τὸ πανί, δὲν τὸν ἀκοῦνε πιά, τόση εἶναι ἡ ἄγρια δύναμη τῆς μανιασμένης ξαφνικῆς φουρτούνας.

Ἐνας ξερὸς κρότος καὶ τὸ καινούργιο, ὠραῖο πανὶ ἱερακιζέται, φεύγει ἀπὸ τὸ καλοδουλεμένο κατάρτι καὶ χάνεται μακριά, μικρὸ μαυριδερό κουρέλι, φύλλο ξερό μέσα στὸ ἄπειρο.

Ὁ Κῦ δὲν βρίσκει καιρὸ οὔτε νὰ φωνάξει. Ἐνα δυνατὸ, ὀρότο χέρι ἄρπαξε τὴ βάρκα καὶ τὴν πετάει στ' ἀνοιχτά.

Ὁ Κῦ δὲν βρίσκει καιρὸ οὔτε νὰ φωνάξει. Ἐνα δυνατὸ, ὀρότο χέρι ἄρπαξε τὴ βάρκα καὶ τὴν πετάει στ' ἀνοιχτά. Βουνὰ τὸ νερὸ χύνεται πάνω της.

Καταραμένος ἔρωτας

Τὸ βαρκάκι, ἀκυβέρνητο, μὲ τὸν μισοπεθαμένο Κῦ καὶ τὸν Σίνχ, σὰν τρελλό, κάτω ἀπ' τὴ δύναμη τοῦ ξαφνικοῦ τυφώνα, μοιάζει σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι μέσα στὴν ἀβυσσο τῶν ὕφρων.

Ὁ Κῦ, καταλαβαίνει τὸ τέλος του καὶ μέσα στὴν ἄγρια συμφωνία τῶν μανιασμένων στοιχείων, ἀκούγεται γιὰ στερνὴ φορὰ ἐπιβλητικὴ ἡ φωνή του:

— Σίνχ, ὁ θάνατος ἔρχεται καὶ πεθαίνω ἐξ αἰτίας σου! Κανένας, τ' ἀκούς; οὔτ' ἕνας γιὸς δὲν θὰ τιμήσει τὴ μνήμη μου. Δὲν ἔχω παρὰ κορίτσια. Ἀπὸ δικό σου σφάλμα εἶμαι καταδικασμένος νὰ γυρνᾶω ἀπελπισμένος ὕστερ' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, νὰ γυρνᾶω γιὰ πάντα, γιὰ πάντα ἀνάμεσα σὲ δυὸ κύματα! Κανένας δὲν θὰ κάψει λιβάνι μπροστὰ στ' ὄνομά μου!

Καὶ σὰν βροντὴ, ἀνάμεσα στὶς βροντές, ἀκούγεται ἡ κατάρα τοῦ γέρου:

— Σίνχ, σὲ καταριέμαι. Ὅλα τὰ πνεύματα νὰ βασανίσουν τὴν ψυχὴ σου καὶ νὰ μὴ βρεῖς ἀνάπαψη ὡς τὸν κακὸ σου θάνατο! Τὸ πτώμα μου, ἄταφο, πάνω στὰ νερά θὰ κυνηγᾶει πάντα τὴ βάρκα σου. Θὰ βλέπεις τὸ χέρι μου νὰ ἐμποδίζει τὸ κουπί σου, καὶ θὰ βρίσκεις τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου μέσα στὰ δύχτια σου. Ὅταν

θὰ κάθῃσαι νὰ φᾶς τὸ ρίζι σου, θ' ἀκούς αἰώνια τὴν κατάρα μου νὰ σὲ καταδιώκει!

Δὲν μπόρεσε νὰ πεῖ περισσότερα.

Ἐνα πελώριο κύμα ἀπὸ τὴ μιά, ὁ καταχθόνιος στρόβιλος τοῦ ἀνέμου χτύπησαν μαζί τὴ μικρὴ βάρκα.

Κι' οἱ δυὸ τους λιγοθύμησαν κι' οὔτε μπορεῖ νὰ πεῖ ὁ Σίνχ πὼς βρέθηκε μισοπεθαμένος σὲ μιὰ ἔξω, τριγυρισμένος ἀπὸ κάτι ψαράδες ὅταν πέρασε ὁ τρομερὸς τυφώνας.

Δὲν βρῆκαν οὔτε τὸ πτώμα τοῦ Κῦ.

Κι' ὁ Σίνχ, μὴ μπορῶντας οὔτε ν' ἀντικρύσει ἄλ-

λὴ μιὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τόσο βαρυατὸν καταράστηκε ὁ ἀδικοχαμένος ἀσπρομάλης γέροντας σηκώθηκε κι' ἔφυγε στὰ ξένα.

Τρία χρόνια ἔφαγε τὸ ξένο ρίζι ζητώντας τὴ λησμονιά στὴν κούραση, δίχως καὶ νὰ τὴ βρίσκει. Ἀδυνατίσε, εἶχε καταντήσῃ πετὶ καὶ κόκκαλο.

Ἐπιτέλους ὅμως, ὁ τρόμος τοῦ νικῆθηκε ἀπὸ τὸν ποθὸ, νὰ ξαναῖδεῖ τοὺς δικούς του. Εἶχε πιά τὴν πεποίθηση πὼς ὁ Κῦ, μιὰ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν βρεῖ τόσον καιρὸ μέσα στὸ λιμάνι θὰ βαρέθηκε πιά νὰ ψάχνει καὶ θὰ ζήτησε κι' αὐτὸς κάποια ἀνάπαψη μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ποὺ τὸν κατάντιε.

Ἐταί γύρισε στὴν πατρικὴ του βάρκα ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια.

Ἀλλὰ μήπως ὁ ἀδυσώπητος Κῦ, φανέρωσε μπροστὰ του κείνο τὸ βράδυ τοῦ γυρισμοῦ του, τὸν ἀπαγορευμένο λῶτ, τὴν ὁμορφὴ Λιάν, ποὺ νοιώθει πὼς κυρίεψε κιόλας τὴν καρδιά του;

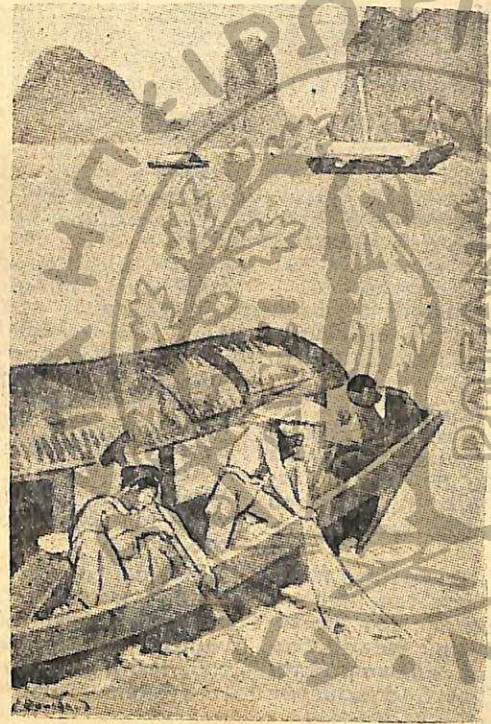
Μπορεῖ αὐτὴ ἡ κοπέλλα νὰ πάρει ἄντρα τῆς τὸν ἄνθρωπο ποὺ στάθηκε αἰτία νὰ πεθάνει ὁ πατέρας τῆς;

Γιατί, ἀλλοίμονο! Ἡ χαριτωμένη Λιάν εἶναι κόρη τοῦ ἀδικοπνιγμένου Κῦ!...

Μὰ ὁ ἄμοιρος ὁ Σίνχ δὲν τὸ ξέρει ἀκόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙV. Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Εἶναι πολὺ στενοχωρημένος σήμερὰ γέρο-Τό: τὸ δύχτι ποὺ τοῦχε πεῖ ὁ γιὸς τοῦ Μπα πὼς τὸ ἀγόρασε ἀπ' τὸ Χογκάϋ, τὸ κλεψε ἀπὸ κάποια ψαράβάρκα. Γιατί λίγο πριν ὁ φίλος τοῦ ὁ Κού, τὸ ἀναγνώρισε. Καὶ περισσότερο λυπημένος γιὰ τὴ θλίψη ποὺ θὰ προξενούσε στὸ γέρο Τό, παρὰ χαρούμενος ποὺ ξανάβρισκε τὸ κλεμένο δύχτι του, εἶπε στὸν πατέρα τοῦ Μπα, τὴν κακὴ πράξη τοῦ γιου τοῦ.

—Πάρε τὸ δύχτι σου καὶ κλάψε τὸ γάλα ποὺ τοῦδωσε ἡ ἀμοιρὴ μάνη του, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ γέρο-ψαρά.

Οὕτ' ἔδωσε ἀπόκρισιν στὸν παραστρατημένο νέο δταν τοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ κατεβεῖ στὸ Χογκάυ. Γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλῃ μεριά, κάτι μουρμουρίζοντας ἀνάμεσα στὰ λιγοστὰ δόντια του, μαυρισμένα κι' αὐτὰ ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ μπετέλ, ποὺ κάθε Ἀνναμίτης μασάει ἀδιάκοπα.

Ζήτησε, σὲ λίγο κι' ὁ Σίνχ τὴν ἄδεια νὰ λείψει λίγες ὥρες.

—Ποῦ πᾶς, παιδί μου; ρώτησε μὲ τρυφερότητα ὁ γέρος τὸ ἀγαπημένο του παιδί.

—Μὰς χρειάζονται ἀγκίστρια.

Ἀλλὰ κι' οἱ δύο, ἂν καὶ τράβηξαν χώρια τὸ δρόμο τους, περπατοῦσαν μὲ τὴν ἴδια σκέψη.

Κι' οἱ δύο ἔνοιωθαν στὴν καρδιά τους ἀνίκητη τὴν ἀνάγκη ν' ἀντικρῖσουν τὸ χλωμό, γλυκὸ πρόσωπο τῆς Λιάν.

Ὁ Μπα εἶχε κιόλας στὴν τσέπη του εὐωδιαστὰ φύλλα τοῦ μπετέλ κι' ἄλλα δῶρα γιὰ νὰ τὰ προσφέρει στὴν κοπέλλα, ποὺ λαχταροῦσε, μ' ὅλη τὴ θέρη τοῦ κορμιτοῦ του.

Εἶναι παλῆ, αἰώνων συνήθεια : Ὁ νέος προσφέρει πρῶτα στὴν κόρη ἕνα φύλλο τοῦ μπετέλ κι' ἂν αὐτὴ τὸ δεχτεῖ καὶ τὸ μασήσει, αὐτὸ σημαίνει πὼς δέχεται νὰ γίνῃ γυναῖκα του καὶ τότε κείνος τῆς χαρίζει κι' ἄλλα δῶρα. Ἄν ὅμως δὲν τὸ δεχτῇ τὸ φύλλο κείνο ἢ κοπέλλα, θὰ πεῖ πὼς δὲν τὸν θέλει γι' ἄντρα τῆς.

Ὁ Σίνχ πῆγαινε μ' ἀδείες τσέπες.

Γιατὶ οὔτε νὰ τὸ σκεφθεῖ τολμοῦσε πὼς τ' ὄνειρεμένο εκείνο πλάσμα, θὰ καταδεχότανε νὰ τὸν κοιτάξῃ αὐτόν, ἔναν κοινὸ ψαρά, κι' ἄς ἦταν ὁ καλύτερος δουλευτῆς μέσα στὸ λιμάνι κι' ὁ πιὸ ἐπιδέξιός τοῦ ψάρεμα μὲ δύχτι, μὲ ἀγκίστρι καὶ μὲ καμάκι.

Ἀπόμεινε σὰν ἀπολιθωμένος δταν διέκρινε τὴν γεροδεμένη σιλουέττα τοῦ Μπα κοντὰ στὴ λεπτοκαμωμένη νέα.

Τί νὰ τῆς ἔλεγε ὁ ἀδελφός του. Κι' ἂν τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτός, εἶχε ὁ Σίνχ τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἀνάμεσα τους; Εἶχε τὸ δικαίωμα, ὅπως λέει κι' ἡ παροιμία νὰ ψῆσει τις ἰδιες του τις σάρκες μέσα στὸ ἴδιο τοῦ τὸ πετοῖ ;

Μὰ δὲν ἦτανε πάλι ἀμαρτία, ἡ λεπὴ εκείνη καὶ τόσο χαριτωμένη κοπέλλα νὰ πάρει ἄντρα τῆς τὸν ἀπότομο καὶ βάνουσο Μπα, ποὺ θὰ τῆς ἔκαμνε τὴ ζωὴ πραγματικὴ κόλαση; Μπορεῖσε ποτὲ νὰ σμίξουν ὁ ἀγκαθερός

κάκτος μὲ τὸ ἄσπρο, τὸ ἀγνὸ γιὰ σέμι ;

Τρέμει μ' αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς καὶ δὲν τολμᾷ νὰ κάνει τὰ λίγα βήματα, ποὺ τὸν χωρίζουν πιά, ἀπὸ τοὺς δύο νέους.

Μύριες σκέψεις περνᾶνε ἀπ' τὸ μυαλό του μὲ τὴ γρηγοράδα ποῦχουν τὰ περάσματα τῶν ψαριῶν τὸ φθινόπωρο. Καὶ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα νοιώθει μιὰ γαλήνη νὰ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του. Γιατὶ πολὺ ἀποφασιστικά, ἡ Λιάν ἀπώθησε τὸ φύλλο τοῦ μπετέλ, ποὺ τῆς πρόσφερε ὁ Μπα.

Ὁ Σίνχ πλησίαζε περισσότερο, κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ παλούκια ποὺ εἶναι μπηγμένα μέσα στὴ λάσπη καὶ κρατᾶνε τὸ σπῆτι τῆς κοπέλλας, ψηλὰ ἕνα μέτρο, πάνω ἀπὸ τὸ χῶμα γιὰ νὰ μὴ πειράξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἢ ὕγρασία.

Ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς Λιάν, σιγανὰ μὰ πολὺ σταθερῇ.

—Ὅταν θὰ χτίζουν τις παγόδες μὲ ἀγκάθια καὶ τρῶνε οἱ ἀνθρώποι ξερὰ ἔθλα σαλάτα, δταν τὸ χέλι θὰ γεννᾷει πάνω στὰ δέντρα καὶ τὰ πουλιά κάτω ἀπ' τὸ νερό, τότε καὶ γὼ θὰ σὲ πάρω ἄντρα μου.

Ἀκούγοντας τὴν κλασσικὴ αὐτὴ ἄρνηση, ὁ Μπα κάγχασε μιὰ στιγμὴ. Κοντὰ στὴν τόσο λεπτὴ κοπέλλα μοιάζει σὰν κινέζικο τρικάρταρο καράβι δίπλα σὲ μιὰ βαρκούλα. Ἀποκρίνεται ὡστόσο εἰρωνικά :

—Λέγε δὲ, τί θέεις, τάραζε τὰ φτερουγάκια σου καὶ τὴν ἀσημένια οὐρά σου, τὸ ἀγκίστρι μου στὸ τέλος θὰ σὲ γραπώσει.

Ὁ Σίνχ ἀνάμεσα στοὺς πασάλους, κοιτάζει τὸ ζευγάρι εκείνο.

Ἐσθνικά καταλαβαίνει πὼς ἡ νέα, μισογυρισμένη πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδε.

Μήπως ἀπόκρουσε τὴν πρότασιν τοῦ Μπα γιατί εἶδε αὐτόν; Μὰ ὁ Σίνχ δὲν θάκανε τίποτα γιὰ ν' ἀποσπάσει τὴν

Λιάν ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του. Πλημμυρίζει ὡστόσο τὴν χαρὰ νὰ πλημμυρίσει ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξὴ του γιατί καταλαβαίνει, πὼς ἡ κοπέλλα ἀπὸ δικὴ τῆς θέλησιν δὲν δέχτηκε ἄντρα τῆς τὸν ἀδελφὸ του.

Κεῖνη τὴ στιγμὴ, ὁ Μπα, παρακοιθώντας τὸ βλέμμα τῆς Λιάν, γυρνᾷ κι' ἀναγνωρίζει τὸν ἀντίξηλό του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόμεινε ἄφωνος· κατόπι κοιτάζει κατὰματα τὴ Λιάν κι' ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Καὶ κἀνοντας δύο βήματα πρὸς τὸν ἀδελφὸ του, τοῦ λέει αὐτὰ μονάχα τὰ λόγια :

—Βλέπω πὼς χαίρεται ἡ καρδιά

σου, ποὺ ξαναβλέπεις τὴν κόρη τοῦ Κύ, ναί, τὴν κόρη τοῦ Κύ, καὶ καθὼς γνῶρισε καλὰ τὸν γερο-πατέρα, θὰ μπορέσεις νὰ τῆς μιλήσεις γι' αὐτόν, ὅπως τὸ δύχτι μπορεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ ψάρια.

Ἡ Λιάν δὲν τ' ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τῆς βλέπει τὸν Σίνχ ν' ἀνατριχιάζει καὶ νὰ χαμηλώνει τὸ βλέμμα.

Γι' αὐτόν, ἡ ἀποκάλυψιν αὐτὴ εἶναι σὰν χτύπημα ταύρου κατακέφαλα, κρατιέται καλὰ, ἀπομένει μὲ τὸ μέτωπο ψηλά, ἀλλὰ εἶναι χλωμός, σὰν τοὺς νεαροὺς γραμματισμένους ποὺ κουράστηκαν ἀπ' τὸ πολὺ διάβασμα.

Ἡ Λιάν τὸν βρίσκει ὁμορφὸ καί, γοητευμένη, κάνει ἕνα βῆμα πρὸς κοντὰ του ἐνῶ ὁ Μπα φεύγει χωρὶς νὰ κοιτάξῃ πίσω του.

Γιατὶ νὰ γυρνοῦσε ; Τῷ πνιξε τὸ ψά-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΑΝ

τὴν πρωτοχρονιά στοὺς Ἀνναμίτες ὅλοι γιορτάζουν χαρούμενοι, ἀλλὰ ὁ γέρο-Τὸ εἶναι πολὺ στενοχωρημένος.

—Παιδί μου, ἔλεγε στὸν Σίνχ, ὁ ἀδελφός σου πάλι μᾶς ρεζίλεψε.

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἀμοιρῶς γέρο-Τὸ ; Γιατὶ ὁ Μπα εἶχε γυρίσει μὲ τὸ ἕνα μάτι μαυρισμένο.

—Ὅταν ἔλειπες ἐσὺ, ἐξαπατήθηκε ὁ Τὸ, δὲν περνοῦσαν ποτὲ δύο φεγγάρια χωρὶς νὰ τσακωθεῖ μὲ κάποιον.

—Νέος εἶναι, θὰ διορθωθεῖ, εἶπε ὁ Σίνχ προσπαθώντας νὰ καλοκαρδίσει τὸν πατέρα του.

Ὁ γερο-ψαράς στέναξε, κοιτάζοντας μὲ στοργὴ τὸ καλὸ τοῦ τοῦ παιδί. Κατόπι, μὲ συγκίνηση κι' ἐγνωμοσύνη, τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω στὸ ὠραῖο δῶρο, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει λίγες μέρες πρὶν ὁ μεγάλος του ὁ γιοῦς.

Ἀλήθεια τί καλὸ κι' ἄξιο παιδί αὐτὸς ὁ Σίνχ. Φέρθηκε στὸν πατέρα του καλὰ σὰν νάτανε γραμματισμένος, προσφέροντας του τὸ υἱικὸ δῶρο, ποὺ ἐκτιμοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸ Ἀννάμ. Ἐνα φέρετρο. Καὶ μὲ πόση τρυφερότητα τὸ διάλεξε! Χωρὶς νὰ κάνει οἰκονομία! Ἐὖλο καλὸ, βαμμένο κόκκινο καὶ μὲ τὸ σύμβολο τῆς μακροζωίας σκαλισμένο καὶ χρυσωμένο στὴ μέση.

—Τί καλὸ κρεββάτι ! τί ἀναπαυτικό ! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ γερο-Τὸ, χαρούμενος τώρα, καθὼς κοίταζε τὸ νεκρικὸ του κρεββάτι.

Βρισκόντουσαν στὴν καλύβα τους στὸ Χογκάυ, ὅπου σπάνια, στίς μεγάλες γιορτὲς πῆγαιναν.

ρι του μέσα στὸ θανατερὸ κύμα τῶν ἀναμνήσεων.

Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ὁ Σίνχ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σηκώσει τὰ μάτια του πάνω στὴ Λιάν.

Τὸν κοῦτό ! Σ' αὐτόνε βρῆκε νὰ ξεμολογηθεῖ τὸ μυστικὸ τους ;

Καὶ πραγματικά, ὁ νέος, δὲν βρίσκει νὰ πεῖ τίποτα στὴ Λιάν. Προσπαθεῖ μονάχα νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία του :

—Ἦρθα νὰ πάρω τὸ Μπα, γιατί ἀπόψε ψαρεύουμε μαζί μὲ τὸν Κουάν καὶ τὸν χρειάζομαστε στὸ καΐκι.

Φεύγει παραπατώντας σὲν τὸν μεθυσμένο.

Ἡ Λιάν τὸν κοιτάζει ν' ἀπομακρύνεται, ἄφωνη, λαχταρώντας ἀλλὰ δίχως νὰ βρίσκει τὴ δύναμη νὰ τοῦ πεῖ κι' αὐτὴ μιὰ λέξη.

Κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα τους. Χρονιάρια μέρα, ποῖος νὰ τοὺς ἔκανε ποδαρικό ;

—Τὸ δῖκε ὁ νέος, σκεπτικὸς ἀλλὰ κι' ἀνυπόμονος ν' ἀντικρῖσει τὸν πρῶτο ἀποκέφαλό τοῦ καινούργιου χρόνου.

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἀμοιρῶς γέρο-Τὸ ; Ὁ Σίνχ δέχτηκε ψυχρὰ καὶ γιὰ νὰ φύγῃ γρηγορὰ ὁ Σίνχ φάνηκε γενναῖος. Αὐτὸ ἔλπιζε κι' ὁ κακὸς ἐκεῖ-

νος ἀνθρώπος γυρνώντας ἔτοι ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, νὰ τὸν πληρώνουνε καλὰ γιὰ νὰ φεύγῃ γρηγορὰ Κι' ἔφυγε.

Ὁ Σίνχ ἦτανε μανιασμένος.

Ὁ γερο-Τὸ ἀνασήκωνε τοὺς ὤμους του, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ὁ Λόκ, πολὺ προληπτικὸς συλλογιζότανε ἀνατριχιάζοντας πὼς ὁ πρῶτος, ποὺ τοὺς ἔκανε τὸ ποδαρικό ἦτανε ὁ ἀνθρώπος, ποὺ φέρνει τὸ θάνατο, ὁ ἐργάτης ποὺ κουβαλοῦσε τὰ φέρετρα στὰ σπῆτια.

Χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτα, κατεβήκανε τὰ ξύλινα σκαλιά τῆς καλύβας τους, ποὺ βγαίνουν στὴν ἀμουδιὰ κι' ὕστερα ἀπὸ δύο λεπτά βρισκόντουσαν κι' οἱ τρεῖς στὸ καΐκι.

—Ποῦ εἶναι ὁ Μπα ; ἀναρωτιότανε ὁ Σίνχ, μήπως τριγυρνᾷ πάλι, κοντὰ στὸ σπῆτι τῆς Λιάν ;

Ἄν τὸν θελήσῃ ἡ νέα, ὁ Σίνχ εἶναι πρόθυμος, μοιρολατρικά, νὰ υποχωρήσῃ.

Θὰ φύγῃ πάλι, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ : Θὰ ζήσει πάνω σὲ ἕνα καΐκι. Θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα γυρνώντας σὲ ξένους κι' ἀγνωστούς τόπους.

Κατόπι θυμᾷται πάλι πὼς πρῶτα νοῖξαν τὴν πόρτα τους γιὰ νὰ πε-

ράσει ο άνθρωπος, που κουβαλάει τα φέρετρα. Κι' ο Σίνχ γελάει παράξενα. "Η μοίρα όμως θέλησε να παντρευτούν οι δυο έρωτευμένοι, ίσως για να εξαγνιστεί το αμάρτημα του Σίνχ απ' τα φαρμάκια και την αγωνία που του έμπεσε ν' αντικρύσει σ' αυτό το γάμο.

Ο γερο - Τό καμαρώνει, ευτυχισμένος, καθώς η συνοδεία των στολισμένων καϊκιών τραβάει να βρεί το πλοίο του άρχηγού για να έπισημοποιήσει την ένωση των δύο νέων.

Είναι πραγματικά ευτυχισμένοι και περήφανοι ο γερο ψαράς. Άλλα και πάλι, ο Μπα κατορθώνει να σταλάξει φαρμάκι στα χείλη του. Λείπει από την τελετή, και νάτανε μοναχά αυτό; Ο Ξουάν πλησιάζει τη βάρκα τους και του φωνάζει:

— Γερο - πατέρα, πιές ένα ποτηράκι και μη στενοχωρηθείς μ' αυτό που θ' ακούσεις. Πριν περάσει χρόνος θάχει κι' αυτό περάσει: Ο Μπα χτυπήθηκε με τον Βουόγκ, το μπαρμπέρη.

— Πληγώθηκε το παιδί μου; ρωτάει με λαχτάρα ο δύστυχος πατέρας.

— Πληγωμένος; "Οχι! Ξύλο παίξε. Πήγε στο μπαρμπέρη να κουρευτεί και φεύγοντας του έλεγε την όμπρέλλα.

— Του έλεγε την όμπρέλλα. Τό είπε μ' έπείκει αυτό ο γερο-Τό. Για κάθε Άνναμίτη, μια όμπρέλλα είναι μεγάλος πειρασμός. Άλλοτε, μονάχα οι μαντρίνοι είχαν το δικαίωμα να κρατάνε όμπρέλλες, κεντημένες μάλιστα. Από τότε, όμως, που οι Εύρωπαίοι άρχισαν να τις στέλνουν με τις κάσες, αγοράζει όποιος μπορεί και παίρνει ύφος μεγάλου άρχοντα. Αι έπρεπε να συχωρεθεί ο Μπα γι' αυτό του το παράπτωμα. Τό κακό ήτανε όμως, που ο μπαρμπέρης δεν τό πήρε έτσι το πράμα.

— Τόν άρπαξε απ' το οβέρκο, σαν νεογέννητο κουτάβι, να τον δειρεί. Άλλά ο Μπα είναι δυνατός. Έδειρε αυτός τον κουρέα. Για κακή του τύχη περνούσαν κείνη την ώρα στρατιώτες, ο Ντουόγκ του έκανε μήνυση και πιάσανε το Μπα. Αυτό είν' όλο. Θά καταδικαστεί βέβαια, αλλά θά βγει γρήγορα απ' τη φυλακή.

Τότε ο Τό κι' ο Σίνχ, άρχινισαν τα κλάμματα και τους θρήνους.

Ο Μπα, να τους άκουγε κανείς, έγινε μονομιᾶς άρνι μονάχο, άσπρο περιστέρι, παιδάκι άθώο. Αφού έκαναν τό καθήκον τους κι' ύπερασπίστηκαν τόν άνθρωπό τους, άρχισαν να συλλογίζονται πώς πηγαίνουν για γάμο, και πώς έπρεπε να κοιτάζουν τους καλεσμένους τους: Δεν έκανε τόσα

έξοδα ο γερο—Τό για να κάθεται να κλαίει. Ιρέπει να διασκεδάσει κι' όλος ο κόσμος στους γάμους του αγαπημένου του παιδιού.

Η Λιάν, πιό όμορφη από κάθε άλλη φορά, αλλά και πιό χλωμή, κοιτάζει θλιβερά τόν άντρα της μετά την τελετή, όταν, μόνος πιά στο καϊκι ο Σίνχ, την πήρε και φεύγανε.

Δέν είχε τη δύναμη να του πεί λέξη. Κάθε στιγμή που περνούσε, ή βάρκα έφυγε και πιό μακριά απ' τ' άλλα καϊκια, των συγγενών και καλεσμένων, όπου είχε άρχίσει κιόλας τό γλέντι και τα τραγούδια.

Σέ λίγο οι φωνές των κοριτσιών, που τραγουδούσαν άκουγόντουσαν απόμακρες, ώσπου σβύσανε όλότελα.

Η βάρκα εξακολουθεί τό δρόμο της. Ο Σίνχ τη διευθύνει κι' η Λιάν, με κατεβασμένα μάτια συλλογάται τά λόγια, που με όλη του την άνανδρεία μπόρεσε και της είπε ο Μπα.

Γιατί ο κακκορίζικος άδελφός της τάειπε όλα.

Όταν άρνήθηκε την πρότασή του παραμόνεψε τόν Σίνχ, κι' είδε τους δύο νέους να στέκονται σαστισμένοι ό ένας μπροστά στον άλλο. Κι' ό μοχθηρός άδελφός κατάλαβε, και ζήλεψε την εύτυχία του άδελφού του.

Χωρίς ν' ά λογαριάσει άδελφωσύνη και τιμή, την άλλη μέρα τά πρόφτασε όλα της Λιάν.

Κι' η νέα τόν άκουσε κατάπληκτη να της διηγείται τό χαμό του πατέρα της, τις κατάρτες του στον Σίνχ, τό άνάθεμα που παρακολουθούσε σέ κάθε του βήμα τόν άρραβωνιαστικό της.

Δέν θέλησε τότε να πιστέψει.

Άλλά τώρα, βλέποντας τόν Σίνχ, άντι να τραβάει για τά μεγάλα κανάλια, να μπαίνει μέσα σέ μία σκοτεινή σπηλιά με τη βάρκα του, αναρωτιότανε άνατριχιάζοντας: «Μήπως ό Μπα είπε την άλήθεια;...» Σέ ποιάν από-κρυφη γωνιά ό Σίνχ πηγαίνει τη γυναίκα του; Μήπως τρελλάθηκε; Τά νερά ψηλώνουν, καθώς βραδυάζει. Γύρω τους σχεδόν δέν βλέπουν τίποτα πιά.

—Πάμε πίσω, Σίνχ, κοιτάξε γύρω μας, τό νερό άνεβαίνει! στενάζει ή άμοιρη.

—Ναί Λιάν, τό νερό άνεβαίνει, πρέπει να προχωρήσωμε γρήγορα.

Η σπηλιά γεμίζει όλόκληρη καθώς ψηλώνουν τά νερά. Τώρα ή σκεπή της βάρκας άγγίζει σχεδόν στο θόλο που πηγαίνει λοιπόν ό νέος; Μήπως τόν τρέλλαναν οι θεοί; Μήπως είναι της μοίρας τους να πνιγούνε κεί μέσα;

Η Λιάν, μοιρολατρικά, άπομένει άφωνα κι' άκίνητη.

Καλλίτερα να χαθούνε έτσι: Προαισθάνεται μια ζωή γεμάτη δράματα κι' άγωνίες και θά προτιμούσε να πεθάνει έτσι, άγνη άκόμα μέσα στην άγκαλιά του άντρα της... να πεθάνει όπως άγαπάει κανείς, γιατί νοιώθει πως τόν άγαπάει με όλη της την καρδιά, τόν άνθρωπο, που καταράστηκε ό πατέρας της στις στερνές στιγμές του.

Ξαφνικά, ό θόλος ύψώνεται πολύ, σχηματίζοντας στο κέντρο της σπηλιάς μιάν αΐθουσα που είν' άδύνατο να την πλημμυρίσουν τά νερά όσο κι' άν άνεβαίνουνε.

Ο Σίνχ σταματάει. Τώρα ή θάλασσα έχει φράξει την είσοδο του καταφύγιού τους.

Κι' αυτοί άκόμα είναι αΐχμάλωτοι μέσα σέ κείνον τόν θόλο γιατί δέν θά μπόρεσουν να βγούνε από κεί μέσα, παρά μονάχα όταν τραβηχτούνε τά νερά.

Άλλά κανένας άνθρωπος δέν μπορεί νάρθει εκεί μέσα να τους ένοχλήσει.

Δέν μπορεί να γενεί στέν κόσμο πιό κρυφός γαμήλιος θάλαμος οι τοίχοι πρέπει νάχουν τουλάχιστον έκατό μέτρων χόντρος.

Εκεί μέσα έχει όνειροπολήσει ό Σίνχ να πρωταγκαλιάσει τη γυναίκα του, χωρίς να σκέπτεται διόλου να κρατήσει τό παλιό συνήθειο, που άπαγορεύει στους συζύγους να ένωθούνε τις τρεις πρώτες μέρες του γάμου.

Μά τ' είν' αυτό που τριγυρνάει και κλαίει με λυγμούς όλόγυρά τους.

Ναυτικός από τά παιδικά του χρόνια ό Σίνχ άναγνωρίζει τό μουρμουρητό του νερού και τό ψυθίρισμα του άγέρα μέσα στη σπηλιά.

Ποτέ του δέν τάχει φοβηθεί.

Αυτή τη βραδυά όμως τρέμει. Και παρ' όλη τη γλυκειά ζεστασιά, κάτω από τη φωτισμένη σκεπή της βάρκας, βλέπει τη Λιάν, να άνατριχιάζει κατάχλωμη από τό φόβο. Κι' ό ίδιος, τόσο φλύαρος πάντα, άπομένει τώρα βουβός κι' άμίλητος.

Πηγαίνει πιό κοντά της, την άκουμ-

πάει στον ώμο του, την κοιτάζει με τ' άπληστα μάτια του.

Εκείνη δέν άποτραβιέται. Τ' άδελφικά αυτά χάρδια την καθουχάζουν. Τότε ό τρόπος από τις προλήψεις νικείται μέσα στην καρδιά του Σίνχ από τόν πόθο.

Τά νεύρα του, έρωτιάρικη οι σάρκες τό αίμα του, άναζητούν τη γυναίκα που κρατάει εκεί, μέσα στα χέρια του.

Ο φόβος δέν κυριαρχεί πιά τη σάρκα του.

Δέχεται κι' αυτός να πεθάνει, άν τόν έχουν καταδικάσει τά πνεύματα, αλλά να πεθάνει, άγκαλιασμένος με τη γυναίκα του.

Τότε, με μια γοργή κίνηση, χαμηλώνει τη φλόγα της λάμπας και γέρνει, ψηλός και λεπτός, πάνω απ' τό μικρό λεπτοκαμωμένο πλάσμα που, άποκαμωμένο, είν' έτοιμο να παραδοθεί.

Μά όχι. Γιατί οι λυγμοί του νερού γίνονται έντονότεροι.

Μέσα στο σκοτάδι, ή θάλασσα σηκώθηκε τόσο δυνατά, που ή Λιάν φωνάζει.

—Μου φάνηκε, πώς τόν άκουσα.

—Και μέσα τό ίδιο, λέει ό Σίνχ χλωμαίνοντας.

Δέν τολμάνε να κοιταχτούνε. Ο καθένας τους, ξέρει για ποιόν μιλήσαν κι' ό άντρας δέν ρωτάει τη γυναίκα του πώς έμαθε.

Φτάνει που ξέρει.

Απομένουν σφιχταγκαλιασμένοι, νοιώθοντας άνάμεσα στα κορμιά τους ένα πελώριο, άόρατο, παγωμένο μαχαίρι, να τους άπομονώνει σαν τοίχος, ενώ ή άμάλαγη ψυχή του πνιγμένου κλαίει και καυχάζει κάτω από τό κύμα τό σκοτεινό.

Όχι! Ο Κύ δέν συχώρεσε.

—Να φύγωμε από δω. Να γυρίσωμε στην καλύβα σου, στην άκροθάλασσα.

Μά αυτό είναι άδύνατο πριν τραβηχτούνε τά νερά.

Ο κόσμος δέν μπορεί να τους βρεί εκεί μέσα, αλλά ούτε κι' αυτοί μπόρουνε να γυρίσουνε στον κόσμο.

Είναι θαμμένοι ζωντανοί, μέσα στο νυφικό τους θάλαμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Με τό καινούργιο φεγγάρι, λέει ό γερο—Τό, ό Μπα θά γυρίσει πίσω.

Κανένας δέν του άποκρίνεται, γιατί ό καπνός τους πνίγει όλους. Πισώνουν τό καϊκι τους.

Η δουλειά εξακολουθεί ώρες τώρα, ώσπου, κουρασμένοι, παρατάνε τά εργαλεία τους και ξαπλώνονται χάμω.

Η Λιάν, μόνη γυναίκα στο καϊκι του γερο—Τό έχει πολύ δουλειά καθώς

μέρα: Αδμή φροντίζει για τὸ φαγητό, για τὸ νερό, για τὴν καθαριότητα. Δὲ θέλει νὰ ποῦνε πὼς κι' αὐτὴ, σὰν τὶς περισσότερες νεόπαντρες, δὲν ξέρει ἀπὸ νοικοκυριό.

Τῆς μαθαίνουν ἀκόμα νὰ πλέκει δούχια καὶ νὰ καθαρίζει τὰ σύνεργα τῆς ψαρικής κι' ὁ Τό, μὲ τρυφερότητα, λέει πὼς ἔχει «χέρι ἀνθισμένο».

Δὲν ἔχει πιά ὀλοκάθαρα τὰ μικρά της νύχια ἢ Λιάν, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τυχὸ, διωκτικὴ ζωὴ τῆς ἀρέσει. Καὶ βέβαια ἂν δὲν εἶχε κι' αὐτὴ πνεῦμα τυχοδιωκτικὸ, θὰ παντρευότανε ποτὲ μὲ τὸν Σίνχ, ὅστερ' ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ ἀδελφοῦ; Μ' ὅλη της τὴν καρδιά, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ριψοκινδύνεψε ὅλη της τὴ ζωὴ.

Κλεισμένη στὸ σπῖτι ὥς τὴ μέρα τῆς παντρεῖας της, γοητεύτηκε τώρα ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ποικιλία τῆς καινούργιας της ζωῆς, μέσα στὶς μπόρες καὶ τοὺς ἀνέμους.

Ὅταν πηγαίνουν κοντὰ σὲ κανένα πλοῖο εὐρωπαϊκὸ, ἢ Λιάν κοιτάζει μὲ περιέργεια τὶς γυναῖκες, ποὺ βλέπει πάνω στὸ κατὰστρωμα. Ἐκεῖνες πάλι, γέρνουν πάνω ἀπ' τὶς ψαρόβαρκες, ποὺ κυκλώνουν τὸ πλοῖο τοὺς, κι' ἀποροῦν βλέποντας ζωντανὰ τὰ ψάρια μέσα στ' ἀμπάρια τῶν καϊκιῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἢ Λιάν μαζεύει χαμόγελα καὶ γλυκὲς κοιτιάς. Ὅλοι ἀποροῦνε βλέποντας μιὰ τόσο ὁμορφὴ βαρκάρισα. Ἀλλ' αὐτὴ ξεφεύγει πάντα ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ μαῦρου κουτιοῦ, ποὺ οἱ εὐρωπαῖοι γυρνᾶνε κατὰ πάνω της γιὰ νὰ τῆς πάρει τὴν εἰκόνα της.

Ξέρει πόσο ἐπικίνδυνα εἶν' αὐτὰ τὰ πράγματα. Κάτι φεύγει ἀπὸ πάνω σου πάντα, ἂν γελαστείς καὶ σοῦ πάρουν τὴν εἰκόνα μέσα στὸ μαῦρο κουτί τους κι' ἐπειτα, τὸ κομὶ σου γερνάει καὶ μαραίνειναι, πθαίνει, ὅτι θὰ πάθει καὶ κείνο τὸ γυαλιστερό χαρτί ποὺ σὲ ζωγραφίζουν.

Κανένας, πάνω στὴ βάρκα, δὲν ἔχει μαντέψει τὸ μυστικὸ τοῦ Σίνχ καὶ τῆς Λιάν: δὲν τόλμησαν νὰ συμπληρώσουν τὴν ἐνωσή τους. Ἀπὸ τὴ μέρα τοῦ γάμου τοὺς ζοῦνε ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον. Χωρὶς νάχουν τὸ θάρρος νὰ χωριστοῦνε οὔτε καὶ τὴν τόλμη νὰ ἐνωθοῦνε γιατί κι' οἱ δύο τοὺς πιστεύουν πὼς ἡ ἐνωσή τους, ὀργίζοντας τὸ νεκρὸ ποὺ ἀπερήθηκε κάθε τιμὴ θάτανε ἔγκλημα ἀποτρόπαιο.

Ἡ Λιάν, σὰ γυναῖκα, ποὺ ἦτανε δὲν μπορούσε νὰ τιμῇ τὴ μνήμη τοῦ Κύ. Κι' ὁ Σίνχ, ποὺ τὸν καταράστηκε ὁ πιγμένος, θάτανε ἱερὸσύνολος ἂν ἔκαιγε λιβάνι μπροστὰ στὴν πινακίδα τοῦ ἀδικονιγμένου.

Ἐνα μονάχα πρᾶμμα, μπορεῖ νὰ

συγκρατῇ τὴν ἐκδίκηση τοῦ Κύ, ἢ ἀγνόητά τους.

Εἶναι ἀγνοί, φρικτὰ ἀγνοί καὶ τρομερὰ βασανισμένοι.

Οἱ νύχτες εἶναι λιγώτερο μαρτυρικὲς ἀπὸ τὶς μέρες, γιατί ἡ Λιάν, βγαίνοντας ἀπ' τὸ στενόχωρο δωμάτιο, καὶ πάει καὶ πέφτει νὰ κοιμηθεῖ δίπλα στὰ σκιοινιά, στὴν πρῶμη.

Ἐκεῖνος, τὶς περισσότερες βραδύες βγαίνει κολυμπώντας στὴ στερεὰ.

— Ἐκεῖ, ξαπλώνεται, ἔτσι βρεμμένος, πάνω στὴν ἄμμο καὶ καπνίζει τὸ ὅπιο γιὰ νὰ ξεχαστεῖ.

Ἐχει κι' ἄλλο καὶ μὲ στὴν καρδιά δὲν θ' ἀποχτήσῃ παιδί. Ἄν πέθαινε τώρα, ποῖος θὰ τιμῇ τὴ μνήμη του, καὶ μπορεῖ νὰ βασιστεῖ στὸ Μπα νὰ θυμιατίσῃ τοῦλάχιστο τὴν πινακίδα τοῦ γερο πατέρα τους, ἂν κλείσει τὰ μάτια του ὁ δυστυχισμένος;

Ἡ ἀνάγκη ν' ἀποχτήσῃ ἕνα γυιὸ εἶναι μέσα του ζωηρὴ, ὅπως ἡ πείνα κι' ἡ δίψα.

Τὴ χαρραυγὴ, ἐπιστρέφει κρυφὰ στὸ καῖκι.

Ὁ πατέρας του θαρρεῖ, πὼς βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας του καὶ χαμογελάει μὲ τὴ σκέψη, πὼς γρήγορα θὰ τοῦ χαρίσῃ ἑγγονοῦς.

Ναί, τὴ νύχτα ὁ Σίνχ μπορεῖ ν' ἀποφύγει τὴ Λιάν. Ἀλλὰ τὴ μέρα; Τόσες ὥρες, ὅπου εἶναι ἀδιάκοπα μαζί της, τὴν ἀγγίζει, τὴ βλέπει, ἀκούει, πέρνει ἀπὸ τὸ χέρι της φλυτζανάκια μὲ τὸ τσάι ἢ τὸ πιάτο μὲ τὸ ριζί.

Εἶναι γυναῖκα του.

Τὴ λαχταράει καὶ τὴν ἀποφεύγει δύο μέρες, χωρὶς οὔτε σχεδὸν νὰ μιλήσῃ, κατόπι, τὴν τρώει, σὰν τρελὸς, εἶναι ἔτοιμος νὰ ριχτεῖ πάνω της.

Ἀλλὰ ἡ Λιάν τὸν διώχνει. Τὸν διώχνει, ἐνῶ καὶ κείνη, ἴσως μιὰ ὥρα πρὶν, τὸν ποθοῦσε μὲ τὴν ἴδια φλόγα.

Γιατί κι' αὐτὴ βασανίζεται τὸ ὅπως κι' ὁ ἄντρας της: Ἄντι νὰ μισεῖ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἀγαπάει.

Ὅταν ὅμως τὸν νοιώθει νὰ πηγαίνει κοντὰ της, ἡ ἐπαναστατημένη σάρκα της παγώνει ἀπ' τὸ φόβο, τόσο δυνατὰ τὴν ἔχει κυριέψει ἡ δεισιδαιμονία.

Δίχως οἶκτο, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του ἀπτόμα. Ὑστερα, ὅταν ὁ κίνδυνος περάσῃ, πηγαίνει ἡ ἴδια κοντὰ του καί, κλαίοντας σιγαλά, ὁμολογáει τὴ γλυκεῖα τρέλλα τῆς καρδιάς της.

Τότε, κοντὰ-κοντὰ κι' οἱ δύο, σὰν ἀδέλφια, ἀποφασίζουν νὰ περιμένουν, ὥσπου νὰ θελήσουν τὰ πνεύματα νὰ τοὺς φανερώσουν, πὼς τοὺς συχώρεσαν.

Ἀπὸ ποῦ θαρρεῖ αὐτὸ τὸ σημάδι; Μήπως ἡ παρουσία τοῦ Μπα θὰ συντελοῦσε ν' ἀποφασίζαν τὰ πνεύματα;

Ὅλοι πάνω στὸ καῖκι, συλλογίζονται μὲ φόβο τὴν ἐπιστροφή του.

— Ἀχ! στενάζει συχνὰ ὁ γερο-Τό, θὰ μοῦ ταῖσει ἀκόμη πολλὰ ψάρια, μ' ὅλα τοὺς τὰ κόκκαλα.

— Ἄν μὲ ξαναχτυπήσῃ, λέει ὁ μικρὸς Λόκ, θὰ τὸν δαγκάσω.

Ὁ Σίνχ σωπαίνει. Περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους φοβᾶται τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. Γιατί ἐκεῖνος ὁ παλὴν-ἄνθρωπος, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀποκαλύψει στὸ γέρο τὸ δράμα τοῦ τυφώνα.

Ὁ Τό θὰ τρομάξῃ μὲ τὴν ἱεροσύλη, ποὺ γινε καὶ θ' ἀπαιτήσῃ τὸ διαζύγιο.

Ἐ καλὰ: Ὁ Σίνχ θὰ κλέψῃ τὴ γυναῖκα του καὶ θὰ φύγουνε μακριὰ ἀπ' τὸ ἐχθρικό αὐτὸ λιμάνι.

Ἀς ἔρθῃ λοιπὸν ὁ Μπα, ὁ Σίνχ θὰ παλαίψῃ.

Οἱ μέρες ὅμως σκουντᾶνε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, βιαστικὲς νὰ πέσουν ὅλες τους μέσα στὸ καλάθι τοῦ χρόνου, καὶ φέρνουν κάτι, ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περίμενε.

Μιὰ βραδυὰ, ὁ φίλος Ξουάν κι' ἡ οἰκογένειά του, δούλευαν μαζί μὲ τὸν Τό, γιὰ τὸ κάπνισμα τοῦ ψαριοῦ.

Οἱ βάρκες πήγαιναν πλάι-πλάι. Μιὰ φιλονικία ἐξέσπασε στὴ βάρκα τοῦ Ξουάν. Οἱ γυναῖκες τσακωνόντουσαν κι' ὁ νεαρὸς Λόκ, ἀπὸ τὴ βάρκα τοῦ Τό, τὶς πείραζε.

Τότε ἡ Σάο, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τοῦ Ξουάν, περνώντας ἀπὸ κοντὰ του ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ τοῦ νέου καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα. Ἐνῶ ὅλοι γελοῦσαν ἐκεῖνος ἀνέβηκε μανιασμένος ἀπ' τὸν νερό. Ὁρκίστηκε τὰ ἐκδικηθεῖ κι' εὐκαιρία τοῦ παρουσιάστηκε ὅστερ' ἀπὸ δύο μέρες.

Καθὼς κάλεσε ὁ γέρο-Τό τὸν Ξουάν καὶ τοὺς δικούς του νὰ φᾶνε μαζί, ὁ Λόκ ἀνάγκασε τὴν Σάο νὰ κάτσει σὲ μιὰ γωνία τῆς ψάθας πασσαλειμμένη μὲ πίσσα. Ἡ κοπέλλα, ὅταν

ἐνοιώσε τὸ πάθημά της πῆγε νὰ τρελλαθεῖ ἀπ' τὴν ντροπὴ γιατί μόλις ἔκανε νὰ σηκωθεῖ ἔπαιρνε δολόκληρη τὴν ψάθα μαζί της. Γέλασαν σ' ὅλο τὸ λιμάνι μὲ τὸ πάθημα τῆς Σάο, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ὀρκίστηκε νὰ ἐκδικηθεῖ.

Κι' ἐκδικήθηκε φαίνεται ἀλύπητα... Γιατί ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ νεαρὸς Λόκ, ζήτησε ἀπ' τὸν γέρο-Τό τὴν ἀδεια νὰ... πάρει γυναῖκα του τὴ Σάο!

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Τό, ἔμαθε πὼς ὁ Μπα, βγήκε ἀπ' τὴ φιλακή καὶ χωρὶς οὔτε καν νὰ πάει νὰ τὸν ἰδεῖ, ξεκίνησε μαζί μὲ ἄλλους συντρόφους του γιὰ τὰ σύνορα τῆς Κίνας.

Ἦταν χαρούμενος ὁ γάμος τοῦ Λόκ μὲ τὴ Σάο.

Φάγανε, ἤπιανε κι' ἡ Λιάν ἦτανε τόσο χαρούμενη, ποὺ, κατὰ τὸ βραδάκι, δέχτηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄντρα της στὸ καμαράκι ἐνὸς φιλικοῦ καϊκιῦ, ποὺ οἱ νοικοκυρεοὶ του γλεντοκοποῦσαν στὸ γάμο.

Τὰ μάτια τοῦ Σίνχ πετοῦσαν φλόγες καθὼς ἔγερνε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Λιάν στενάξε:

— ὦ! εὐτυχισμένη, μύριες φορὲς εὐτυχισμένη, Σάο!

Καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντρός της, ἔεσπασε σὲ λυγμούς.

— Ἀχ δυστυχία μου, στενάζε τώρα, γιατί νὰ μὲ γελασεῖς; Γιατί νὰ μοῦ πείς ψέμματα; Μοῦ κρυψες τὴν ἀλήθεια καὶ τώρα ἡ ζωὴ μου εἶναι σὰν θάμνος γεμάτος ἀγκάθια. Ποτέ μου δὲ θ' ἀποχτήσω ἕνα γυιὸ καὶ γὰρ κι' ἀπὸ τώρα ἄρχισε ὁ κόσμος νὰ λέει πὼς εἰμ' ἕνα λουλοῦδι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ καρπὸ.

Ἐκλαίγε μὲ λυγμούς.

Μόλις ἔβγαине ἀπὸ τὰ χεῖλη της ἡ λέξις «γυιὸς» ἡ Λιάν γινότανε ὀλοκληρωτικὰ Ἀνναμίτισα: Δίχως παιδιὰ ἐνοιώθη πὼς ἦτανε μισερή. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψη γιὰ τοὺς κληρονόμους ἦτανε καὶ τοῦ Σίνχ ὁ μεγαλύτερος καὶ μὲς.

Καταλυπημένος, ἀναγνώρισε τὸ σφάλμα του. Σὲ τί παγίδα εἶχε παρὰσῦρει τὴν παρθένα, ποὺ γεννήθηκε γιὰ νὰ γίνῃ μητέρα;

Ἄ! ναί! Εὐτυχισμένη, μύριες φορὲς εὐτυχισμένη, Σάο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. Ἡ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Ἐγὼ—πατέρα Τό, κανεὶς μας δὲ θὰ γλυτώσῃ ὅλοι μας εἴμαστε καταδικασμένοι σὲ θάνατο!

— Μὰ ὄχι, Ξουάν, θὰ γλυτώσουνε

πολλοί!

— Πολλοί; Ὁ πατέρας μου, ἡ γυναῖκα μου, οἱ δύο γυναῖκες τοῦ Τρί κι' οἱ πέντε γυιοὶ τοῦ Λάν πεθάνανε

αυτή τη βδομάδα. Πέντε άγόρια! Όμορφα σαν τα πέντε δάχτυλα!..

Ή Λιάν λέει τρέμοντας.

— Κι' οι δυο μου ξαδέλφες... κι' ο πατέρας κι' η μητέρα του Βίνχ, που τους βρήκαν κατάμαυρους, μισοφαγμένους απ' τα σκουλήκια στην καλύβα τους!..

Και γυρνώντας προς τον ήλιόλουστο ουρανό, ο Ξουάν ξέσπασε:

— Μιά μπόρα! Νερό, μωρέ, νερό να γλυτώσουμε απ' το θανατικό!

Άγριες βλαστήμιες απόδωσαν τα λόγια του.

Απαρνιότανε τη δύναμη των πνευμάτων κι' όλοι νοιώθανε την καταδίκη τους.

Κανένας, τό πρωί, δεν ήτανε σίγουρος πως θα ζούσε ως το βράδυ.

Ή άσιατική χολέρα βασιλεύει, Όστόσο, τί ίκεσίες, τί ιεροτελεστίες!

Τώρα, τό πρωί, ο Ξουάν βλαστημούσε. Τό άπόγευμα όμως θα πάει κι' αυτός εύλαβικά στη λιτανεία πάνω στη θάλασσα.

Ποτέ άλλοτε δεν μαζεύτηκε τόσος κόσμος στο λιμάνι του Άλδγκ. Όλες οι ψαρόβαρκες είναι μυριόχρωμες από τις άπειράριθμες σημαιοϋλες και τα λάβαρα απ' τις παγόδες.

Αυτή η λαμπρότητα είναι πένθιμη, όπως τα άκατάσχετο γέλοιο που πιάνει τον άρρωστο στον τέτανο. Κι' η πομπή, φτάνει στο τέρμα της, στη Σπηληά των Θαυμάτων, τρεις εύρύχωρες αίθουσες μέσα στους βράχους, βουτηγμένες στο σκοτάδι.

Ξαφνικά τα πυροτεχνήματα φωτίζουν τον άπέραντο εκείνο χώρο και τότε προβάλλουν με τους παράξενους μορφασμούς του τ' αγάλματα του Βούδα ανάμεσα στους καπνούς.

Όλοι οι ψαράδες ίκετεύουν τα πνεύματα γονατιστοί.

Ό Τό, ανάμεσα στο γυιό και στη νύφη του. Κανένας δεν έπαθε ακόμη στο καϊκι του.

Άλλά αύριο, σε μιάν ώρα ίσως, ένας απ' αυτούς θα πέσει χάμω, και θα ξεψυχήσει με τρουερους πόνους. Ό μαύρος θάνατος θα γλυστρίσει κάτω απ' το πετόι του.

Κανένας τους δεν έπαθε.

Ένώ ο Ξουάν έχασε τη νεαρή γυναίκα του και τον πατέρα του, η Λιάν τις δυο ξαδέλφες, και κάθε μέρα, γέροι και παιδιά άφίνουν να φεύγει η ζωή από τα σωθικά τους εκείνοι έμειναν ανέγγιχτοι. Ό Τό άναγνωρίζει τη μεγάλη αυτή εύνοια των πνευμάτων κι' έλπίζει να ξεφύγει απ' την επιδημία.

Ό Σίνχ, άπορεί πως δεν χτυπήθηκε από τους πρώτους, αυτός ο καταραμένος!

Ή Νά τον συχώρεσε άραγε η σκιά του Κύ ή μήπως τα κατάφερε και του ξεφυγε.

Ή Λιάν είναι τρομαγμένη τρέμει σούκορη.

Μονάχα ο Λόκ κι' η Σάο, ξέγνοιαστοι έξακολουθούν να γελάνε πάνω στη βάρκα. Τό αίμα τους είναι πάντα ζεστό. Έχουν την πεποίθηση πως δεν θα πεθάνουν.

Ή άσκημη αλλά τόσο πρόσχαρη Σάο, βάζει τα γέλοια με τό παραμικρό θαυμάζει τη Λιάν με τό λεπτό, χλωμό πρόσωπο, αλλά βρίσκει, πως αξίζει η ζωή να την περνάει κανείς όσο μπορεί πιο έντονη, να τη νοιώθι. Γιατί δεν της χρειάστηκαν παραπάνω από δεκαπέντε μέρες να καταλάβει κείνο, που οι άλλοι μέσα στο καϊκι ούτε τό υποψιαστήκανε τρεις μήνες τώρα, ο Σίνχ κι' η Λιάν, παρ' όλη τους τη φαινομενική καλή συνεννόηση είναι στην πραγματικότητα χωρισμένοι.

Γιατί; Αυτό δεν μπορεί να τό καταλάβει.

Φυσικά η Σάο δεν θα τολμήσει ποτέ να ρωτήσει τον Σίνχ ή τη Λιάν τι τους χωρίζει αλλά καταλαβαίνει εύκολα τον καϋμό, που τους δέρνει.

Ή χολέρα σεβάστηκε ως τώρα τό καϊκι του Τό, αλλά θα μείνουν οι άνθρωποι του άνέγγιχτοι ως πιά να περάσει τό θανατικό;

Στις παγόδες, που μαζεύεται τό πλήθος για να έξευμενίσει τα πνεύματα όλοι διηγούνται φρικιαστικά πράγματα για την τρομερή άρρώστεια. Περισσότερο τρομαγμένοι από όσα άκούσανε παρ' έγκαρδιωμένοι από τη δέηση στο ναό, ο Τό κι' οι δικοί του πήγαν να ήσυχάσουν στην καλύβα τους.

Άξαφνα, ένας ταξιδιώτης, περαστικός, ήρθε να τους φέρι νεά από τον Μπα: Έκεί κάτω η χολέρα σταμάτησε. Ό Μπα είναι πλούσιος και τους προσκαλεί να πάνε όλοι να ζήσουν κοντά του, γιατί είναι πρόθυμος να τους βοηθήσει.

Κανένας δεν πιστεύει στην καλή θέληση και στη βοήθεια του Μπα, αλλά αυτό δεν τους έμποδίζει να περιποιηθούν έγκάρδια τον ξένο. Τού προσφέρουνε τσάι να πιει και όπιο να καπνίσει.

Εκείνος πίνει, καπνίζει και φλυαρεί αδιάκοπα για τα λεφτά που κέρδισε ο Μπα με τό λαθρεμπόριο του

όπιου. Ξαφνικά όμως, εκεί που κουβέντιαζε ζωηρά, πέφτει χάμω τ' άνάσκελα, φέρνοντας σπασμωδικά τα χέρια στην κοιλιά του και ούρλιάζοντας πως τον φαρμάκωσαν.

Οι γυναίκες, τρομαγμένες, μπήγουν τις φωνές. Μαζεύεται κόσμος.

Ένας μάγος έρχεται και κοιτάζει τον ξένο. Με τό πρόσωπο μελανισμένο κιόλας, τα μέλη παγωμένα, ο άρρωστος βρίσκεται σε κακή κατάσταση: Όλα τα συμπτώματα της χολέρας.

Τρομαγμένοι, ο Σίνχ κι' ο Λόκ, βγάζουν τον χολεριασμένο έξω απ' τό σπίτι, και τον άκουμπάνε δίπλα στο παλούκιο, που ύποβαστάζουν τό παράπηγμα πάνω από τό βουρκιασμένο χώμα.

Ό άρρωστος άναταράζεται σπασμωδικά, δεν έχει τη δύναμη ν' άνασκηωθί, κυλιέται μέσα στις άκαθαρσίες, με τό πρόσωπο λερωμένο.

Γύρω του μαζεύεται κόσμος. Ή νύχτα περνάει. Ένας πυρός μπηγμένος μέσα στη λάσπη, φωτίζει τους σπαραχτικούς σπασμούς του άνθρώπου εκείνου.

Πονόφυχη η Λιάν, γονατιστή δίπλα στον έτοιμοθάνατο, του γεμίζει με τη βία τό στόμα του με ριζί. Γιατί οι Άνναμίτες θεωρούν τη διαίτα άρχη του θανάτου. Ποτέ δεν πρέπει να πίνουν τό φαί.

Πεθαίνει κατά τα ξημερώματα. Τού ξαναγεμίζουν, για στερνή φορά τό στόμα με ριζί, και τό καϊκι του Τό φεύγει μ' όλη του την ταχύτητα φεύγει μακριά απ' τη χολέρα... παίρνουν τάς την, μαζί του.

Γιατί την έχει άρπάξει πιά, ο άμοιρος ο γερο-Τό.

Κατά τα μεσάνυχτα, μιά δυνατή βροχή βρίσκει τό καϊκι και τους μουσκεύει όλους ως τα κόκκαλα. Ό Τό νοιώθει μιά κακοδιαθεσία. Ή βροχή έξακολουθεί. Όστερα δυναμώνει ο άέρας, αλλά δεν θέλουν να σταθύνε πουθενά. Σάν να τους κυνηγούσε η άρρώστεια όλους τους, λαχταρούν να φύγουν, ν' απομακρυνθούν όσο μπορούνε περισσότερο.

Κάτω απ' τη σκεπή της βάρκας ο γερο-Τό βογγάει.

Ή Λιάν, στοργικιά, δροσίζει τον άρρωστο με μιά βεντάλια. Από τη στιγμή στην άλλη ο δυστυχισμένος άδυνατίζει, λειώνει, μικραίνει θαρρείς, όπως τα χόρτα μέσα στο ξύδι. Τό άλλο πρωί, άποκοιμήθηκε έπιτέλους κι' η Λιάν άνεβαίνει στο κατάστρωμα.

Ή μπόρα πέρασε. Ό ήλιος λάμπει

θριαμβευτής.

Τότε η Σάο, καλόκαρδη παρακαλεί τη Λιάν να βγει λιγάκι να περπατήσει στην άμμουδιά να ξεκουραστή, εκεί που σταμάτησε τό καϊκι, κι' αυτή θα φροντίσει για τον άρρωστο. Δυό δλοκλήρα μερόνυχτα, η δυστυχισμένη Λιάν έχει άντικρύσει τόσες φρίκες που δεν ζητάει να της τό ξαναπει η Σάο. Πηδάει την ίδια στιγμή έξω απ' τό καϊκι, άφοϋ πήρε μαζί της ένα χτένι, να διορθώσει λιγάκι τ' άχτένιστα μαλλιά της.

Ό Σίνχ έμεινε στη βάρκα και την παρακολουθεί από κεί. Ξαναθυμάται την τελετή του ξορκισμού, την πρώτη μέρα, που άντίκρισε την άγαπημένη του και τώρα πάλι τα χυμένα μακριά μεταξωτά μαλλιά της Λιάν, που φάνουν ως τα γόνατά της λές και τον μαγνητίζουν.

Πηδάει κι' αυτός στην άμμουδιά, προχωρεί, άπλώνει τό χέρι και χαϊδεύει τον έβένινο εκείνο θησαυρό.

Ή γυναίκα γυρνάει τον βλέπει και του χαμογελάει.

Έκείνη δεν της λέει τίποτα. Άλλά σιγά σιγά, την τραβάει πίσω από ένα βράχο. Ένα κρεβάτι από άμμο, η μυρωδιά των λουλουδιών ύστερ' από τη βροχή.

Κοιτάζονται άφωνοι. Έκείνη είναι άποκαμωμένη από την άγρύπνια κοί σε μεθυσμένη από την όμορφιά της μέρας ύστερ' από τη θύελλα.

Πέφτει πάνω στην άμμο τραβώντας τό σύντροφο της κοντά της και έμπράστα της, εύλύγιστα και δροσερά σαν τα φύκια της θάλασσας, άγκαλιάζουνε τό λαιμό του Σίνχ, του άγαπημένου, του άντρα που λαχταρούσε. Νά του άρνηθεί; Δεν τό θέλει η φύση.

Ή χολέρα θερίζει τον κόσμο και ρίχνει τους δυό νέους τον ένα στην άγκαλιά του άλλου, μεθυσμένους από τό φως του ήλιου από τό δυνατά άρώματα των λουλουδιών κι' από τον έρωτα. Ούτε άκούσαν τη φωνή της Σάο, που τους καλούσε.

— Γυρίστε γρήγορα, ο μάργις-Τό σας ζητάει.

Δεν την άκούν. Είναι έτοιμοι να γυρουν την άγάπη τους, βουβοί και τρελοί. Άλλά τώρα η φωνή άκούεται πολυ κοντά κι' άναπνέανε τρομαγμένοι.

— Ό πατέρας πεθαίνει! έλάτε!

Βογγώντας τρέχουν κοντά στον έτοιμοθάνατο. Θάβελαν να πέθαιναν οι ίδιοι εκείνη τη στιγμή. Μά ήτανε γραφτό τους μά τραβήξουν κι' άλλα μαρτύρια οι άμοιροι.

“Όταν βάλανε τὸ γερο-Τὸ στό ὠραῖο τοῦ φέρετρο, ἡ Λιάν γύρισε κι’ εἶπε μ’ ἐπισιμότητα στὸν ἄντρα της, καταλαβαίνοντας τίς προσιταγές τῆς Μοίρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III. ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Μπα δούλευε ἀδιάκοπα, γιατί δούλευε γιὰ λογαριασμό του.

Κατεβάζει τώρα τοὺς πελεκημένους κορμούς τῶν δέντρων μέσα στὸ ποτάμι. Καθὼς τοὺς παρασύρει τὸ ρέμμα, αὐτὸς πηδάει ἀπὸ τὸν ἓνα κορμὸ στὸν ἄλλο διορθώνοντας τὴ διεύθυνση τοῦ καθενὸς ἢ ξεσκαλώνοντάς τον ἀπὸ τὸ βράχο, ποὺ σταμάτησε.

Κινδυνεύοντας δέκα φορές τὴν ὥρα τῆ ζωῆ του μ’ αὐτὴ τὴ δουλειά μέσα στὸ βαθὺ ποτάμι, κοντὰ στὰ σύνορα, ἀλλὰ ὁ κίνδυνος αὐτὸς, ἡ ἀδιάκοπη δράση τοῦ εἶναι ἀπαραιτήτη.

Γιατί πάντα θυμάται τὴν ἐλκυστική ἐκείνη κοπέλλα, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του : Οἱ αἰσθήσεις του τὴ θυμοῦνται περισσότερο παρὰ ὁ νοῦς του. Τὴν ἔχει σ’ ὅλες τίς πτυχές τοῦ πεπαιγμένου του. Καὶ ὅμως ποτέ του δὲν τὴν ἔσφιξε μέσα στὴν ἀγκαλιά του.

“Αἰδica στέναζε τόσο καιρὸ γύρω της, ἐνῶ ὁ ὁμορφος Σίνχ ἔφτασε μόνο νὰ φανερωθεῖ γιὰ νὰ δρέψει τὸ εὐχυμο φρούτο ! Καθὼς φαντάζεται τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτά τους, τούρχειται ν’ ἀρπάξει ἓνα τοσκούρι πυρῶμένο καὶ νὰ τὸ μπῆξει στὰ σωθηκά. Λαχταράει τὸ θάνατο...

Τὸ θάνατο ποιοῦν... δὲν ψυθιρίζει, ἀποφεύγει νὰ σκεφθεῖ κανένα ὄνομα.

“Υπάρχουν πόθοι, ποὺ δὲν θέλει κανεὶς νὰ τοὺς διατυπώσει μὰ τοὺς νοιώθει δυνατά, ἐπιτακτικά, στὰ κατὰ-βαθα τῆς καρδιάς του.

Τάχε τώρα ὅλα, ἔχει χρήματα, βιόζ, ὅ, τι ζητήσει... Κι’ ἐπιτέλους θαρρεῖ πὼς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε νὰ εἶχε κοντὰ του τὴν οἰκογένειά του.

Τὴν οἰκογένειά του ! “Οχι βέβαια, ἀλλὰ τὴ Λιάν μονάχα.

Θάθελε νὰ τὴν ἔχει στὴν ἐξουσία του. “Αλλὰ καθὼς δὲν εἶναι δυνατό νὰ θάρρει ἡ νεαρή γυναῖκα μόνη της, πρέπει νὰ τραβήξει κοντὰ του τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἄντρα της.

Καὶ τοὺς φαντάζεται μέσα στὴν καλύβα τους : ὁ γέρος, ἀποχαυνωμένος ἀπὸ τὸ ὄπιο, κοιμάται. Ὁ Σίνχ φεύγει γιὰ νὰ συνοδεύσει τὰ μαδέρια τρεῖς μέρες μακριὰ ἀπ’ τὸ χωριό, πάνω στὸ ποτάμι. Καὶ τότε θὰ εἶχε τὴ γυναῖκα, ποὺ ποθοῦσε στὴν ἐξουσία του, ἀνυπεράσπιστη...

Δυὸ φορές, μῆνυσε τοῦ πατέρα

— “Όταν βγοῦμε στὴ στερηά, θὰ γυρίσω στὸ θεῖο μου Πάτ, θὰ γυρίσω μόνη μου γιὰ πάντα !

Κι’ ὁ Σίνχ δὲ βρῆκε νὰ τῆς ἀποκριθεῖ τίποτα.

νάρθοῦνε ὅλοι κοντὰ του. Τοὺς περιμένει μὲ ὑπομονή, βέβαιος πὼς θαρρεῖ ἡ Λιάν ὅπως τὸν βεβαίωσε ὁ μάγος.

Αὐτὸς ὁ μάγος εἶναι νέος ἀκόμα, ἀλλὰ πιδ σοφὸς κι’ ἀπὸ ἓνα γέροντα δέκα χιλιάδων χρονῶν : “Εχει πᾶει στὴν Κίνα κι’ ἀκόμη πιδ μακριὰ νὰ μάθει τὴ μεγάλη σοφία. “Εχει στὴν καλύβα του τίς σημαίες τῶν πέντε στοιχείων καὶ ἑξὺλινα ὅπλα, ποὺ μ’ αὐτὰ τρομάζει καὶ διώχνει τὰ κακὰ πνεύματα. Ξέρει ἀκόμη καὶ φτιάχνει φυλαχτὰ ἀλάθευτα γιατί ζεῖ μὲ ἀγνότητα καὶ συλλογὴ κι’ ἔχει τὴ δύναμη νὰ νικάει τὰ κακοποιὰ πνεύματα.

Αὐτὸς ἔδωσε στὸ Μπα καὶ κατὰ πῆ ἓνα σωρὸ χαρτάκια μὲ μυστηριώδη γράμματα πάνω τους, προστάζοντας τὴν ψυχὴ του νὰ ἐπιθυμῇ τὴν Λιάν μὲ τὴ δύναμη, ποὺ νὰ μὴ μπορέσει νὰ παρακούσει στὴν πρόσκλησή του.

“Επιτέλους τούβαλε γύρω στὴ μέση μιὰ ζώνη μαγική, ποὺ αὐτὴ μονάχα εἶναι ἱκανὴ νὰ τραβήξει τὴ μυριοπόθητη γυναῖκα κοντὰ του.

“Ετσι, δὲν ἀπόρησε ὁ δόλου βλέποντας ἓνα βράδυ νὰ προβάλλει ἀπὸ τὸ μονοπάτι ὁ Σίνχ. Παράτησε τὴν ἴδια στιγμή τὴν τρύπα, ποὺ ἄνοιγε μέσα στὸ μοδέρνι, γιὰ νὰ τὴ γεμίσει ὄπιο λαθραῖο, κι’ ἀναπηδώντας ὀρθιος φώναξε :

— Ποῦ εἶν’ ὁ πατέρας κι’ ἡ μικρὴ ἀδελφή !

“Αλλὰ τὴν ἴδια στιγμή πρόσεξε τὸ πένθιμο ἄσπρο τουρμπάνι, ποὺ φοροῦσε ὁ ἀδελφός του κι’ ἀνησούχησε.

— “Ο πατέρας πέθανε, λέει ὁ Σίνχ, ἔφερα ἐδῶ τὴν σεβαστὴ πινακίδα του.

“Ἡ λύπη κυριεύει τὸ κορμὶ καὶ τὴν καρδιά τοῦ Μπα. Δὲν φανταζότανε, πὼς θὰ πονοῦσε τόσο πολὺ γιὰ τὸ πῶς θὰ θάνατο τοῦ πατέρα του, δὲν πίστευε πῶς τὸν ἀγαποῦσε τόσο, πὼς τὸν εἶχε τόσο βαθειὰ ριζωμένο μέσα στὸ δέρμα του.

Ρωτᾷ ἂν πέθανε ἀπ’ τὴ χολέρα.

— Ναι, ὑποφέραμε πολὺ, ἐξ αἰτίας

μου.

Καὶ νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη ν’ ἀνοίξει τὴν καρδιά του ὁ Σίνχ κατηγορεῖ μὲ βαρεῖα λόγια τὸν ἑαυτὸ του ποὺ πῆρε γυναῖκα τοῦ τῆ Λιάν, ἐνῶ θάπρεπε νὰ τὴν ἀφήσει τοῦ Μπα.

Μήπως πέθανε κι’ αὐτὴ ; ἀναρωτιέται ὁ Μπα. Κι’ ὁ σκληρὸς καὶ κυνικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶναι τόσο τσακισμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ποὺ νοιώθει ὄλο του τὸ κορμὶ μαλακὸ σὰν τὸ σφουγγάρι. “Αναγκάζεται νὰ καθήσει γιὰ νὰ μὴν πέση χάμω.

— “Ἡ Λιάν καὶ γὼ χωρίσαμε γιὰ πάντα, λέει ὁ Σίνχ. Γύρισε κοντὰ στὸ θεῖο της. Τὸ σπῆτι του εἶναι ἄδειο, γιατί’ ἡ ἀρρώστεια πῆρε τίς δυὸ της ξαδέλφους. Τώρα ἡ ἐπιδημία πέρασε μὲ ὅλες ἔβρεξε.

— “Ὅτε δὲν θάρρει ἐδῶ ἡ Λιάν ;

— “Οχι, ποτέ.

— Κι’ ἡ βάρκα ; ρωτᾷ σαστισμένος ὁ Μπα.

— Τὴν κρατᾷ ὁ Λὸκ κι’ ἡ γυναῖκα του. Θὰ μὲς πληρώνουν νοῖκι.

“Ὁ Σίνχ χαμηλώνει θλιβερά τὸ κεφάλι. Βγάζει ἀπ’ τίς πενιχρὲς ἀποσκευές του τὴν κοκκινοβαμμένη πινακίδα, ποὺ ἔχει γραμμένο τ’ ὄνομα τοῦ γερο - Τὸ κι’ ἀνάβει μπροστὰ τῆς Λιάν.

Δίπλα του ὁ Μπα, γέρνει σκυφτὸς καὶ δὲν ξέρει ἂν ὁ πόνος πλημμυρίζει τὴν καρδιά του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ἢ γιατί ἔχασε τὴ γυναῖκα, ποὺ ποθοῦσε.

“Αλλὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπα νοιώθει τὸ μῖσος ν’ ἀναταράζει τὴν ψυχὴ του.

“Ἡ Λιάν εἶναι χαμένη. Θάθελε νὰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IX. ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑ

“Ἦρθε κι’ εἰς τὸν ἕνα ἕνα ὁ Σίνχ ἔβαλε πλὴρ ἄπάνω της, λαχταρώντας νὰ τὴν προφτάσει. Δὲν τὴν ξαναβρῆκε, ὅμως, μέσα στὰ μπλεγμένα κείνα δρομάκια τοῦ νεροῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βράχια. Κι’ ἡ δυστυχισμένη Λιάν θὰ πιστεύει πὼς μονάχα αὐτὴ, τὴ στερνὴ στιγμή, πόθησε νὰ γυρίσει πίσω.

Μὲ ἡρωισμό ὁ Σίνχ, ἀποφεύγει νὰ σκεφτεῖ τὰ περασμένα.

“Εκείσε πίσω του τίς πόρτες τῆς νεότητος καὶ τὸ μέλλον, τοῦ φαίνεται σὰν μιὰ ἀτέλειωτη μέρα γεμάτη καταιχνία. Γι’ αὐτὸ κοιτάζει μὲ λαχτὰ τὸ νερὸ, καθὼς κατεβάζει τὰ μαδέρια μὲ τὸ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ, ποδοῦντας νὰ βρεῖ γρήγορα τὸ θάνατο ἀπὸ ἓνα παραπτώμα, νὰ πνιγεῖ νὰ ξεχάσει ὀριστικά.

Τὰ εἰκοσι χρόνια τοῦ Μπα δὲν τὸν βασανίζουν λιγώτερο : Πῆρε καὶ δευτέρη γυναῖκα, μιὰν ἄλλη δυστυχισμένη - γιατί τοῦ χρειάζονται ὑποταγμένα πλάσματα - πρὸ δεκατρία χρόνια τώρα.

“Αλλὰ κείνος γύρισε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Μόλις ὅμως, ἡ βάρκα κελίη ἔστρε-

χτυπήσει τὸν ἀδελφὸ του, νὰ τοῦ ξεφωνίσει τὴ μανία καὶ τὸν πόθο ποὺ τὸν δένει. Μὰ τί θὰ ὠφελοῦσε αὐτὸ ;

Ξεσπάει ἀλύπητα πάνω στὴν Τίνχ, τὴ γυναῖκα του. Μόλις ἀποτραβηχτεῖ λιγάκι ὁ Σίνχ, χυμάει πάνω της καὶ τὴν τσακίζει στὸ ἔξωλο, βρίσκοντας πάντα κάποια ἀνόητη πρόφαση.

Δὲ θὰ μπορέσει, βέβαια, ἡ δυστυχισμένη, νὰ κρατήσει τὸ παιδί της, νὰ τὸ γεννήσει στὴν ὥρα της, ἢ θὰ γεννηθεῖ τὸ ἄμοιρο καμπούρικο καὶ καταστροφισμένο σὰν τὰ φρούτα, ἅμα πέσουν ἀπάνω στὶς πέτρες.

“Όταν ὅμως ὁ Σίνχ εἶναι κεῖ κι ἔχει σειρὰ ὁ Μπα νὰ συνοδέψει τὰ μαδέρια, ἡ Τίνχ μιλάει.

“Ετσι ὁ Σίνχ μαθαίνει, πὼς ὁ ἀδελφός του δὲν ἄλλαξε διόλου κλέβει πάντα ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ ἔξωλα κι’ ἐξακολουθεῖ τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ὀπιοῦ. “Εξέψε πολλὰ λεφτά, ἀλλὰ κατὰ δὲν τὸν ἀγαπάει μέσα στὸ χωριό, ἐνῶ ὁ Σίνχ, ποὺ εἶναι καλὸς τὸν ἀγαπᾷ καὶ μέλι, λέει ἡ Τίνχ, καὶ κίβλας φίλος μὲ τοὺς καλλίτε- ροὺς μ’ ὅλους τοὺς προύχοντες τοῦ χωριοῦ.

“Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα τὸν κοιτάζει μὲ μάτια δαρμένου σκύλου καὶ φοβᾶται μὴ τυχὸν καὶ φύγει, ἀφίνοντας τῆς πάλι ὀλομόναχη μὲ τὸ δῆμιό της.

“Αλλὰ, νὰ συλλογίζεται τάχα, γιατί ὁ Σίνχ δὲν ἔχει γυναῖκα ;

Ξτρωγε κάθε μέρα ξύλο από τη μη-
τροιά της.

Όταν ο Μπα της μιλάει αυτή ή Τι-
Τέχ σηκώνει τον άγκωνα να προφυ-
λάξει το κεφάλι της, θαρρώντας κάθε
φορά, πώς θα τη δειρεί. Κι' ο Μπα
ζεκαρδίζεται στα γέλια.

Από καιρό τώρα, ο Μπα, κατα-
στρώνει ένα στρατήγημα, δύσκολο να
πραγματοποιηθεί όσο είναι δύσκολο
να στήσει έν' αυγό δοθιο πάνω στο
ραβδί σου. 'Επιτέλους, το πράγμα όρι-
μασε, και τ' αποφασίζει.

Μιά μέρα ξεθά'ρει τη στάμνα όπου
κρύβει τα λεφτά του και καβαλώντας
τά μαδέρια του μέσα στον ποταμό
ξεκινάει για τ' άποφασίζει.

'Εκεί βρίσκει το σύντροφό του, τον
Λόνκ. Είναι άρκετά τίμιος άνθρωπος
ο Λόνκ, αλλά και ο Μπα ξέρει να
κουβεντιάσει.

—Λόνκ, του λέει, ύστερ' από πολλά
προκαταρκτικά, να λεφτά, θα πās στο
Χογκάυ πριν γυρίσεις πίσω έδω.

'Εκεί, στο χωριό θα ζητήσει τον
Πάτ, που φτιάχνει τάματα για τους
πιστούς. Στο σπίτι του μένει ή Λιάν,
ή νύφη μου.

Θα την ιδείς και θα της πείς πώς
την προστάζει ο άντρας της ναρθεί
έδω στο βουνό. Θα της δώσεις χρή-
ματα για τ' ταξίδι της κι' αν μπο-
ρείς, φέρτην έσύ μαζί σου.

Ο Λόνκ φαίνεται διστακτικός. Ο
Μπα εξακολουθεί :

—'Αν ή Λιάν δεν δεχθεί τ' χρήμα-
τα, αν δεν θελήσει ναρθεί, θα σο
δώσω να καταλάβεις πόσο άνοστο
είναι το νερό στα βάθη του ποταμού.

Ο Λόνκ, παίρνει τα χρήματα και
φεύγει. Και τότε ο Μπα νοιώθει όλες
τις έλπίδες που φέρνει ή άνοιξη να
πλημμυρίζουν την καρδιά και τις φλέ-
βες του.

Όταν έρθει εκεί ή Λιάν, θα την ά-
ναγκάσει να δεχτεί τ' έρωτά του.

—'Αν ο Σίνχ τ' μάθει ; Ο Μπα δεν
ξέρει τί θα κάνει τότε. Προτιμάει να
μ'η τ' σκέφτετε διόλου.

Κι' οι μέρες γεννιούνται και πεθαί-
νουνε. Κοντεύει ο καιρός να πάει ο
Μπα να παραλάβει τη Λιάν απ' τη
σχεδία του Λόνκ, που γύρισε πίσω.

Και τ' πρώτ', που ήταν να φύγει...

—Ω ! πνεύματα έχθρικά, που παρα-
μονεύετε μέσα στο δάσος και στις
ρεμματιές, τρομεροί πυρετοί, που εξα-
φνικά ρίχνεται τον άνθρωπο κουρέλι
άδύνατο χάμω, π'ό μαλακό κι' απ' τ'ά
σκουλήκιά.

Ο Μπα δεν μπορεί να σηκωθεί.
Είν' αίχμαλώτος της άόρατης άρρώ-
στειας, ενώ ή σχεδία απ' τ'ά μαντέ-

ρια είν' έτοιμη και τον ποοσμένει για
να φύγει...

— Μ'η στενοχωριέσαι, λέει άμέσως
ο Σίνχ, θα τ'α καθεβάσω πάλι έγώ τ'ά
ξύλα.

Ο Μπα τον άκούει, τον βλέπει
μπροστά του γερό, δυνατό, και δεν
μπορεί να τ'ό αποκριθ' τίποτα. Τ'όν
βλέπει να φεύγει, πηγαίνοντας π'ός
την γυναίκα του π'ός την εύτυχία...
π'ός τον έρωτα.

Τ'ήν παράλλη μέρα, κατ'ά τ'ό βράδυ,
θ' άντικρύσει τη σχεδία του Λόνκ,
κι' αυτός θα τ'όν ύποδεχτεί χαρούμε-
νος, γοητευμένος από τ'ό καλούς
τρόπους του άπλοϊκού ψαρά που έχει
όλες τις λεπτότητες τ'ών γραμματι-
σμένων. Οι γυναίκες του Λόνκ, οι κό-
ρες του θα τ'όν δεχτούν πρόσχαρες
Αυτή τη φορά ή Χίμ κι' ή Νά θα τ'όν ύ-
ποδέχτηκαν γελώντας μ' όλα τους τ'ά
μαυρισμέν' από τ'ό μάσημα τ'ού μπετ-
τελ δόντια :

—Θα χαρής πολύ : ήρθε ή παραγγε-
λία σου, τ'ού είπαν.

'Εκείνος δεν καταλαβαίνει τίποτα
κι' οι κοπέλλες δεν τ'όν δίνουν καμιά
έξηγηση, σκασμένες από τ'ά γέλοια.

'Επιτέλους, τ'ού δείχνουν στην άκρο-
ποταμιά, τ'ό καλύβι, όπου συχνά πέ-
ρασε τις νύχτες του. Πηγαίνει εκεί.
Σ'ε μιά γωνία βλέπει μιά γυναίκα, που
κοιμάται. Περίεργος σκύβει να δει.
Τ'ού παρουσιάζεται κάτι σαν τ'ό λωτό
όταν τ'όν βλέπουμε τη νύχτα, στο
σκοτάδι, ένα πρόσωπο άσπρο, μιά
γυναίκα, ή γυναίκα του.

Η άμφιβολία τ'όν πάγωσε σύγκορμο.
'Εγειρε περισσότερο και πέρνει
άπαλά τ'ό πηγούνι της στο χέρι του,
που τρέμει. 'Εκείνη δεν εόπνησε.

— Δεν δίστασε στιγμή ναρθεί, τ'ού
λέει ο Λόνκ πριν γυρίσει σ'ή σχεδία
του Μόλις της είπα : «ό άντρας σου
σ'ε περιμένει», μ' άκοκούθησε τ'ήν ίδια
στιγμή.

— Αυτή, ή Λιάν, ήρθε να τ'όν βρει.
Πέφτει χάμω, τόσο τσακισμένος από
τ'ό άπροσδόκητο βάρος της εύτυχίας,
που δεν έχει ούτε τη δύναμη να
κρύψει τ'ό πρόσωπό του μέσα σ'ά
έξμπλεγα μαλιά της γυναίκας του.

Είναι όλομόναχοι.

Κι' όλη του ή λύπη, όλος του ο
πόνος, τ'άπελπισμένα του μορτύρια,
που τ'όν σπάραξαν τ'όσον καιρό, βγαί-
νανε από τ'ήν ψυχή του μέσα σ' ένα
κώμα από δάκρυα.

'Αλλά αισθάνεται δυο μπράτσα να
τ'όν σφίγγουν, κι' άλλα δάκρυα άνα-
κατώνονται με τ'ά δικά του, ή δύναμη
άρχίζει σιγά - σιγά να τ'ού ξανάρχε-
ται.

Τ'ά χέρια του άγκαλιάζουν, χαϊδεύ-
ουν, τρελλαίνονται, κι' ανάμεσα σ'ε
κείνους τ'ους λυγμούς, χωρίς καμμιάν

έξηγηση, δέχεται τ'ό θησαυρό που
τ'ού χαρίζεται, δρέπει τ'όν μυρωμένο
λωτό της εύτυχίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ. Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Αγαπήθηκαν ;
Κάτι πολύ πολύ π'ό δυνατό : Η
άγάπη τους ήτανε μιά παραφο-
ρά, μιά τρέλλα. Λάτρευε ο Ένας
τ'όν άλλο, με τ'ή μανία που λαχταράει
ο πεινασμένος τ'ό ρίζι, κι' ο διψασμέ-
νος τ'ό δροσερό νερό.

'Αλλά αυτή ή τρέλλα δεν θα κρατή-
σει πολύ.

—Ένα πρωί ή Λιάν θα πεί : καταλα-
βαίνω π'ώς θα γίνω μητέρα.

Μ' αυτές τις λέξεις θα κοπάσει άμέ-
σως ή έρωτική θύελλα. Πέρ' απ' τη γυ-
ναίκα του, ο Σίνχ θα βλέπει τ'όν κλη-
ρωνόμο. Δεν θα λατρεύουν π'ά τη σάρ-
κα τους, αλλά τη σάρκα, που δημιούρ-
γησαν οι ίδιοι : τ'ό παιδί που, άργότε-
ρα θα τιμήσει τ'όν πατέρα του και θα
τ'όν σεβαστεί. Η συζυγική τους στοργή,
ή γόνιμη εύτυχία θα διώξουν τ'ους κα-
πνούς τ'ού πόθου.

Κι' ο Μπα, πάνω σ'ήν ψάθα του,
λυώνει περισσότερο από μ'όσο, που
τ'ού σπαράζει τ'ήν καρδιά παρά απ'ε
τ'όν δυνατό πυρετό που τ'όν καίει μέρα
και νύχτα.

Τι τ' όφελος, αν άναγκάστηκε να έ-
ξηγήσει σ'όν Σίνχ π'ώς θέλησε να δη-
μιουργήσει τ'ήν εύτυχία του ;

Είναι άπερίγραπτη ή μανία κι' ή
λύσσα του γιατί διαβάει μέσα σ'ά
μάτια του τ'ή χαρά και τ'ήν εύτυχία.

Κι' ήταν ύποχρεωμένος αυτός, έρ-
ωστος κι' άδύνατος, να παρακολου-
θεί άδιαμαρτύρητα τ'ήν εύτυχία, που
για τ'όν έαυτό του λαχτάρισε και τ'ή
χαϊρόντουσαν τώρα, κείνοι οι μισητοί
έχθροί του. —Ω ! αν είχε τη δύναμη
τ'ά τ'ους σπαράξει τ'ά σωθικά, να πε-
τάξει τις καρδιές τους σ' άγρίμια να
ξεριζώσει και να ποδοπατήσει τ'ά μά-
τια τους που σπιθοβολούσανε από
τ'όση εύτυχία !

Η Λιάν έξηγηση σ'όν άντρα της.
π'ώς δεν είχαν π'ά να φοβηθούνε τί-
ποτα.

Είχε ρωτήσει ένα μεγάλο μάγο, μη-
νες πριν. Και με πολλές θυσίες κι' ά-
φιερώματα έξευμένισε τ'ήν ψυχή τ'ού
πατέρα της, όπως της πρόσταζε ο σο-
φός μάγος. Τ'ής έδωσε κι' ένα δυνατό
φυλαχτό, να τ'ήν φυλάει κι' αυτήν και
τ'όν άντρα της.

Τίποτα δεν τ'ους χώριζε π'ά : —Ητα-

νε προσταγή τ'ών πνευμάτων να ζή-
σουν εύτυχισμένοι π'ά και γι' αυτό ή
νέα τ'ού παραδόθηκε δίχως αντίσταση.
Μερικές φορές τ'ά χαράμματα, πριν
άρχισει ή δουλειά, πηγαίνουν να λου-
στούν σ'ε μιά σπηλιά, στο ποτάμι, κά-
τω απ' τ'ό μάτι της θεάς π'όχε κεί τ'ό
είδωλό της. Συχνά πηγαίνουν σ' αυτό
τ'ό μέρος να πιούνε νερό τ'ά παγόνια
και τ'ά ζαρκάδια μ'ά ο Σίνχ, ούτε τ'ά-
βλεπε σχεδόν γιατί δεν χόρταινε να
θαυμάζει τις όμορφιές τ'ού λεπτοκα-
μωμένου κορμιού της γυναίκας του.

Προπάντων ήταν άφάνταστα όμορ-
φη, όταν έλυνε τ'ά πλούσια μαλλιά
και τύλινε μ' αυτά τ'ό γυμνό, χρυσώ-
πο κορμί της.

Ο Σίνχ τη λάτρευε, όπως λατρεύ-
ουν οι πιστοί τ'ά είδωλα.

Ακόμα και τ'ήν ώρα της δουλειάς,
ή Λιάν καθότανε κοντά του κι' οι δυο
έρωτευμένοι κοιταγόντουσαν, αδιάκο-
πα, χαμογελώντας. Όλες τις έργα-
σίες τ'ού σπιτιού, τις κάναν οι δυο
γυναίκες τ'ού Μπα γιατί, όπως κι' ή
Σάο, οι δυο αυτές βουήσιες θαύμα-
ζαν τ'ήν όμορφιά της νεαρής γυναι-
κας, της τόσο λεπτοκαμωμένης αλλά
και τόσο καλόκαρδης. Κι' οι δυο τους
τ'ήν αγαπούσαν με άφοσίωση σαν
σκάβες και ζήλευαν, μήπως ή Λιάν
αγαπήσει περισσότερο τ'ή μιάν από
τ'ήν άλλη.

Η πρώτη γυναίκα τ'ού Μπα, θεω-
ρούσε σωστό αυτήν ν' αγαπά π'ό πο-
λύ ή Λιάν κι' ή Τίυχ, ή δεύτερη, από
τ'ή ζήλεια της δεν έπαυε να τ'ήν κα-
κολογεί λέγοντας, π'ώς τάχε με τ'όν
Γκιά, τ'όν όμορφο και πλούσιο καλ-
λιερητή τ'ού ριζιού. Η Λιάν γελούσε
μ' αυτή τ'ή συκοφαντία γιατί αυτή κι'
ο άντρας της ήξεραν πολύ καλά π'ώς
ο κομπός εκείνος νέος, ήταν έραστής
της όμορφης Θουάν, της γυναίκας έ-
νός από τ'ους ήλικιωμένους προύχον-
τες τ'ού χωριού. Τους είχαν τσακώ-
σει ένα πρωί να λούζωνται κάτω απ'
τ'ό μάτι της θεάς, αλλά εύτυχισμένοι
με τ'ήν άγάπη τους δεν σκανταλιση-
καν και πολύ από τ'όν άνομο κείνον
έρωτα.

Ένα βράδυ όμως, έγινε μεγάλη φα-
σαρία στο χωριό. Ο γέρο-σύζυγος, εκεί-
νος ο Φούκ, έδερνε αλύπητα τ'ή γυναι-
κα του κι' οι χωριάτες, μαζεμένοι
γύρω του, ως κι' οι συγγενείς άκόμη

των ἐνόχων, ἔβρισκαν δίκαιη τὴν τιμωρία.

Ὁ Γκιὰ, δεμένος χεροπόδα ἀπὸ τοὺς ἔχθρους του, παρακολουθοῦσε τὰ βασανιστήρια τῆς ἐρωμένης του.

Καὶ μέσα στὴ νύχτα ἔγινε κάτι τρομερό. Ὁλ' οἱ χωριάτες μαζεύτηκαν στὴν ἀκροποταμιά μὲ πυρσούς στὰ χέρια. Πάνω σὲ μιὰ σχεδία πλαί-πλαί, ὁ Γκιὰ κι' ἡ Θουάν, ὀλόγυμνοι, δέθηκαν μὲ δυνατὰ σκοινιά, ξαπλωμένοι ἀνάσκελα.

Ὁ Σίνχ κι' ἡ Λιάν δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν.

Τότε ἡ Τι-Τέχ τοὺς ἐξήγησε τὸ ἀγριοῦ θυμὸ τῶν βουνησιῶν ἐκείνων, οἱ ἐνοχες γυναῖκες μαζί μὲ τὸν συνένοχό

τοὺς δένονται πάντα πάνω σὲ μιὰ σχεδία καὶ ἀφίνονται, δίχως τροφή, πάνω στὸ ποτάμι. Κανένας ἄνθρωπος, βλέποντάς τοὺς νὰ περνᾶνε ἔτσι δὲν τολμάει νὰ τοὺς βοηθήσει.

Πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα, ἀπὸ τὴν ἐξάντληση κι' ἀπὸ τὸ μῖσος, πού ιοιῶθουν στὸ τέλος ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Μὰ γιατί δὲν παρακαλοῦσαν τοὺς ἀχιστον, δὲν ἰκέτευαν τὰ δυὸ θύματα τοὺς δημίους τῶν;

Ἄλλοιμονο! τοὺς εἶχαν γεμίσει τὰ στόματα μὲ φουντούκια κι' ἀνίκανοι νὰ προφέρουν τὴν παραμικρότερη λέξη, ἐκίνησαν γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ θανάτου τοὺς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ. ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΒΓΑΖΕΙ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΟΥ

οἱ πὸν φεύγετε αὔριο;

— Μόλις ξεμερώσει.

— Δὲν μένετε ἀκόμη ἓνα φεγγάρι κοντὰ μας;

Ὁ Σίνχ δὲν ἀποκρίθηκε σ' αὐτὴ τὴν παράκληση τοῦ Μπα.

Ναί, θάφευγε μαζί μὲ τὴν Λιάν, γιατί κι' οἱ δυὸ τοὺς λαχταροῦσαν νὰ ξαναρχίσουν τὴ παλιὰ τους ζωὴ μέσα στὴ βάρκα.

Κι' ὁ Μπα ἔχανε πιά κάθε τοῦ ἐλπίδα.

Τὸ μῖσος τοῦ γιὰ τὸν ἀδερφό του ἦταν ἀφάνταστο. Αὐτὸς ἦταν ἀκόμη ἀδύνατος ἀπὸ τὴν πολὺμηνη ἀρρωστία, ἐνῶ ὁ εὐτυχισμένος Σίνχ, πηδοῦσε πάνω στὰ βουνά σὰν τὸ ζαρκάδι.

Κι' ἦταν ἐκείνη ἡ τελευταία νύχτα. Ὁ Σίνχ κι' ἡ Λιάν κοιμοῦνται πλαί-πλαί.

Μέσα στὸ σκοτάδι, πέρα, ἀκούγονται τὰ μουγκρητὰ τῆς τίγρης καὶ τῶν ἄλλων ἀγριμιῶν.

Ἡ Τίνχ κι' ἡ Τι-Τέχ κοιμοῦνται κι' αὐτές. Μονάχα ὁ Μπα ξαγρυπνᾷ, σὰν τὸν κολασμένο. Εἶναι πολὺ καλλίτερα τώρα στὴν ὕγεια του.

Σηκώνεται μέσα στὴ σκιά, ὅπου καίει τὸ καντύλι, ἡ λάμπα γιὰ τὸ ὕπιο.

Πίνει λίγο ριζόρακο νὰ τονωθεί. Παίρνει στὸ χέρι ἓνα ρόπαλο ἀπὸ σκληρὸ ἔθλο.

Τὸ χέρι του δὲν τρέμει. Μὲ τὴ σκέψη νὰ ἐκδικηθεῖ ἐπιτέλους, ἓνα ἀπαίσιο γέλοιο φωτίζει τὸ ἀδυνατισμένο του πρόσωπο.

Γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ σκοτώσει τὸν ἀδερφό του καὶ τὴ νύφη του. Θὰ τοὺς κάνει ὅτι ἔκανε ὁ Φοῦκ του. Θὰ Γκιὰ καὶ τὴν Θουάν: Θὰ τοὺς δέσει πάνω σὲ μιὰ σχεδία, σὰν ἀνομοὺς ἐραστές, αὐτοὺς ποῦνε παντρεμένοι μὲ τὸ νόμο.

Αὐτὴ ἡ σκέψη γεμίζει χαρὰ τὴ μο-

χθηρὴ ψυχὴ του. Ὁ Μπα προχωρεῖ πρὸς τὸ κρεβάτι τῶν συζύγων καὶ μὲ ψυχραιμία δημίου, κατεβάζει δυὸ δυνατὰ χτυπήματα πάνω στὰ κρανία τῶν ἀνύποπτων θυμάτων του.

Ἐναν—ἕναν τοὺς δένει σφιχτά, πάνω στὴ σχεδία, πού ἔχει ἔτοιμη.

Μὲ δυσκολία τοὺς ἀνοίγει τὰ στόματα, καὶ τὰ γεμίζει μὲ φουντούκια, νὰ μὴ μπορούνε νὰ φωνάξουν.

Ξημέρωσε. Τὸ μουγκρητὸ τῆς τίγρης ἀκούεται πολὺ μακριά. Οἱ δυὸ γυναῖκες τοῦ κοιμοῦνται ἀκόμη, ὅταν ὁ Μπα βλέπει τὴ σχεδία ν' ἀπομακρύνεται, μὲ τὰ δυὸ ἀθῶα θύματά του, λιγοθυμισμένα ἀκόμη ἀπὸ τὰ δυνατὰ του χτυπήματα στὸ κεφάλι.

Πιὸ σκληρὸς κι' ἀπὸ τὴν τίγρη, πού δὲν σπαράζει τ' ἀδέλφια τῆς, ὁ κακοῦργος στέλνει τὸν Σίνχ στὸ μαρτυρικώτερο θάνατο, δίχως τύψεις.

Τὸ κρῦο νερό, πιτσιλιώντας τὰ δυὸ θύματα, τὰ σενεφέρνηει στίς αἰσθήσεις τοὺς. Ἡ Λιάν ἀνοίγει τὰ μάτια τῆς κι' ἀντικρῶζει τὸ τρελλὸ βλέμμα τοῦ Σίνχ. Ὁρρεῖ πὼς βλέπει κακὸ ὄνειρο. Γιατὶ ὁ Μπα, στέκει ἐκεῖ, στὴν ἀκρογιαλιά, σὰν μεθυσιμένος ναύτης; Καὶ τὴ στενοχώρια μέσα στὸ στόμα τῆς! Τῆς πονᾶνε τὰ δόντια, θάθελε νὰ φωνάξει.

Ἡ σχεδία πάνω στὸ ποτάμι, πού κυλάει σὰν χείμαρρος, πηδαίει σὰν ἓνα κομμάτι ἀπὸ φελο.

Ὅλα χοροπηδᾶνε πάνω ἀπὸ τὰ μάτια τῶν θυμάτων: ὁ χλωμὸς πρωῒνός οὐρανός καὶ τὰ δέντρα, μαῦρα ἀκόμη, στὸ μισοσκόταδο.

Ἡ Λιάν κρῶνει κι' ἔτσι πρόσεξε τὴ γύμνια τῆς. Τότε μιὰ τρομερὴ ἀνάμνηση ἔρχεται στὸ νοῦ τῆς: ὁ Γκιὰ κι' ἡ Θουάν.

Μὰ γιατί, ὦ! γιατί νὰ τοὺς μετὰ

χειριστοῦνε ἔτσι αὐτούς; Τοὺς νόμισαν ἔνοχους; Κι' ὁ Μπα δὲν ἐξήγησε στὸν κόσμο τὴν ἀλήθεια; Καὶ πὼς ἔμειναν ἀναίσθητοι τόση ὥρα;

Ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ γυναικάδελφου τῆς, πού καγχάζει ἀπ' τὴ στερηά:

— Ἀ! μεγάλε μου ἀδελφὲ καὶ σὺ ἀδελφοῦλα μου, φοβᾶστε; Ὁ! ἀλλάξετε ὅλα τὰ χρώματα ὥσπου νὰ φοφήσετε κεῖ, πού σὰς στέλνω.

Ὁ Σίνχ κι' ἡ Λιάν κοιτάζονται. Τώρα μόλις κατάλαβαν. Γιατὶ τόσο καιρὸ νὰ στερηθοῦν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ἀπὸ φόβο τοῦ Κύ, ἐνῶ τὸ κακὸ πνεῦμα ἦταν ἀλλοῦ καὶ φώλιαζε δίπλα τους; ὁ Μπα, ὁ ζηλειάρης, δὲν τοὺς συχώρεσε ποτὲ τὴν εὐτυχία τοὺς καὶ τοὺς θανατώνει, μὲ τὸν φρικτώτερο τρόπο, ἐνῶ τόσες φορὲς ἀκόμη θὰ μπορούσαν νὰ χαροῦνε τὴν ἀνοιξη, τὸ ξανάνθισμα τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἀλλά τώρα, ἡ σχεδία πέρασε πιά τὴ στροφή καὶ κυλάει γοργά, ἀμελίκτα, πρὸς τὸ θάνατο.

Τὸ ἔγκλημα ἔγινε, κι' ὁ Μπα γυνάει ἡσυχος κι' εὐχαριστημένος στὴν καλύβα του. Σὲ κείνη τὴ χώρα πού θάφταναν σὲ λίγο ὅπου καθένας δὲν γινώριζε τὸν Σίνχ καὶ τὴ Λιάν κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ μαντέψει τὴν πονηριά του, καὶ νὰ βοηθήσει τὰ δυὸ θύματα.

— Κι' ἦταν ἡ πρώτη μέρα γιὰ τοὺς δυστυχισμένους: ἡ μέρα τῆς ἐλπίδας.

Τὴ γρήγορα πού προχωροῦν. Ὡστόσο αἰσθάνονται πὼς ἀπὸ κάτω τοὺς, τὸ νερό τρέχει ἀκόμη γρηγορότερα.

Πλησιάζουν σ' ἓναν καταράκτη. Ὡ! Ἀφοῦ εἶναι νὰ πεθάνουν, δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ πινηγόντουσαν ἐκεῖ; Τὰ σκοινιά μουσκεμμένα τώρα, τοὺς πονᾶνε, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοὺς εἶναι ματωμένα. Κι' ἡ καρδιά τοῦ Σίνχ σπαράζεται καθὼς ἀκούει τὴ Λιάν ν' ἀναστενάζει.

Ὁ ἥλιος! Ὁ ἥλιος πού τόσες φορὲς στέγνωσε τὰ κορμιά τοὺς καθὼς βγαίναν ἀπὸ τὸ νερό, τώρα τοὺς καίει, τοὺς ψήνει, θὰ τοὺς καρβουνιάσει.

Νοιώθουν τὰ πρώτα συμπτώματα ἀπὸ τὴν ἥλιση, πού δὲν θ' ἀργήσει νὰ τοὺς θανατώσει.

Κι' ἡ δίψα, ἡ πείνα προσθέτουν κι' αὐτὲς τὸ μαρτύριό τους στὰ τόσα ἄλλα. Σμῆνη ἀπὸ κουνουπιά τοὺς ρουφᾶνε λαίμαργα τὸ αἷμα τοὺς κι' ὁ πόνος αὐτὸς ἀνακατώνεται μὲ τὴν κάψα ἀπὸ τὸ ψήσιμο τοῦ ἡλίου.

Ὡστόσο, ἡ πρώτη αὐτὴ μέρα, εἶναι ἡ μέρα τῆς ἐλπίδας: Δὲν πιστεύουν στὸ θάνατο. Θὰ τοὺς γλυτώσουν. Πρέπει νὰ ζήσουν, γιατί ἀξίζει γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ καὶ γαντζώνεται πάνω τους μὲ δάκτυλα τρελλῆς.

Φτάνει ἡ νύχτα καὶ ρίχνει ἓνα μαῦρο πέπλο πάνω στ' ἀποκαμωμένα μάτια τοὺς καὶ δροσιὰ στίς πλεγές τους. Βουλιάζουν σὲ μιὰ νάρκη, κοιμοῦνται. Τὴν αὐγὴ, σὰν τὸ φονηρὰ, πού βγαίνει πάνω ἀπὸ ἓνα τοῖχο παραμονεύοντας τὰ θύματά του, ὁ ἥλιος βγάζει τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὰ βουνά καὶ τοὺς ξυπνάει.

Κι' ἡ δεύτερη μέρα: ἡ μέρα τῆς δίψας.

Χτές, μονάχα τὸ στόμα τοὺς διψοῦσε. Τώρα καίγεται ὁ λάρυγγας τοὺς, κατόπι φλογίζονται τὰ πλεμόνια τοὺς σὲ κάθε ἀνάσα, πού παίρνουν: Τὰ μηλίγια τοὺς σφυροκοπᾶνε.

Δὲν ἐλπίζουν πιά, γιατί δὲν ἔχουν πιά τὴ δύναμη νὰ σκεφθοῦνε. Ἐνα βουβὸ παραμυλητὸ τοὺς κυριεύει κι' οὔτε ἡ νύχτα πιά τοὺς ἡσυχάζει.

Βλέπουν διάφορα σχήματα καὶ εἰκόνες μπροστά στὰ τροχόμενα μάτια τοὺς: ἡ Λιάν βλέπει τὸ πτώμα τοῦ πατέρα τῆς, ἀταφο νὰ τὸ τρῶνε τὰ ψάρια κι' ὁ Σίνχ νοιώθει πάλι ὅλη

την αγωνία, πού δοκίμασε τη μέρα του τρομερού τυφώνα.

Πονάνε σ' όλο τους τó κορμί.

Τά κεφάλια τους κυλάνε αδιάκοπα δεξιά κι' αριστερά, αλλά δέν βλέπουν, δέν μπορούνε πιά νά δοῦνε πραγματικά τίποτα, γιατί ή δίψα στερείσε κάθε όρση από τά μάτια τους και δέν μπορούν νά ξεκολλήσουνε τά βλέφαρά τους.

Όστόσο, ξαφνικά, για μιá στιγμή, άκουνε τó μουγκρητό μιáς τίγρης κοντά τους. Είναι κεί, ήρθε νά πιεί νερό στο ποτάμι.

Από πολυ μακριά, από τά βάθη της σπηλιάς της, μυρίστηκε την παρουσία των γυνών ανθρώπων. Καί, σκαρφαλωμένη τώρα πάνω στον κοντινότερο βράχο, τους μυρίζεται κουνώντας την ουρά της, με φανερή την επιθυμία νά τους σπαράξει.

Τότε, ό παληός τρώος για την τίγρη, νικάει όλα τά βάσανα των δυό μαρτύρων. Τυφλοί κι' άφωνα κουνιούνται λιγάκι, σπασμωδικά και τά δάχτυλα του Σίνχ, για πρώτη φορά, βρίσκουν τó χέρι της Λιάν.

Η τίγρη δέν τολμάει νά πηδήξει πάνω στη σχεδιά καθώς δέν μπορεί νά φτάσει πά γυνά κείνα κορμιά, άπο τραβιέται στά δάση της.

Ό Σίνχ κι' ή Λιάν θαρρούν πώς εί- ναι κεί άκόμη όταν πρόβαλε πάλι ή αύγή.

Είναι ή επιστροφή του ήλιου, του μεγαλόπρεπου βασανιστή.

Αυτό τó άγρίμι τους κρατάει μέσα στο πύρινο στόμα του και δέν έννοεί νά τους παρατήρει.

Κι' αυτή ήταν ή τρίτη μέρα, ή μέρα, πού χάσανε τίς αισθήσεις τους.

Αλλά πριν, κυλίσουν στην άπόλυτη αναισθησία, ό έρωτας γέμισε για στερ- νή φορά τίς καρδιές τους.

Χτές ή φλόγα του βασανιστήριου, άπομόνωσε τον καθένα τους σ' ένα πύρινο κελί.

Αυτό τó πρωί όμως, δίχως έλπίδα πιά και ύποφέροντας λιγώτερο τά δάχτυλά τους ανακατεμένα κουβεντιάζουνε. Θυμούνται τίς μέρες πού πέ- ρασαν άλλοτε μαζί και τίς δυστυχίες τους, πού στην πραγματικότητα, ήταν άνθισμένες από χαρά.

Τά μελανιασμένα τους δάχτυλα δέν παύουν τά θλιβερά και πονεμένα χά- δια, ώσπου άπομένουν άκίνητα ά- καμπτα.

Αυτό είν' όλο. Η σκέψη χάθηκε από τó μυαλό τους. Δέν αισθάνονται πιά τά κάτω μέλη τους, δέν είναι ζωντανοί παρ' από τη μέση κι' άπάνω. Τά δυό γυνά αυτά κορμιά, δέν είναι πιά ανθρώπινα πλάσματα. Καταματω- μένα, κατατρυπημένα από τά δαγ- κώματα μύριων πελώριων κουνουπι- ών, τραβάνε πάνω τους τά όρνια πού όλο και παίρνουν θάρρος και κά- που-κάπου, τσιμπάνε και άποσπάνε ένα κομματάκι από τη ζωντανή άκόμη σάρκα.

Φόβος, μίσος, λύπη κι' άπελπισία, είναι τά στερνά συναισθήματα της τρί- της αυτής μέρας.

Ούτε διακρίνουν έναν Άνναμίτη βαρ- κάρη πού περνάει κοντά από τη σχε- διά τους δίχως νά σταματήσει θαρρών- τας τους ένόχους και δίκαια τιμωρη- μένους.

Οί μάρτυρες δέν άκούνε πιά.

Σάν τους χωρικούς, πού οί πειρατές τους καίνε μαζί με τίς καλύβες τους, δέν άναπνέουν παρ' φωτιά. Με μιá σπρωξιά με τó κοντάρι του ό βαρκάρης ξεσκάλωσε την τραγική σχεδιά, πού είχε σταθεί βρίσκοντας έμπόδιο κάποιον βραχάκι. Και ξεκινάνε πάλι κάτω από τίς καφτές άχτίνες του ά- σπλαχνου ήλιου, πού τους θανατώνει.

Όστόσο, εκεί κάτω πολυ μακριά, έν' άλλο σκάφος άνεβαίνει τον ποτα- μό. "Αν είναι κι' αυτή βάρκα Άνναμί- τική, κανένα έλεος δέν θά πέσει άπά- νω τους.

"Αν βρίσκονται όμως Εύρωπαίοι μέ- σα στη βάρκα, πού θά τους βρεί ύστερ' από μιá δυό ώρες είναι ή σωτηρία, ή βοήθεια, ή άνάσταση, ή ζωή.

Στην ηλικία τους μπορεί κανείς νά γλυτώσει, κι' άν τον θάψουνε ως τó πηγούνι μέσα στο χώμα.

Και θά μπορούσαν τότε νά ξανα- βροῦν την εύτυχία, γιατί οί Εύρωπαίοι μόλις δοῦν τó μαρτύριό τους, θά τρέ- ξουν νά τους βοηθήσουν και δέν θά τους έγκαταλείψουν ποτέ. Τά βάσανά τους θάχουν τελειώσει.

Αλλά οί άμοιροι σχεδόν οὔτ' άνα- πνέουν πιά. Κι' άκολουθώντας τó δρό- μο τους πρὸς τó πλοίο πού, εκεί κάτω πολυ μακριά, είναι για τόν Σίνχ και τη Λιάν ή ζωή ή ό θάνατος, τó κρεβ- βάτι των βασάνων γλυστράει κάτω από τόν θανάσιμο ήλιο.

Ήταν ένα κινάβι γαλλικό.

Όταν, ύστερ' από πολλές ώρες, συ- νέφεραν λιγάκι και μόρεσαν ν' άνοι- ξουν τά μάτια τους ό Σίνχ κι' ή Λιάν,

σκέφτηκαν, πώς θάχαν πεθάνει από καιρό και πρέπει νά βρίσκόντουσαν σε άλλους κόσμους, άγνωστους.

Και πραγματικά βρίσκόντουσαν σε κάποιο κόσμο, όλοτελα διαφορετικό, από κείνον, πού γνώρισαν ως την ήμέ- ρα εκείνη.

Όταν τó γαλλικό πλοίο σταμάτησε και τους άνέβασε άναίσθητους στο κα- τάστρωμα, τους έλυσαν χέρια και πόδια και ό γιατρός άρχισε την ίδια στιγμή τó έργο της σωτηρίας των δυό δυστυχισμένων.

Δυό ναύτες τρίβανε μ' όλη τους τη δύναμη τόν Σίνχ και δυό γυναίκες, παραπέρα τη Λιάν, ένω ό γιατρός προσπαθούσε νά τους κάνει νά πιούν λίγες σταγόνες από ένα δυνατό, άνα- ληπτικό φάρμακο.

Επιτέλους, ένας έλαφρός στενα- γμός, έξφυγε από τά χείλη των δυό θυμάτων του Μπα, κι' οί δυστυχισμέ- νοι μόρεσαν νά μ' αναοίξουν τά μά- τια τους, ένω πλήρωμα κι' επιβάτες δόξαζαν τó Θεό για τó θαῦμα, πού έ- κανε Χριστούγεννα άνήμερα.

Μά νά ήταν άλήθεια; Ήταν άκό- μη ζωντανοί; Κι' αυτοί οί παράξενοι λευκοί άνθρωποι γύρω τους. Και κεί, παρακάτω, κείνο τó περίεργο δεν- τράκι, με τά μυριόχρωμα άναμένα κεριά κι' ένα σωρό όμορφα χαριτωμέ- να χρυσά κι' άσημένα πράγματα στα καταπράσινα κλαδιά του.

Τι νάταν όλα αυτά;

Ό Σίνχ κι' ή Λιάν κοίταζαν όλόγυ- ρά του, χωρίς νά μπορούνε νά κατα- λάβουν. Μονάχα όταν αντίκρουσε σε λίγο ό ένας τόν άλλο, ζωντανό, και βεβαιώθηκε, πώς δέν όνειρευότανε, μά πώς ήταν κι' ό ίδιος ζωντανός, τότε μονάχα κατάλαβαν πώς οί λευκοί τους γλύτωσαν άπ' τó θάνατο.

Πέσανε με κλάμματα και λυγμούς ό ένας στην άγκαλιά του άλλου κι' όταν κάπως ήσυχάσαν, πέσαν κι' οί δυό μαζί στά γόνατα και φιλούσαν τά χέρια των ανθρώπων, πού τους σώσανε.

Ποτέ δέν γιόρτασαν πού χαρούμενα Χριστούγεννα πάνω στην "Ελπίδα" στο τρικάταρτο καράβι των περιγη- τών.

"Όλες οί κυρίες προθυμοποιήθηκαν

νά χαρίσουν κάτι στη Λιάν για νά ντυθεί κι' οί ναῦτες φρόντισαν για τó ντύσιμο του Σίνχ.

Η εύτυχία φώλιαζε στίς καρδιές των δυό συζύγων, αλλά δέν μιλούσαν, ούτε στους άλλους ούτε μεταξύ τους. Δέν ήξεραν, τι νά πρωτοποῦν και σω- παίνανε.

Θαμπωμένοι, κοιτάζανε τώρα τη Φάτην με τó θείο βρέφος.

Τά μάτια τους ήταν γεμάτα περιέρ- γεια και σεβασμό, γιατί καταλαβαίνα- νε πώς οί λευκοί άνθρωποι, πού δέν λατρεύανε τά κοῦφια τερατόμορφα δικά τους είδωλα και τους άγριους μορφασμούς, οί καλοί άνθρωποι πού τους γλυτώσαν από τόν φριχτό θάνα- το, κάναν την προσευχή τους σε κείνο τó γελαστό μωρουδάκι, πού τó είχε ή Μανούλα του άκουμπισμένο, μόλις γεννήθηκε, μέσα στη Φάτην ενός άχυ- ρώνα..

Μέσα στη γενική κατάνυξη της βραδυνης προσευχής, πριν από τó Χρι- στουγεννιάτικο τραπέζι, ό ιερέας του καραβιού πρόσεξε τά έκθαμβά βλέμ- ματα των δυό είδωλολατρών.

—Αυτό τó παιδάκι σάς τράβηξε από τόν ποταμό, τους είπε ό ιεραπόστο- λος στη γλώσσα τους.

—Αυτό ... ψέλλισαν άπορώντας ό Σίνχ και ή Λιάν.

—Ναί, παιδιά μου, έξακολούθησε ό καλόγηρος. Γιατί αυτό τó ωραίο γε- λαστό παιδάκι είναι ό δικός μας ό Θεός, ό Χριστός, πού μάς έμαθε νά κάνουμε πάντα τó καλό. Τό καλό σ' όλους τους ανθρώπους, τó καλό δίχως νά προσμένουμε καμμιάν ανταμοιβή... σε δικούς και σε ξένους, σε λευκούς και σε κίτρινους ανθρώπους και στους μαύρους. Νά κάνουμε πάντα τó καλό σε φίλους και σ' έχθρους.

Οί δυό Άνναμίτες κοίταζαν άφωνα τόν ειρηνικό Θεό της Αγάπης, τó Παιδάκι, πού δίδαξε με τη Γέννησή του στη Φάτην, την ταπείνωση και τη μετριοφροσύνη.

Και τά κεράκια του Χριστουγεννιά- τικου δέντρου, πού σκόρπιζαν τη χα- ρά στίς νοσταλγικές καρδιές των τα- ξιδιωτών, έρριξαν καινούργιο φως στίς ψυχές των δυό εκείνων δυστυχι- σμένων.

Απόδοση στα έλληνικά:
ΚΩΝΣΤΑΝ. ΠΑΔΕΛΟΥ

Εικονογράφηση κειμένου:
JOHAN VON SPADEN

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΩΡΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» ἀποφάσισαν νὰ προσφέρουν ἕναν ἡμερο-
δείκτη 1936 μὲ τὸ καρτόνι του, ἢ ἕνα βιβλίον ἡμερολόγιον 1936 ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩ-
ΡΕΑΝ στοὺς ἀναγνώστες των, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα δελτία—ὅπως αὐτό,
ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω—στὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λυκούργου 8, Ἀθήναι.
Ἐπίσης, θὰ λαμβάνουν κι' ἕνα ἡμερολόγιον τσέπης τοῦ Ἑκδ. Οἴκου «ΑΣΤΗΡ».

Ἐς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτης εἶναι τυπωμένος ἐπὶ εἰδικοῦ χάρτου—ὄχι
δημοσιογραφικοῦ—καὶ τὸ καρτόνι θὰ ἔχει μίαν φωτολιθογραφημένην εἰκόνα, ἐξαιρετι-
κοῦ γούστου. Τὸ ὄνομα τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ἀνωτέρω ἡμεροδείκτη (Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδη-
μητρίου) εἶναι ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀκρίβειάν του.

ΔΕΛΤΙΟ ΔΙΑΛΕΧΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΑΡΙΘ. 5

Οἱ ἀναγνώστες, ποὺ θὰ προσκομίσουν τέσσερα
τέτοια δελτία, δικαιούνται νὰ πάρουν ἐντελῶς
δωρεάν, ἕναν ἡμεροδείκτη 1936 μὲ καρτόνι ἢ ἕνα
βιβλίον ἡμερολόγιο.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω, καὶ ἕνα ἡμερολόγιο τσέ-
πης 1936.

Ἕνα καινούργιο φόρεμα

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας ἕνα περυσινό Σας μὲ τὰς
Γερμανικὰς Βαφὰς **ARTI**, αἱ ὁποῖαι κάθε παλὴ φόρεμα τὸ
μεταβάλλουν σὲ καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶναι πραγμα-
τικότης. Δοκιμάσετε γιὰ νὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πωλοῦν-
ται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά.

Τύποις: «ΤΕΧΝΗ» Σκουλερίου 1

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΛΙΣ- ΣΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΝ ΑΙΩΝΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

VERNON LEE Ὁ τραγικός πύργος

Τώρα, ποὺ ἔφθασα στὰ τελευταῖα,
βέβαια, χρόνια τῆς ζωῆς μου καὶ
καθὼς ξέρω πόσο ἀλλάζουν
οἱ ἱστορίες ἀπὸ στόμα σὲ στό-
μα, θεωρῶ καθῆκον μου, ἐγὼ ἡ Σοφία,
κόρη τοῦ μαρκησίου Ζάκ ντε Μορά
καὶ χήρα τοῦ Ἑρρίκου Μπράντλιν, ἐν-
νάτου βαρὼν τοῦ πύργου τοῦ Σάν-
Σαλβά, στὴν κομητεία τοῦ Γκλάμοργ-
καν, στὴν Οὐαλλία, νὰ ἐξιστορήσω τὶς
τραγικὲς περιπέτειες, ποὺ συντάραξαν
τὰ νεανικά του χρόνια.

Πρέπει νὰ πῶ στὴν ἀρχή, πὼς πρὶν
ἀπὸ τὰ γεγονότα, ποὺ θὰ ἐξιστορήσω
καὶ ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι
τοῦ 1772, ὁ Ἑρρίκος Μπράντλιν ἦταν
ἕνας νέος Οὐαλλός, πολὺ μορφωμέ-
νος βέβαια, λαμπρὸς μηχανικός καὶ
χημικός, ἀκούραστος στὶς πειραματι-
κὲς του ἐργασίες, εὐγενέστατος καὶ
πολὺ ὠραίος, ἀλλὰ χωρὶς περικοπὴ
καὶ χωρὶς τίτλο, ἀφοῦ τὰ δυὸ αὐτά,
τὰ κληρονόμησε ὁ πρωτότοκος ἀδερ-
φός του, σὲρ Θωμᾶς Μπράντλιν. Τὸν

ἀγάπησα ὁμῶς, γιὰ τὸν λαμπρὸ καὶ
εὐθὺ χαρακτήρα του, γιὰ τὴν ἀδολή
εἰλικρίνεια τῆς καρδίας του, καὶ κα-
τόρθωσα νὰ πάρω τὴν συγκατάθεση
τῆς μητέρας μου γιὰ τὸ γάμο μας.

Ἡ μητέρα μου ἦταν χήρα καὶ μένα-
με σὲ μικρὸ μαρκαῖο, σὲ Γράντ-
φρεϋ τῆς Ἑλβετίας, ὅπου γράφω σή-
μερα αὐτὲς τὶς γραμμὲς, ποὺ μοῦ θυ-
μίζουν τόσες ἀγωνίες ἀλλὰ καὶ τόσες
τρυφερὲς στιγμὲς.

Ζούσαμε μὲ τὸν ἀντρα μου ἡσυχά
μαζὶ μὲ τὴν μητέρα μου κι' ὁ πρῶτος
χρόνος τοῦ γάμου μας ἦταν ἕνας ὁ-
μῶς στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Θὰ μπορούσαμε νὰ φανταστοῦμε,
πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνέφελη εἰδυλλι-
ακὴ ἐκείνη εὐτυχία, μᾶς περίμενε ἕνας
φριχτὸς ἐφιάλτης ἀγωνίας καὶ ντρο-
πῆς :

Ὁ θάνατος τοῦ σὲρ Θωμᾶ Μπράντ-
λιν, τοῦ πρωτότοκου ἀδελφοῦ τοῦ ἀν-
τρός μου, ἦταν ἡ ἀφετηρία τῆς συμ-
φορᾶς μας :

Όταν διάβασε τὸ γράμμα μετὰ τὴ θλιβερὴ εἰδήση, ὁ Ἑρρίκος ἔπεσε βαρύν, πάνω σ' ἓνα κάθισμα καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα, τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀρθρώσει λέξη.

Ἐπιτέλους, μ' ἓνα βαθύτατο στεναγμό, ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ τρέμανε ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀπότομη συγκίνηση, μᾶς εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή.

— Πέθανε ὁ ἀδελφός μου, ὁ Θωμάς τὸν μαχαίρωσε, ὅπως μοῦ γράφουν, κάποιος μεθυσμένος ναύτης στὸ Μπρίστολ. Μοῦ γράφει ὁ θεῖός μου Οὐμπερτ.

Ἡ μητέρα μου καὶ γώ δὲν εἶπαμε τίποτα. Ἦταν τόση ἡ συγκίνηση κι' ἡ ταραχὴ τοῦ Ἑρρίκου, ποὺ τρέξαμε νὰ τοῦ φέρουμε νὰ πιεῖ κάτι νὰ συνεφέρει.

Πρέπει νὰ περιγράψω πρῶτα τὴν ἀφιξή μας στὸ Σαίν-Σαλβά.

Θὰ ἦτανε μιὰ ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν ἀντικρύσαμε τὴς μαυρισμένες ἀπὸ τὰ γρόνια ἐπάλξεις καὶ τοὺς πύργους τοῦ Σαίν-Σαλβά. Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα τὸ ἀμάξι μας πέρασε τὴν κινητὴ γέφυρα, πάνω ἀπὸ τὴν τάφρο, πὺ ἦταν σκαμμένη ὁλόγυρα στὸν πύργο καὶ βρεθήκαμε σὲ λίγο στὸ περιστύλιο τῆς μεγάλης εἰσόδου, στὸ βάθος τῆς εὐρύχωρης αὐλῆς.

Ἐκεῖ μᾶς περιμέναν μερικοὶ ἀνθρώποι. Τὸ ροῦχα τους, οἱ μορφές τους, ἔδειχναν πὼς πρέπει νὰ ἦτανε ψαράδες ἢ δασοφύλακες. Ὅταν ὅμως τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι σταμάτησε, παρουσιάστηκε ἓνα πρόσωπο, ἀρκετὰ ἐπιβλητικόν. Κατέβηκε γρήγορα τὰ λίγα πέτρινα σκαλοπάτια, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, μὲ πῆρε στὰ χέρια τοῦ μὲ χαρούμενο ὕφος κι' ἀφοῦ μὲ βοήθησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ κατεβῶ, μὲ χαιρέτησε εὐγενικώτατα.

— Καλῶς μᾶς ἦρθε ἡ ὥρα! λαίδη Μπράντλιν. Ὁ θεῖός της Οὐμπερτ κι' οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ἐδῶ τῆς ὑποβάλουν τὰ βαθύτατα σεβάσματα τους.

Ὁ θεῖός Οὐμπερτ φοροῦσε τὰ μαύρα τσάχια ροῦχα τῶν ἀγγλικανῶν ἱερέων. Ἦταν ἡλικιωμένος ἄνθρωπος, ἀλλὰ φαίνότανε πολὺ γερός καὶ ψημένος ἀπ' τὸν θαλασσινὸ ἀέρα, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι, ποὺ ἔτρεξαν νὰ μᾶς χαιρετίσουν.

Μοῦ παρουσίασε τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐβλεπα γύρω μας.

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ κυδαῖοι ψαράδες ἦτανε θεῖοι ἢ ἐξάδελφοι τοῦ Ἑρρίκου. Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν παρουσίαση,

Ὅταν ἡρεμήσαμε ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ εἰδήση, εἶδαμε πὼς ἔπρεπε ὁ ἄντρας μου νὰ φύγει τὸ γρηγορώτερο γιὰ τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τακτοποιήσει τὴς οικονομικὲς καὶ οἰκογενειακὲς τοῦ ὑποθέσεις.

Δὲν εἶχα ἀποχωριστεῖ, ὡς τὴ μέρα ἐκείνη, ποτὲ τὴν ἀγαπημένη μου μητέρα. Καὶ ὅμως δὲν δίστασα οὔτε στιγμὴ. Ζήτησα νὰ πάω καὶ γώ μαζί του.

Παρ' ὅλες τὴς ἀντιρρήσεις, γιὰ τὸ κλίμα, γιὰ τοὺς κόπους τοῦ μακρουτοῦ ταξιδιοῦ, ἢ ἐπιμονή μου τὸν λύγισε. Κάποια ἐσωτερικὴ φωνὴ μούλεγε, πὼς ἔπρεπε νὰ πάω μαζί του.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ μιὰς βδομάδας ἐτοιμασίες, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ μεγάλο ἐκείνο ταξίδι.

ποὺ δὲν μ' ἐνθουσίασε διόλου, ὁ θεῖός Οὐμπερτ μὲ ὁδήγησε ἀπ' τὴ μεγάλη κυκλικὴ σκάλα στὴν τραπεζαρία, ὅπου μᾶς περίμενε ἕτοιμο τὸ τραπέζι. Μονάχ' αὐτὸς κάθησε μαζί μας.

Παρατήρησα πὼς μ' ἐξέταζε κρυφὰ μὲ μιὰν ἐπιμονή, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ μὲ στενοχωρήσει.

Αἰσθάνθηκα μεγάλῃ ἀνακούφιση ὅταν μετὰ τὸ φαγητὸ κάλεσε τὴν καμαριέρα ποὺ θὰ μὲ ὁδηγοῦσε στὰ διαμερίσματά μου, στὸ δεύτερο πάτωμα.

Ὁ ἄντρας μου ἔμεινε κάτω, μαζί μὲ τοὺς θεῖους καὶ τοὺς ἐξάδελφους του, κι' εἶχε μαζί τους, μιὰ σύσκεψη, ποὺ μοῦ φάνηκε ἀτέλειωτη.

Ὅταν, κατὰ τὸ σούρουπο, ἀργά, ἦρθε στὸ δωμάτιό μου μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του συγκινημένος, σὰν νάθελε νὰ μὲ καλωσορίσει στὸν πύργο τῶν προγόνων του, ποὺ εἶχε γίνει δικός μας μὲ τὸν θάνατο τοῦ σὲρ Θωμᾶ Μπράντλιν.

Βγήκαμε στὸ μπαλκόνι, ποὺ βλεπε στὴ θάλασσα. Προσπαθοῦσα νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου, τόσο ἄγριο κι' ἄξενο μοῦ φάνηκε τὸ μέρος ἐκεῖνο. Οὐτ' ἓνα χωριό, ὅσο ἐβλεπε τὸ μάτι μου στὸν ὀρίζοντα.

Οὐτ' ἓνα καμπαναριὸ πουθενά! Μερικὲς φτωχοκαλύβες μονάχα, ἐδῶ καὶ κεῖ, κάτω ἀπὸ τ' ἀνεμοδαρμένα δέντρα, ψημένα ἀπὸ τὴ δυνατὴ ἀρμύρα τῆς θάλασσας.

Ὡ! αὐτὴ ἡ θάλασσα, ἦτανε μανιασμένη, σὰν νάβραζε: Πελώριά κύματα, στεφανωμένα μὲ ἀσπρούς ἀφρούς, σπάζανε μὲ ἄγρια μουγκρητά, πάνω στὰ κοκκινωπά βράχια, σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς ἀκτῆς. Μοῦ φάνηκε πὺ ἐχθρὶ-

κὴ ἡ ἀπέραντη καὶ σκοτεινὴ θάλασσα καὶ πὺ ὕπουλη ἀπὸ ὅλα τὰ ἄγνωστα πρόσωπα καὶ πράγματα, ποὺ μᾶς κύκλωναν.

Επιτέλους, ὕστερα ἀπὸ πέντε μέρες, σταμάτησε ἡ ἐκνευριστικὴ βροχή!

Ὁ ἄντρας μου εἶναι πάντα περιποιητικὸς καὶ τρυφερός.

Γυρῶσαμε μαζί ὅλο τὸν πύργο κι' ὅλο τὸ πάρκο.

Τὸ Σαίν-Σαλβά, ἂν καὶ πολλὰς τοῦ πτέρουγες εἶναι ἐρειπωμένες, ἀποτελεῖ τὸν γνήσιο τύπο τῶν παλιῶν φεουδαρχικῶν κάστρων.

Τὰ ὀχυρώματά του μὲ τὴς ἐπάλξεις καὶ τὴς πολεμίστρες, ὁ κεντρικὸς τοῦ πύργου, ποὺ μένει ἀνέπαφος, τὸ χαντάκι ὁλόγυρα μὲ τὴς κινητὰς γέφυρες, ποὺ τὴς σηκώνουν ψηλὰ ὅταν δὲν χρειάζονται, δίνουν βαθειὰ τὴν ἐντύπωση μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς.

Ἀπὸ τοὺς ἐξώστες, βγαίνει κανεὶς σὲ μιὰ στενὴ χαράδρα, ὅπου τὰ προαιώνια δέντρα εἶναι ἀκόμη θαλλερὰ καὶ ὑπερψηλὰ.

Ὁ ἄντρας μου μὲ πῆγε σ' αὐτὴ τὴ χαράδρα. Πέρασαμε ἀπ' τὸ μικρὸ παρεκκλήσι ὅπου ἱερουργεῖ καμμία φορὰ ὁ θεῖός μου, κι' ἀφοῦ προχωρήσαμε ἀρκετὰ φτάσαμε στὸν χοντρὸ τοῖχο, ποὺ ὕψωνεται σὲ ὅλο τὸ μήκος τῆς παραλλῆλας, γύρω ἀπὸ τὸ κτῆμα. Σ' ἓναν ἀρκετὰ ἥσυχον ὄρμο, κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, ἦταν ἀραγμένες πέντ' ἔξη ψαρόβαρκες: οἱ βάρκες τῶν θεῶν καὶ τῶν ἐξάδελφών μας, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Ἑρρίκος, γιὰ τὸ ψάρεμμα τῆς ρέγκας.

Δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀπότομα βράχια καὶ μπροστά μας, ἀπέραντη κι' ἀφρισμένη, ἡ θάλασσα, μουντὴ, γεμάτη μυστήριον καὶ ἀπειλές.

Ἀκουμπισμένη πάνω στὸν τοῖχο, ἄ-

Μὲ τὴν πρόφασιν πὼς ἡμουν κουρασμένη ἀπ' τὸ ταξίδι εἶπα νὰ μᾶς φέρουν τὸ βραδυνὸ φαγητὸ στὸ δωμάτιό μου.

κουγα τὸ βογγητὸ τῆς θάλασσας καθὼς διέκρινα πέρα στὸν ὀρίζοντα ἓνα τρικατάρτιο πλοῖο.

— Ποῦ πηγαίνει αὐτὸ τὸ καράβι; ρώτησα μὲ παιδιᾶστικὴ περιέργεια.

— Στὸ Μπρίστολ, ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας μου. Γυρνᾷ, ὑποθέτω, ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ, φορτωμένο ξάχαρη, ροῦμι καὶ μπαμπάκια. Ὅλα τὰ πλοῖα, ποὺ πηγαίνουν στὸ Μπρίστολ περνοῦν κοντὰ ἀπ' τὸ Σαίν-Σαλβά.

— Δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον ἡ ἀκτὴ ἐδῶ; ρώτησα πάλι. Βλέπω πανιοῦ βράχια. Ἰσχύει νᾶναι πολὺ συχνὰ τὰ ναυάγια σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

— Βέβαια, πολὺ συχνὰ! ἀποκρίθηκε θλιβερά ὁ Ἑρρίκος. Στὴς μεγάλες κακοκαιρίες, γίνεται ἓνα ναυάγιο σχεδὸν κάθε βδομάδα. Τὰ ξύλα, ποὺ δίνουν τόσο ὥρα φλόγα μέσα στὸ τζάκι σου, προέρχονται ὅλα ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν βουλιασμένων καραβιῶν, ποὺ τὰ μαζεῖ οὐκ ἐντὺς ἀκρογιαλίας.

— Κι' ὅταν γίνεται ναυάγιο, ρώτησα δεικνόντας τὴς βάρκες, ποὺ ἦταν ἀραδιασμένες στὸ ὀρητήριό τους, οἱ θεῖοι σου δὲν τρέχουν νὰ βοηθήσουν τοὺς δυστυχισμένους;

— Ἀλλοῖμονο! ἀγαπητὴ λαίδη Μπράντλιν, ἀκούστηκε πίσω μου μιὰ ἀκαθόριστη φωνή, δὲν ἐπιτρέπεται σὲ μᾶς τοὺς ἀδύνατους θνητοὺς, νὰ πηγαίνομε ἐναντία στὴς ἀποφάσεις τοῦ Πετρωμένου.

Γύρισα καὶ εἶδα τὸν γερο-θεῖό μας Οὐμπερτ πίσω μας, μὲ τὸ ὥραϊό του μαῦρο φόρεμα καὶ τὴν πουδραρισμένη περρούκα του. Τὰ γαλανά του μάτια εἶχαν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ βαθύ νερό, πέρα, γύρω στὰ βράχια.

γενικοὺς τρόπους.

Τὴ δευτέρη φορά, ὁ ἐξάδελφος Ἡβαν, ἓνα νεαρὸ κτῆνος δεκαεφιάχρο-ν, ἔπειτα παρουσιάστηκε στὸ τραπέζι μὲ βρώμικα χέρια γεμάτα οἶμα ἀπὸ ἓνα λαγὸ, ποὺ ἔγδαρε. Ὅταν ὁ σεβασμιώτατος Οὐμπερτ τὸν προσεγγεῖ νὰ παῖ νὰ πλυθεῖ πρῶτα, κι' ἔπειτα νὰ καθήσει στὸ τραπέζι, ὁ πατέρας τοῦ ὁ Ντάβιντ πῆρε τὸ μέρος του, καὶ τοῦ φώναξε νὰ καθήσει ἔτσι ὅπως ἦταν. Τότε ὁ παπᾶς σηκώθηκε, ἄρπαξε τὸν Ἡβαν ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τὸν ἐσπρώξε ἐξῶ χωρὶς ὁ Ντάβιντ ἡ

Εἶναι δυὸ ἐβδομάδες, ποὺ μένομε στὸ Σαίν-Σαλβά. Τρεῖς φορές γευματίσαμε στὴ μεγάλη τραπεζαρία μαζί μὲ τοὺς θεῖους καὶ τὸν ἐξάδελφό μας. Οἱ θεῖοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Οὐμπερτ, λέγονται Σάιμον, Ἐντγαν, Κόναν, Γκούντ καὶ Ντάβιντ. Ὁ ἐξάδελφος ὀνομάζεται Ἡβαν εἶναι γιὸς τοῦ Ντάβιντ. Ἦταν φαεινὸς πὼς ὅλοι τους, ἀπὸ φόβο τοῦ σεβασμιώτατου Οὐμπερτ, προσπαθοῦσαν νὰ φερθοῦν μὲ κάποια ἀξιοπρέπεια καὶ, τὴν πρώτη φορά, ποὺ φάγαμε μαζί, κατόρθωσαν νὰ δείξουν πραγματικὰ εὐ-

Άλλος κανέναν να τολμήσει να διαμαρτυρηθεί.

— Η αγαπητή μας λαίδη Μπράντλιν, είπε ο Ουμπέρτ καθώς καθότανε πάλι στη θέση του, πρέπει να συγχωρέσει τον νέον αυτόν, που δεν είναι διόλου συνηθισμένος να συναναστρέφεται με ωραίες πριγκηπέσες.

Την τρίτη φορά, την άλλη μέρα, ο θεός Ντάβιντ ήρθε στο τραπέζι μεθυμένος. Ο Σάιμον, ένας πανύψηλος γίγαντας, με πελώρια βαρεία χέρια, παρουσιάστηκε με καταλασπωμένες μπότες, βρωμώντας ολόκληρος ψάρι, ο Έντγκαρ άναψε την πίπα του πριν από τα φρούτα, ενώ ο Γκούρν κι' ο Κόναν άρχισαν να μαλώνουν και να βρίζονται.

Ο Ουμπέρτ, άφογος πάντοτε, προσπάθησε να με έξευμενίσει :

— Συζητούν για τα περάσματα των ψαριών, μου είπε σιγανά στο αυτί. Οι άδελφοί μου, τ'ό μολογώ και ντρέ-

Πρέπει να πω και δυό λόγια και για τ'ό έσωτερικό του σπιτιού, αλλά τι να πω ; Μονάχα τ'ό δικό μας διαμέρισμα είναι κατοικήσιμο μέσα σ'όλο τον πύργο.

Σ'όλα τ'άλλα πελώρια δωμάτια, των έτοιμόρροπων μερών του κτιρίου, βλέπω σωριασμένες κάσες, και δέματα αναρριθμητά από διάφορα έμπορεύματα, χωρίς να μπορώ να ξεγηγήσω, τι χρειάζονται ό'αυτά εκεί μέσα.

Οι θείοι μας, εκτός από τον σεβασμιώτατο Ουμπέρτ, κατοικούν στη μεσημβρινή πτέρυγα, ο καθένας κατά τ'ό γούστο του.

Τ'ό υπηρετικό προσωπικό αποτελείται σχεδόν ό'λότελα από άντρες.

Μόλις υπάρχουν τέσσερις γυναίκες στην ύπηρεσία του πύργου.

Άλλά κι'οι υπηρέτες αυτοί, όπως δά κι'οι περισσότεροι από τους κυρίους τους, είναι άληθινοί θαλασσό-λυκοί, ντυμένοι με χοντρά ναυτικά ρούχα και ψηλά υποδήματα.

Δέν ξέρουν ούτε άλλη άπ'τη γλώσσα μας και μιλούνε τ'α γλωσσικά ιδιώματα της Ουαλλίας.

Μονάχα ο μάγερας είναι ξένος, αλλά αυτός πάλι είν'ένας μεξικανός μιγάδας και μιλάει σπανιόλικά.

Άν κρίνω από τις λιγοστές υπηρέτριες, δέν πρέπει να στενοχωρεθώ και πολύ για την έλειψη γυναικείου προσωπικού στο κτήμα.

Η μόνη έντιμη γυναίκα μέσα σ'όλο

πομαι, αγαπητή λαίδη Μπράντλιν, δέν είναι ακόμα πολιτισμένοι. Πρέπει να τούς δείξετε μεγάλη έπιήκεια και καλωσύνη.

Ύστερ'άπ'αυτά τ'α έπεισόδια άποφασίσαμε ο και Έρρίκος γώ, να τρώμε πάντα στα ιδιαίτερά μας διαμερίσματα.

Ο σεβασμιώτατος Ουμπέρτ έρχεται τακτικά και βρίσκει τον άντρα μου και παίζουν χαρτιά ή συζητούν με σιγανή φωνή, ενώ έγώ τούς παίζω στο πιάνο καμιά άπ' τις αγαπημένες μου έλβετικές ρομάντσες.

Τι να τ'ό λέει άραγε, με τόσο μυστηριώδες ύφος τ'ό Έρρίκου κάθε φορά που κάθομαι έγώ στο πιάνο ; Ποιό μυστικό ύπάρχει μεταξύ τους ;

Ίσως μάθω καμιά μέρα.

Για την ώρα ξέρω ένα πράγμα μονάχα : πώς ο Έρρίκος έχει την άπόφαση να βρεί τρόπο ν'άπαλλαχτεί τ'ό γρηγορώτερο από τούς θείους κι' από τον ξάδελφό του.

τον πύργο, είναι όπως μου φαίνεται ή Κα Ναίηβις, ή καμαριέρα, που έχω στην ύπηρεσία μου.

Ήτανε παραμένα τ'ό συγχωρεμένου τ'ό σέρ Θωμά αυτή τον άνάθρεψε.

Άλλοτε ο Έρρίκος δέν την συμπαθούσε διόλου γιατί φαίνεται κι'αυτή δέν τον αγαπούσε στα παιδικά του χρόνια.

Άν και τ'ό ήξερα αυτό, άν και αίσθανόμουν καθαρά πώς μούδωσαν τη γυναίκα αυτή στην ύπηρεσία μου για να μάς κατασκοπεύει, είμαι ώστόσο ύποχρεωμένη να παραδεχθώ πώς την βρίσκω λιγώτερο άντιπαθητική από όλους τούς κατοίκους τ'ό πύργου, χωρίς να εξαίρσω ούτε τ'έν θείο Ουμπέρτ.

Οι άπότομοι τρόποι της, ακόμα κι'ή σιωπή της έχουν κάτι που έμπνέει έμπιστοσύνη και με κάνει να φαντάζομαι πώς έχει καλό χαρσκήτ'ρα αυτή ή γυναίκα.

Αυτό, που λέω, φαίνεται βέβαια άντίθετο με την ύποψία μου, πώς μάς κατασκοπεύει.

Φαντάζομαι όμως πώς σ'αυτόν τον τόπο ή κατασκοπεία ίσως και ή κλεψιά κι'ο φόνος δέν προκαλούν διόλου, διόλου τύψεις στη συνείδηση των ανθρώπων, όταν γίνονται από καθήκον πρ'ός τούς κυρίους, πρ'ός τούς άφεντάδες.

Έπληξα ύπερβολικά όταν μιά μέρα

ο θεός μας με κάλεσε στην ακολουθία.

Μιλούσε θαυμάσια, αλλά, όπως μου όμολόγησε ή λατρεία του στη θάλασσα, τον έκανε να παραμελήσει τη σταδιοδρομία του στον κλήρο.

Παρ'όλη του όμως την ευφράδεια, μονάχα έγώ κι'ο Έρρίκος αποτελούσαμε τ'ό άκροατήριό του.

Όλοι οι άλλοι κοιμόντουσαν πάνω στα σταλidia τους άλλ'αυτό δέν τον στενοχώρησε διόλου : ήταν όλη τη νύχτα στο «ψάρεμμα» και τούς συχωρούσε την άδυναμία τους αυτή.

Τ'ό παρεκκλήσι ήταν γεμάτο τάφους : δέκα γενεές των Μπράντλιν άναπαύοντουσαν εκεί μέσα και πάνω στο μνήμα τ'ό καθειός έβλεπα τ'ό άγαλμά του πλαγιαγμένο με τ'ό σπαθί στο πλευρό, τ'ό σκυλί στα πόδια και τ'α

Καθώς έδωσα μιá μέρα ένα γράμμα μου για την μαμά στον Έρρίκο, τον είδα να διστάζει να στείλει και μου είπε :

— Ξέρεις, οι άγροτικοί τ'ό έμπορεύονται έδω δέν είναι και τόσο πολύ της έμπιστοσύνης. Διασκεδάζουν κάποτε άνολγοντας με τ'όποιο τ'α γραμματα. Πρόσχε λοιπόν μη γράψεις τίποτα, που να μπορούσε να εκθέσει κάποιον άπ'τούς ανθρώπους που κατοικούν

Χειμώνιασε, και τώρα πιά δέν κατεβαίνω ούτε στο πάρκο.

Ο θεός Ουμπέρτ μούδειξε στη βιβλιοθήκη τ'α άρχεία της οικογενείας Μπράντλιν.

Ο ίδιος τ'α γλύτωσε, λίγους μήνες πριν όταν έπιασε φωτιά στη βιβλιοθήκη, και μάλιστα τη νύχτα, που εξαγρυπνούσαν τον νεκρό πυργοδεσπότη, τον σέρ Τόμας.

Όταν φέρανε στο Σαίν Σαλβα τ'α λείψανο τ'ό άντραδέλφου μου, που τον σκοτώσε κάποιος ναύτης στο Μρίστολ βάλανε τ'ό φέρετρο στη βιβλιοθήκη και, κατά τη συνήθεια τ'ό τόπου, όλοι οι συγγενείς άγρύπνησαν κοντά στο νεκρό όλη τη νύχτα, πίνοντας.

Ένας άπ'αυτούς αναποδογύρισε ένα κερί—ο Κόναν θαρρώ μεθυμένος

Την περασμένη νύχτα, άκουσα γοές κ'αυγές ναυαγών στη θάλασσα.

χέρια σταυρωμένα.

— Μου φαίνονται όλοι τους σαν πνιγμένοι ! ψιθύρισα στενοχωρημένη από τ'ό πένθιμο εκείνο θέαμα.

— Ποι έλδεις πνιγμένους, Σοφία ; με ρώτησε ο Έρρίκος με άλλοιωμένη φωνή.

Κατάλαβα, πώς τον δυσάρεσθησε κείνη ή σκέψη μου.

— Πουθενά ! Πουθενά ! άποκρίθηκα με ζωρότητα. Έτσι, μιá άνόητη ιδέα μου ήρθε στο νοι. Μούπες πώς γίνονται τόσο πολλά ναυάγια έδω...

— Όλοι μας είμαστε ναυαγοί στον άκεανό της ζωής ! πρόσθεσε άπορηγματικά ο θεός Ουμπέρτ, καθώς βγαίναμε άπ'τ'ό παρεκκλήσι.

Και τ'ό διαπεραστικό του βλέμμα προσπαθούσε να ζεδιάλυνει τις σκέψεις μου.

Καθώς έδωσα μιá μέρα ένα γράμμα μου για την μαμά στον Έρρίκο, τον είδα να διστάζει να στείλει και μου είπε :

— Ξέρεις, οι άγροτικοί τ'ό έμπορεύονται έδω δέν είναι και τόσο πολύ της έμπιστοσύνης. Διασκεδάζουν κάποτε άνολγοντας με τ'όποιο τ'α γραμματα. Πρόσχε λοιπόν μη γράψεις τίποτα, που να μπορούσε να εκθέσει κάποιον άπ'τούς ανθρώπους που κατοικούν

δπως κι'όλοι οι άλλοι—κι'έπιασαν φωτιά τ'α κρέπια κι'οι μαυρες τσόχες, που σκέπαζαν τ'ό φέρετρο.

Χρειάστηκε όλη ή ένεργητικότητα τ'ό Ουμπέρτ για να σωθούν τ'α βιβλία και τ'α άρχεία, ενώ τ'ό φέρετρο τ'ό σέρ Τόμας κόρωσε και φούντωσε κι'ο νεκρός έγινε κάρβουνο.

—Κινδυνέψατε τη ζωή σας τη μέρα εκείνη είπα στον θείο μας.

—Τη ζωή μου;Κάθε μέρα κινδυνεύουμε στη θάλασσα. Άλλά τότε κόντεψα να χαθώ άπ'τη φωτιά, άποκρίθηκε. Εύτυχώς κατόρθωσα κι'έσωσα ό'α σχεδόν τ'α βιβλία και τ'α άρχεία της οικογενείας μας. Οι άλλοι, μόλις κατόρθωσαν να βγοινε ζωντανοί μέσ'από τ'ό καμίνι εκείνο, χωρίς ούτε να σκεφθούνε τον νεκρό άδελφό τους.

Παράξενη οίκογένεια.

Έτρεξα στο παράθυρό μου. Η όμιχλη ήταν τόσο πυκνή, που δέν μπορούσα να διακρίνω τίποτα.

*Αναγνώρισα όμως μέσα σ'ε μένα σ'ε κείνη τη φασαρία, πού γινότανε έξω, τη φωνή του θείου Ουμπερτ, πού παρακινούσε τους ανθρώπους του να κατεβάσουν τις βάρκες στη θάλασσα.

Σήμερα τό πρωί, όλόκληρη σειρά από κάρρα μπήκε στην αυλή του Σαίν Σαλβά.

Μέσα στη βιβλιοθήκη, όπου κάηκε τό λείψανο του σερ Τόμας γίνηκε κάτι τρομερό, κάτι φρικτό.

Καθώς δέν απόμειναν πιά στο εδύρωχο αυτό δωμάτιο παρά οι τέσσερες τοίχοι, κι' αυτοί μαυρισμένοι από τις φλόγες, συμβούλιζαν τον Έρρίκο νά εγκαταστήσει εκεί τό χημείο του με την έλπίδα πώς ξαναρχίζοντας τ' αγαπημένα του πειράματα θά ξέδινε λιγάκι από τις στενοχώριες, πού μ'ας κύκλωναν κάθε μέρα και στενότερα.

Δέχτηκε κι' έφερε εργάτες νά μεταρρυθμίσουν την αίθουσαν.

*Ένας απ' αυτούς έπρεπε νά ρίξει ένα μέρος του τοίχου, γιά νά εγκατασταθούν τά φουρνέλα του χημείου.

*Ανοιξε λοιπόν μία βαθειά τρύπα στον τοίχο. Και τί αντίκρυσαν τότε τά μάτια του;

Μιά σειρά από έννηα—δέκα σκελετούς, χτισμένους ορθίους μέσα στο ξύλινο χώρισμα.

*Επαιρνα τον άέρα μου στον έξω στη.

*Όταν άκουσα τις τρομαγμένες φωνές του εργάτη, έτρεξα μέσα.

Τό θέαμα ήτανε μακάβριο.

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή μπήκε μέσα κι' ο θεός Σάιμον, πού ήτανε κάπου εκεί κοντά κι' άκουσε κι' αυτός τις φωνές του εργάτη.

*Όταν αντίκρυσε τό φρικτό εκείνο θέαμα κι' είδε τη χλωμάδα μου, άρχισε νά γελάει άπαίσια.

*Έσκυψε χάμω, πήρε ένα σάπιο, πρασινισμένο από τη μούχλα κόκκαλο, και μού τό παρουσίασε:

— Μπορεί ν' άρχίσει από τώρα δουλειά ο Έρρίκος, είπε. Με τά καζάνια και με τά γιατρικά του θ' αναστήσει αυτά τά παλλακάρια.

Δέν πρόφτασε νά ξεακολουθήσει τό άπαίσιό άστείο του, γιατί είδε τον Ουμπερτ νά μπαίνει μέσα.

— Πήγαινε από δω! φώναξε βγάζοντας έξω, τον άδελφό του. Είναι πράγματα αυτά νά τά δείχνεις σ'ε μιά κυρία;

Οι εργάτες ξεφόρτωσαν πελώρια δέματα έμπορεύματα, βαρέλια ρουμι, ένα σωρό βαρείες κάσες.

Δέν τόλμησα νά ρωτήσω τον Έρρίκο.

*Όστόσο τό άνήσυχο, στενοχωρημένο ύφος του, μούσφιγγε την καρδιά.

Με πήρε κατόπιν από τό χέρι, με πήγε στο διπλανό δωμάτιο και προσπαθούσε νά με συνεφέρει από την τρομερή ταραχή μου:

— Οι πρόγονοί μας, αγαπητή λαίδη Μπράντλιν, ήτανε άγριοι στρατιώτες, άν και παν'οδύναμοι άρχοντες στον τόπο έδω.

Τιμωρούσαν τους έχθρους των με βάρβαρο τρόπο, πού δέν πρέπει νά τον αντίκρυσουν τά ώραία σας μάτια.

Πάρτε, παρακαλώ, ένα ποτήρι μπράντυ, νά συνεφέρετε.

Αισθανόμουν τέτοια άηδία πού ούτε τό τονωτικό εκείνο ποτό μπόρεσα νά δεχτώ.

— Αυτά ήτανε τά ξθιμα πριν από αιώνες, πριν από χιλιάδες χρόνια. Χιτίζανε ζωντανούς τους αιχμάλωτους.

— Αιώνες...χιλιάδες χρόνια! φώναξα εγώ. *Ω! δέν θά μπορούσα ποτέ νά πιστέψω πώς ή ιστορία των σκελετών αυτών είναι τόσο παλιά!

Περνοούν οι μέρες, οι βδομάδες χωρίς νά ξέρω τί πρέπει νά σκεφθώ γιά τον θείο Ουμπερτ.

Είναι κι' αυτός αιχμάλωτος σάν και μ'ας έδω μέσα ή ο άρχηγός της ληστοσυμμορίας, πού άρπαξε την κατοικία μας; *Όσο μελετώ τον χαρκτηήρα του, τόσο περισσότερο διστάζω νά διατυπώσω όριστική γνώμη.

*Όχι μόνο προσπαθεί νά μ'ας είναι ευχάριστος; αλλά βρίσκω πώς μ'ας συμπαθεί, πώς έχει κάποια στοργή γιά μ'ας, σχεδόν πατρική.

Είναι σ'ε θέση νά εκτιμήσει τη μεγάλη μόρφωση του Έρρίκου.

Με μένα είναι περιποιητικός στο έπακρο.

*Αγαπάει υπερβολικά τη μουσική και παίζει πολύ καλή βιόλα. *Η μεγαλύτερη ευχαρίστησή του είναι νά τον συνοδεύω στο παληό, κακόηχο απ' την πολυκαιρία πιάνο του πύργου.

Μού έκανε μάλιστα και μία πολύ ευχάριστη έκπληξη. Πήγε στο Μπάθ κι' άγόρασε ένα θαυμάσιο γαλλικό πιάνο, άληθινό άριστούργημα.

Κάθε βράδυ πρέπει νά τό παίζω τ' αγαπημένα του κομμάτια. Τά δώρα, πού μούχει κάνει είναι άναρίθμητα:

*Υστερα απ' τό θαυμάσιο πιάνο μού χάρισε ένα χρυσό ρολόγι, με ώραία άλλουσιδα. Την άλλη μέρα μούφερε μία περίφημη δαντέλλα της Λυών, πού θά μπορούσα μ' αυτήν νά κάνω όλόκληρη *ουαλέττα άν άξιζε τον κόπο νά φροντίζει κανείς γιά τέτοια πράματα στο Σαίν-Σαλβά. *Απόψε έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κομψότατο κουτάκι, ήρθε γελαστός κι' ευτυχισμένος κοντά μου και τό άνοιξε. Είδα δυό χοντρά μαργαριτάρια πάνω στο βελούδο.

Δέν μπόρεσα νά συγκρατηθώ.

— Είναι από τά κοσμήματα της πεθεράς μου; ρώτησα με τόνο, πού κάθε άλλο μανέρωνε παρά εύγνωμοσύνη.

*Εκείνος όμως δέν έχασε διόλου την ψυχραιμία του.

— *Αν ήτανε απ' την οικογενειακή μας κληρονομιά, άποκρίθηκε χαμηλώνοντας τά μάτια, θ' άνηκαν στον άντρα σας κι' όχι στον θείο σας. *Ο Έρρίκος είναι ο άρχηγός της οικογενείας.

Και χωρίς νά φανεί πώς παρετήρησε τό έχθρικό μου ύφος, πρόσθεσε:

— Μπορείτε νά είστε βέβαιη πώς αυτά τά μαργαριτάρια είναι δικά μου κι' έλπίζω νά τά δεχθήτε από τό χέρι μου, γιά δείγμα του θαυμασμού και του σεβασμού μου.

Είχα άφίσει τά μαργαριτάρια πάνω στο πιάνο. Σήμερα τό πρωί τά βρήκα πάνω στο τραπέζακι.

Χωρίς άλλο ή Κα Νταίλβις πήρε διαταγή νά τά βάλει εκεί.

*Ανοιξα τό κουτάκι νά τά κοιτάξω.

Καθώς τά εξέταζα τώρα με τό φώς της μέρας, ήταν εύκολο νά καταλάβω πώς δέν βγήκαν από τό κοσμηματοπωλείο εκείνες τις μέρες.

*Ητανε κιτρινισμένα, θαμπωμένα.

Πρέπει νά είχα νε χρόνια πού δέν φορέθηκαν.

Είτε προέρχονται από κληρονομιά, είτε όχι, μού

προξενούσαν κάποια μυστηριώδη άνησυχία. Με μεγάλη μου άνακούφιση βρήκα ένα πρόσχημα, άδέξιο μάλιστα, νά τά επιστρέψω στον Ουμπερτ.

— Θείε Ουμπερτ, του είπα, πρέπει νά τά βάλετε αυτά τά μαργαριτάρια σ' ένα κουτάκι με μικρές τρυπούλες και νά τά βουτίξετε πάλι στη θάλασσα.

— Στη θάλασσα; Τί έννοείτε, αγαπητή λαίδη Μπράντλιν; ψιθύρισε κιτρινίζοντας. Γιατί υποψιάζεστε, πώς αυτά τά μαργαριτάρια βγήκαν απ' τη θάλασσα;

— Μά όλα τά μαργαριτάρια, φαντάζομαι απ' τη θάλασσα βγαίνουν γι' αυτό τά διορθώνει τό θαλάσσιο νερό όταν θαμπώσουν.

*Εκείνος γέλασε, πιέζοντας δπως κατάλαβα, πολύ τον έαυτό του, πήρε τά μαργαριτάρια κι' άπομακρύνθηκε.

Είναι μερικές μέρες, πού δέν πιστεύω πιά διόλου τις ιστορίες γιά ψαρέματα και γιά ρέγκες.

Ξέρω πιά πολύ καλά τί συμβαίνει. Οι άναρίθμητες αίθουσες του πύργου, γεμάτες από πράγματα κάθε είδους, αυτοί οι νυκτερινοί πηγαίνοντες έρχομοί των κάρρων, πού έφεραν από τό Μπάθ πάλι τό Μπρίστολ, με τη μεγαλύτερη άνεση και τό πιάνο μου,

και τά χημικά εργαλεία του Έρρίκου αυτό τό χρησίμα, πού τρέχει σάν νερό άλογάριστα, δλ' αυτά έχουν βέβαια μεγάλη σημασία.

*Ο πύργος του Σαίν Σαλβά είναι τό γενικό στρατηγείο ενός ευρύτατου οργανωμένου λαθρεμπορίου πού άποτελεί τό εμποδιστικό εισόδημα της οικογενείας.

Τό πράγμα ήτανε, βέβαια τρομερό, έγκληματικό.

*Αλλά όμολογώ πώς δέν μού φαίνεται άσυγχώρητο, όταν τό συγκρίνω με τις πράξεις, πού δημιουργήσαν και στερώναν την περι-

ουσία των προγόνων μας.

Τό σαράκι που κατατρώει την ψυχή του Έρρίκου, που τον κάνει μελαγχολικό κι' άμύλητο, είναι η ντροπή, που βλέπει τό σπίτι του νά στεγάζει τούς ανθρώπους εκείνους, και τ' άνομα έργα τους.

Ο Έρρίκος είναι ικανός μονάχα για σκέψη, όχι για δράση.

ή μπόρα άπόψε ήτανε τρομερή: Ο κρότος της θάλασσας, τό ούρλιασμα του άέρα στις καπνοδόχους, γέμιζαν όλόκληρο τόν πύργο από θλιμμένα βουητά. Δεν είχα τό θάρρος ούτε ν' ανοίξω τό πιάνο μου.

Κάθησα σκεπτική μπροστά στο τζάκι.

Ολόκληρη ή σκεπή, όλα τά δοκάρια στέναζαν κι' έτριζαν σάν την καρένα ένός καραβιού, που τη δέρνουν τά κύματα.

Ο Έρρίκος, φαινότανε κι' αυτός νευριασμένος. Βηματίσε, πάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιο χωρίς νά λέει μιá λέξη.

— Έλπίζω, είπα, ό θεός Ουμπερτ κι' όί άλλοι σου συγγενείς νά μη βρίσκονται έξω άπόψε.

Ο Έρρίκος στάθηκε. Τό βλέμμα του, που άποφεύγει τό δικό μου από τη μέρα που φτάσαμε στο Σάιν-Σαλβά, πέφτει πάνω στα έύλα, που κάλγουνται μέσα στο τζάκι.

— Ίσως νάχουν γυρίσει, ψυθίρισε. Έλπίζω νάχουν γυρίσει.

Βρήκε κατόπι κάποιο πρόσχημα και μ' άφησε για νά κλειστεί στο χημείο του.

Μου ήτανε δυνατό νά κλείσω μάτι εκείνη τη νύχτα:

Όλα τά στοιχεία πάλευαν μανιασμένα. Και μέσα σ' αυτή την άπερίγραπτη άγριάδα, στη σκοτεινιά, που μονάχα όί άστραπές τη φώτιζαν με τό θειαφωμένο τους σπασμωδικό φέγγος, έμβαθα την αλήθεια.

Ναι! Τώρα κατάλαβα! Θεέ μου! τί φρίκη! Τί κόλαση! Ός την ώρα εκείνη, δεν ήξερα παρ' ένα μέρος άπ' την αλήθεια!

Κι' αυτή ή τραγική, ή αλησμόνητη νύχτα, ή νύχτα της φρίκης και του ψυχικού πόνου μου άποκάλυψε όλόκληρη την τρομαχτική, την άποτρόπαιη την άνατριχιαστική πραγματικότητα.

Άφοι έφυγε ό Έρρίκος από τό δω-

Έχω τό καθήκον νά τόν βοηθήσω ν' άποσειεί αυτή την κατάρρα από πάνω του: Η σκλαβιά μας πρέπει νά τελειώσει.

Θά του μεταδώσω μιá καινούργια ένεργητικότητα για ν' άπαλλάξει τό οίκογενειακό του σπίτι από την όρδη των κακούργων εκείνων

μάτιο πλάγιασα και βυθίστηκα σχεδόν άμέσως σ' έναν βαρύ, άρρωστημένο ύπνο.

Δυό ώρες άργότερα, ξύπνησα από τό ζωηρό φώς που έμπαινε μέσα στο δωμάτιο, κι' έφτανε ως τό κρεβάτι μου:

Η μπόρα είχε ήσυχάσει, είχε σταματήσει όλότελα κι' ένώ τό φεγγάρι άνάτειλε μέσα στον καθαρό ούρανό, ό άέρας έδιωχνε και τά τελευταία σύννεφα.

Σηκώθηκα για νά πάω νά ιδώ άπ' τό παράθυρό μου τη λαμπρότητα τ' ούρανο, που έπί τέλους, καθάρισε. Τά μάτια μου, στην αρχή, ζήτησαν τό φεγγάρι, που ήταν όλόγιομο.

Κατέβηκαν ύστερα πρός τη θάλασσα: έν κι' είχε πέσει ό άέρας, ήταν ακόμη άφρισμένη και χυμούσε μερικές φορές με όρμη πάνω στα βράχια.

Τό βλέμμα μου αντίκρουσε ξαφνικά ένα πελώριο πλοίο, πολύ κοντά στην άκρογιαλιά.

Φαινότανε σάν νά προχωρούσε γρήγορα, άνεβοκατεβαίνοντας μέσα στη θάλασσα μ' όλο του τό βάρος.

Δεν άργησα όμως νά διακρίνω πώς στην πραγματικότητα ήταν άκίνητο.

Όστόσο, ήταν αδύνατο νά είχε τολμήσει τό πλήρωμα του καραβιού εκείνου νά ρίξει άγκυρα στο μέρος εκείνο, όπου τό ρεύμα παράσoure τά πάντα πρός τό κανάλι του Μπρίστολ.

Κατάλαβα πώς θάχε πέσει σ' έναν άπό τούς τρομερούς εκείνους ύφ' αλους, μπροστά από την άμμουδιά και τώρα τά νερά καθώς ένεβοκατέβαιναν προκαλούσαν τις αδιάκοπες εκείνες κινήσεις, ένώ ήτανε αδύνατο νά προχωρήσει, έτσι, που είχε πέσει έξω.

Είδα φώς νά κουνιούνται σ' όλο τό σκάφος, κι' ή πρώτη μου σκέψη ήτανε πώς θάβλεπα με τά μάτια μου νά ξεφορτώνουν λαθρεμπόριο.

Την ίδια στιγμή, μιá ξαφνική ύποψια, για την όποία θάπρεπε νά κοκκινίza, πέρασε άπ' τό μυαλό μου, και κατέβηκα, γλύστρισα ως την πόρτα του διπλανού δωματίου, όπου κοιμό-

τανε ό Έρρίκος.

Χωρίς νά κάνω διόλου θόρυβο, γύρισα τό χερούλι της πόρτας. Και τί είδα τότε;

Τόν Έρρίκο, ντυμένο, γονατιστό μπροστά στο κρεβάτι του, νά κλαίει με λυγμούς, κρύβοντας τό κεφάλι μέσα στα μαξιλάρια.

Αισθάνθηκε όμως την παρουσία μου ίσως ν' άκουσε την άναπνοή μου, γιατί άμέσως πετάχτηκε όρθιος και φώναξε,

— Έσύ σαι, Σοφία; Έσύ; Τί με θέλεις τέτοια ώρα;

— Ω! Έρρίκο! άποκρίθηκα, ήρθα νά νά σε πάρω νά δεις και σ' τό καράβι. Είδα τό πρόσωπο του νά σκοτεινιάζει ακόμη περισσότερο.

— Τό καράβι;... Τό καράβι; ψυθίρισε. Έξαφανίστηκε έπιτέλους;...

Κι' έτρεξε στο παράθυρο,

Είναι αλήθεια πώς άρρώστησα τόσο βαρεία; Όλ' αυτά έγιναν στην πραγματικότητα, τά είδα αληθινά, ή μήπως με καταδιώκει ακόμη ή άνάμνηση ένός φριχτού εφιάλτη; Όταν ξαναφέρνω τό νοι μου στη σκηνή, που μ' έκανε νά λιγοθυμίσω πριν από τούς μήνες, αισθάνομαι για μιá στιγμή τη φευγαλέα έλπίδα, πώς με γέλασαν τά μάτια μου, πώς δεν είδα τίποτα κι' όλ' αυτά ήτανε μιá έγκεφαλική παράκρουση, ένα φριχτό και τρελλό όνειρο.

Είχαν περάσει τρεις μέρες ύστερα από τό ναυάγιο.

Καθώς ή μπόρα είχε περάσει πιά όριστικά, έκανα τό γύρο του πάρκου και κατέβηκα τη χαράδρα ως τό χοντρό τοίχο κοντά στη θάλασσα.

Κάθησα νά ξεκουραστώ σ' ένα πάγκο, κοντά στη θάλασσα.

Ξαφνικά, ένα θέαμα άπρόοπτο τράβηξε την προσοχή μου.

Η θάλασσα άρχισε σιγά—σιγά νά κατεβαίνει.

Τρεις άντρες περπατούσαν με κάθε προφύλαξη μέσα στο νερό, άνάμεσα στα βράχια, που άρχιζαν νά μισοφάνονται, καθώς τραβιόντουσαν τά νερά.

Τι ψάχνανε νά βρουν με τά μακρυά καμάκια που κρατούσαν κι' όί τρεις τους στο χέρι;

Τά μάτια μου τούς παρακολούθησαν μηχανικά, κι' είδα τόν ψηλότερον από τούς τρεις, που είχε τη σιλουέτα του θείου Γκουήν, νά τραβάει με τό

στην ίδια εκείνη θέση, όπου λίγο πριν ταλαντευότανε τό πελώριο σκάφος, δεν φαινότουσαν πιά παρ' τά τρία του κατάρτια.

Βυθίστηκαν κι' αυτά, με τη σειρά τους, κι' ύστερα ρουφιχτηκαν μέσα σ' ένα μανιασμένο στρόβιλο από άφρούς.

— Ήτανε φώς κοντά στο καράβι, είπα πολύ συγκινημένη. Οι βάρκες των θείων σου, χωρίς άλλο, πιστεύω νά πρόλαβαν νά σώσουν τό πλήρωμα. Νά τρέξουμε, νά βοηθήσουμε και μείς!

Άλλά ό Έρρίκος με συγκράτησε με τό συσπασμένο του χέρι.

— Όχι τρέλλες, Σοφία! Θά κρουολγήσεις μ' αυτό τόν άέρα. Αυτή τη στιγμή οι άνθρωποι, που ήτανε στο καράβι ή σωθήκανε, ή πνιγήκανε!

Ξανά ή μπόρα άρχισε νά φουντώνει, τραντάζοντας συθέμελα τόν παληό πύργο.

γάντζο του, πάνω στην άμμουδιά ένα πρᾶμμα με σχήμα άκαθόριστο, που κείνη τη στιγμή μου φάνηκε σάν ένας σωρός από φύκια.

Οί δυό άλλοι πήγαν κοντά του, γύρισαν και ξαναγύρισαν από κάθε μεριά την άκατανόμαστη εκείνη μάζα.

Κατάλαβα τότε πώς ήταν ένα πτώμα γυναίκας.

Τους είδα νά ψάχνουν τις τσέπες του φουστανιού, νά ψαχουλεύουν πολλή ώρα τά δάχτυλα της πνιγμένης σάν νάθελαν ν' άποσπάσουν τά δαχτυλίδια της.

— Καλά πάει ή δουλειά! άκούστηκε μιá χοντρή, χαρούμενη φωνή, που έμοιαζε με τη φωνή του θείου Ουμπερτ.

Βγάλανε με τόν ίδιο τρόπο στην άμμουδιά πολλά πτώματα κι' έψαξαν όλων τις τσέπες και τά ρούχα τους, παντού.

Κάπου—κάπου, έβλεπα νά σπιθοβολάει στόν ήλιο κανένα χρυσό αντικείμενο, που βρισκαν πάνω στους ναυηγούς.

Άνέβασαν κατόπι τά πτώματα πάνω σε μιá από τις βάρκες τους, και πήγαν νά τά ρίξουν μακριά, σ' άνοιχτά, μέσα στα ρέμματα που θά τά πηγαιναν στο πέλαγος, πέρα.

Τότε μου έφυγε άθελα μιá κραυγή άπελπισίας και τρόμου: «Βοήθεια» Έφυγα από τό καταραμένο παρατηρητήριο μου κι' έτρεξα πρός τόν πύργο.

Στά μέσα του δρόμου, ένοιωσα νά μούρχεται λιγοθυμιά, τά μάτια μου σκοτίστηκαν, δεν μπορούσα πιά ν' ά-

νασάνω κι' ἐνῶ τ' αὐτιά μου βούιζαν σὰν νάκουγα θλιβερὲς νεκρικές, κάμπανες γύρω μου, κυλίστηκα χάμω ἀναλωμένη κοντὰ σὲ μιὰ λιμνούλα γεμάτη νούφαρα.

Ὅταν ξύπνησα βρέθηκα μέσα στὸ μεγάλο μου κρεβάτι.

Ὁ Ἑρρίκος γονατιστὸς στὸ προσκέφαλό μου, ἔβαζε στὸ μέτωπό μου ὑγρὲς κομπρέσες.

— Ἑρρίκο ρώτησα, τί ἔγινε; Πότε ἄρχισε αὐτό; Ποῦ με βρήκατε ἀναίσθητη;

— Κοντὰ στὴ λιμνούλα ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ ἐξώστη. Ἀλλὰ ξέχαστα ὅλα αὐτά, Σοφία. Θὰ περπάτησες πολὺ, τὸ δῖχως ἄλλο, κι' ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτὴ, ὅστερ' ἀπὸ τὴ θύελλα, σοῦφερε λιγοθυμία.

Ἀλλὰ δὲν σ' ἔφερα ἐδῶ ἐγώ; ἡ πι-

Πέρασα ἄλλον ἕνα μῆνα, χωρὶς νὰ μιλήσω στὸν Ἑρρίκο ἕνα μῆνα σὲ ἀδιάκοπη συλλογὴ μὲ τὸ ἴδιο φρικτὸ πρόβλημα μέσα στὴν ψυχὴ καὶ στὴ σκέψη. Καὶ τώρα, ἦρθε πιά ἡ βεβαιότητα, ἀλλὰ θεέ μου! μαζί μὲ πόσες ἄλλες βεβαιότητες, ποὺ δὲν θὰ μπορούσα οὔτε καν νὰ τις φαντασθῶ. Κατὰ βάθος δὲν ἤθελα νὰ μάθω, ἂν καὶ δὲν ἔπαυα νὰ λέω ἀπὸ μέσα μου ἀκατάπαυστα πὼς ἤθελα. Γιατὶ ἔνοιωθα πὼς ἡ Νταίηβις ἤξερε, καὶ καιροφυλακτοῦσε νὰ τῆς παρουσιάσει ἡ εὐκαιρία νὰ μοῦ τὰ πεῖ ὅλα, καὶ γώ, ἡ ἀνάντη, τῆς ξέφευγα ἀδιάκοπα.

Τόσο πολὺ φοβόμουν νὰ μάθω Ἑπιτέλους τῆς παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία, καὶ μίλησε!...

Ἦτανε σήμερα τὸ πρωῒ... σήμερα τὸ πρωῒ... Μοῦ φαίνεται πὼς πέρασαν ἑβδομάδες καὶ μῆνες, πὼς πέρασε ἀπὸ τότε ὁλόκληρη ζωὴ!

Ἡ Νταίηβις χτένιζε τὰ μαλλιά μου, ὅπως κάθε πρωῒ, γιατί εἰμαι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη καὶ δὲν μπορῶ νὰ χτενιστῶ μόνη μου.

Βλέπαμε κι' οἱ δυὸ τὰ πρόσωπα μας μέσα στὸν καθρέφτη καὶ διάβασα στὰ δικά της, πὼς ἔτοιμαζόταν νὰ μιλήσει.

— Λαίδη Μπράντλιν, μοῦ εἶπε μὲ τὸν παράξενο τρόπο ποὺ συνήθιζε νὰ κουβεντιάζει, ἡ λαίδη Μπράντλιν ἀρρώστησε γιατί τὰ κακὰ πνεύματα τὴν ὁδήγησαν στὸν τοῖχο τῆς θάλασσας κι' εἶδε καὶ κάποιο πρᾶγμα.

— Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια, Νταίηβις; ρώτησα χωρὶς νὰ κοιτάξω

στὴ μας Νταίηβις σὲ εἶδε, εὐτυχῶς, στὴν κατάσταση ἐκεῖνη ποὺ βρισκόσουν, καὶ σ' ἔφερε στὸ κρεβάτι σου.

Ἡ Νταίηβις, ποὺ στεκόταν ἄφωνη, κοντὰ μας, βεβαίωσε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ.

Δὲν εἶχα δυνάμεις νὰ μιλήσω, νὰ ρωτήσω τίποτα περισσότερο τῇ μέρᾳ ἐκεῖνη.

Πάνω ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔμεινα στὸ κρεβάτι ἢ ξαπλωμένη, τῇ μέρᾳ, σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀδιάφορη γιὰ κάθε τι, ποὺ γινόταν γύρω μου, δίχως σκέψη καὶ, σχεδόν, δίχως ζωὴ.

Κι' ὅταν ξανάρθῃ στὸν ἑαυτό μου ξαναβρήκα τὴν τρομερὴ ἀνάμνηση ὅλης ἐκείνης τῆς ἀπερίγραπτης κι' ἀκατανόμαστης φρίκης, καὶ μὲ βύθισε περισσότερο στὶς ὑποψίες καὶ στὴν ἀγῶνί μου.

στὸν καθρέφτη ἀπὸ φόβο μὴ ἀντικρύσω τὰ μάτια της. Τί σχέσει μπορεῖ νὰ ὑπάρχει μὲ τὸν τοῖχο τῆς ἀκρογιαλιάς καὶ τῇ δικῇ μου τὴν ἀρρώστεια; Δὲν με βρήκατε λιγοθυμισμένη κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀλλὰ, ὅπως ὁμολογήσατε κι' ἡ ἴδια, κοντὰ στὴ λιμνούλα μὲ τὰ νούφαρα.

Ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα ἔβγαλε μέσ' ἀπὸ τὸν κόρφο της ἕνα τσαλακωμένο χαρτί, ὅπου εἶχε τυλίξει ἕνα μπατιστένιο μαντήλι.

Κατάλαβα τὴν ἴδια στιγμή πὼς εἶχε βρεῖ τὸ μαντήλι μου κοντὰ στὸν τοῖχο τῆς παραλίας καὶ τὸ φύλαξε προσεκτικὰ γιὰ πειστήριο.

Ὅστε δὲν εἶχα ὄνειρευτεῖ.

— Αὐτὸ τὸ μαντήλι, ἐξακολούθησε ἡ Νταίηβις, τὸ βοήθα κοντὰ στὰ κάγκελα, ἐκεῖ... τὸ πρωῒ, ποὺ ἡ λαίδη Μπράντλιν λιγοθύμησε στὸ πάρκο,

τὰ μάτια της, μέσα στὸν καθρέφτη, ἐξέταζαν τὰ δικά μου, σὰν νὰ θελάν νὰ βεβαιωθοῦν ἂν θυμόμουν τίποτα.

— Καὶ γιατί, Νταίηβις, τὸ ἀφίσατε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση; Εἶναι καταλερωμένο ἀπὸ τίς λάσπες. Θάπρεπε νὰ τὸ πλύνετε. Ἐσεῖς τὸ βρήκατε κεῖ ἢ κανένας ἄλλος;

— Ὅρκιζομαι στὸ Θεό! εἶπε ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα. Ἐγὼ τὸ βρήκα, γιατί ἄλλοιῶτα δὲν θάσαστε ζωντανὴ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Μόλις σὰς ἔβαλα στὸ κρεβάτι, λαίδη, ἔτρεξα στὸν τοῖχο τῆς ἀκρογιαλιάς, γιατί εἶχα κάποιο προαίσθημα, πὼς ἡ μιλαίδη, θὰ εἶχε δεῖ κάτω. Κι' ἔπειτα δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶνε κεῖ ἄλλοι, πρὶν ἀπὸ μένα. Τί εἶδε ἡ κυ-

ρία ἀπὸ τὸν τοῖχο ἐκεῖνον;

Τὰ ζωηρὰ μάτια τῆς Νταίηβις ψάχνανε νὰ βροῦνε τὰ δικά μου μέσα στὸν καθρέφτη.

— Ἰσως ν' ἀπαντήσω ἀργότερα σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησή σας, Νταίηβις, εἶπα ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα της. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα ν' ἀπαντήσετε σεῖς σὲ μιὰ δική μου ἐρώτηση. Μήπως εἶχα γελαστὲι νομίζοντας πὼς σὰς δόθηκε ἡ ἐντολὴ νὰ μᾶς κατασκοπεύετε, τὸν Ἑρρίκο καὶ μένα, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἦρθαμε στὸ Σαίν-Σαλβά;

Ἡ Νταίηβις φάνηκε βαθεῖα ταραγμένη.

Χωρὶς ἄλλο, δὲν ἦτανε διόλου ἐτοιμὴ νὰ δεχτεῖ τὸ χτύπημα αὐτό, ἔτσι κατὰ πρόσωπα.

Ἐνοιῶσα, πὼς ἂν εἶχε κακὲς προθέσεις, τώρα τὴν κρατοῦσα στὴ διάθεσή μου.

Ἀλλὰ, πόσο ἀπόρησα, ὅταν ὅστερ' ἀπὸ λίγων λεπτῶν σιωπῇ, τὴν εἶδα νὰ με κοιτάζει πολλὴ ὥρα κατὰματα καὶ νὰ λέει μ' ἕνα τόνο γεμάτο εὐλικρίνεια, ποὺ με ἀφόπλισε τὴν ἴδια στιγμή.

— Ἐχει δίκιο ἡ λαίδη Μπράντλιν. Στὶς ἀρχὲς μοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ τὴν κατασκοπεύω. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν τὴν ἀγαποῦσα διόλου τὴν κυρία μου. Ὁ ἀντρας της εἶχε πάρει τὴ θέση τοῦ σερ Τόμας. Τώρα ὅμως τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὴν κυρία μου.

Δὲν τὴν κατασκοπεύω τὴν κυρία εἶναι πολὺ καιρὸς, ποὺ ἔπαψα νὰ τὴν κατασκοπεύω.

Τὸ φύλαξα τὸ μαντήλι γιὰ ν' ἀποδείξω στὴν κυρία πὼς ἤξερα γιὰ ποῖο λόγο λιγοθύμησε κελὴν τῇ μέρᾳ, καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσω πὼς οἱ ἄλλοι δὲν ἤξεραν τίποτα, δὲν θὰ μάθουν τίποτα ποτέ.

Γιατί, καὶ μονάχα νὰ ὑποπτευότουσαν πὼς ἡ μιλαίδη μπόρεσε κάτι νὰ δεῖ ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος θὰ χανόντουσαν, ὅπως χάθηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ καραβιοῦ, ὅπως χάθηκε ὁ σερ Τόμας.

— Ὅπως χάθηκε ὁ σερ Τόμας; φώναξα. Τί θέλετε νὰ πῆτε, Νταίηβις;

Στράφηκα ζωηρὰ πάνω στὸ σκαμνάκι μου καὶ τὴν κοίταξα τώρα μ' ἐπιμονὴ κατὰματα, περιμένοντας μιὰ ἐξήγηση.

Ἡ φυσιογνωμία της εἶχε πάρει μιὰ παράξενη ἔκφραση.

Εἶδα ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά της τὴ βαθύτερη ἀγωνία.

Ἀέφωνα, ἔσκυψε πάνω στὸ τραπέ-

ζάκι τῆς τουαλέτας κοντὰ στὸ αὐτὸ μου:

— Σὰς ἱκετεύω νὰ με πιστέψετε! μοῦ εἶπε ἐνῶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση. Εἰμαι μαζί σας κι' ἐναντίον τούς... γιατί, ἀπὸ σκοτώσαν τὸν σερ Τόμας, προσπάθησαν νὰ μοῦ σκοτώσουν καὶ τὸ γυιό μου.

Τὸ βλέμμα της πήρε ξαφνικὰ μιὰν ἄγρια λάμψη.

— Μάλιστα, πρόσθεσε, θέλησαν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὸ γυιό μου, ἀλλὰ δὲν τὸ πέτυχαν. Ὁ Οὐγος μου, ποὺ νόμιζα πὼς εἶχε πέσει στὴ θάλασσα κι' αὐτοὶ τὸν θαρροῦσαν πνιγμένον, ἦρθε κρυφὰ καὶ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα. Τους μισῶ ἀκόμα, μιλαίδη, γιατί ὁ Οὐγος μοῦ ἀποκάλυψε κι' ἔχω τώρα τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα πὼς αὐτοὶ δολοφόνησαν τὸ παιδί, ποὺ βύζαξα κι' ἀνάστησα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου, τὸν ἀντράδελφό σας, τὸν σερ Τόμας Μπράντλιν.

Χωρὶς διόλου νὰ τὴν διακόψω, ἀφοῦ βεβαιώθηκα πὼς δὲν κρυφάκουγε κανένας στὴν πόρτα, ἀκούσα τὴν Νταίηβις ὡς τὸ τέλος, καὶ νὰ τί ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς παραμάνας τοῦ ἀμοιρου Τόμας:

Χρόνια ὁλόκληρα ὁ ἀντράδελφός μου ἔκλεινε τὰ μάτια του κι' ἔκανε πὼς δὲν τάξερε τ' ἀνομήματα τῶν θελῶν του.

Ἀποφύεταν κι' αὐτοὶ νὰ τοῦ κάνουν λόγο καὶ περιορίζοντουσαν μονάχα νὰ τοῦ προμηθεύουν τὰ χρήματα, ποὺ ἐξόφειε στὰ γλέντια του στὸ Μπᾶθ καὶ στὸ Μπρίστολ.

Αὐτὴ ἡ σιωπηλὴ συμφωνία κράτησε καιρὸ, ὥσπου μιὰ μέρα ἐπιτέλους ὁ σερ Τόμας ἐπαναστάτησε κι' ἔγινε ὑπόπτος στὴ συντροφία τῶν κακούργων.

Ἀμέσως ἀποφάσισαν τὸ θάνατό του.

Τὸν δέσανε, τὸν φίωσαν, καὶ μὲ μιὰν ἀπὸ τίς βάρκες τούς πήγανε στὰ βαθεῖα τοῦ καναλιοῦ καὶ τὸν πνίξαν.

Τότε διέδωσαν τὴ φήμην πὼς εἶχε σκοτωθεῖ στὸ Μπρίστολ, σὲ μιὰ φιλονικία μὲ μεθυσμένους ναῦτες.

Ὁ θεὸς Οὐμπερτ ἔκανε μιὰ δῆθεν ἀνάκριση, ἡ ὁποία, φυσικὰ, δὲν κατέληξε σὲ τίποτα.

Φέρανε κάποιο πτώμα ἀπ' τὸ Μπρίστολ—καὶ τὰ πτώματα δὲν λείπανε βέβαια ἀπ' τὴ λησσοσυμμορία τούς—γιὰ νὰ τὸ θάψουν μ' ἐπισημότητα στὸ Σαίν-Σαλβά.

Ἀντὶ νὰ βάλουν ὅμως τὸ λείψανο στὸ παρεκκλήσι, ὡς τὴν ὥρα τῆς κηδείας τοποθέτησαν τὸν νεκρὸ τοῦ πλά-

στου σέρ Τόμας στη βιβλιοθήκη και κεϊ τὸ κάψανε, δῆθεν πὼς ἔπιασε φωτιά κατὰ λάθος, τὴ νύχτα, πού τὸ ἀγρυπνοῦσαν.

Αὐτὴ ἡ φωτιά εἶχε κινήσει πρώτη τις ὑποψίες τῆς ἡλικιωμένης ὑπηρέτριας.

Τις ὑποψίες τῆς ἐνίσχυσε καὶ ἡ διαταγὴ τοῦ θεοῦ Οὐμπερτ: νὰ μὴν ἰδεῖ ἢ παραμάνῃ τὸ λείψανο τοῦ ἀνθρώπου, πού ἡ ἰδία, μὲ τὸ γάλα τῆς τὸν ἀνάστησε.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ ἀκριβῶς κατὰ τις μέρες ἐκείνες, ἐξαφανίστηκε ὁ Οὐγος Νταίηβις, ὁμογάλακτος ἀδελφός τοῦ σέρ Τόμας Μπράντλιν.

Ὁ σεβασμιώτατος Οὐμπερτ, προσπάθησε νὰ πείσει τὴ δυστυχισμένη μητέρα, πὼς ὁ γιός της ἦταν ὁ φονηγὰς τοῦ σέρ Τόμας κι' αὐτοκτόνησε εἴτε ἀπὸ τύψεις εἴτε ἀπὸ τὸ φόβο τῆς τιμωρίας, πού τὸν περίμενε.

Δὲν δίστασε μάλιστα ὁ σεβασμιώτατος νὰ προσθέσει πὼς ἡ δολοφονία τοῦ σέρ Τόμας ὁργανώθηκε ἀπὸ τὴ συνωμοσία, πού εἶχε ἀπόφαση καὶ σκοπὸ νὰ κάνει τὸν ἄντρα μου κληρονόμο τῆς περιουσίας καὶ τοῦ τίτλου τοῦ βαρώνου.

Τὴν ἐποχὴ, πού φτάσαμε στὸν πύργο, αὐτὴ ἡ γυναῖκα βρισκότανε τρομερὰ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὶς φριχτὲς καὶ ἀκατανόμαστες αὐτὲς συκοφαντίες: γι' αὐτὸ δέχτηκε τόσο πρόθυμα, τότε, τὸν ρόλο τοῦ κατασκόπου, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα νὰ βρεῖ ἀποδείξεις τῶν ἐγκλημάτων μας.

Ἀλλὰ οἱ ὑποψίες τῆς ἄρχισαν σιγά-σιγά νὰ σκορπίζονται, ὡς τὴ μέρα πού ἡ στάση τῆς ἀπέναντί μας ἄλλαξε ὁλοκληρωτικά.

Καὶ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ τὴν προκάλεσε ἡ ξαφνικὴ, μυστικὴ ὅσο κι' ἀνέλπιστη πιά ἐπιστροφή τοῦ γιοῦ τῆς, τοῦ Οὐγος Νταίηβις, λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ μεγάλου καραβιοῦ καὶ τὴ λιγοθυμιά μου.

Τόσος ἦταν ὁ φόβος τοῦ νεαροῦ Οὐγος γιὰ τὸς κακοῦργους ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους εἰμαστε μεις ὑποχρεωμένοι νὰ βρισκόμαστε σὲ καθημερινὴ ἐπαφὴ, ὥστε πῆγε στὸ σπῆτι του νύχτα καὶ μετεμφισμένος, σὲ γέρο ζητιάνο.

Μὲ φωνή, πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, ἀλλὰ, πῶς πολὺ, ἀπὸ φόβο, ὁ νέος ἀποκάλυψε στὴ μητέρα του ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Τῆς διηγήθηκε τὸ ταξίδι, πού ἔκαμε μὲ τοὺς θείους μας Γκούην, Σάιμον

καὶ Ντάβιντ, μαζί μ' ἓναν ἄνθρωπο, δεμένο καὶ φιωμένο μέσα σ' ἓνα σάκι.

Καὶ τὸ δυστυχισμένο κείνο θῆμα τῶν ἀπαίσιων συγγενῶν μας εἶχε τὸ παράστημα τοῦ δυστυχισμένου σέρ Τόμας, πού τότε ἀκριβῶς διέδωσε ἡ σπεῖρα τὴν εἰδηση τῆς δολοφονίας του στὸ Μπρίστολ.

Τὸν ἄνθρωπο ἐκείνον, οἱ κακοῦργοι τὸν πνίξανε τὸ ἴδιο βράδυ στὸ κα' νάλι, μὲ τὴν ψυχραμία δημίων, πού ἐκτελοῦν ἀπὸ πολυχρόνια συνήθεια τὸ μακάβριο ἔργο τους.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, πάνω σὲ μιὰ φιλονικία γιὰ τὴ μοιρασιά τῶν λαφύρων κάποιος ἄλλης «δουλειᾶς», ὁ Οὐγος εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ προφέρει μερικὰ λόγια διαφοροῦμενα.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ συμμορία τὸν κατὰδικασε σὲ θάνατο κι' ἡ τρομερὴ ἀπόφαση ἐκτελέστηκε σὲ λίγη ὥρα: ἔρριξαν καὶ τὸ νέο στὴ θάλασσα, στὸ ἔρριξαν καὶ τὸ νεο στὴ θάλασσα, πῶς ἐπικίνδυνον σμῆϊο τοῦ καναλιοῦ, ὅπου τὰ ρέματα εἶναι ἱκανὰ νὰ τραβήξουν πρὸς τὸν ὠκεανὸ καὶ τὸν πῶς ἐπιδέξιο κολυμβητῆ.

Μονάχα μιὰ σανίδα πού βρέθηκε, τυχαία, πάνω στὸ νερό, τὸ ἀκατάβλητο θάρρος τοῦ Οὐγος, κι' ἡ ἀδάμαστη νεανικὴ του δύναμη, τὸν βοήθησαν νὰ κρατηθεῖ στὴν ἐπιφάνεια θοῦ μερόνυχτα, ὥσπου ἐπιτέλους τὸν βρῆκε ἓνα καράβι, πού περνοῦσε ἀπὸ κείνα τὰ νερά, τὸν ἔσωσε καὶ τὸν ξεμαρκάριαε στὴν Ἱρλανδία.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ἡ παραμάνῃ τοῦ σέρ Τόμας, ἄκουσε τρέμοντας, τὶς τρομερὲς αὐτὲς ἀποκαλύψεις, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγαπημένου τῆς παιδιοῦ, κατὰλαβε ὅλη τὴ φρικιαστικὴ ἀλήθεια κι' ἀφοσιώθηκε μὲ ὅλη τῆς τὴν ψυχὴ στὸν Ἑρρίκο καὶ σὲ μένα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πού ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν ἓνα τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια τῶν δημίων τοῦ σέρ Τόμας καὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς ἐναντίον μας, εἶχε πιά ἓνα μοναδικὸ σκοπὸ καὶ μιὰ σκέψη στὴ ζωὴ τῆς: νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀπαίσιους ἐκείνους κακοῦργους.

Ἡ Νταίηβις μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα αὐτὰ μὲ φωνὴν τρεμάμενη, λαχανιασμένη.

Ὅταν τέλειωσε, τὴν κοίταξα κατὰματα καὶ τῆς εἶπα μὲ σοβαρότητα:

—Νταίηβις, πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῇτε πὼς δὲν εἶπατε πράγματα ἀπὸ τὸ νοῦ σας, πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι γεννήματα τῆς φαντασίας σας ἀλλὰ ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια, ὅπως σὰς τὴν ἀποκάλυψε τὸ παιδί σας.

Στὸν ἴδιο τόνο μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἄν ἡ λαίδη Μπράντλιν ἀμφιβάλλει γιὰ τὰ λόγια μου, μπορεῖ νὰ ρωτήσει τὸν σύζυγό της! Ὁ Σέρ Ἑρρίκος τὰ ξέρει ὅλα, κι' ἂν δὲν τοῦα νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸ μυστικὸ στὴ μιλαίδη, φυλάγεται ἀπὸ τὸν φόβο, πού τοῦ ἐμπνέουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες γεμάτες ἀγωνία καὶ δισταγμούς.

Ἐπιτέλους, ἀποφάσισα καὶ γὼ νὰ μιλήσω!

Κι' ἡ ἀνταμοίβη μου ἦτανε θαυμασία! Ἡ εἰλικρινεία μου πρὸς τὸν δυστυχισμένο μου ἀγαπημένο Ἑρρίκο, ὅσο κι' ἂν ἄργησε νὰ φανερωθεῖ, ἀνταμειφθηκε χαρίζοντάς μου μιὰ ψυχικὴ ἡρεμία πού μοῦδινε τὸ θάρρος γιὰ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες, πού μὲ περιέμεναν.

Ὁ ἐφιάλτης πού μ' ἔπνιγε διαλύθηκε!

Ὅταν ἔκανα στὸν Ἑρρίκο τὴ μοιραία ἐρώτηση, πού ἡ ἀπάντησή του, θ' ἀποφάσιζε ὀριστικὰ γιὰ τὴ μοίρα μου, ὁ ἄντρας πῆρε τὰ χέρια μου, τᾶσφιξε μὲ τρυφερότητα πάνω στὴν καρδιά του, καὶ τὰ καταφίλησε χωρὶς νὰ πεῖ λέξη.

Ἐνοιωσα καφτὰ τὰ δάκτυλά του, νὰ κυλᾶνε ἀπὸ τὰ μάτια του πάνω στὰ χέρια μου πού τρέμανε.

Ἐπιτέλους, συγκεντρώνοντας ὅλη του τὴν ψυχικὴ δύναμη κατόρθωσε νὰ μοῦ πεῖ μὲ ἀρκετὴ ἡρεμία.

—Δυστυχισμένη μου Σοφία! Φαντάζομαι τι ἀξιοθρήνητη ἰδέα θὰ σχημάτισες γι' τὴν ἀνανδρεία μου, γιὰ τὴν ἔλειψη ἐμπιστοσύνης πού σούδειξα. Γιατί νὰ μὴ μπορέσω νὰ καταλάβω ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς ἡ ψυχὴ σου εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ ὥστε νὰ μπορεῖ ν' ἀνθῆξει στὴ φριχτὴ ἀλήθεια! Θάπρεπε νὰ τὴ μάθαινες τὴν τρομερὴ αὐτὴ πραγματικότητα ἀπὸ τὸ δικό μου στόμα, τὴν ἴδια μέρα τὴν ἴδια στιγμή πού τὴν ἔμαθα καὶ γὼ. Εἶχα ὅμως τὴν ἀδυναμία νὰ σωπάσω, κινδυνεύοντας ἔτσι νὰ χάσω γιὰ πάντα τὴν ἐκτίμησή καὶ τὴν ἀγάπη σου.

Συγχώρεσέ με, Σοφία μου, συγχώρεσέ με!

Μὲ εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ ἔσφιγγε πάνω στὴν καρδιά του κλαίγοντας ἀλλὰ κι' εὐτυχισμένος! Ἰσως καὶ περήφανος λιγάκι γιὰ μένα.

—Τὸ πρῶτό μου λάθος, Σοφία, ἦτανε, πού δέχτηκα νὰ μὲ ἀκολουθήσεις ἐδῶ, ἀντὶ νὰ σ' ἀφίσω κοντὰ στὴν ἀγαπημένη σου μητέρα στὸ ἵψοχο κι'

Ἡ Νταίηβις εἶχε γονατήσσει κοντὰ μου, καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, σὰν νὰ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὴν συχωρέσω, γιὰτὶ ἔνοιωθε, πολὺ καλὰ πὼς χωρὶς νὰ θέλε, μὲ τὴν τελευταία τῆς αὐτὴ ὁμολογία, μοῦ εἶχε κομματιάσει τὴν καρδιά.

εὐτυχισμένο σας κτήμα στὴν Ἑλβετία.

Ἀλλὰ καὶ τὴ στιγμή ἀκόμη πού προσπαθοῦσα νὰ σὲ πείσω νὰ μείνεις ἐκεῖ, σοῦλεγα ψέμματα γιὰτὶ μοῦ ἦτανε πολὺ σκληρὸ νὰ χωριστῶ ἀπὸ σένα.

Εἶχα ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια πολλὰς ὑποψίες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου γιὰτὶ ὅλοι τους κάνουν τὴν ἴδια ζωὴ ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Καὶ παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποψίες μου παρὰ τὴν βεβαιότητα σχεδὸν πὼς σ' ἔσερνα μέσα σὲ μιὰν ἀπαίσια λυκοφωλιά, δέχτηκα νάρθηκες μαζί μου, ἀπὸ ἐγωισμό, ἀπὸ ἀπλό ἐγωισμό, νὰ μὴ χωριστῶ ἀπ' τὴ γυναῖκα, πού λάτρευα.

Ἀφοῦ ὅμως ἐγκατασταθῆκαμε πιά στὸν πύργο, ἀφοῦ οἱ ὑποψίες μου γινήκανε ἀπελπιστικὲς βεβαιότητες, πὼς μποροῦσα πιά νὰ σοῦ φανερώσω τὸν τρομερὸ μυστικὸ, πού μοῦκαίγε τὴν καρδιά; Θάπρεπε νὰ σοῦ πῶ: Φύγε, γιὰτὶ ἐδῶ μέσα ἡ ζωὴ σου μπορεῖ, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, νὰ βρεθεῖ ἐκτεθειμένη ὅπως κι' ἡ δική μου σὲ φοβερὸ κίνδυνο.

Φύγε καὶ θὰ μείνω μόνος μου στὸ Σαίλ—Σαλβά.

Δὲν εἶμα μονάχα αἰχμάλωτος μέσα στὸ σπῆτι τῶν προγόνων μου, ἀλλὰ καὶ χειρότερο: μὲ κρατᾶνε ὁμηρο, γιὰ ἐγγύηση πὼς δὲν θὰ μιλήσω, δὲν θὰ φανερώσω τὰ ἐγκλήματά τους.

Εἴμ' ἓνας ἄνθρωπος καταδικασμένος σὲ θάνατο, καρφωμένος πάνω στοὺς καταραμένους αὐτοὺς τοίχους, ἀνίκανος νὰ δραπετεύσω ἀλυσσοδεμένος σὰν τὸν Προμηθεὶς πάνω στοὺς βράχους του.

Ἄν σοῦ μιλοῦσα ἔτσι ἤμουν βέβαιος γιὰ τὴν ἀπάντησή σου θὰ μοῦδινε: Δὲν φεύγω, θὰ μοῦλεγες.

«Τὸ κατῆκον μου εἶναι νὰ μείνω κοντὰ σου.

Θὰ μοιραστῶ τὴ δυστυχία σου καὶ τὴν αἰχμαλωσία σου ὡς τὸ τέλος, κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνεις, θῶμα τῆς ἀπαίσιας αὐτῆς οἰκογένειας, ἄς χάθῃ καὶ γὼ μαζί σου!» Δὲν μοῦ τᾶλεγες αὐτὰ, Σοφία;

—Ναί, αὐτὰ θὰ σοῦλεγα, ἀποκρίθη-

«Ήτανε Δεκέμβρης τοῦ 1774 κι' εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια, ποὺ μέναμε στὸν τραγικὸ πύργο τῶν Μπράντλιν.

«Ήτανε πιά παραμονὲς Χριστουγέννων κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ βραδυνοῦ φαγητὸ μισοκοιμόμουν στὸ δωμάτιό μου, ἀκούγοντας σὰν μέσα σὲ ὄνειρο τὴ θάλασσα, πύθοναζε ἀγριεμμένη πάνω στὰ βράχια.

«Ἀξαφνα ἀνατινάχτηκα ἀπὸ τὴν νάρκη μου ἀπὸ τρομακτικὲς φωνὲς ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ ἱσόγειο: κραυγὲς ἀργίες, κρότος ἀπὸ σκαμνιά ποὺ ἀναποδογυρίζοντουσαν, ὅλος ὁ θόρυβος κι' ἡ φασαρία μιᾶς συμπλοῆς.

«Ἐτρεξα στὴν πόρτα μου κι' ἀνοίξα: εἶδα τότε τὸν Ἑρρίκο, μισόγυμνο, ἀναμαλλιασμένο καὶ μὲ τὸ μπράτσο ματωμένο.

— Μὴν τρομάξεις Σοφία! Θέλησαν ν' ἀστευθοῦνε μαζί μου οἱ ἀπαίσιοι αὐτοὶ κακοῦργοι...

Μ' ἔβαλε νὰ δῶ τὴν ἴδια στιγμή πὼς δὲν ἦταν διόλου βαρεὶα πληγωμένος.

— Θέλουν νὰ μᾶς τρομοκρατήσουν, ἐξακολούθησε. Αὐτὰ τὰ κτήνη εἶχαν τὴν ἀξίωση νὰ πέρνουμε μέρος στὰ χυδαῖα γλέντια τους. «Ήτανε ὅλοι τους μεθυσμένοι, οἱ παληάνθρωποι. Ὁ θεῖος, ἔκανε τάχα νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' τὴς γροθιές κι' ἀπὸ τὰ μαχαίρια τους, καθὼς τοὺς ἔδωσα τὴν ἀπάντησή ποὺ τοὺς ταίριαζε.

Κατάλαβα πὼς δὲν μοῦλεγε οὔτε τὴ μισὴ ἀλήθεια.

Τὸν εἶδα νὰ πέφτει ἐξαντλημένος πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

«Ἐτρεξα νὰ τοῦ ἐτοιμάσω ἕναν ἐπίδεσμο γιὰ τὸ πληγωμένο χέρι του κι' ἀφοῦ τὸν περιποιήθηκα, εἶπα.

— Ἑρρίκο, εἶναι φανερό πὼς τὰ πράγματα φτάσανε στὸ ἀπροχώρητο. Πρέπει νὰ φύγωμε. Καλλίτερα νὰ πεθάνουμε στὸ δρόμο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, παρὰ μαχαιρωμένοι μέσα ἐδῶ. Κάθε δισταγμὸς ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπόφαση ν' αὐτοκτονήσωμε.

— Ἐχεις δίκιο Σοφία, ἀποκρίθηκε. Στάθηκα πολὺ ἀδύνατος, φάνηκα πολὺ δειλός. «Ἀχ! Σοφία, δὲν ἤμουν διόλου καμωμένος γιὰ ν' ἀνακατευθῶ σὲ τέτοιες φριχτὲς περιπέτειες.

Τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ἐνῶ ἡ Νταίηβις μὲ βοηθοῦσε γιὰ τὴ νυκτερινή του ἀλέττα μου, εἶπα στὴν ἡλικιωμένη γυναικί μου γιὰ τὴν εἰλικρινεῖα τῆς ὁποίας δὲν ἀμφέβαλα πιά διόλου.

— Νταίηβις, εἴμαστε ἀποφασισμένοι, ὁ Ἑρρίκος καὶ γώ, νὰ φύγωμε ἀπὸ

τὸ Σαίν-Σαλβά.

«Ἀν θέλεις νὰ ἐγκαταλείψεις τὴν ὁπρησία τοῦ Οὐμπερ θὰ σὲ πάρωμε μαζί μας.

«Εκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ μοῦ πλέκει τὰ μαλλιά, χωρὶς νὰ φανερῶσθε τὴν παραμικρότερη ταραχή:

— Μιλαῖδη, ἀποκρίθηκε μὲ τὴν πιὸ ἡρεμὴ φωνή της, τάχῃ ἐτοιμάσει δλα ἀπὸ μέρες τώρα, γιὰτὶ πρόβλεπα αὐτὸ, ποὺ ἔγινε. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία θὰ μπορέσουν νὰ φύγουν τὴν προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

Πραγματικά, ἀπὸ ἐβδομάδες ὀλόκληρες, ἡ ἀνεκτίμητη ἐκείνη γυναικί μελετοῦσε τὰ σχέδιά της, περιμένοντας νάρθει ἡ κατὰλληλη ὥρα.

Ὅλες της τὲς οικονομίες τριάντα χρονῶν, ἦρθε καὶ τὲς παράδωσε στὰ χέρια μας. Εἴχαμε, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα μᾶς χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ φτάσωμε στὴν ἡπειρωτικὴ Εὐρώπη.

Ἀποφασίσαμε νὰ βγοῦμε χωριστὰ ὁ καθένας μας ἀπὸ τὸ πᾶρκο, σὰν νὰ κάναμε τὸν συνηθισμένο μας περίπατο.

Σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο θὰ μᾶς περιμένε τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι, μὲ ὁδηγὸ τὸν ἴδιο τὸ γυιὸ τῆς πιστῆς μας Νταίηβις, τὸν Οὐγο, ποὺ μισοῦσε θανάσιμα τοὺς πειρατὲς τοῦ Σαίν-Σαλβά.

Λογαριάζαμε νὰ φτάσωμε στὸ Μίλφορντ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ περάσωμε μὲ πλοῖο στὴν Ἰρλανδία.

Ὅταν πιά θὰ κατορθώναμε νὰ φτάσωμε στὴ Δουγκέρκη θὰ βρισκόμαστε μακριὰ ἀπ' τὰ νύχια τους.

Ἡ Νταίηβις εἶχε διαλέξει τὴν ἡμερομηνία ἐκείνη, προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, γιὰτὶ ἤξερε πὼς τὴ μέρα κείνη οἱ «ψαράδες τῆς ρέγκας» εἶχανε πολὺ ἐπικερδῆ «ἐργασία» στ' ἀνοιχτά, πολλὰ μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτή καὶ τὸ Σαίν-Σαλβά θάμνε σχεδὸν ἀκατόληκτο.

Δὲν θὰ εἴχαμε νὰ φοβηθοῦμε παρὰ μονάχα τὴν παρουσία τοῦ θεῖου Οὐμπερτ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε, ὅπως ἔλεγε τοῦλάχιστον ὁ ἴδιος, ἀπὸ ρευματισμοὺς μῆνες τώρα καὶ πολὺ σπᾶνι λάβαινε μέρος στὲς ἐπιχειρήσεις τῆς συμμορίας.

Πὼς μπόρεσα νὰ περιμένω τόσες μέρες; Δὲν τὸ ξέρω. Οἱ ὥρες μὲ φανόντουσαν μέρες, κι' οἱ μέρες χρόνια.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἔβγαине σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ χιμεῖο του, ὅπου ἦταν ἀπορροφημένος σ' ἐργασίες ἀγνώ-

στες σὲ μένα, ὡς τὴ μέρα ποὺ ὀρίσαμε γιὰ τὴ φυγὴ μας.

Φανταζόμουν πὼς μὲ τὴν ἀκατάταπταυστή αὐτὴ ἐργασία, προσπαθοῦσε ν' ἀποκοιμήσει τὴν ἀγρυπνὴ παρακολούθησή τῶν θεῶν του.

Ἐπιτέλους, τὴν προπαραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Νταίηβις ἦρθε καὶ μᾶς εἰδοποίησε κρυφά, πὼς οἱ θεῖοι φύγανε γιὰ τ' ἀνοιχτά, μαζί μὲ ὅλους τοὺς γερούς ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν στὸ Σαίν-Σαλβά.

Μονάχο ὁ Οὐμπερτ, πιασμένος ἀπ' τοὺς ρευματισμοὺς του, ἔμενε νὰ φυλάει στὸν πύργο.

Τὸ χιόνι ἐπέφετε πυκνὸ, ἀλλὰ δὲν φουοῦσε διόλου ἀέρας κι' ἡ θάλασσα ἦτανε σχεδὸν ἡσυχὴ ὅταν ξημέρωσε.

Μὲ πόση ἀνυπομονήσια περίμενα ν' ἀντικρῶσω τὸ μουχρωμένο ἐκείνο φῶς τῆς χειμωνιάτικης παγωνένης μέρας.

Εἶχα ράψει τὰ διαμαντικὰ μου, καὶ τὰ χρυσὰ νομίσματα στὰ ροῦχα μου καὶ στὰ ροῦχα τοῦ Ἑρρίκου.

Πακετάρισα κατόπι μερικὰ πράγματα, ποὺ ἤθελε νὰ τὰ πάρει μαζί του ὁ Ἑρρίκος, γι' ἀνάμνηση, καὶ περίμενα.

Στὴ γεμάτη ἀγωνία ἀναμονὴ ἐκείνη τὴν ἀλησμόνητη, ἀκουγα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάει καθὼς σφυροκοποῦσαν οἱ φλέβες στὰ μελίσγιά μου.

Ποτὲ ἄλλοτε σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου, δὲν πέρασα στιγμὲς νευρικοτέρες.

Ἐπιτέλους φάνηκε ὁ Ἑρρίκος: Εἶχε ἕνα καλὸ σπαθὶ στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ του, ἕνα μαχαίρι κι' ἕνα ζευγάρι πιστόλια στὴ ζώνη του.

Μοῦδωσε τὸ μικρότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ πιστόλια, μοῦδειξε πὼς ἦτανε γεμάτο, κι' ὕστερα βάζοντας στὴ σάκκα, ποὺ βαστοῦσε στὸ χέρι μου, ἕνα μπουκαλάκι μ' ἕνα μαυριδερὸ ὕγρo, μοῦ εἶπε καθὼς μὲ φιλοῦσε:

— Σοφία, ξέρω πὼς εἶσαι μιὰ γυναικί με δύναμη καὶ μὲ θέληση. Μπορεῖ ἡ μοῖρα νὰ μὴ μᾶς ἐνοήσῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ τὸ σχέδιό, ποὺ μὲ τόση προσοχὴ καταστρώσαμε. Δὲν θέλω νὰ πέσεις ζωντανὴ στὰ χέρια τῶν συγγενῶν μου. Ἀν συμβεῖ κανένα δυσάρεστο, μ' αὐτὸ ἐδῶ θὰ ὑπερασπιστεῖς τὴ ζωὴ σου κι' ἂν βρεθεῖς στὴν ἔσχατη ἀνάγκη, αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι θὰ σὲ γλυτώσει ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Μὲ μιὰ διπλὴ κίνηση τοῦ χεριοῦ μοῦδειχνε καθὼς μιλοῦσε τὸ πιστόλι κι' ὕστερα τὰ μπουκαλάκι, ποὺ πρέπει νὰ εἶχε μέσα του κάποιο δυνατὸ δηλητήριο.

Ἀφοῦ μίλησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, κάθησε καὶ περίμενε μαζί μου μὲ ἀπερίγραπτη νευρικότητα.

Ἡ Νταίηβις δὲν ἐρχότανε. Γιατί; Ἡ ὥρα ποὺ εἴχαμε ὀρίσει γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν πύργο εἶχε περάσει. Ἡ ἀνυπομονήσια τοῦ Ἑρρίκου εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο.

Σηκώθηκε ὀρθιος, ἔρριξε ἕνα μεγάλο μανδύα στοὺς ὤμους του γιὰ νὰ κρύψει τὸ σπαθί, τὸ μαχαίρι καὶ τὸ πιστόλι του, κι' ὕστερα πῆγε κατὰ τὴν πόρτα.

— Πηγαίνω νὰ δῶ, εἶπε, τί ἔπαθε ἡ Νταίηβις κι' ἀργοπορεῖ τόσο. Ἐσὺ, Σοφία, μὴν ξεχνᾷς πὼς ἔχεις μέσα στὴ σάκκα σου ἕνα πιστόλι κι' ἕνα μπουκαλάκι. Ἀν δὲν ἐπιστρέψω σὲ δέκα λεπτά, κατέβα ἀπὸ τὴ μεγάλη σκάλα σιγανοτραγουδώντας, τὴν ἀγαπημένη σου ρωμάντζα: «Μιὰ βραδιά, πρὶν νὰ βγεῖ τὸ φεγγάρι...» καὶ πῆγαινε νὰ μὲ περιμένει στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου!

Ἀναγκάστηκα νὰ ὑποχωρήσω σ' αὐτὴ τὴ φαντασία του ἂν καὶ τὴν ἔβρισκα κἄπως ἐπιφοβὴ κι' ἐπικίνδυνη. Κατὰ τὴ γνώμη μου, θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ περιμέναμε τὴ Νταίηβις στὸ δωμάτιό μου, ὅποια κι' ἂν ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀργοπορίας της. Πλῆτκα πάνω στὸ κρεβάτι μου, προσπαθώντας μὲ λίγων λεπτῶν ἀνάπαυση νὰ ἡσυχάσω τὰ ταραγμένα νεῦρα μου.

Δὲν πέρασαν ὅμως τρία λεπτά κι' ἄκουσα νὰ χτυπᾶνε ἐλαφρὰ στὴν πόρτα ποὺ βρισκότανε πολὺ κοντὰ στὸ προσκεφάλι μου, ἀντίκρου σὲ κείνην ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε βγεῖ λίγο πρὶν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐλα, Νταίηβις! φώναξα ζωηρά. — Δὲν εἶναι ἡ Νταίηβις, ἐγὼ εἶμαι, ἀγαπητὴ λαῖδη Μπράντλιν, εἶπε μιὰ φωνή, ποὺ μόλις τὴν ἀναγνώρισα πάγωσα σύγκορμη ἀπ' τὴν τρομάρα μου.

Πήδησα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Ἦτανε μπροστά μου ὁ θεῖος Οὐμπερτ, ντυμένος μὲ τὰ ὠραιότερα φορέματά του, κάλτσες καλοεφαρμοσμένες στὲς γάμπες καὶ γοβάκια ὀλοκαίνουργια μὲ ἀσημένιες πόρτες καὶ κορδέλλες μαῦρες μεταξωτές.

Ἐνοίωσα ὅλο μου τὸ αἷμα νὰ πῆζει μέσα στὲς φλέβες μου.

— Δὲν εἶναι ἡ Νταίηβις, ἐπανέλαβε μ' ἐπιμονὴ πραγματικὰ τραγικὴ, ἀλλὰ παρακαλῶ τὴ λαῖδη Μπράντλιν νὰ τὴν συγχωρέσει τὴν καὶμένη. Μιὰ ξαφνικὴ ἀρρώστεια, μιὰ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν γίνεται κανεὶς καλὰ στὴν ἡλικία της—οὔτε καὶ σὲ καμμιά ἄλλη ἡλικία, σὰς βεβαιῶνω—τὴν ἐμπόδισε νὰ ὑπηρετήσῃ σήμερα

τὸ πρῶτὴ τὴν κυρία της. Ἡ κακομοίρα ἢ Νταίηβις παράδωσε, λίγη ὥρα πρὶν, τὴν ψυχὴ της στὸν Παντοδύναμο. Μιά πού λείπει λοιπὸν αὐτὴ, σκέφτηκε ἀνὰ ἑαυτὴν ὁ ἴδιος καὶ μ' ἄλλα μου τὰ γεράματα, νὰ πάω στὸ ἀμάξι τὴς ἀποσκευῆς τῆς εὐγενίᾳ σας.

—Σκοτώσατε τὴ Νταίηβις! φώναξε ἀναστατωμένη, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχης τους ἀπ' τὴν ἀγωνία μου. Ἄ! ἔλεεινέ! ἄθλιε!..

Ἐκεῖνος ἄρπαξε ἀπότομα τὰ χέρια μου, καὶ μὲ κάθησε σ' ἕναν καναπέ.

—ὦ! τί ἄσκημα λόγια! κάγχασε, γιὰ ἕνα τόσο χαριτωμένο στοματάκι! Ἔτσι μιλάνε λοιπὸν τώρα στὸ γέρο-θεῖο τους; Ἡσυχάσε, ἀνεψούλα μου, ἡσυχάσε. Σὲ τί μποροῦν νὰ σέ ὠφελήσουν οἱ φωνές καὶ τὰ κλάματα; Μόνο πού θὰ χαλάσεις τὰ γοητευτικὰ σου ματάκια καὶ θὰ σ' ἀγαπᾷ πολὺ λιγώτερο ὁ λατρευτὸς μου ἀνεψιός.

Δὲν σταματοῦσε τὸ ἀπαίσιο, σατανικὸ γέλιο τοῦ καθὼς θριάμβευε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, βλέποντάς με νὰ σπαρταρᾷ ἀνίσχυρη μπροστὰ τοῦ μέσα στὴ φοριχτώτερη ἀγωνία.

—Πρέπει, μιά καὶ τῶφερε ἡ κουβέντα, ἀγαπητὴ μου λαίδη Μπράντλιν, ἐξακολούθησε σοβαρώτερος, νὰ σὰς πῶ, πὼς δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου νὰ χύνω τὸ αἷμα τῶν κοντινῶν συγγενῶν μου. Οἱ νεώτεροι ἀδελφοί μου, ὁ Ἡβαν, ὁ Ντάβιντ, ὁ Γκουήν κι' οἱ ἄλλοι, δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπὸ εὐαισθησίας αὐτοῦ τοῦ εἶδους, καταλαβαίνετε. Ἄν δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὁ σύζυγός σας δὲν θὰ ἦταν αὐτὴ τὴ στιγμή ἰδιοκτητὴς τοῦ Σαίν-Σαλβά καὶ σεῖς δὲν θὰ εἴστε σήμερα γυναῖκα ἐνὸς πραγματικοῦ βαρώνου. Ὁ ἀγαπητὸς, λοιπὸν, Ἑρρίκος μας, εἶναι ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Οὔτε τὸν ἀγγίζει κανεὶς σήμερον κι' οὔτε θὰ τὸν πειράξει κανεὶς ἂν θελήσετε σεῖς, κόρη μου νὰ φανῇτε λογικὴ καὶ μυαλωμένη. Αὐτὴ τὴ στιγμή λοιπὸν, ὁ ἀγαπητὸς ἀνεψιός μου διαβάζει τὸν «Χαμένο Παράδεισο» τοῦ μεγάλου μας Μίλτωνα, μέσα στὴν τραπεζαρία ὅπου τὸν κλείδωσα γιὰ προφύλαξη, ὡς τὴ στιγμή πού ἡ Εὐγενία σας θάχει τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσει μὴν ἀπάντησιν.

Ξέρω πὼς εἴστε σταθερὴ καὶ κρατᾶτε τὸ λόγο σας, ἀγαπητὴ λαίδη Μπράντλιν. Θὰ μοῦ ὀρκιστῇτε λοιπὸν πὼς οὔτε ὁ Ἑρρίκος οὔτε σεῖς δὲν θ' ἀποπειραθῇτε στὸ ἐξῆς νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ Σαίν-Σαλβά.

Μοῦ εἶχε πάρει τὰ χέρια καὶ μοῦ χαμογελοῦσε μὲ ἄλλα τοῦ τὰ σαπισμένα γέρικα δόντια.

—Ἐμπρὸς λοιπὸν! φώναξε. Ἀφήστε τὴς ἀνόητες, τὴς κουτὲς ἰδέες σας! Σκεφθῆτε σὰν λογικὴ γυναῖκα πού εἴστε! Τί θὰ κερδίζετε ἂν μοῦ πῆτε ὅχι! Εἰστε μόνη μπροστὰ μου μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο σπῆτι, ὁ ἐνάρτεος καὶ κουτὸς σύζυγός σας διαβάζει μὲ δὴλ του τὴν ἡσυχία τὸν Μίλτωνα κάτω στὴν τραπεζαρία, ἀλλὰ δὲν ἔχει πιά οὔτε σπαζαρία, οὔτε μαχαίρακι, οὔτε πιστολάκι, γιὰτί, θὰ συμφωνήσετε βέβαια, πὼς δὲν πρέπει ν' ἀφίνωμε τέτοιου εἶδους παιγνίδια στὰ παιδιά. Σὰς δίδους λοιπὸν πέντε λεπτὰ καιρὸ γιὰ νὰ αποφασίσετε. Ξέρω λοιπὸν ἀρκετὰ καλὰ τὸ χαρακτήρα σας καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ποτὲ δὲν θὰ παραβῇτε τὸν ὄρκο σας. Ἄν δεχθῇτε τὴν πρότασιν μου, ὁ Ἑρρίκος καὶ σεῖς θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι καὶ τιμημένοι στὸ Σαίν-Σαλβά ἂν πάλι ἀρνηθῇτε, εἶμαι ἀναγκασμένος, μὲ μεγάλη μου λύπη βέβαια, νὰ παραδώσω τὸν ἀντρα σας στοὺς ἀδελφούς μου ὅταν σὲ λίγο γυρίσουν ἀπ' τὸ ψάρεμμα.

Τὸ τέρας, καθὼς μούλεγε αὐτὰ τὰ φριχτὰ λόγια, ἔκανε νὰ μοῦ φιλήσει τὸ χέρι.

Ἐπεσα σὰν παράλυτη πάνω στὸν καναπέ, χωρὶς οὔτε νὰ βρῶ τὴ δύναμιν νὰ διαμαρτυρηθῶ μπροστὰ σὲ τὴν ὑποκρισία.

Ὁ Οὐμπερτ, πῆγε κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, κάθησε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίξει κάποιο σκοπὸ.

Εἶτε ἀπὸ σύμπτωση εἶτε ἀπὸ ὑπολογισμό—γιατί ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ἱκανὸς νὰ κρυφακοῦει πίσω ἀπ' τὴς πόρτες—ἦταν ἀκριβὴς ἡ ρωμάντζα ἐκεῖνη. «Μιά βραδυά, πρὶν νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι...» πού τὴν εἶχα τραγουδήσει τὴς προηγούμενες βραδυὰς μπροστὰ του, καὶ μὲ τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ δώσω στὸν Ἑρρίκο, τὸ σύνθημα γιὰ τὴ φυγὴ μας.

—Γοητευτικὴ ρωμάντζα!... μουρμούρισε ὁ συχσμερὸς ἄνθρωπος. Μοῦ διαφεύγει ὁμῶς ἡ τελευταία στροφή. Δὲν πιστεύω ἢ κακότεχνη μουσικὴ μου νὰ σὰς ταράζει σὲς σκέψεις σας; Σὰς μένουν ἀκόμη δυὸ λεπτὰ γιὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπάντησίν σας, λαίδη Μπράντλιν.

Οἱ γνώριμες νότες μὲ ἀπόσπασαν ἀπὸ τὴ νάρκη μου. Πετᾶχτηκα ὀρθία σὰν νὰ μ' ἔσπρωξε κάποιο ἐλατήριο, καὶ προχώρησα πρὸς τὸ πιάνο πάνω στὸ ὁποῖο ἔβλεπα νὰ πηγαινοέρχωνται τὰ ροζιασμένα δάχτυλα τοῦ Οὐμπερτ.

—Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου, ρώτησε γέροντας πρὸς τὰ πληκτρα. Τὸ βρήκα, ἔ; Νὰ ἡ στροφή, πού σὰς ἔλεγα, εἶναι

πραγματικὸ ἀριστούργημα.

Ὁρθώθηκα μπροστὰ του.

—Κύριε Οὐμπερτ Μπράντλιν, τοῦ εἶπα μὲ φωνὴ πού παλλότανε παράξενα, στὸ ὄνομα τοῦ Παντοδύναμου, πού οἱ πράξεις σας καὶ τὸ ἐνδυμὰ σας ἀκόμη προσβάλλουν κι' ἐξυβρίζουν καὶ πού θὰ σὰς κρίνει ἀπὸ τὰ οὐράνια γιὰ τὴν αἰωνιότητά σας δίνω τὴ δικαίη ἀνθρώπινη τιμωρία, πού πρέπει νὰ περιμένουν ὅλοι οἱ δολοφόνοι, ὅλ' οἱ κακοῦργοι, πού πνίγουν τὰ καράβια μὲ δόλο σὰν καὶ σὰς. Ξέρω ὅλα σας τὰ ἐγκλήματα, καὶ σὰς τιμῶ.

Τράβηξα μονομιᾶς τὸ πιστόλι ἀπ' τὴ σάκκα μου καὶ τοῦ τὸ ἀδείασα κατὰσθημα.

Ἄνταξ! ἀπὸ τοὺς καπνοὺς εἶδα τὸν Οὐμπερτ νὰ κλονίζεται κι' ὕστερα νὰ σωριάζεται χάμω.

Χωρὶς νὰ χάσω στιγμή, μὲ ψυχραιμία, πού σήμερα μοῦ προξενεῖ κατὰπληξη, ἔγειρα ἀπὸ πάνω τους.

Ἦταν νεκρὸς.

Παρ' ὅλη τὴν ἀπέχθεια πού ἔνοιωθα, ἀγγίζοντας μὲ τὰ δάκτυλά μου τὰ ζεστὰ ἀπὸ τὸ χλιαρὸ αἷμα τοῦ ροῦχα του, τὸν ἔφαξε σ' ὅλες τὴς ἰσχυρὰς περὶ καὶ πῆρε τὰ κλειδιά του.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἔκλειδωσα τὴν πόρτα μὲ διπλὴ στρόφην ἀπ' ἔξω κι' ὕστερα κατέβηκα τρέχοντας τὴ σκάλα καὶ τραγουδώντας τὴ ρωμάντζο, πού ἀποτελοῦσε τὸ σύνθημά μας.

Μιᾶφωνὴ μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σ' ἀπὸ τοὺς τοίχους. Ἦταν ὁ Ἑρρίκος, κλειδωμένος στὸ δωμάτιο τοῦ Οὐμπερτ.

Βρήκατὸ κλειδί πού ἀνοίγε τὴν πόρτα ἐκεῖνη. Ὁ Ἑρρίκος, καθότανε σὲ μιά πολυθρόνα χωρὶς νὰ ναιδεμένος οὔτε φιμωμένος; ἀλλὰ μὲ τὰ ροῦχασκισμένα ἀπὸ φανέρωναν πὼς δὲ ν νικηθῇκε χωρὶς ἀντίστασιν.

—Ἑρρίκο!... φώναξε λαχανιασμένη. Σκό... Σκότωσα τὸν Οὐμπερτ!

Μόλις μὸδδωσε καιρὸ νὰ προφέρω αὐτὲς τὴς λέξεις.

—Γρήγορα! γρήγορα! φώναξε. Δὲν ἔχουμε στιγμή νὰ χάνουμε. Δεκαπέντε λεπτὰ ἀκόμη ἂν μείνωμε δὴ μέσα, εἰμαστε χαμένοι!...

Μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μ' ἔσπρωξε τρέχοντας ὡς κάτω στὴ σκάλα, κατόπι διασχίσαμε τὴν αὐλὴ, τρέχοντας πάντα. Φτάσαμε στὸ πάρκο κι' ὁ Ἑρρίκος ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ τρέχει.

—Ἑρρίκο! Ἑρρίκο! τοῦ ἔλεγα λαχανιασμένη. Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ δρόμος πού εἶπατε νὰ πάρωμε. Θὰ μὰς δοῦνε ἀπὸ τοὺς σταύλους.

—Τί μὰς μέλλει; μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ βραχνὴ φωνὴ ἐξακολουθώντας νὰ τρέχει καὶ νὰ μὲ σέρνει.

Μὲ σήκωνε σχεδὸν στὰ χέρια του, φωνάζοντας:

—Ἐλθε, Σοφία, θάρρος! πρόκειται νὰ τὴ ζωὴ μας τὴν ἴδια!..

Ἦταν ἀπὸ δέκα λεπτὰ τρεχάλας μὲ τὸν τρόπο, ὁ Ἑρρίκος στάθηκε καὶ ἔβγαλε τὸ ρολόγι τοῦ.

—Ποῦ εἶναι ἡ Νταίηβις; ρώτησε τότε. Ἄν τὴ βλέπω στὴ στρόφι τοῦ δρόμου. Φτάνει νὰ μὴν ἔμεινε στὸν πύργο!

Δὲν τολμοῦσα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, πὼς βρισκόντουσαν μέσα στὸν καταρμένον πύργο μας δυὸ πτώματα, κι' ὅτι ἡ δυστυχισμένη μας Νταίηβις

δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο θεῖο του.

Ἡ καλὴ μας τύχη θέλησε αὐτὴ τὴ φορά νὰ βρεθοῦμε σ' ἕνα μισογκρεμισμένο σημεῖο τοῦ παλιοῦ κάστρου, ἀπὸ ὅπου μὲ ἀρκετὸ κόπο βεβαίως καὶ δυσκολία, κατορθώσαμε νὰ βγοῦμε ἔξω, στὴν ἀνοιχτὴ ἐξοχή.

Δὲν σταθήκαμε οὔτε στιγμή ν' ἀνασάνουμε.

Ὁ Ἑρρίκος, μ' ἔπιασε πάλι ἀπὸ τὸ χερικαὶ βοηθώντας μὲ ὅλες τὴς δυνάμεις, μ' ἔκανε νὰ τρέχω κοντὰ τοῦ μέσα

στο δάσος.

Σκουντούσαμε πάνω στους πεσμένους κορμούς και στίς ρίζες των δέντρων, χτυπούσαμε, αλλά δλο προχωρούσαμε τρέχοντας αδιάκοπα.

— Ν' ανεβούμε στο λόφο εκεί, μου είπε τότε. Θέλω να δω εκεί κάτω...

Μου φάνηκε πώς τα είχε χαμένα.

Από τον λόφο εκείνο βλέπαμε δλόκληρο το πάρκο και όλα τα κτίρια που αποτελούσαν το Σαίν-Σαλβά.

— Κάθησε εδώ να ξεποστάσεις, μου είπε δείχνοντάς μου έναν κορμό δέντρου πεσμένο δίπλα μας.

— Πάλι τον είδα να κοιτάζει το ρολόι του.

— Είσαί βέβαιη πώς έφυγε ή Νταίλβις από τον πύργο;

— Η Νταίλβις είναι πεθαμένη, αποκρίθηκα. Τήν σκότωσε ο Ουμπερτ, μου τώπε ο ίδιος.

Μιά άγρια λάμψη φώτισε τα μάτια του Έρρίκου.

— Τόν κακοῦργο! Οὔρλιασε. "Ελοιπόν, αν είναι έτσι, ή δυστυχισμένη ή Νταίλβις θάχει μεγαλοπρεπέστατη κηδεία. Λυπάμαι μονάχα πού τήν ίδια ταφή θά βρεί και κείνο τό τέρας.

Μέ τό ρολόι στο χέρι κοιτάζε τους τύργους, τά όχυρώματα, πού ύψωνόντουσαν μπροστά μας, μέ δλη τους τή μεγαλοπρέπεια, τριγυρισμένα από τά αιώμβια δέντρα.

Όταν έπιτέλους, φτάσαμε σ' ένα χωριό πραγματικών ψαράδων και μπήκαμε σ' ένα πανδοχείο να ξεκουραστούμε και κάτι να φάμε βρήκαμε τον κόσμο να γιορτάζει τήν παραμονή των Χριστουγέννων. Γυναίκες και παιδιά, κοπέλλες και παλληκάρια φορούσαν τά καλλίτερα τους ρούχα, καθαροί και καλοχτενισμένοι, δλόδροσοι και χαρούμενοι δλοι τους, μέ τά φανάρια τους και τά κεριά τους έτοιμαζόντουσαν να τραβήξουν για τήν έκκλησία του γειτονικού μεγάλου χωριού.

— Τά μαγαζί θά κλείσει παλληκάρι μου, είπε ο καλόκαρδος κάπελλας γελαστός στον Έρρίκο, άφοῦ φάγαμε. Όλος ο κόσμος θά πάει στην έκκλησία για τά Χριστούγεννα.

— Και πού θά μείνουμε μείς άπόψε; ρώτησα.

— Όσο γι' αυτό μη σκοτιζεσαι, κοπέλλα μου. Μετά τήν έκκλησιά θά γυρίσουμε δλοι μαζί πάλι, και θά σάς δώσω τό καλλίτερό μου δωμάτιο.

Ξεκινήσαμε μαζί μ' δλο τό Φόν Σάιρ — έτσι τό λέγανε τό μικρό, χαρούμε-

— Έφτασε ή ώρα! ψιθύρισε προσεχτικός.

Τήν ίδια στιγμή μιά πελώρια έκκρηξη συντάραξε δλη τή γύρω μας έκταση κι' είδαμε τό άφανταστο θέαμα του πύργου των Μπράντλιν ν' ανατινάζεται σαν παιδιαστικό παιγνιδακι στο άέρα, μέσα σέ βουνά από φλόγες και κατάμαυρους καπνούς.

— Αυτό έτοιμάζα τόσες μέρες κλεισμένος μέσα στο χημείο μου! φώναξε θριαμβευτικά ο Έρρίκος, κι' όπως βλέπεις, δέν έκανα λάθος ούτε δευτερόλεπτο. Κατάστρεψα τό λιμέρι τους. Η κατοικία των προγόνων μου δέν θά κηλιδώνεται πιά από τους φριχτούς αυτούς κακούργους. Δέν θά ξανατριβήξουν μέ τ' άνομα, τά δόλια σινιάλα τους τά ταλαίπωρα καράβια πάνω στα φοβερά βράχια, στον δλεθρο, στο θάνατο για να γυμνώσουν τά πτώματα των ναυαγών! Κατάρα στην ψυχή σου, Ουμπερτ.

Φίλησε τά δυό μου χέρια, κι' εξακολουθήσαμε τό δρόμο μας, ώσπου νύχτωσε.

Θά περπατούσαμε πολλές ώρες, δέν μπορώ να πω πόσες, χωρίς όμως να νοιώθουμε τήν παραμικρότερη κόπωση.

Τόση ήταν ή χαρά πού πλημμυρούσε τις ψυχές μας για τήν άνέλπιστη σωτηρία μας από τήν κόλαση εκείνη.

νο χωριό των ψαράδων.

Και μέ τραγούδια κι' έκκλησιαστικούς ύμνους σ' δλο τό δρόμο, μέ γέλια και πρόσχαρες φωνές κοριτσιών και παλληκαριών φτάσαμε στη γραφική έκκλησιούλα, πού ήτανε κτισμένη από παλιά κομμάτια καραβιών.

Έτσι τόχουνε τάμα οί ναυτικοί σ' αυτό τό μέρος: "Όταν άξιωθούνε να φτιάσουν καινούργια βάρκα, καίκι ή και καράβι, χαρίζουν τό παλιό άχρηστο πιά για τή θάλασσα, στην έκκλησιά του χωριού τους κι' ή ξυλεία αυτή χρησιμοποιείται για τις έπισκευές ή για τήν επέκταση του ναού.

Έτσι γιορτάσαμε κείνη τή νύχτα τά Χριστούγεννα, μέσα σέ μιάν έκκλησιούλα, πούμοιαζε μέ καράβι.

Πούχε κουπιά για κολώνες και σκαρμούς για κηροπήγια, καραβόπανα για χαλιά και ναυτικούς πάγκους για στασίδια.

Δείλιασα όμως πριν μπω μέσα.

— Δέν κάνει να μπω έγώ ή άμαρτωλή στην έκκλησιά, είπα του Έρρίκου... Σκότωσα άνθρωπο...

— Δέν σκότωσες άνθρωπο!... μου ά-

ποκρίθε. Τιμώρησες ένα ανθρωπόμορφο τέρας. Και μόνο πού θέλησε ο Χριστός να μάς φέρει στο χωριό των καλών ανθρώπων, φανερώνει τή θεία Του εύσπλαχνία, τή συχώρεση.. Είναι θέλημά Του, να γιορτάσουμε και μείς, ύστερ' από τόσες άγωνίες, τή θεία Του Γέννηση, μαζί μέ τους άγνους, άπλοϊκούς, και καλούς ανθρώπους...

Μπήκαμε μέσα στο ναό και τά μάτια μου πλημμύρισαν από δάκρυα.

Τραβηχτήκαμε στην πιό σκοτεινή γωνιά, για να γονατίσουμε, για να κλάψουμε χωρίς να μάς βλέπουν άνθρωπινα μάτια.

Εκείνος, πού καταδέχτηκε να γεννηθεί μέσα σέ μιá ταπεινή φάτνη για

τή σωτηρία των ανθρώπων.

Εκείνος, πού τον ένοιωθα εκεί, άνάμεσα στους άπλοϊκούς γονατισμένους ψαράδες, τό αιώνιο σύμβολο τής Αγάπης και τής Συμπόνιας, θά με συχωρέσει και μένα, πού, άθελά μου, άναγκάστηκα να σκοτώσω για να μη πεθάνει ο μόνος άνθρωπος πού άγάπησα σ' δλη μου τή ζωή...

Όταν οί άπλοϊκοί εκείνοι άνθρωποι, μαζί μέ τον γέρο—Ιερέα τους, ψάλλανε, δλοι μαζί τό:

Χριστός γεννάται δοξάσατε!

Ένοιωσα ένα καινούργιο φώς να πλημμυράει τήν ψυχή μου, μιá καινούργια έλπίδα, μιá καινούργια ζωή.

Απόδοση στα ελληνικά:

ΓΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΣΣΙΜΙ

Εικονογράφηση κειμένου:

RAYMOND BENTORET

ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

„ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ”

περιέχει ένα αυτότελές συγκινητικό μυθιστόρημα του

διασήμου γάλλου συγγραφέως

DANIEL LESUEUR:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΩΝΑ ΣΥΛΦΗ

Με 10 δλοσέλιδες εικόνες

Ἡ ἐπτάωρος Πούδρα προδῶπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.
ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΥ
ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΗΣΗ
Ἡ ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.

2ΤΟ ΠΡΩΪ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑ-
ΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ
ΠΑΛΙΝ. Ἡ ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ
ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ
ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

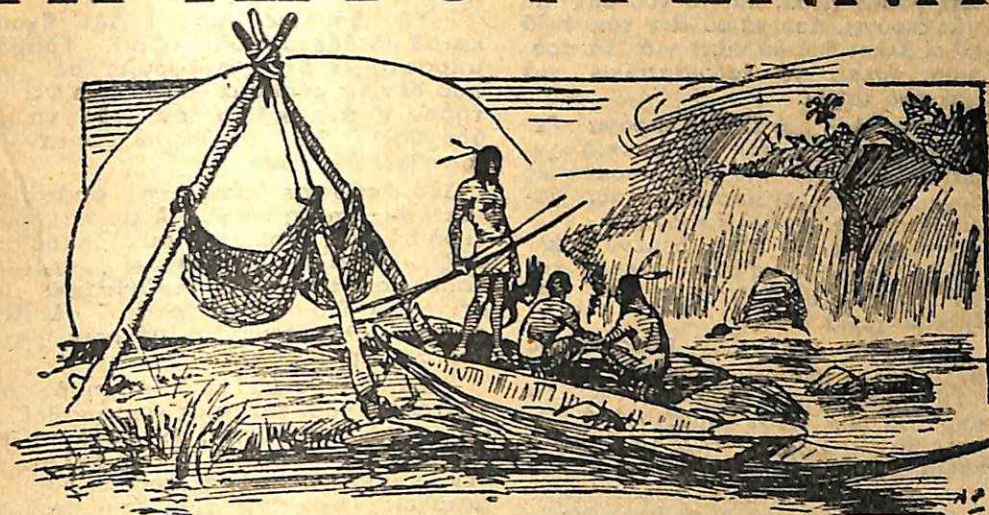
Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πουδρά-
ρεσθε συνεχῶς, διὰ νὰ μὴ ἔχετε μύ-
τη γυαλιστερή καὶ νὰ μὴ φαίνε-
ται τὸ δέγμα σας λιπαρόν. Μία
νέα ἀνακάλυψις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ
πουδράρεσθε μίαν μόνον φορὰν καὶ
νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν
φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας καὶ
ὥραϊο μὰτ καὶ βελούδινο δέγμα.

Ἐνα θαυμάσιον συστατικόν, ἡ
MOUSSE DE CREME, ἀναμιγ-
νύεται τώρα εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν
σύμφωνα μετὰ τὴν κατατεθειμένην μέ-
θοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ κάμνει
ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ
πέντε φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰς
συνήθεις πούδρας. Δὲν μένει ἐλάχι-
στον ἵχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ
ζέστη, μετὰ μίαν πείσμονα παρτίδα

νέννης ἢ μετὰ μακρᾶς διαρκείας χο-
ρόν. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδί-
δει δροσερὰν νεανικὴν ὄψιν, γοη-
τευτικὴν ὠραιότητα, εἰς τὰς ὁποίας
οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται ν' ἀντιστα-
θοῦν. Δοκιμάσατε ἓνα κουτὶ ἀμέσως
σήμερον καὶ θὰ πεισθῇτε πόσον ἡ
πούδρα Τοκαλὸν διαφέρει ἀπὸ ὅ-
λας τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶναι
ἡ μόνη ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ
μυστικὸν τῆς MOUSSE DE
CREME.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. Ρεμπουτζάκος
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΛΟΥΪ' ΑΝΤΟΝΕΝ ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

“Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θυμοῦνται τοὺς
ἥρωες τοῦ μυθιστορήματός μας «Οἱ ροβινσῶνες
τῆς Γουϊάνας»—ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τρίτο τεύ-
χος μας, δὰ χαροῦνε ξαναβρίσκοντάς τους στὸ μυ-
θιστόρημά μας—αὐτὸ, ποὺ εἶναι ἐντελῶς αὐτοτελές
καὶ μπορεῖ νὰ διαβαστεῖ κι' ἀπὸ ὅσους δὲν διαβά-
σανε τοὺς «Ροβινσῶνες τῆς Γουϊάνας»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I. ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΟΥΝΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Τέσσερις ἄνθρωποι ὀπλισμένοι με-
καραμπίνες εἶχανε συμβούλιο.
Κι' οἱ τέσσερις φαίνόντουσαν
σὲ μεγάλο ψυχικὸ ἀναβρασμό.
Οἱ ἄγριες, μορφές τους εἶχαν τὴν
ἐκφράση πεινασμένων ἀγριμιῶν, γιὰ τὴν
ἴδια σκέψη ἐμψύχωνε τοὺς τυχοδιω-
κτές ἐκεῖνους: ἔπρεπε νὰ μιλήσει ὁ
αἰχμάλωτος, νὰ φανερώσει τὸ ἀνε-
κτίμητο μυστικὸν του!

—Μήπως τοῦσφιξες πολὺ τὰ σκοινιά
καὶ σκάσει; ρώτησε ὁ ἕνας, με-
δασά, ἰένεια καὶ χοντρή φωνή.

—Δὲν φοβᾶνε εὐκόλα οἱ Ἐρυθρό-
δρεμοι, ἀποκρίθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς
συντρόφους του.

—Λύστου τὰ χέρια. Ἐχὼ τρόπο νὰ
τὸν κάνω νὰ ξεράσει τὸ μυστικὸν του.

“Ὁ Ἰνδὸς στέναξε ὅταν τοῦλυσαν τὰ
σφιχτοδεμένα χέρια. Ἡ ἀνακούφισή
του ὁμοῦ δὲν κράτησε πολλὴ ὥρα.

“Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν γενειάδα ἀναψε
μερικά ξύλα, πήρε κατόπιν ἀπότομα
τὸ χέρι τοῦ δυστυχισμένου Ἐρυθρό-
δρεμου καὶ, μετὰ ἀφάνταστη ἀγριότητα,
τοῦβαλε ἓνα φλογισμένο ξύλο μέσα
στὴν παλάμη καὶ τὴν ἔκλεισε δυνατὰ.

—Κάψτου ἐσὺ τὰ πόδια! πρόστα-
ξε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Οἱ σάρκες τσιρτσιρίζανε.
Μία ἀηδιαστικὴ μυρωδιά ἀπὸ τὴν
σάρκα, ποὺ καιγότανε γέμισε τὴν ἀ-
τμόσφαιρα μαζί με τὰ βογγητὰ τοῦ
Ἐρυθρόδρεμου.

“Ὁ δυστυχισμένος σπαρταροῦσε στὰ
χέρια τῶν ἀπονων δημίων του.

— Θά σ'αξείω δ' ίδιος τὸ μέρος. τραύλισε ανάμεσα στοὺς σπασμούς του.

— "Ετσι γιὰ σοὶ Σώνει, παιδιά. Στὴ βάρκα τώρα, καὶ τὸ νοῦ σας μὴ μ'αξέφυγει. Δυὸ νὰ φυλάνε τὸν 'Ινδὸ κι' οἱ ἄλλοι δυὸ θὰ πᾶμε γιὰ τὰ τρόφιμα, πρέπει νὰ ἐφοδιαστοῦμε γιὰ μακρυνὸ ταξίδι.

"Υστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ πυρόγα ξεκινούσε, ἐφοδιασμένη μὲ σακκιά γεμάτα γαλέττα, πολλὲς μπουκάλες ροῦμι, ἕνα βαρέλι παστὸ κρέας, ψάρια καπνιστὰ καὶ ἄλλα τρόφιμα.

Ρίξετε καὶ τὸν 'Ινδὸ, δεμένο πάλι χειροπόδαρα, κοντὰ στὰ σακκιά καὶ πιάσανε τὰ κρυπιά, στὰ δυνατὰ καὶ ἔμπειρα χέρια τους.

Οἱ τρεῖς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους μόλις θάταν τριάντα χρονῶν.

Οἱ γυμνὲς τους γάμπες καὶ τὰ μπράτσα τους εἶχαν σημάδια ἀπὸ παλιῆς μαχαιριές, τὰ γένεια τους ἦταν κοντὰ, μόλις δυὸ μὲνῶν.

Ὁ τέταρτος, κείνος ποὺ φαινότανε ὁ ἀρχηγός, εἶχε ὑπερβολικὰ πλατυοὺς ὤμους.

Ἡ ἀθλητικὴ του φτιασιὰ τοῦ ἔδινε ὕψος ἀρκούδας.

Πρέπει νάταν πάνω ἀπὸ σαραντὰ πέντε χρονῶν ἄνθρωπος.

"Αν καὶ αὐτὸς διατάζει κι' οἱ ἄλλοι ἐκτελοῦνε, πρόθυμα τὶς διαταγές του, εἶναι εὐκολο νὰ καταλάβει κανεὶς τὴ μεγάλη οἰκειότητα ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσὸ τους, μιὰν οἰκειότητα ποὺ στηρίζεται στὶς ἴδιες ἐλπίδες, ἡ ἴδια ἀσβυστη δίψα γιὰ τὸ χρῆμα.

Μιὰ παράξενη φωνή, σὰν τριξίμο ρόδας ἀμαξιοῦ πάνω στὸν ξύλινο μοχλὸ τῆς, ἀκούστηκε τρεῖς φορές τὴ στιγμή ἐκείνη στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— "Ακουσε, ἀρχηγέ; ρώτησε μὲ κάποια ζήνησις ἕνας ἀπὸ τοὺς τυχοδιώκτες.

— Τί ν' ἀκούσω; Τὸ πουλί, ποὺ σκούζει;

— Λές νᾶναι πουλί; Μὴν εἶναι κανένα σύνθημα;

— Σύνθημα; Ἀπὸ ποιόνε, ἡλίθιε, καὶ σὲ ποιόν;

— Ξέρω γώ; "Ετσι δὲν κάναμε καὶ μεις σινιάλα ἐκεῖ κάτω χωρὶς οὐτε σὺ οὐτε κι' ἄλλοι δεσμοφύλακες νὰ παίρνετε εἶδησις;.. Τὰ ἐξέχασες;

Οἱ ἄλλοι δυὸ γελάσανε καθὼς θυμήθηκαν τὴν κοροϊδία ποὺ πατοῦσαν στοὺς δεσμοφύλακες, πρὶν κατορθώσουν νὰ δραπετεύσουν.

— Ποιὸς μ'αξεί, ἐξακολούθησε ὁ ἴδιος χωρὶς νὰ σταματήσει τὸ κουπί του, πὼς δὲν μ'αξ παρακολουθοῦν δυὸ δρῶντοιχτα μάτια μέσ' ἀπὸ τὰ ψηλὰ χόρτα;

— Τὴ δουλειά μας!.. Δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ ἐξετάσουμε τώρα. Τραβάτε μπροστὰ κι' ὅταν φτάσουμε σὲ μέρη ποὺ δὲν τὰ ξέρουμε μεις, ἔχω γὼ τὸν τρόπο ν' ἀναγκάσω τὸν 'Ινδὸ νὰ μ'αξ οδηγήσει. Θὰ τὸν ψήσω ζωντανὸ ἂν ἀρνηθεῖ.. Θὰ τὸν...

Δὲν ἀπόσπασε ὁμως τὴ φράση του γιὰτὶ ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνα πανήσυλο ξερὸ δέντρο, ποὺ τὸ συγκρατοῦσανε μαζί μὲ τ' ἄλλα οἱ δυνατὲς περιπολικὰδες τοῦ τροπικοῦ, κλονίστηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι σὲ ἀπόσταση, μόλις πενήντα μέτρων μπροστὰ ἀπ' τὴν πυρόγα.

— Δίκηο εἶχε; εἶπε ὁ ἀρχηγός στὸ σύντροφό του. Κάποιος προσπαθεῖ νὰ μ'αξ φράξει τὸ δρόμο, ἂν αὐτὸ τὸ «βακαποῦ» ἦταν πέντε μέτρα ψηλότερο, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ προχωρήσουμε. Εὐτυχῶς τώρα περνᾶμε, ἔτσι μπράβο! πὶο δυνατὰ. Ὡραία, περάσαμε.

— Ἡ ὄχθη εἶναι γεμάτη ξερὰ δέντρα, εἶπε κάποιος, ἂν ξαναρχίσουν νὰ πέφτουνε, δύσκολα γλυτώνουμε. Μποροῦν καὶ νὰ μ'αξ πλακώσουνε, νὰ κομματιάσουνε τὴν πυρόγα!

— Μπρὲ νὰ πάρει ἡ ὄργη!... οὐρλιαξε ὁ ἀρχηγός.

Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι τρεῖς δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὶς βλαστήμιες ποὺ ἀνέβηκαν στὰ χεῖλη τους, βλέποντας ἕνα ἀσυνήθιστο, πολὺ παράξενο θέαμα.

— Ψυχραιμία γιὰτὶ ἄλλοιῶς χαθήκαμε! φώναξε ὁ ἀρχηγός. Τραβάτε δυνατὰ! Στὴν ὄχθη! Πρόσεχε ἐσὺ τὸν 'Ινδὸ!

Αὐτὲς οἱ φωνὲς κι' οἱ προσταγές σκεπάστηκαν ἀπὸ ἕναν ἰσχυρότατο κρότο.

Ὁλόκληρο ἕνα μέρος τοῦ δάσους φαινότανε νὰ κυλάει ἀπ' τὴν πλαγιά: Πέντε ἢ ἕξη γιγάντια δέντρα, ξερά ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο, σὲ ἀπόσταση εἰκοσιῶς εἰκοσιπέντε μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο κυλούσανε μὲ ὀρμή, παίρνοντας στὸ δρόμο τους καὶ ἄλλα μικρότερα, ζωντανὰ δέντρα κι' ὁ πράσινος ἐκείνος στρόβιλος ἔπεσε μὲ ἀφάνταστο πάταγο μέσα στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σκεπάζοντας τὴν ἐπιφάνεια, ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη μ' ἕνα δυνατό δύχτι ἀπὸ πελώριους κορμούς καὶ κλαδιά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρότερο πέρασμα γιὰ τὴν πυρόγα.

— Λοιπόν; Τί λές, ἀρχηγέ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους ποὺ μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσει ὀστερ' ἀπὸ τὴ φοβερὴ τρομάρα, ποὺ πῆραν ὅλοι τους.

— Νά, λέω, πὼς δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Ἄν εἶναι οἱ Ἐρυθρόδερμοι, περάσαμε τόσο σιμὰ στὴν ὄχθη ὥστε τοὺς ἦταν εὐκολο νὰ μ'αξ χτυπήσουν.

— Ἰσως νᾶναι ἡ πρώτη γραμμὴ, ποὺ προστατεύει τὴ Χώρα τοῦ Χρυσοῦ!

— Θὰ τὴν περάσωμε; κι' αὐτὴ κι' ὅλες τὶς ἄλλες, φώναξε μὲ λύσσα ὁ ἀρχηγός. Θὰ βγοῦμε πρῶτα στὴν ἀκροποταμιά, θὰ δέσουμε καλὰ τὸν 'Ινδὸ, θὰ τὸν βάλωμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κρεμαστὰ κρεβάτια μας, σ' ἕνα «μάκ», καὶ μεις θὰ πιάσωμε τὰ τσεκούρια ν' ἀνοίξωμε πέρασμα γιὰ τὴν πυρόγα.

Ἡ βάρκα πλεύρισε κι' οἱ τέσσερις ἄντρες βῆκαν ἔξω. Κόψανε τρεῖς κορμούς μικρῶν δέντρων, τοὺς στήσανε σὰν πυραμίδα καὶ δέσανε ἀνάμεσό τους τὰ «μάκ».

Ὁ ἀρχηγός, ἀφοῦ ἐξέταξε προσεκτικὰ, τὰ σκονιὰ τοῦ 'Ινδου, τὸν ὅριξε κῶσε σὰν πούπουλο καὶ τὸν βάλει μέσα σ' ἕνα «μάκ».

Οἱ τέσσερις τυχοδιώκτες μῆλκαν κατόπιν στὴν πυρόγα καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν μροστὰ στὸ φράγμα ποὺ σχηματίζαν οἱ πελώριοι κορμοὶ τῶν δέντρων στὸ ποτάμι.

Μὲ τὰ σπαθιά καὶ τὰ τσεκούρια τοὺς ἀρχισαν ἀμέσως τὴ δουλειά, ὑπολογίζοντας πὼς ὕστερα ἀπὸ σαραντοχτῶ ὥρες θάβγαιναν ἀπὸ κεῖνο τὸ ἀδιέξοδο. Δούλεψαν ὥς τὸ βράδι, κι' ἄδιέξοδο. Ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴ δύση του, ὅταν τραγουδώντας στὸ «μάκ», γύρισαν τραγουδώντας στὸ «μάκ».

Ὅταν καλοὶ καὶ τίμιοι ἐργάτες, ἡ τελευταία ὁμως νύκτα τοῦ εὐθιμοῦ τραγουδοῦ τους, χάθηκε μέσα σ' ἕνα λυσσασμένο οὐρλιασμα: τὸ «μάκ» ἦταν ἀδειο, ὁ τόσο σφιχτόδεμένος Ἐρυθρόδερμος, εἶχε σπάσει τὰ δεσμά του.

Εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Ὅσο κι' ἂν φαινότανε ἀπίστευτο τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ φυσικό.

Μόλις εἶδε ὁ 'Ινδὸς τοὺς δημίους τοὺς ἀπασχολημένους στὴ δύσκολη δουλειά τους, σκέφτηκε τὴν ἴδια στιγμή νὰ τὸ σκάσει.

Τὰ σουβλερὰ καὶ κοφτερὰ δόντια του ἔφαγαν πρῶτα τὰ σκονιὰ τῶν χειρῶν.

Ὑστερα χρησιμοποίησε τὸ κολλιέ, ποὺ φοροῦσε ἀπὸ δόντια ζαγκουάρ κι' ἀγριογούρουνο κι' ἀρχισε νὰ πριονίζει, σιγὰ—σιγὰ τὰ σκονιὰ, ποὺ τοῦ σφίγγαν τὰ πόδια.

Ἐφτασε ἐπιτέλους στὸ τέλος τοῦ

σκοποῦ του. Δὲν ἔφυγε ὁμως ἀμέσως. Ἐσπλώθηκε μέσα στὸ ἀμάξι νὰ ἐξομυδιάσουν τὰ μέλη του. Κατόπι, διάλεξε τὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή πῆδηξε κάτω καὶ βούτηξε μὲ τὸ κεφάλι στὸν ποταμό, ἔλαφρα, δίχως τὸν παραμικρότερο κρότο.

Ἀφοῦ διέσχισε χωρὶς οὔτε μιὰ φορὰ ν' ἀνεβεῖ στὴν ἐπιφάνεια, τὰ εἰκοσιπέντε μέτρα, ποὺ τὸν χωρίζον ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, πάτησε ἐπὶ τέλους στὴν ἀμμουδιά κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πυκνὸ δάσος.

Ἡ λύσσα τῶν τυχοδιωκτῶν δὲν εἶχε ὅρια.

Σκέφτηκαν νὰ τὸν καταδιώξουν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου κύλισαν τὰ ξερά πελώρια δέντρα.

Μῆλκαν στὴν πυρόγα νὰ περάσουν ἀντίθετο, ἂν καὶ τὸ ἀνθρωποκυνὴγι μὲ τὸ πύκνὸ δάσος δὲν παρουσίαζε μεγάλες ἀποδυνάμειες ἐπιτυχίας.

Προχωροῦσαν βλαστημώντας κι' οἱ τέσσερις πρὸς τὴν ὄχθη.

Τρεῖς ἐτοιμαζόντουσαν νὰ βγοῦν ἔξω γιὰτὶ ὁ τέταρτος ἔπρεπε νὰ μείνει γιὰ νὰ φυλάει τὴ βάρκα καὶ τὰ τρόφιμα.

Τὴ στιγμή ποὺ ὁ πρῶτος πῆδηξε στὴ στεριά ἀκούστηκε ἕνα ὀξύ σφύριγμα κι' ἀμέσως μιὰ γοερὴ κραυγὴ. Ἕνα μακροβέλος τοῦ εἶχε διαπεράσει, τὸ μερὶ.

Παρ' ὅλο τὸν τρομερὸ πόνο, ὁ πληγωμένος προσπάθησε νὰ βγάλει τὸ βέλος, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

— Ἀσε, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγός τρέμοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του, μιὰ καὶ βῆκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, πρέπει νὰ σπάσουμε πρῶτα τὴν ἀκρῆα.

Τὸ κατάφερε αὐτὸ γρήγορα καὶ κοίταξε μὲ περιέργεια τὴν αἰχμὴ ἐκείνη, ποὺ παρὰ τὸ αἷμα, ποὺ τὴν κοκκίνιζε, στραφτοκοποῦσε.

Τὴ σφουγγίσε πάνω στὸ μανῆκι του προσεκτικὰ.

— Μά... αὐτὸ εἶναι χρυσάφι!.. φώναξε κατάπληκτος.

□

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια, ποὺ ἀνακαλύφθηκε ὁ νέος κόσμος, ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη θαύμαζε κι' ἄκουε μὲ ἀπληστία τὶς διηγήσεις τῶν θαλασσινῶν, ποὺ κάμανε τὸ φανταστικὸ ἐκεῖνο ταξίδι. Μετὰ τὸν Χριστόφορο Κολόμβο (1492) καὶ τοὺς αἰρόμητους διαδόχους του, οἱ τυχοδιώκτες κάθε χώρα χύμηξαν πάνω στὴν πλοῦσια κελὴ γῆ, σὰν τὰ γεράκια πάνω στὴ λεῖα τους. Οἱ περισσότεροι ἀπογοητεύτηκαν, ἄλ-

λοι όμως, οι τυχεροί. ανακάλυψαν το Έλντοράντο, τη χώρα του χρυσού στη Γουιάνα.

Ο Ίσπανός Μαρτινέζ προχώρησε πολύ βαθύτερα, κι' οι διηγήσεις των ταξιδιωτών του μοιάζουν σαν παραμύθια. Ανακάλυψε τα παλάτια των Ιθαγενών βασιλέων, των Ίνκας, δουλεμμένα από έλαφαντόδοντο και χρυσάφι.

Κατά την εποχή της δικής μας Ιστορίας, ή έκμε·άλλευση του χρυσού, έδινε αρκετά Ικανά αποτελέσματα στα ποτάμια του Άπρουαγουέ και του Μανά.

Η λεκάνη του ποταμού Μαρονί δεν είχε έρευνηθεί ακόμα, αλλά λέγανε πολλά για το άφθονο χρυσάφι που περιέκλειε το ποτάμι αυτό και τα γύρω βουνά, όταν κάτι άσυνήθιστο, έδωσε πιο συγκεκριμένη υπόσταση σ' όλους τους θρούλους για το άμύθητο χρυσάφι των Ίνδων Ίνκας:

Είκοσιδυό χρόνια πριν ο γιατρός Β., γιατρός, των φυλακών της Γουιάνας βρήκε στην άκροποταμιά έναν Ίνδο μ' ένα μωρό στα χέρια.

Πλησίασε και ρώτησε τον Έρυθρό-δερμο, τι γύρευε κεί.

— Θα πετάξω στο νερό αυτό το παιδί, που δεν ξέρω τι να το κάνω... ή μάνα του πέθανε, άποκρίθηκε με άπάθεια ο Ίνδος.

— Δόσμου το να το μεγαλώσω εγώ! φώναξε ο γιατρός μη μπορώντας ν' άνεχθεί παρόμοιο κακούργημα.

Το πήρε το παιδί, το μεγάλωσε και το μόρφωσε όσο επέτρεπε ή άγρια φύση του μικρού.

Ύστερα από δεκαπέντε χρόνια, γύρισε και το ζήτησε ο πατέρας του κι' όταν ο έρυθρόδερμος Μωύσης έγινε είκοσι χρονών πήρε γυναίκα του την κόρη του φύλαρχου, που όπως έλεγαν, ήξερε το μυστικό του χρυσού.

Θέλοντας ο νεαρός Έρυθρόδερμος να φανερώσει την ευγνωμοσύνη του στον θετό του πατέρα, του φανέρωσε, κατά την τελευταία του έπισκεψη, στα 186..., πως ήξερε επιτέλους κι' αυτός, το περίφημο μυστικό του χρυσού.

Ο γιατρός άκουσε μ' έπιφύλαξη τα λόγια του νέου και συμβουλευθηκε τον διοικητή των φυλακών.

Ο Διοικητής όμως που είχε βαρεθεί ν' άκούει τους θρούλους του χρυσάφιου είπε στον Ίνδο πως λέει ψέματα.

— Όχι! δεν λέω ψέματα φώναξε ο Ζάκ, ο βαφτισμένος Έρυθρόδερμος.

Ξέρετε πόσο σέβομαι τον θετό πατέρα μου. Σας όρκίζομαι λοιπόν, πριν περάσει μήνας να σας πάω εκεί που βρίσκεται το χρυσάφι, να βεβαιωθείτε με τα μάτια σας.

— Γιατί τρέμεις; ρώτησε ο διοικητής βλέποντας το νέο να τρέμει σαν να φοβότανε.

— Γιατί, βλέπετε, τον αγαπάω τον πατέρα και για την αγάπη του, πάτησα τον όρκο που έδωσα. Φανέρωσα το μυστικό του χρυσού! Και το μυστικό του χρυσού σκοτώνει! Σκοτώνει κείνους που το φανερώνουν. Ο διάβολος θα με θανατώσει!

Τα χαρακτηριστικά, ή φωνή του, όλα φανέρωναν τη μεγάλη του ταραχή. Ήσυχώτερος ύστερα πρόσθεσε:

— Μούσωσης τη ζωή, πατέρα, κι' ή ζωή αυτή σου ανήκει... Έπειτα, δε θα πάω ως εκεί εγώ. Θα πάς εσύ, με το διοικητή και τους ανθρώπους σας. Ο διάβολος των Έρυθροδέρμων τους φοβάται τους λευκούς. Θα φύγουμε σε ένα μήνα. Θα πάρετε μαζί σας φυτιά και τσεκούρια.

— Τσεκούρια; Και γιατί;

— Γιατί εκεί το χρυσάφι δεν βρίσκεται μέσα στη γη. Είναι μέσα στους βράχους.

— Μέσα στους βράχους! φώναξαν κατάπληκτοι οι δυο Εύρωπαίοι.

— Ναί. Έχει βράχους άσπρουδερούς με γαλάζιες φλέβες. Έκεί μέσα βρίσκονται χοντρά σφυριά χρυσάφι. Έχει και μαύρους βράχους και κεί τα κομμάτια του χρυσάφιου γυαλίζουν σαν τα μάτια της τίγρης.

Έκεί κοντά είναι και μια σπηλιά, που βουίζει σαν να πέφτουν βροντές. Έκεί μέσα κάθεται ο διάβολος που σκοτώνει όποιον φανερώσει το μυστικό!...

Οι δυο Εύρωπαίοι άκουγαν χαμογελώντας τα λόγια του χριστιανού Έρυθρόδερμου.

— Κατά που θα τραβήξουμε; ρώτησε ο γιατρός.

— Θα σου το πω στο γυρισμό μου.

— Όστε θα φύγεις πάλι;

— Ναί θα φύγω αυτή τη νύχτα. Θέλω να ξαναϊδω τη γυναίκα μου. Βρίσκεται μαζί με τον πατέρα της και όλη μας την οικογένεια κοντά στη σπηλιά του δαίμονα.

Φοβάμαι γι' αυτή και πρέπει να τη φέρω εδώ.

Είναι μακρινό το ταξίδι; Ο νεαρός Έρυθρόδερμος σκέφτηκε μιά στιγμή. Έβγαλε κατόπι απ' το

ζωνάρι του πολλά μικρά ξυλάκια και τα κοίταζε.

Έξη είχαν το ίδιο μέγεθος. Έξη μέρες με την πιρόγα στον Μαρονί, είπε.

Πήρε κατόπι δυό, κοντότερα και πρόσθεσε:

— Δυό μέρες σ' ένα παραπόταμο. Άπόμειναν τρία ξυλάκια, ακόμη κοντότερα:

— Και τρεις μέρες με τα πόδια μέσα στο δάσος... Κατόπι θα βρούμε έφτά βουνά: είναι τα βουνά με το χρυσάφι. Σας χαιρετώ, τώρα, πρόσθεσε χωρίς άλλους προλόγους, και σ' ένα μήνα θα γυρίσω μαζί με τη γυναίκα μου.

— Περίμενε τουλάχιστο να ξεμερώσει. Η νύχτα άπόψε είναι πολύ σκοτεινή. Ο Ζάκ χαμογέλασε.

— Το μάτι του Έρυθρόδερμου δεν τη φοβάται τη νύχτα. Η μέρα προδώνει, ή νύχτα είναι πιο ήσυχη και τον κρύβει. Κανένας δεν θα μπορέσει να με παρακολουθήσει.

— Στο καλό, παιδί μου, είπε τότε ο γιατρός φιλώντας τον νέο.

Ο διοικητής τον συνόδευσε ως τη σκοπιά, γιατί ο φρουρός δεν θα τον άφινε να περάσει χωρίς το σύνθημα κι' ο Ζάκ εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι.

Από ώρα είχε σημάνει σιωπητήριο κι' οι κατάδικοι κοιμόντουσαν ενώ παντού φύλαγαν οι φρουροί με έφ' όπλου λόγχη.

Παρ' όλες όμως αυτές τις προφυλάξεις και την άγρυπνη επιτήρηση, τα λόγια του Ζάκ τ' άκουσε κι' ένας τρίτος άκροατής, χωμένος πίσω από τα ξωτικά φυτά, που στόλιζαν την τραπεζάρια του γιατρού.

Όταν ο Ίνδος έφυγε μαζί με τον διοικητή των φυλακών, ο άνθρωπος εκείνος πήδηξε άθόρυβα από το άνοιχτό παράθυρο. Πίσω και ύστερ' άνοιχτο στιγμές παρακαλούθουσε, πιο λίγες στιγμές παρακαλούθουσε, ευπόλυτος, σερνάμενος σαν το φείδι τον θετό γιού του γιατρού, μαζί με δυο συντρόφους του που τον περίμεναν εκεί.

— Προσοχή, ψυθίρισε σιγαλά. Νάτος πιάμε, δίχως θόρυβο. Πρόκειται για τη ζωή μας.

Για να μπορέσει ο άναγνώστης να παρακολουθήσει εύκολα την παράδοση Ιστορία, που θα διηγηθούμε πάρα κάτω πρέπει να ξέρει μερικά γεγονό-

τα που συνέβησαν πριν από δέκα χρόνια στον ίδιο εκείνο τόπο, στη Γουιάνα και που δημοσιεύσαμε με όλες τις δραματικές τους λεπτομέρειες στο 4 τεύχος του περιοδικού μας με τον τίτλο «Οι Ροβινσώνες της Γουιάνας».

— Ένας γάλλος πολιτικός κατάδικος ο Ρομπέν κατόρθωσε ν' άποδράσει από τις φοβερές γαλλικές φυλάκες της Γουιάνας. Ο αρχιφύλακας των φυλακών, ένας αίμοβόρος και άξεστος, με κακούργα ένστικτα, ο Μπενουά, τον κυνήγησε και θα τον έπιανε, αν ένα άγριο ζαγκουάρ, δε χυνότανε την ίδια στιγμή άπάνω του να τον ξεσκίσει. Ο Ρομπέν κατόρθωσε να σκοτώσει το άγρίμι, να του δέσει τις πληγές και έτσι τον γλύτωσε από βέβαιο θάνατο, αντί να τον άφίσει να πεθάνει όπως του άξιζε. Ο Μπενουά όμως, που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο στην μαύρη ψυχή του, όρκίστηκε σ' όλους τους διαβόλους, πως αν συναντούσε ποτέ τον φυγάδα θα τον έ-ξόντωνε με τον άνατριχιαστικότερο τρόπο.

Ο Ρομπέν εξακολούθησε τη φυγή του και εξαντλημένος, μισοπεθαμένος σχεδόν, φτάνει σε μιά καλύβα όπου τον υποδέχεται και τον περιθάλπει με πατρική στοργή, ένας γέρος μαύρος, λεπρός, ο Καζιμίρ.

Ύστερα από ένα σωρό έπεισόδια ο Ρομπέν με τη βοήθεια του καλόκαρδου Καζιμίρ κατορθώνει να κάνει μιά πιρόγα και άκολουθώντας το ρεύμα του ποταμού Μαρονί γλυτώνει από την καταδίωξη του Μπενουά και των άλλων φυλακών, πάνω σ' ένα μικρό νησάκι, όπου είχε μεταφέρει την γυναίκα του τα τέσσερα παιδιά του και τον ψυχογίό του Νικόλα, ένας μαύρος βαρκάρης ο Άγκόσο.

Από το νησάκι αυτό ή οικογένεια Ρομπέν, και οι δυο μαύροι ο λεπρός Καζιμίρ και ο βαρκάρης Άγκόσο κατορθώνουν να φτάσουν στη στεριά και κεί, σ' ένα χαμηλό όροπέδιο, χτίζουν ένα πρωτόγονο σπίτι αρχίζοντας να εργάζονται για να φυτέψουν στη γύρω γη και ν' άποκτήσουν σιγά-σιγά μιά μικρή ευμάρια στην έρημιά εκείνη.

Από τις πρώτες μέρες της έγκαταστάσεώς τους πιάνουν και προσπαθούν να ήμερέσουν ένα μικρό ζαγκουάρ, που ή μητέρα του σκοτώθηκε σε μιά μάχη μ' έναν μερμηγκοφάγο.

Όταν τέλειωσαν οι πρώτες δουλειές της έγκαταστάσεως, ο βαρκάρης Άγκόσο, φεύγει για το χωριό του, με την υπόσχεση ότι θα έρχεται συχνά να βλέπει τους «ροβινσώνες

της Γουιάνας», όπως ονόμασαν τους ξαυτούς τους, ή οικογένεια Ρομπέν (πατέρας μητέρα, τέσσερις γιοί κι' ό ψυχογιός Νικόλας) και ό γέρο-Κα-ζιμίρ.

Ό Άνδός είχε πει: ή νύχτα είναι πιό ήσυχη, ή μέρα προδώνει!..

Τά λόγια του θάβγαιναν σέ λίγο ψεύτικα.

Τά μάτια του, θαμπωμένα άμύμα από τό φώς δέν είχαν συνηθίσει στό σκοτάδι.

Στήν καρδιά του δάσους, όπου ό κινδυνός ένεδρεύει σέ κάθε βήμα, δέν θά πιανότανε άνέτοιμος, αλλά εκεί, εκατό βήματα πέρ' από τη σκοπιά, σέ τόπο πολιτισμένο, δέν μπορούσε νά ύποψιαστεί καμιά παγίδα.

Έτσι δέν πρόφτασε ούτε νά φωνάξει, όταν ένα σιδερένιο χερι έπεσε ξαφνικά έπάνω του.

Σέ λιγώτερη ώρα, πού χρειάζεται νά τό πει κανείς, βρέθηκε δεμένος και φιδωμένος. Ένας από τους έπιδρομείς τον πήρε σάν ελαφρό δέμα στον ώμο του και προχωρώντας άθόρυβα, μπήκανε σέ λίγο στην πυρόγα, πού τους περίμενε στό ποτάμι.

— Σπρώχτε και γρήγορα στό κουπιά, ακούστηκε μιá σιγανή φωνή μέσα στη νύχτα.

Η βάρκα ξεκίνησε και με δυνατή κωπηλασία τράβηξε κατά την όλλανδική όχθη του Μαρονί.

— Φτάσαμε, είπε ό ίδιος πάλι, χωρίς όμως και νά πλευρίσει τό σκάφος.

Σφύριξε δυό τρείς φορές, συνθηματικά, και περίμενε.

Ύστερ' από πέντε λεπτά ξανασφύριξε κι' επιτέλους, ακούστηκε μιá φωνή σάν νάβγαινε μέσ' από τη γη: «Ποιός είναι;...»

— Κάστανα χυμένα! (κατάδικοι δρα-

πέτες) άποκρίθηκε άπ' την πυρόγα.

— Πλευρίστε!

Οί τρείς δραπέτες βγήκαν στη στερηά.

Ό ίδιος πήρε πάλι τον Άνδó στον ώμο του.

— Τ' όνομά σου; ακούστηκε τότε ή φωνή, ενώ πρόβαλε άπειλητική ή κάννη ενός τουφεκιού.

— Έγώ μαι, ό Τενγκουή, ό ύπηρετης του διοικητή. Είναι μαζί μου κι' ό Μποννέ με τον Ματιέ.

— Σκασμός! Όχι όνόματα!

— Έχεις, δίκιο, άρχηγέ!

— Ά! γιá σου, έλάτε στην καλύβα.

Αυτός ό άρχηγός των καταδίκων πού δραπέτευαν, δέν ήταν άλλος από τον πρώην δεσμοφύλακα Μπενουά, τον άνθρωπο πού με λύσσα και άγριότητα είχε καταδιώξει πριν από δέκα χρόνια, τον πολιτικό κατάδικο Ρομπέν. Ό κακός αυτός άνθρωπος είχε διαχτεί, τέσσερα χρόνια τώρα άπ' την ύπηρεσία.

Μανιασμένος για την άποβολή του από την ύπηρεσία, πέρασε στην όλλανδική άκτή και, με τό άζημίωτο βοήθουσε τώρα τη δραπέτευση των καταδίκων.

Η άφιξη των τριών φυγάδων τον εύχαρίστησε ύπερβολικά.

Κατάλαβε μονομιás τη μεγάλη σημασία της αίχμαλωσίας του Άνδού.

— Άν δέν πλουτίσουμε αυτή τη φορά, έλεγε γελώντας άνάμεσα στό δασά γένεια του, δέν θά πλουτίσουμε ποτέ. Άξίζει νά πιούμε μιá τάφια έγχώριο ποτό στην ύγεια σας.

— Στην ύγεια σου, άρχηγέ!

— Και καλή έπιτυχία στη μεγάλη μας ύπόθεση.

Δέχτηκε μ' εύχαρίστηση νά χορηγήσει όλα τά υλικά μέσα για την άνακάλυψη του χρυσού και άνάλαβε την άρχηγία της επικίνδυνης άποστολής.

Τότε έγιναν όσα περιγράψαμε στό προηγούμενο κεφάλαιο, ό Ζάκ ήταν ελεύθερος κι' ό Μποννέ πληγωμένος στό μερί από ένα ινδιάνικο βέλος.

— Μά αυτό είναι χρυσάφι! είχε φωνάξει ό Μπενουά άφοφ καθάρισε την αίχμη από τό αίμα.

Οί τέσσαρες κακούργοι κοίταζαν τό κομμάτι εκείνο του μετάλλου πού λαμποκοπούσε. Ήτανε χοντροδου-

μένο, αλλά δέν χωρούσε άμφιβολία: ήτανε χρυσάφι.

Ός κι' ό πληγωμένος, έέχασε τους πόνους και τό αίμα του πού έτρεχε και κοίταζε, ψαχούλευε, με άχόρταγα μάτια Χρυσάφι.

— Δέν πρέπει νά μείνουμε' έδω, είπε επιτέλους ό Μπενουά. Είτε με χρυσά, είτε με σιδερένια όπλα μäs σκοτώσουν τό ίδιο κάνει άμα τινάξουμε τά πέταλα. Πίσω παιδιά. Πάμε πίσω, νά ήσυχάσουμε, και τη νύχτα θά σκεφτούμε τι πρέπει νά γίνει.

Γύρισαν πίσω μαζί με τον πληγωμένο, κι' ύστερ' από μιá νύχτα με χρυσά όνειρα, οι τέσσερις τυχοδιώκτες, άποφάσισαν νά προχωρήσουν, άνοίγοντας δρόμο άνάμεσα από τους κορμούς των δέντρων, πού φράζανε τό ποτάμι.

— Δέν μπορούν νά μäs βρουν έδω τά βέλη τους, είπε ό Μπενουά όταν ξανάρχισαν τη δουλειά. Εκείνο πού μου γανώνει τό μυαλό μονάχα, είναι τό ποιός είναι ό έχθρός μας: Ένας τό ποιος είναι ή στήθος ή στην χτυπάει πάντα στό στήθος ή στην πλάτη. Ούτε και τά δέντρα καταλαβαίνω ποιοί τά κύλησαν. Άν ήταν άνθρωποι, πού μäs μάχονται, μπορούσαν νά περιμένουν λίγο άκόμη νά μäs πνίξουν από κάτω.

Την άλλη μέρα τό πέρασμα ήταν έτοιμο.

— Έμπρός, παιδιά! φώναξε ό Μπενουά, κι' όπου μäs βγάλ' ή τύχη.

Άλλά ή τύχη δέν τους φάνηκε για πολλή ώρα εύνοική.

Δέν είχαν προχωρήσει ούτε δυό μίλια μέσα στον στενό παραπόταμο, καθώς πήγαιναν άργά για ν' άποφύγουν τά βράχια, κι' άρχισαν ν' ακούγουν από μακριά, μιá παράξενη μουσική.

Ήτανε σάν φλάουτο πού οι χαμηλές του νότες κυλούσανε γλυκά στην έπιφάνεια του νερού, από πολύ μακριά.

— Πλησιάζουμε στό λιμέρια κάποιας φυλής Άνδών, είπε ό Μπενουά.

Έχετε τά όπλα όλοι κοντά σας; Άλλά δέν μάντεψε καλά ό πρώην άρχιδεσμοφύλακας.

Ύστερ' από άρκετή ώρα διέκριναν νά κατεβαίνουν με τό ρέμμα άπειρά: αριθμα μικρά κλαδιά και πλατειά φύλλα.

Κι' όσο πλησίαζαν αυτά τά πλεύμενα κλαδάκια και τά φύλλα τόσο καθάρωτερα άκούγονταν ή ίδια εκείνη μουσική, σάν από φλάουτο.

— Άν πρόκειται νά μäs έπιτεθούν μ' αυτό τον τρόπο, προκόψανει είτε

καγχάζοντας ό Μπενουά. Θά περάσουμε άνάμεσ' άπ' αυτά τά φυλλαράκια και τά κλαδάκια, σάν τη σαίτα. Έμäs δέν μäs κράτησαν όλόκληροι κορμοί δέντρων!..

Καθώς όμως τά κλαδιά εκείνα πλησίασαν περισσότερο, είδε με κατάπληξη, πώς ήτανε πλεγμένα, σάν μικρούλες σχεδίες, σωστά παιγνιδάκια. Άλλά ένοιωσε έναν παγωμένο ιδρώτα νά τον λούζει όταν κοίταξε άκόμη καλλίτερα:

— Ω! τους δαιμόνους! ούρλιασε... Πίσω, παιδιά! Πίσω, όσο μπορείτε γρήγορα, γιατί χαθήκαμε. Είναι ό θάνατος... ό τρομερότερος θάνατος!... Φειδία!.. χιλιάδες φειδία!..

Η παράξενη κείνη μουσική άκούγοντανε τώρα έντονώτερα και τά φειδία σήκωναν ψηλά τά κεφάλια τους καθώς σφύριζαν: Όχεντρες και κόμπρες, ύβονες και τριγωνοκέφαλοι, κάθε είδους φαρμακερά φειδία άπειλούσαν νά κυκλώσουν την πυρόγα από τη μιá στιγμή στην άλλη.

Οί τέσσερις άνθρωποι, παγωμένοι από τη φρίκη, γυρίσανε τό σκάφος την ίδια στιγμή.

Μόλις πρόλαβαν νά γλυτώσουν άπό τον φρικτότερο θάνατο.

Άλλά ή βάρκα δέν μπορούσε νά προχωρήσει γρηγορώτερα από τό ρεύμα και πάντα κινδύνευαν νά βρεθούνε κυκλωμένοι από τον φαρμακερό θάνατο.

— Άν φτάσουμε' έτσι ως τον Μαρονί θά μπορέσουμε ν' άπομακρυνθούμε γιατί τό ρέμμα εκεί είναι άδύνατο. Θά γυρίσουμε πίσω νά σωθούμε, είπε ό Ματιέ.

— Και μ' αυτό είσαι ίκανοποιημένος εσύ; Νά γυρίσουμε πίσω άπρακτοι ούρλιασε ό Μπενουά.

— Τι θες νά γίνει;

— Θά βγούμε δώ, έξω, και θά τραβήξουμε μπροστά με τά πόδια. Θά κρύψουμε τη βάρκα στις καλαμιές και θά φορτωθούμε όσα τρόφιμα μπορούμε.

— Πάμε πίσω καλλίτερα, στέναξαν παραπονετικά ό Τενγκουή κι' ό Ματιέ. Αυτή τη φορά τη χάσαμε την παρτίδα. Είναι φανερό πώς μäs περιμένουν κι' άλλα πολύ χειρότερα.

— Για σταθίτε, για σταθίτε! φώναξε ό Μποννέ κοιτάζοντας πέρ' από την πυρόγα τό ποτάμι. Δέν είν' άνάγκη ούτε πίσω νά γυρίσωμε ούτε στη στερηά νά βγούμε. Κοίτα τό τό νερό μπροστά, εκεί από τ' άριστερά πρέπει νάρχεται κάποιο ρυάκι.

— Καλά λέει, παιδιά, πρός! πιό δυ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II. Η ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΥΣ ΚΙ' Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ.

Είδαμε με τι τρόπο άποφάσισε ό Ζάκ νά μιλήσει.

— Και τώρα δρόμο είπε ό Μπενουά, πριν σηκωθούν όλοι στό ποδάρι και μäs κυνηγάνε.

Ύστερα από πέντε λεπτά ή πυρόγα φορτωμένη τρόφιμα, κυλούσε σιωπηλά πάνω στό ήσυχά νερά του Μαρονί.

Ύστερ' από έξη μέρες ή πυρόγα είχε μπει, όπως είδαμε, στον παραπό-

ταμο. Τότε έγιναν όσα περιγράψαμε στό προηγούμενο κεφάλαιο, ό Ζάκ ήταν ελεύθερος κι' ό Μποννέ πληγωμένος στό μερί από ένα ινδιάνικο βέλος.

— Μά αυτό είναι χρυσάφι! είχε φωνάξει ό Μπενουά άφοφ καθάρισε την αίχμη από τό αίμα.

Οί τέσσαρες κακούργοι κοίταζαν τό κομμάτι εκείνο του μετάλλου πού λαμποκοπούσε. Ήτανε χοντροδου-

κατά! Άντε γειά σας ένθάρρυνε ο Μπε-
νουά τους συντρόφους του, βλέποντας
κοντά του τη σωτηρία.

Ο δραπέτης είχε μαντέψει σωστά:
ένα αρκετά βαθύ ρυάκι, με πολλά υδρό-
βια φυτά, χυνότανε παρακάτω στόν
παραπόταμο.

Σε δυο λεπτά οι κακοϋργοι γλύτω-
σαν από την τρομερή απειλή των φει-
διών.

— Στώρα τώρα όσο θέλεις φώναξε
θριαμβευτικά ο Μπενουά κορροϊδεύ-
τας τόν άόρατο έχθρο, που τοῦστειλε
τό στράτευμα κείνο τών φειδιών κα-
τά πάνω του. Αυτό το ρυάκι βάζω
στοίχημα θά μάς βγάλει σε καμιά
λίμνη. Τά νερά του είναι μελανά, σάν
ανάλυμένο μολύβι. Ο κίνδυνος πέρα-
σε μπορούμε να ξανασάνουμε.

Ξεκουράστηκαν λίγη ώρα κι' άφου
πάγανε κι' ήπιαν λίγη τάφια ξαναβρή-
καν όλο τους τό κέφι.

Ταξίδεψαν μέσα σε κείνο το ποτα-
μάκι ολόκληρη τη μέρα.

Τό άλλο πρωί εξακολούθησαν τό
δρόμο τους αλλά τώρα οι έχθρες όλο
και στένευαν κι' έβλεπαν απότομους
βράχους από τις δυο μεριές.

Στό βάθος πέρα φαινότουσαν τά
βουνά.

— Θαρρῶ πώς αυτή τη φορά πετύ-
χαμε, φώναξε ο ύπνρέτης του διοικη-
τή. Άκουσα τόν Ίνδο να λέει πώς τό
χρυσάφι βρίσκεται στά βουνά.

— Ούτε μπορούν οι φύλακες του χρυ-
σοῦ νάχουν κι' άλλα φείδια ρεζέρβα!
πρόσθεσε γελώντας ο Μπενουά. Μωρέ
τους άθεόφοβους, που τά βρήκανε τό-
σες χιλιάδες;

Τώρα φτάσανε πραγματικά στη λί-
μνη, όπως είχε προβλέψει ο πρώην
δεσμοφύλακας.

Τή νύχτα κοιμόντουσαν όπως όπως
μέσα στην πιρόγα και τη μέρα εξα-
κολούθησαν να τραβούνε μπρός με
τη βοήθεια της πυξίδας του Μπενουά.

Ύστερ' από δύο μερών μονότονο
κι' ένκεντριτικό ταξίδι διέκριναν μα-
κριά μία στήλη καπνοῦ. Μερικά μπαμ-
πακερά «μάκα» κρεμόντουσαν στά κλα-
διά και καμιά δωδεκαριά Ίνδοι φά-
νηκαν σε λίγη ώρα στην όχθη της λί-
μνης.

Ήταν άργά πιά να γυρίσουν πίσω.

Οι τυχοδιώκτες αποφάσισαν ν' άντι-
μετωπίσουν την κατάσταση με θάρρος
άν και ή στάση τών Έρυθρόδερμων
φαινόταν επιθετική. Ωστόσο ο Μπε-
νουά, που ήξερε αρκετά καλά τη γλώσ-
σα τους έλπιζε να βγει κερδισμένος

άπ' αυτή τη συνάντηση.

Είπε νάχουν έτοιμα τά όπλα για
καλό και για κακό, κι' ή πιρόγα άρ-
χισε να πλησιάζει στην όχθη. Τότε ά-
κούστηκαν μία-δυο σφυριγματιές από
ένα όργανο από μπαμποῦ.

— Πάει καλά, είπε ο Μπενουά: εί-
δοποίησαν τόν άρχηγό τους και σε λί-
γο θά γίνουμε δεκτοί φιλικά από τόν
φύλαρχο. Νά μ' άφισετε να κάνω ότι
θέλω και πρό πάντων να μοῦ δείχνε-
τε μεγάλο σεβασμό! Έχω τό σχέδιό
μου.

Οι σφυριγματιές, σάν φλάουτο πά-
λι, άκούστηκαν κοντύτερα.

— Μά τ' είν' αυτά τά σφυρίγματα;
ρώτησε με άνησυχία ή Μποννέ.

— Μην τρομάξεις, δεν θά μάς στεί-
λουν φείδια αυτή τη φορά. Κάθε άρ-
χηγός έχει ένα φλαουτίστα που τόν
άκολουθεί και άναγγέλει την παρου-
σία του με ειδικά σφυρίγματα.

Άκόμα σφυρίζει: αυτό θά πῇ πώς ο
άρχηγός αυτός είναι πολύ σημαντι-
κός.

Πιάσε καναδυο μπουκάλες ροῦμι,
αυτό είναι τό καλλίτερο δῶρο για
την άφεντιά του. Κι' άς άδειάσωμε ό-
λοι τά όπλα μας. Θά τοῦ κάνει έντύ-
πωση να τόν χαιρετήσωμε με μία ό-
μορφοντρία! Έτοιμοι; Πῦρ!

Οι πυροβολισμοί άντήχησαν σάν κε-
ραυνός κι' οι Ίνδοι, ένθουσιασμένοι
για την έξαιρετική αυτή τιμή, άρχι-
σαν να χοροπηδάνε, σάν τους κλόουν,
ένῶ τά τάμ-τάμ και τό φλάουτο σχη-
μάτιζαν μιάν άπεριγραπτή κακοφωνία.

Πρώτος βγήκε άπ' την πιρόγα ο
Μπενουά. Σε αρκετή απόσταση, άκο-
λουθοῦσαν με σεβασμό οι τρεις άλλοι
τυχοδιώκτες.

Καθώς τό ραβδί είναι δείγμα έξου-
σίας σ' όλη την Άμερική του τροπικοῦ
ο Μπενουά πήρε και κρατούσε στο δε-
ξι του χέρι ένα μακρύ καμάκι άπ'
την πιρόγα.

Έκανε μερικά βήματα και στάθηκε
μόλις είδε έναν Ίνδο άκίνητο έξω από
μιά μεγάλη καλύβα.

Ο Ίνδος αυτός, με κεφάλι σκεπα-
μένο από ένα διάδημα πελώριων κί-
τρινων φτερῶν, κρατούσε κι' αυτός
ραβδί στο χέρι.

Ήταν ο άρχηγός.

Έκανε δυο-τρία βήματα ακόμη και
στάθηκε κι' αυτός.

Ο Μπενουά ήξερε τις συνήθειες:
για να υποδεχθεί έναν μεγάλο άρχη-
γό, ο φύλαρχος θάκανε πάνω από
δέκα βήματα, αποφάσισε λοιπόν να
παίξει με θράσος τό παιγνίδι του.

— Ποιός είν' ο άρχηγός που δέχεται
μ' αυτόν τόν τρόπο τόν μεγάλο λευκό

φύλαρχο; φώναξε. Δεν ξέρει λοιπόν,
πώς είμαι ο μεγάλος άρχοντας, που
διοικεί τις φυλακές; Ο Ίνδος δεν ξέ-
ρει πώς ο στρατός μου είν' εκατό φο-
ρές άνώτερος άπ' τόν δικό του;

Ο Έρυθρόδερμος κατάπληκτος ά-
κούγοντας τό λευκό να μιλεί τη γλώσ-
σα του, προχώρησε άμέσως δέκα βή-
ματα και ζήτησε συχώρηση. Είχε ά-
κούσει να λένε πώς ο άρχηγός τών
φυλακῶν είχε μπρούντζινα φλάουτα.

— Καλωσόρισε ο λευκός άρχηγός
στον τόπο του Άκομπάκα! Είπε τα-
πεινά.

Ο Μπενουά τοῦδωσε τότε τό χέρι.
Κατόπι μαζί με τους συντρόφους του
πέρασε τη μεγάλη καλύβα και τό
γλέντι άρχισε με μπόλο «καχρινί».

Όταν οι δυο άρχηγοί άδειασαν τό
ποτήρι της φιλοξενίας και κάπνισαν
τά τσιγάρα τους, ο Μπενουά πῇ να
καλοπιάσει τους Ίνδους πρόσταξε να
φέρουν δυο μπουκάλες ροῦμι άπ' την
πιρόγα για τόν άρχηγό και τά τσιγά-
τάφια για τους άλλους.

Αυτή ή γενναιοδωρία άνύψωσε άφάν-
ταστα τόν λευκό άρχηγό στην έκτίμη-
ση τών Έρυθρόδερμων.

Άν και αρκετά πολυάριθμοι οι
Άκομπάκα, είχαν άθλιο όπλισμό κι'
ήταν όλοι τους κακοθρεμμένοι. Ο άρ-
χηγός δεν έκρυψε την κατάσταση από
τόν φίλο του: τοῦ είχαν έπιτεθεί δυο
τόν φύλες μαῦρων ένωμένες και τόν ξε-
γύμνωσαν από όλα του τά έφόδια,
χωρίς να πολεμήσουν.

Τώρα περίμενε την καινούργια σο-
διά να κάνει και όλα για να έκδι-
κηθεί τους έχθρους του.

Ο Μπενουά είδε άμέσως τί όφελος
μπορούσε νάχει από τη φτώχεια κι' ή
την κακομοιριά αυτή τών Ίνδων
καθώς κι' από την επιθυμία τους να
έκδικηθοῦνε.

Πρότεινε στον άρχηγό να τοῦ δώσει
όπλα και τρόφιμα, να τόν βοηθήσει
να νικήσει τους έχθρους του με τόν
όρο να τόν συνοδέψει κι' αυτός στην
άποστολή του.

Ο Έρυθρόδερμος δέχτηκε μ' ένθου-
σιασμό.

Ήθελε, βέβαια, να χτυπήσει πρώτα

τους έχθρους του κι' ύστερα να συνο-
δεύσει τό σύμμαχό του, αλλά σ' αυτό
τό σημείο ο Μπενουά φάνηκε άκαμ-
πτος.

Ο κακοῦργος είχε σκοπό να έκμε-
ταλλευτεί τους Έρυθρόδερμους και
κατόπι να τους παρατήρει να τά
βγάλουν πέρα όπως μπορούσαν με
τους μαῦρους.

Η συμμαχία, που ποτέ οι Ίνδοι δεν
την παραβιάζουν, υπογράφηκε με τό
δικό τους τρόπο.

Ο πιάγ(μάγος) πήρε από τόν καθένα
τους μερικές σταγόνες αίμα, τό άνα-
κάτωσε σε μία πελώρια γαβάθα γε-
μάτη από καχρινί κι' οι δυο άρχηγοί
ήπιαν ο καθένας τους τό μισό πιότη.

Ύστερ' από έξη βδομάδες είκοσι-
λέντε Ίνδοι μαζί με τους τρεις λευ-
κούς, άπ' την άρχηγό τόν Μπενουά,
μπούκαρνε σ' έξη πιρόγιες και τρα-
βούσαν να βροῦνε κατά τά βουνά τοῦ
χρυσῶν.

Με φόβο ακολουθοῦσαν οι Έρυθρό-
δερμοί τόν σύμμαχό τους στά μέρη
έκείνα, για τά όποια κυκλοφοροῦσαν
άπαίσιοι θρύλλοι.

Για να τους δώσει θάρρος ο τυχο-
διώκτης τους βεβαίωσε πώς μονάχα
οι λευκοί θά μπαίναν στις σπηλιές
τῶν σκοτεινῶν πνευμάτων.

Όταν πρόσθεσε πώς θά είχαν κατό-
πι τό μέσον ν' αγοράσουν όλα τά πι-
οτά της Γουιάνας, έλειψε κάθε έπι-
φύλαξη και κάθε δισταγμός.

Ύστερ' από δυο μερών ταξίδι άρ-
χισαν τά βουνά να φαίνονται καθαρά.
Οι τέσσερις λευκοί παράτησαν τη
συνοδεία τους και σκαρφάλωσαν γρή-
γορα στο λόφο.

Βρήκανε σε λίγο ίχνη καλλιεργείας.
Ο Μπενουά έκανε νόημα στους
συντρόφους του να σταθῶνε και σερ-
νάμενος σάν αγρίμι, που κυνηγάει,
προχώρησε αθόρυβα.

Ύστερ' από μιάς ώρας πορεία, στά-
θηκε, καρφωμένος στο έδαφος, και
λίγο έλειψε να τοῦ ξεφύγει μία κραυ-
γή από έκπληξη, σχεδόν κι' από
φόβο.

— Μά, κάπου τόν έχω δει έγώ αυτό
τόν άνθρωπο! ψυθίρισε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ. Ο ΖΑΚ ΚΑΙ ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΤΟΥ

Ίνδος Ζάκ, άφου κατόρθωσε
να δραπετεύσει από τά χέρια
τῶν κακούργων βυθίστηκε μέ-
σα στο δάσος.

Προχωρούσε με θάρρος, γιατί είχε
άκούσει τό μυστικό σινιάλο τών Ίν-
δων, που τοῦδινε θάρρος.

Τό σινιάλο έκείνο, τό χρησιμοποι-

νά χάσεις και τη ζωή σου. Κοίταξε λοιπόν νάχεις κλειστό το στόμα σου από δω και μπρός.

— Ζάκ, σέ βοηθήσαμε νά γλυτώσεις από τους δημίους σου. Είσαι ελεύθερος νά γυρίσεις στην οικογένειά σου. Έδω μπορείς νά μείνεις όσο θέλεις. Πρέπει όμως νά ξέρεις πώς κανένας έέν πρέπει νά μάθει ούτε ποιοι είμαστε μείς ούτε, πού μένουμε.

— Έδειξε τους νέους, πού στεκόντουσαν ακίνητοι κοντά.

— Αυτοί πού βλέπεις, είναι παιδιά μου. Έκείνος εκεί—πρόσθεσε δείχνοντας το Νικόλα—είναι θετός γιός μου. Σέ λίγο θά δής τη μητέρα τους. Όσο γιά τόν γέρο-μαύρο τόν αγαπώ σαν νά ήτανε πατέρας μου.

Ο Ίνδος άκουε με συγκίνηση αυτά τά λόγια.

— Όπως βλέπεις δέν είμαστε κακοί άνθρωποι. Θά μού όρκιστείς λοιπόν στη ζωή του θετού σου πατέρα, πώς δέν θά μιλήσεις ποτέ, σέ κανένα άνθρωπο γιά μās !

Ο Ίνδος σχεδόν δακρυσμένος, πήρε το χέρι του Ρομπέν και είπε μ' έπιστημότητα :

— Νά ξεψυχίσει μπροστά μου την ίδια στιγμή ο θετός μου πατέρας, νά δώ τη γυναίκα μου νά πεθαίνει άπ' το χειρότερο θάνατο κι' ο Γιολόκ (διάβολος) νά μέ πάρει στα νύχια του και νά μέ ρίξει στίς φωτιές του, άν πώ λέξη γιά σās και γιά τό μέρος πού μένεται! Είπα! Τό πνεύμα των γονέων μου μέ άκουσε !...

— Πολύ καλά. Βασίζομαι στόν όρκο σου. Και τώρα παιδιά μου, δρόμο γιά τό σπίτι !...

Όταν οι Ρομπέν κι' ο ξένος τους, φτάσανε έπιτέλους στο σπίτι, ο Ζάκ δέν μπορούσε νά πιστέψει στα μάτια του.

Τά χοντροφτιασμένα πράγματα πού είχε δει στού πεθερού του—άρχηγού της φυλής της γυναίκας του—άποτελούσαν γι' αυτόν την άνώτατη πολυτέλεια, πού μπορούσε ν' άντλήσει ο άνθρωπος από τό φύση.

Μόνο στα σπίτια των λευκών, στο Σαιν-Λωρέν και στο Μανά, είχε δει άνώτερα πράγματα, αλλά αυτοί, βέβαια, έχουν άλλα μέσα και τά περισσότερα. τά φέρνουν με τά καράβια τους άπ' τη Γαλλία.

Έμεινε λοιπόν μ' άνοιχτό τό στόμα καθώς άντίκρουε την πραγματική άνεση, πού βαίλανε στη μεγάλη καλύβα των έξορστων.

Με τόν ίδιο θαυμασμό εξέτασε τόν κήπο και τόν άγρό των Ρομπέν. Άλλά όταν κάθισε στο τραπέζι κι' έφαγε τά γευστικώτατα φαγητά της Κας Ρομπέν, έγλυφε κυριολεκτικά, τά δάχτυλά του.

Οι καινούργιοι του φίλοι του εξήγησαν πώς κοπάνιζαν τό πιπέρι, πώς κατόρθωσαν νά νουν άλάτι άπό τη στάχτη των σοινίκων, πώς διατηρούσαν τά κρέατα, πώς καβούρτιζαν και κοπάνιζαν τόν καφέ, πώς κατεργάζοντουσαν τόν καπνό και είχαν θαυμάσια τσιγάρα και μύρια άλλα.

Άναψε τό τσιγάρο του ο Ζάκ και εξαπλωμένος σέ μιά άναπαυτική πλεκτή πολυθρόνα άπλωσε τό χέρι του νά πάρει τό πηλίνο φλυτζάνι, γεμάτο καφέ πού μοσκοβολούσε. Άλλά την ίδια στιγμή τό χέρι του άρχισε νά τρέμει : τά μάτια του είχαν ίδει την καφετιέρα.

Ήτανε χρυσή !

— Ω ! τραύλισε τρομαγμένος, δείχνοντας την στόν Έρρίκο πού σερβίριζε τόν καφέ, είναι χρυσό αυτό, χρυσό !

— Χρυσό βέβαια και μάλιστα άπό φιο χρυσάφι ! άποκρίθηκε χαμογελώντας ο νέος.

Άνακαλύψατε λοιπόν τό μυστικό του χρυσού!...είπε τρέμοντας πάντα ο Ίνδος.

— Τί μυστικό, πώς όλα τά βράχια γύρω είναι γεμάτα χρυσάφι ! γέλασε ο Έρρίκος. Ζητούσαμε σίδηρο ή χαλκό, αυτά τά μέταλλα μās χρειάζονται. Βρήκαμε χρυσάφι. Τό λυώσαμε, ο πατέρας έκανε τά καλούπια και φτιάσαμε μερικά μαγειρικά σκεύη. Δέν δίνουμε καμιά σημασία σ' αυτό τό μέταλλο, έδω πού βρισκόμαστε. Έκείνο, πού μās στενοχωρεί είναι πού βρίσκουμε τό σίδηρο πολύ λιγοστό. Ά ! Άν ήτανε τόσο άφθονο τό σίδηρο ή ο χαλός! Φαντάσου γιά νά βρούμε έκατό γραμμάρια σίδηρο κουραστήκαμε περισσότερο παρά γιά πολλά κιλά χρυσάφι.

— Ω ! φίλοι μου ! Εύεργέτες μου !... στέναζε ο Ίνδος. Φυλαχτήτε άπ' τό χρυσάφι ! Τό μυστικό του χρυσού θανατώνει, θανατώνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV. Ο ΜΠΕΝΟΥΑ ΚΑΤΑΣΤΡΩΝΕΙ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ

Μά κάπου τόν έχω δει έγώ αυτόν τόν άνθρωπο ! μουμούρισε ο Μπενουά καθώς σερνότανε σέ κείνο τό μέρος άπό όπου λογάριαζε ν' ανακαλύψει τό χρυσάφι των όνείρων του.

Άναγνώριζε πραγματικά τόν Ρομπέν κι' όλο του τό παληό μίσος έύπνησε μονομιάς μέσα στην άγρια ψυχή του.

Όστε έδω κρυβότανε ο δραπέτης δέκα όλόκληρα χρόνια. Και τώρα ο Μπενουά, άντι ν' ανακαλύψει τούς θησαυρούς πού όνειροπολούσε βρέθηκε μπροστά σέ μιά φυτεία άπό μπανάνες και κοκόδεντρα ! Τί άπογοήτευση !

Ή λύσσα του ήταν άπερίγραπτη, γιати δέν άντιπροσώπευε πιά τόν νόμο.

Γιά πρώτη ίσως φορά ο Μπενουά πικράθηκε πραγματικά γιά την άπο-

λυσή του.

— Θά τόν σκοτώσω τουλάχιστον τόν παληάνθρωπο ! γρίλισε άνάμεσ' άπό τά δόντια του, παρακολουθώντας τόν φυγάδα πού έπιθεωρούσε σαν καλός νοικοκύρης τό κτήμα του.

Σημάδεψε καλά τόν δραπέτη κι' ήταν έτοιμος νά πυροβολήσει όταν άκουσε άλλα βήματα νά πλησιάζουν. Ένας νέος πήγε κοντά στόν Ρομπέν.

— Άλγο ακόμα και θά την πάθαινα μουρμούρισε ο πρώην δεσμοφύλακας. Κι' υποθέσωμε πώς τόν σκότωνα τόν κατάδικο ο άλλος θά χυμούσε νά μέ ξεσκίσει ίσως νάναι κι' άλλοι κρυμμένοι παρατέρα.

Τό καλλίτερο πού έχω νά κάνω είναι νά τού δίνω χωρίς νά μέ μυριστεί κανένας τους.

Όσο κι' άν ήταν όμως έμπειρος στα δάση και στα βουνά ο Μπενουά, δέν μπόρεσε νά πάρει τόν ίδιο δρόμο

για να γυρίσει κοντά στους τρεις συντρόφους του.

Προχώρησε ώρες δλόκληρες χωρίς να ξέρει, πού πηγαίνει.

Γρήγορα βρέθηκε στην κορυφή του λόφου.

Στάθηκε εκεί, ιδρωκοπημένος, τσακισμένος από την κόυραση.

Άλλά, ξαφνικά το πρόσωπό του φωτίστηκε από μίαν άγρια χαρά:

— Είναι δυνατό! φώναξε. Μά ναί, δεν γελιέμαι!.. Ένα... δύο... τρία... τέσσερα... πέντε... έξη βουνά... Πού είναι λοιπόν το έβδομο; Θά είναι κρυμμένο πίσω από τ' άλλα.

Ο άθλιος έτρεμε απ' την άπερίγραπτη συγκίνησή του.

Πήρε τον κατήφορο για να βρεί τους συντρόφους του.

Από περιέργεια έβγαλε το σπαθί του και απόσπασε ένα κομμάτι από ένα βράχο.

Πολυάνεμο ψήγματα χρυσού γυάλιαζαν μέσα στην πέτρα εκείνη.

— Μά έδω βρέχει χρυσάφι! ψυθίρισε. Δεν χωρεί άμφιβολία! Ο 'Ινδός είπε την αλήθεια. Τώρα εξηγείται ή λύσσα των ιθαγενών να μάς έμποδίσουν με κάθε τρόπο να προχωρήσουμε.

Όταν επιτέλους πλησίασε στο μέρος, πού τον περίμεναν οι τρεις σύντροφοί του, φώναξε από μακριά:

— Θρίαμβος! Θρίαμβος!... Θά σάς τά πω όλα άργότερα. Για την ώρα μπορείτε να μάθετε πώς ανακάλυψα τα έφτα βουνά, πού έλεγε, ο 'Ινδός.

Πλησίασε και τους έδειξε τή φούχτα του, όπου βρισκόταν ή πέτρα με τα χρυσά ψήγματα.

— Χρυσάφι! Χρυσάφι! ούρλιασαν οι ληστές.

Στις χαρούμενες φωνές τους άποκρίθηκε μιά άγρια κραυγή.

— Τ' είν' αυτό; ρώτησε άνήσυχος ο άρχηγός.

— Ας τα!.. Πολλά στενόχωρα πράγματα. Οι Έρυθρόδερμοι είναι μανιασμένοι: Ο μάγος τους πέθανε.

Μιά φριχτή βλαστήμια ξέφυγε από το στόμα του Μπενουά.

— Άν ψόφησε, τότε την έχουμε άσκημα...

— Φοβάσαι τόσο πολύ;

— Πώς φαίνεται πώς δεν έχεις ιδέαι. Ποτέ δεν θεωρούν οι 'Ινδοί το θάνατο φυσικό. Όποιος κι' άν πεθάνει φταίνε πάντα τα μάγια. φταίει κάποιος από τους έχθρους, από τους γείτονες ή ο ξένος, πού βρίσκεται μαζί τους.

— Άσκημα την έχουμε άν είν' έτσι πού λές.

Τά ούρλιάσματα των 'Ινδών δλο και πλησίαζαν.

Οι άγριοι πολεμιστές τρέχανε μανιασμένοι μαχαιρώνοντας από τη λύσσα τους τά ίδια τους τά κορμιά.

Τό αίμα έτρεχε σ' όλο τους τό κορμί, ήτανε κατακόκκινο.

— Θά τά βάλουμε με μάς. Τό νού σας παιδιά! είπε ο Ματιέ.

— Μά για πές μου πώς έγινε τό κακό, μήπως βρώ κανένα τρόπο να τά διορθώσουμε τά πράγματα.

— Να πρίν από δυό ώρες ο μάγος ήρθε και μάς ζήτησε καπνός και τάφια. Καθώς τον είχαμε ανάγκη, τουδωκα πρόθυμα. Τά πήρε βρήκε τον άρχηγό τους κι' άρχισαν οι δυό τους να πίνουν και να καπνίζουν.

— Ηπие ο μάγος μπόλικο, έδωσε πάλι τή μπουκάλα στον άρχηγό να πιεί και περίμενε με τό στόμα ορθάνοιχτο να ξαναρουφήξει άλλη μιά.

Κελήν ακριβώς τή στιγμή, τρίκλισε, ίσως να ζαλίστηκε, και σωριάστηκε χάμα πεθαμένος.

— Αυτό είν' όλο;

— Αυτό. Ήτανε πεθαμένος. Τότε ο άρχηγός, αντί να του δώσει τή μπουκάλα, άνάσανε μιά στιγμή, ξανάπие ο ίδιος, την άδειασε κι' ύστερα την έσπασε κι' άρχισε να ούρλιάζει. Οι άλλοι 'Ινδοί τρέχανε, πήραν τον πεθαμένο τον τρίψανε, τον τραντάξανε, μά δέ βαριέσαι. Τίποτα.

— Δεν σάς είπαν τίποτα;

— Ούτε λέξη. Άρχισαν κι' αυτοί να ούρλιάζουν και να κόβουν τά κρέατά τους χωρίς ούτε να γυρίσουν να μάς κοιτάξουν.

— Παράξενα και πολύ άνησυχτικά όλ' αυτά. Τό νού σας.

Οι 'Ινδοί τής ζώνης του τροπικού τους φοβούνται υπερβολικά τους λευκούς γιατί θαρρούνε πώς δλοι τους είναι μάγοι.

Οι 'Ινδοί λοιπόν, παρ' όλα τους τά ούρλιάσματα δεν έρχόντουσαν στον Μπενουά και στους συντρόφους του με έχθρικούς σκοπούς αλλά με την επιθυμία να μάθουν πώς πέθανε ο μάγος του.

— Τή γλυτώσαμε μονάχα με την τρομάρα, είπε στους ανθρώπους του ο πρώην δεσμοφύλακας. Ξέρω τι πρέπει να κάνω αλλά έχετε τό νού σας για καλό και για κακό.

— Πού είναι ο κόκκινος άδελφός μου; ρώτησε με σοβαρότητα τον άρ-

χηγό των 'Ινδών. Είμαι μεγάλος μάγος στη χώρα των λευκών και μπορώ να σάς πω, ποιός τον σκότωσε. Τίποτα δεν είναι κρυφό για μένα, ούτε σιά δάση, ούτε στον άέρα, ούτε σιά βουνά.

Αυτά τά λόγια άκούστηκαν με μεγάλη άνακούφιση.

Άμέσως οδήγησαν τον λευκό μάγο κοντά στο νεκρό συνάδελφό του κι' ο Μπενουά δεν δυσκολεύτηκε, από την πρώτη ματιά, να καταλάβει πώς ο άγριάνθρωπος εκείνος δεν πέθανε από τό πιότη.

— Να μπορούσα ναβγαζα λίγο ύγρό απ' τό στομάχι του, σκέφτηκε.

Με θάρρος πού μονάχα ένας παρόμοιος τυχοδιώκτης μπορούσε να τόχει, άρχισε να πιέζει τό στομάχι και την κοιλιά του πεθαμένου.

Κι' ή τύχη, αυτή τή φορά τόκωρησε υπερβολικά.

Λίγο από τό οινόπνευμα πού μετέφερε τόση άπληστία είχε ρουφήξει ο μάγος άνέβηκε από την πίεση κι' έβρεξε απ' τό φριχτό, μελανιασμένο στόμα του.

Ο Μπενουά με έκπληξη του είδε, άνάμεσα στο ύγρό μιά άγρια σφήκα. Κατάλαβε τι είχε συμβεί, αλλά του ήταν άδύνατο ούτε και τον συνέφερε να εξηγήσει στους 'Ινδούς πώς ή άγρια εκείνη σφήκα μπήκε στο στόμα του μάγου καθώς τό είχε ορθάνοιχτο, περιμένοντας να ξανάρθει ή σειρά του να πιεί τάφια.

Ήτανε φανερό πώς τό φαρμακερό έντομο, καθώς τό κατάπιε άσυναίσθητα ο 'Ινδός τον τσίμπησε στο λάσθηγα ή στις άμυγδαλές και τό πριζιμο εκείνο έφραξε τό λάσθηγα του κόκκινου μάγου προκαλώντας τό θάνατό του από άσφυξία.

Ένα σατανικό σχέδιο γεννήθηκε τι στιγμή εκείνη στο έγκληματικό μυαλό του Μπενουά. Σηκώθηκε με όλη του τή σοβαρότητα ήρθος και είπε:

— Άρχηγέ, και σεις γενναίοι πολεμιστές, άκούστε με. Βλέπω ποιός πήρε τό σχήμα τής άγριας μυίας και σκότωσε τον άδελφό μας. Μένει εκεί πάνω, μαζί με τους αίμοβόρους συντρόφους του. Κρύβεται καλά, αλλά δεν θά μάς ξεφύγει. Ελάτε, θά σάς οδηγώ και θά πολεμήσω μαζί σας να τον κοματιάσωμε. Όπλισθήτε και να φύγωμε άμέσως. Θά προχωρώ έγώ μπροστά κι' ο ήλιος πού θά λάμψη αύριο θά φωτίσει τή δίκαιη έκδίκησή σας. Είπα. Τό πνεύμα των γονέων μου μ' έχει άκούσει.

Ήτανε πραγματικά επιτήδειος και κούργος ο Μπενουά.

Ήτανε βέβαιος πώς έσφαλίζε τή συνεργασία των Έρυθρόδερμων για να επιτύχει την άνομή έκδίκησή του. Άν και οι συλλογισμοί του του φαινόταν άκατανίκητοι, κανένas από τους 'Ινδούς δεν κουνήθηκε από τή θέση του.

— Λοιπόν; είπε με άπορία. Οι άδελφοί μου δεν με άκουσαν;

Ο άρχηγός προχώρησε κοντά του με ταπεινότητα και του εξήγησε πώς ήταν άδύνατο να επιχειρήσουν την έκστρατεία πριν θάψουν τον πεθαμένο μάγο και διαλέξουν τον άντικαταστάτη του.

Ποτέ οι 'Ινδοί δεν όρμουν έναντιόν του έχθρου, άν δεν βρίσκεται δίπλα στον άρχηγό τους ο μάγος. Ο Μπενουά άπογοητεύτηκε. Γιατί ήξερε πώς οι τελετές—δηλαδή τό μεγαλύτερο ένταφιασμού—θά κρατούσαν τή μνήμη του πεθαμένου δεκαπέντε μέρες.

Όσο για τήν έκλογή του καινούργιου μάγου αυτό τό ζήτημα μπορούσε να τραβήξει δλόκληρα χρόνια!

Με άπερίγραπτη άυπομονησία ο Μπενουά κι' οι σύντροφοί του παρακολούθησαν τις τελετές τής ταφής του πεθαμένου μάγου και κατάπιε τις πιό άνατριχιαστικές και άφάνταστα φρικιαστικές δοκιμασίες στις όποιες ο άρχηγός υπέβαλε τον υποψήφιο διάδοχό του.

Επιτέλους, έφτασε ή μέρα να ξεκινήσουν για τήν επίθεση έναντιόν της κατοικίας του Ρομπέν. Τά πράγματα πήγαιναν ήσυχαστα στην άρχή ως τή στιγμή πού ο Μπενουά ανέκαλυψε πάνω στα χόρτα τά ίχνη ενός κολοσσίου φειδιού.

— Τά όπλα σας έτοιμα, είπε στους συντρόφους του. Άπ' αυτό τό μέρος έχει περάσει λίγο πρίν από μάς ένα φείδι, χοντρό τό λιγώτερο σαν τον Μποννέ και μακρύ πάνω από έξη μέτρα.

Οι 'Ινδοί μυρίστηκαν τή μπόχα του μόσκου. Ο Μπενουά γέμισε τ' όπλο του κι' ο 'Ινδός άρχηγός πήγε κοντά του. Έκείνη τή στιγμή, σέ μικρή απόσταση, πέρασε σαν άστραπή από μπροστά τους, ένα παχύδερμο, στο μέγεθος μετρίου βωδιού:

— Μαίπουρι, είπε σιγά ο 'Ινδός, έννοώντας τό «ταπίρ» ένα είδος παχύδερμου, πού ζή στις τροπικές χώρες.

— Ας προχωρήσουμε! άποκρίθηκε θαρρετά ο Μπενουά.

— Τό μαίπουρι είναι θηλικό, έξήγησε ο 'Ινδός άρχηγός και τό φείδι τό κυνηγάει για να φάει τό μικρό του.

— Τώρα εξηγείται το πράμμα, είπε ο Μπενουά, γιατί το μαϊπουρί δύσκολα μπορεί να το νικήσει.

— Τοῦ ρίχνεται ωστόσο καμμιὰ φορά, ἀλλά πάντα νικιέται.

Προχώρησαν ἀρκετά ἀκόμη.

Τώρα φαινότουσαν τὰ βουνὰ τοῦ χρυσοῦ κι' ὁ Μπενουά, μόλις συγκρατώντας τὴ χαρὰ του, τᾶδειξε στοὺς συντρόφους του, ψιθυρίζοντας.

— Αὐτὰ εἶναι.

Μόλις πρόφερε αὐτὲς τὲς λέξεις ἀκούστηκε ἓνα δυνατό τρίξιμο σὰν νὰ σπαζαν ξύλα ἢ κόκκαλα.

Κατόπι, μιὰ ἀμορφη μάζα βγῆκε μέσ' ἀπὸ τὰ ψηλὰ χόρτα, κυλίστηκε χάμω λαχνιασμένη, ξανασηκώθηκε, καὶ γριλλίζοντας ὤρμησε νὰ ἐξαφανιστεῖ.

Ὡστόσο ὁ Ἀκομπάκα πρόλαβε κι' ἔρριξε ἓνα μακρὸ βέλος πού μῆχτηκε τουλάχιστον δεκαπέντε ἑκατοστόμετρα βαθειὰ στὶς σάρκες τοῦ ζώου.

— Τι σημαίνει αὐτό; ρώτησε ὁ Μπενουά.

— Τὸ μαϊπουρί σκότωσε τὸ φεῖδι ἀλλὰ ἐγὼ σκότωσα τὸ μαϊπουρί. Θὰ τὸ φάμε.

— Πῶς ξέρεις πῶς σκότωσε τὸ φεῖδι; — Ἐλὰ καὶ θὰ δεῖς πῶς ὁ Ἀκομπάκα δὲν γελιέται ποτέ.

Προχώρησαν ἀρκετά καὶ σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τοῦ Ἰνδοῦ βρῆκαν ἓνα τεράστιο βόα ξαπλωμένον νεκρὸ πάνω στὰ χόρτα.

Λίγες σταγόνες αἷμα τρέχανε μονάχα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τρομεροῦ φειδιοῦ καὶ τοῦ κάκου ὁ Μπενουά ἔφαχνε νὰ δει πού τὸ εἶχε πληγώσει τὸ παχύδερμο, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὸ παραμικρὸ ξέσκισμα ἢ ποδοπάτημα στὸ δέρμα του.

— Πῶς μπόρεσε καὶ τὸ σκότωσε; ρώτησε μὲ ἀπορία τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό. Ἐκεῖνος γέλασε εὐχαριστημένος πού θὰ ἔδειχνε τὴν πολυμάθειά του στὸν λευκὸ μάγο.

— Τὸ φεῖδι, εἶπε, πρόβαλε τὸ μαϊπουρί γιὰ νὰ καταβροχθίσει τὸ μικρὸ του. Καθὼς ἦταν μεγάλο καὶ δυνατό, νόμιζε πῶς θὰ τὸ σκάσει, ὅπως σκάζει καὶ τσακίζει τὴν τίγρη. Ἀλλὰ τὸ μαϊπουρί εἶναι δυνατό καὶ πονηρό.

Ὅταν εἶδε πῶς τὸ φεῖδι τὸ τῶλιξε, κράτησε τὴν ἀναπνοή του κι' ἔγινε ὅσο μπορούσε μικρότερο.

Τὸ φεῖδι ἔσφιγγε.

Τότε τὸ μαϊπουρί, πού εἶναι τὸ δυνατότερο καὶ μεγαλύτερο ζῶο αὐτῆς τῆς χώρας, φούσκωσε μονομιᾶς τὸ

στῆθος καὶ τὴν κοιλιά του. Ἐγινε χοντρὸ... ὅσο μπορούσε πιὸ χοντρὸ. Τὸ φεῖδι δὲν μπόρεσε νὰ ξετυλιχτεῖ γύρω ἀπ' τὸ κορμὶ του κι' ἔσπασε ὁ λόκληρὴ ἢ ραχοκοκκαλιά του.

Αὐτὸς ἦταν ὁ κρότος πού ἀκούσαμε σὰν τρίξιμο! Ψόφησε στὴ στιγμή.

Τότε τὸ μαϊπουρί ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὸ σφίξιμό του καὶ τῶρα στὰ πόδια. Θὰ τὸ φάμε σὲ λίγο, ἀποτέλειωσε εὐχαριστημένος τὴν περιγραφή του, γιατί τὸ βέλος τοῦ Ἀκομπάκα δὲν λαθεύει ποτέ.

— Θὰ τὸ φάμε... ἀποκρίθηκε ὁ Μπενουά, μὰ αὐτὸ τρέχει ἀκόμη.

— Τρέχει, γιὰ κοίτα ὅμως καὶ τὸ αἷμα πού χάνει! εἶπε γελώντας ὁ Ἰνδὸς καθὼς τοῦδειχνε τὰ ματωμένα χόρτα στὸ δρόμο τους.

— Ἐχεις δίκη, γειά σου! ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτεῖ ὁ πρῶν δεσμοφύλακας.

Τὰ αἵματα ὅλο καὶ γινόντουσαν πιὸ πολλὰ πάνω στὰ χόρτα.

Σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων μέτρων βρῆκανε τὸ μαϊπουρί μέσα σ' ἓνα βαθὺ λάκκο, νεκρὸ.

Πλάϊ του, ἦτανε τὸ μικρὸ του, ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἀκίνητο.

— Τὸ μεγάλο μαϊπουρί εἶναι πολὺ νόστιμο ἀλλὰ τὸ μικρὸ εἶναι ἀκόμη νιστιμώτερο, ἔλεγε ὁ Ἰνδὸς γλύφοντας ἀπὸ τὰ τώρα τὰ δάχτυλά του.

Ἀλλὰ ὁ Μπενουά δὲν συμμεριζότανε διόλου κείνη τὴ στιγμή τοὺς γαστρονομικοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ συμμάχου του: ἦτανε φανερό πῶς τὰ δυὸ παχύδερμα εἶχαν πέσει σὲ παγίδα στημένη ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου.

Ὁ λάκκος ἦτανε βαθὺς καὶ ἔβλεπε μέσα καὶ γύρω του κλαδιά καὶ τὰ χώματα πού τὸν κρύβανε ἀπὸ ἀγρίμια κι' ἀνθρώπους.

Καθὼς προχωροῦσε πρῶτος ὁ Μπενουά, ἂν δὲν ἔπεφτε τὸ μαϊπουρί στὴν παγίδα ἐκείνη, σίγουρα θάπεφτε αὐτός!

Αἰσθανότανε νὰ ὑπάρχει κάποια σχέση ἀνάμεσα στὴν παγίδα αὐτή, τόσο κοντὰ στὸν παράδεισο τῶν χρυσοφόρων βουνῶν καὶ στὶς τόσο ἐπικίνδυνες ἐπιθέσεις πού εἶχε ὑποστεί ἀνβαίνοντας τὸ ποτάμι.

— Δέ μοῦ λές; ρώτησε τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό, ποῖός μπορεῖ νάχει ἀνοίξει αὐτὸ τὸ λάκκο;

— Ἐρυθρόδερμοι, ἀποκρίθηκε χωρίς δισταγμό.

— Οἱ λευκοὶ ἔχουν σιδερένια ἔργα-λεῖα πού κόβουν τὰ χῶμα σὰν σπαθί

ἐνῶ αὐτὸς ὁ λάκκος ἀνοίχτηκε μὲ ξύλινο φτυάρι.

Ὅλοι στάθηκαν γύρω στὴν πελώρια παγίδα καὶ σὲ λίγο ἀνέβασαν κομματιασμένο τὸ μεγάλο μαϊπουρί καθὼς καὶ τὸ μικρὸ του.

Τὸ παχύδερμο θὰ ζύγιζε πάνω ἀπὸ τρακόσια κιλά καθὼς τρέφεται ἀποκλειστικά μὲ χόρτα, ἔχει κρέας γευστικώτατο κι' οἱ Ἐρυθρόδερμοι τὸ κοίταζαν μὲ ἀπερίγραπτη λαιμαργία.

Καθὼς ἔτρωγε ὁ Μπενουά, πλάϊ στὸν Ἰνδὸ ἀρχηγό, ἀπόμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σαστισμένος.

Κόβοντας ἓνα κομμάτι κρέας μὲ τὸ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΩΝ ΑΡΑΜΙΣΩ

Γιατί τρέμεις ἔτσι, ἀγαπητὲ Ζάκ; ρώτησε ὁ Ρομπέν τὸν φιλοξενούμενό του, μήπως θυμήθηκες τίποτα δυσάρεστο;

— Δὲν θυμήθηκα τίποτα ἀλλὰ θὰ σὰς διηγηθῶ πῶς καταστράφηκε, σ' αὐτὸ τὸν τόπο πού μένετε ἢ πὶς ἰσχυρὴ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν, οἱ Ἀραμισῶ, καὶ θὰ κα-ταλάβετε γιατί φοβάμαι πῶς σ' ὅλους φέρνει καταστροφὴ τὸ χρυσάφι.

Οἱ Ἀραμισῶ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι ἀπὸ τὸ κυνηγι, τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ τὴν ψαρική. Εἶχαν κι' αὐτοὶ χρησιμοποίησει τὸ χρυσάφι ὅπως καὶ οἱ σῆς καὶ φτιάχνανε διάφορα σκεύη γιὰ τὰ σπιτία τους. Ἡ εὐτυχία τους κράτησε ὥς τὴ μέρα πού φτάσανε δῶ οἱ πρῶτοι λευκοὶ. Οἱ ἔξυνοὶ ἀνταλλάξανε τὰ γυαλικά τους, τὰ ὑφάσματα καὶ τὸν καπνὸ μὲ τὸ χρυσάφι τῶν Ἰθαγενῶν.

Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα ὑποφέρονται ἀκόμη. Ἀλλὰ οἱ λευκοὶ γύρισαν πάλι, ὅστερ' ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πολυάριθμοι, μὲ πολλὰ ἐμπορεύματα, καὶ, προπάντων μὲ πολλὰ βαρέλια τάφια, τὸ καταραμένο πιοτὸ, πού διαδόθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τότε στὴ φυλὴ μας καὶ γίνθηκε ἡ καταστροφὴ μας.

Δίνανε τάφια καὶ πέρνανε χρυσάφι. Οἱ Ἰθαγενεῖς παράτησαν τὰ δικά τους ἀκίνητα πιοτὰ καὶ ρίχτηκαν στὴν τάφια, πού τοὺς ἀποκτῆνωσε σιγά—σιγά.

Σὲ λίγο οἱ ἄντρες, πάντα μεθυσμένοι, ἄρχισαν νὰ στέλνουν τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παῖδιά τους νὰ μαζεύουν χρυσάφι, κι' αὐτοὶ, ἑαπλωμένοι ἑξακολουθοῦσαν νὰ πίνουν καὶ νὰ καπνίζουν. Ἀλλὰ κι' οἱ γυναῖκες ζήτησαν νὰ πίνουν καὶ τὰ παῖδιά.

Κι' ὅλη ὁ φυλὴ ἦτανε μεθυσμένη

μαχαίρι του, βρῆκε σὲ τριῶν τεσσάρων ἑκατοστομέτρων βάθος μερικά χοντρά σκάγια.

Τὰ σκάγια ἦτανε κίτρινα, τὰ καθάρισε καὶ τὰ κοίταξε μὲ προσοχή.

Ἦτοτερ' ἀπὸ λίγων στιγμῶν σκέψη, κοίταξε κατὰματα τὸν σύμμαχό του.

— Εἶπες πῶς πρέπει νὰ βρίσκονται Ἰνδοὶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Δέ μοῦ λές, ἔχουν τουφέκια οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ; τὸν ρώτησε.

— Δὲν πιστεύω.

— Τότε πρέπει νὰ μάθουμε ποιοὶ κυνηγοῦν ἐδῶ τὰ μαϊπουρί μὲ τουφέκια καὶ με... χρυσὰ σκάγια!

ἀδιάκοπα.

Ἦτοτερ' αὐτοὺς βρῆκαν οἱ ἔχθροὶ δταν ἦρθαν νὰ τοὺς χτυπήσουν καὶ τοὺς σκότωσαν σχεδὸν ὅλους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν Ἀραμισῶ, τῆς πιὸ ἰσχυρῆς φυλῆς τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ὁ ἀρχηγός τους, πού πρωτόπτε τὴν τάφια ἦτανε ὁ προπάππος μου καὶ γὰρ τώρα, εἶμαι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Ἀραμισῶ. Ὅπως βλέπετε τὸ χρυσάφι ἔφερε τὴν καταστροφὴ σ' ὅλους τοὺς δικούς μου.

Φοβάμαι πῶς σὲ μένα, τὸ στερνὸ τους ἀπόγονο, θὰ φέρει τὴν ἴδια καταστροφὴ!

Οἱ Ρομπέν ἀκούγαν μὲ προσοχή τὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ἱστορία.

— Πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια ἑξακολουθῆσε ὁ Ζάκ, οἱ λιγοστοὶ Ἀραμισῶ πού ἀπόμειναν, θέλησαν νὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτὴ τὴν κατὰρα, ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπο τους καὶ ζοῦνε τώρα κοντὰ στοὺς λευκοὺς. Μιὰ μέρα ὅμως ὁ πατέρας μου νοστάλγησε νὰ ξαναῖδε τὸ μέρος, πού γεννήθηκε. Ἦρθε λοιπὸν καὶ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ γιαιτροῦ, γυρίσαμε στὴ χώρα τοῦ χρυσοῦ κι' ἀπὸ τότε, κανένας μας δὲν ἔβαλε πιοτὸ στὸ στόμα του. Μονάχα ἐγὼ κατεβαίνα στὸ Σαίν—Λωρέν. Οἱ ἄλλοι δὲν φεύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, ἀπὸ φόβο μὴν ὑποκύψουν στὸν πειρασμὸ νὰ πιοῦν τὸ καταραμένο πιοτὸ.

Κατοικοῦν πολὺ κοντὰ σας, μόλις τρεῖς μέρες μακριά, μέσα στὶς σπηλῆς. Ζοῦνε τώρα μ' ἐγκράτεια, ἀλλὰ εἶναι πιά πολὺ ἀργά.

Ἡ καταραμένη φυλὴ μας δὲν ἀποκτὰ πιά ἀπογόνους!

Τὸ πιοτὸ τὴν ἐξεκλήρισε!

‘Ο Ίνδος σώπασε και κοιτάξε γύρω του σαστισμένος.

Παγωμένος ιδρώτας κυλούσε από το μέτωπό του κι’ έτρεμε σύγκορμος από φόβο.

‘Ο καλόκαρδος Καζιμίρ έτρεξε και τον περιποιήθηκε να συνεφέρει.

‘Αλλά είδαν γρήγορα πώς ο νέος είχε δυνατό πυρετό.

Μέρες πολλές έμεινε κρεβατωμένος ο Ζάκ στο φιλόξενο σπίτι των Ρομπέν.

Επιτέλους ήτανε πιά σε θέση να τραβήξει για τα μέρη του.

Ζήτησε την άδεια να φύγει.

Τότε τον έφοδιάσαν με τρόφιμα για τρεις μέρες, του χάρισαν ένα σπαθί, ένα τόξο και βέλη και, με τα δάκρυα στα μάτια, ο Ζάκ αποχαιρέτησε τους φίλους του με την υπόσχεση να πηγαίνει να τους βλέπει συχνά.

Τη μέρα, που ο Μπενουά με τους συντρόφους του αντίκρυζαν τα βουνά του χρυσού, έφτασε στις σπηλιές που κατοικούσαν τα υπολείμματα της φυλής του, οι τελευταίοι Άραμισώ, φύλακες του χρυσού.

‘Ο Ζάκ ανατρίχιασε μόλις άκουσε πώς πλησίαζαν λευκοί.

‘‘Ωστε, ύστερ’ από τόσα χρόνια, ύστερ’ από τόσες καταστροφές, θα παραβιάζαν πάλι το μυστικό του χρυσού ;

‘‘Ενοιώθε στη ψυχή του πώς οι λευκοί έκείνοι ήταν οι κακούργοι που τον αϊχμαλώτισαν και τον βασάνισαν.

Κι’ άλλη μιá φορά, μετάνιωσε πικρά, που έμπιστεύθηκε το μυστικό του στο γιατρό χωρίς να φαντάζεται πώς άκουγε κι’ ο άπιστος υπηρέτης.

Οι Άραμισώ, οι φύλακες του χρυσού, ήταν έπτά άντρες όλοι τους και μερικές γυναίκες.

Αυτοί άπόμειναν από την ισχυρή και πολυάνθρωπη φυλή.

‘Η έγκράτεια όμως είχε ξαναδώσει στους Ίνδους αυτούς όλη τη σωματική δύναμη των εξακουστών προγόνων τους κι’ ήτανε άληθινά γιγαντώσμοι άντρες και καλοί και γενναίοι πολεμιστές.

‘Ο πατέρα της γυναίκας του Ζάκ, ο γέρω—Πανασλίν, κοιτάξε με ύποπτο μάτι τον νέο και είπε με άργη φωνή.

—‘Ο γυιός μου έρχεται πάλι από τη χώρα των λευκών.

—Ναί, τραύλισε ο Ζάκ. Θέλησα να

ξαναϊδώ τον άνθρωπο που μ’ έθρεψε. —Και όμως σου τό έχω άπαγορεύσει άδοτηρά!

‘Ο Ζάκ χαμήλωσε τα μάτια κι’ άποκρίθηκε σιγαλά:

—‘Η εδώνωσούνη είναι ή άρετή των Έρυθροδέρμων.

—‘Η μεναλύτερη άρετή είναι ή πειθαρχία! άποκρίθηκε ο γέροντας. ‘Αν τον άγαπάς τόσο, δέν έπρεπε να πάρεις την κόρη μου γυναίκα σου!

—Δέν θα ξαναπάω στους λευκούς, είπε με ταπεινώση και λυπημένο ύφος ο νέος.

—Πολύ άργά. ‘Οπως σου είπαμε οι λευκοί έρχονται έναντίον μας. ‘Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Πρέπει να πάρωμε όλες μας τις προμήθειες και να καταφύγουμε στη μεγάλη σπηλιά. Έκεί μέσα θα πεθάνουμε πολεμώντας ή θα νικήσουμε!

Οι έτοιμασίες έγιναν με μεγάλη ταχύτητα κι’ οι λιγστοί άπόγονοι των Άραμισώ μήκανε στο σκοτεινό τους καταφύγιο.

‘Ο Ζάκ κοιτάξε μελαγχολικά την ώραία ‘Αλέμα, τη νεαρή γυναίκα του. Πώς θάβρισκε τη δύναμη να τη σκοτώση με τα χέρια του για να μην ύποπτεϊ τους έξευτελισμούς του έκδικητικού έχθρου;

‘Ο άρχηγός μπήκε τελευταίος στη σπηλιά, μετατόπισε μ’ εύκολία ένα πεδυσκολλία θά τον κουνούσαν άπ’ τη θέλο πυρσό.

‘Ολοι οι άλλοι μιμήθηκαν τον άρχηγό τους και τό θέαμα, που παρουθινά ή άπερίγραπτο.

Οι μεγάλες εκείνες φλόγες διναν παραμυθινές λάμψεις, και άνσπηλιάς!

‘Αλλά οι Άραμισώ, δέν συγκινηθήκαν διόλου από τό άφάνταστο εκείνο θέαμα.

Περπατούσαν τώρα άργά και χωνόντουσαν πολύ συχνά ως τους άτραγάλους μέσα σε μιá ψιλή, ξερή κίτρινη σκόνη, που σκέπαζε τό δάπεδο της σπηλιάς.

Επιτέλους σταμάτησαν, στήσανε τους πυρσούς των κι’ οι γυναίκες πήγαν να φέρουν νερό από τον ύπόγειο χείμαρρο, που μούγκριζε παραμέσα κι’ άκουγότανε πανιού σά μακρινή βροντή.

— Έδω είναι τό στερνό καταφύγιο

της φυλής μας, είπε μ’ έπίσημη φωνή ο άρχηγός. Ποτέ μην πατήσαι λευκός τό πόδι του έδω μέσα. Να πεθίνουν οι έχθρι που θα τολμήσουν να μολύνουν με την παρουσία τους αυτό τό μέρος και τό χέρι μου να σαπίσει, τα μάτια μου να μη ξαναϊδούν τό φώς του ήλιου άν παραβιάσω τον όρκο, που κάνω πρώτος!

Τα μέλη της οικογενείας είπαν όλα, με σοβαρή φωνή, τον ίδιο όρκο που ήταν για όλους άπαραβίαστος.

‘Ο Ζάκ όρκίστηκε τελευταίος, ένω οι τύψεις σπάραζαν σαν μαχαίρια την καρδιά του.

—Και τώρα οι πολεμιστές μπορούν να διασκεδάσουν, είπε κατόπι ο άρχηγός.

‘Η διασκεδάση, που έπακολούθησε ήτανε πραγματικά μοναδική σε όλο τον κόσμο.

Οι έφτά άντρες άλειφτήκανε από τα πόδια ως την κορυφή μ’ ένα λιπαρό φυτικό λάδι.

Τριφτήκανε καλά κι’ ύστερα, με τελετουργικές κραυγές και ρυθμικές κινήσεις, κυλιόταναν και οι έφτά μέσα στη σκόνη του χρυσού που σκέπαζε τό δάπεδο της σπηλιάς.

‘Οσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα τόσο πιό μανιασμένες γινόντουσαν οι κινήσεις τους.

Στό τέλος άκούστηκε μιá δυνατή κραυγή από τό στόμα του άρχηγού, κι’ οι έφτά πολεμιστές σηκώθηκαν από μιás όρβιοι, όμοιοι με άγάλματα από καθαρό χρυσάφι, ζωντανές θεότητες μέσα στον όλόχρυσο εκείνο ναό, που άστραποβολούσε.

Τότε οι γυναίκες, με λόγια έρωτικά, πρόσφεραν στους άντρες τό πιοτό των προγόνων τους, τό «βικού».

Εκείνοι τό έφεραν στο στόμα τους με τελετουργικές κινήσεις.

‘Ο χορός κι’ οι φωνές ξανάρχισαν. ‘Οταν τέλειωσε κι’ αυτός ο χορός, ο Ζάκ δέν μπόρεσε να κρατηθεί και όδηγήθηκε στον άρχηγό του και στους άλλους όλες του τις περιπέτειες άρχίζοντας από την έκμυστήρευση, που έκανε στον γιατρό και στον διοικητή των φυλακών.

Περιέγραψε την αϊχμαλώτισή του, τη δραπέτευσή του και την ανέλπιστη σωτηρία του με τη βοήθεια των Ρομπέν.

‘Οταν τέλειωσε την διήγηση αυτή, ήταν πολύ έξαντλημένος, κι’ έτρεμε όλόκληρος.

—‘Η κόρη μου να δώσει στον άντρα της να πιεί, πρόσταξε ο άρχηγός.

‘Ολοι άκουσαν την καταπληκτική άφήγηση του Ζάκ χωρίς να πουνε λέξη.

‘Ο άρχηγός άπόμεινε άρκετήν ώρα σκεπτικός κι’ όταν ο Ζάκ έγειρε, ζαλισμένος άπ’ τό πολύ πιστό, στα γόνατα της ‘Αλεμά κι’ άποκοιμήθηκε, έκανε νόημα στους άλλους να τον ακολουθήσουν στο βάθος της σπηλιάς.

‘Εμείναν άρκετή ώρα εκεί μέσα. Κατόπι βγήκαν, όλοι τους φορτωμένοι με βαρεία ινδιάνικα καλάθια και βγήκαν σχεδόν άθόρυβα έξω άπ’ τη σπηλιά.

Αυτό τό σύντομο ταξίδι έγινε πεντέξη φορές.

Στό τέλος, ο άρχηγός πήρε άπ’ την κρυψώνα του τό όπλο που είχε χαρίσει κάποτε ο γιατρός στον Ζάκ, βεβαιώθηκε πώς ήτανε σε καλή κατάσταση και γεμάτο, οι άλλοι πολεμιστές πήραν τα τόξα και τα βέλη τους και βγήκαν έξω.

Τότε είπε ο γέροντας:

—‘Ο θησαυρός των Άραμισώ είναι τώρα άσφαλισμένος. Τό μυστικό του χρυσού θα φυλαχτή καλά. Έλάτε.

Την ίδια στιγμή οι γυναίκες σβύσανε τους πυρσούς κι’ ή σπηλιά έκείνη του μυστηρίου βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Δέν πήρε άπάντηση ο Μπενουά στην έρώτησή του για τους κυνηγούς, που χρησιμοποίησαν χρυσά σκάγια για να σκοτώσουν τό παχύδερμο.

Οι Ίνδοι είχανε μπροστά τους όλόκληρο λόφο από κρέατα και δέν σκοτιζόντουσαν για κανένα άλλο ζήτημα καθώς καταβρόχιζαν τις σάρκες του μαϊπουρί.

‘Οταν επιτέλους από τον όγκο εκείνον του ζώου άπόμειναν μονάχα τα κόκκαλα κι’ ή μπόλικη τάφια έφερε τους συμμάχους του σε εύθυμη διάθεση, ο πρώην δεσμοφύλακας σηκώθηκε και προχώρησε πρώτος.

Τις δυό μέρες που κράτησε τό φαγοπάτι του μαϊπουρί, ο Μπενουά είχε τριγυρίσει με τους τρεις άλλους συντρόφους του κι’ είχε άνακαλύψει τη σπηλιά.

Οι πατημασιές του Άραμισώ τον είχαν βοηθήσει σ’ αυτή την ανακάλυψη, πατημασιές, που ήταν γεμάτες από ψήγματα χρυσάφιου.

Χωρίς να πεί τίποτα στους Ίνδους έβαλε τους δυό μουσικούς να σφυρίζουν με τα φλάουτά τους.

προβλεπτικός Νικόλας.

— Δέν θα μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Θα βγούμε να εξετάσουμε την κατάσταση. Έγώ με τον Έρρίκο, τον Εϋγένιο και τον Έδμουνδο θα αρχίσουμε από αύριο να έρευνούμε τα δάση και συ Νικόλα με τον Καζίμιρ και τον Κάρολο θα μείνετε κοντά στη μητέρα σας.

— Κι' αν έρθουν αυτοί κατά δω όσο θα λείπουμε μείς; ρώτησε ο Έρρίκος συνοφρυωμένος.

— Τό σκέφτηκα κι' αυτό. Θα χτίσουμε μία καλύβη σ' ένα πολύ έρημικό μέρος και κεί θα έγκατασταθού ή μητέρα σου με τους φύλακές της. Τό σπίτι έδω θα τό αφίσουμε για λίγες μέρες έρρημο. Τό πολύ-πολύ να μάς ληστέψουν τό σπίτι.

Μετά δυό μέρες ή μικρή καλύβα ήταν έτοιμη.

Ο Ρομπέν με τους τρεις μεγάλους γιούς του ξεκίνησε κι' έμενε στενοχωρημένος, ο Νικόλας με τον Κάρολο, και τον Καζίμιρ.

Τόν παρηγορούσε ώστόσο ή ιδέα πώς του άναθεσαν την υπεράσπιση της γυναίκας που άντικατέστησε τη μητέρα του σ' αυτό τον κόσμο και με τόση μάλιστα άφοσίωση και στοργή.

Τό μικρό άπόσπασμα, προχωρούσε με κάθε προφύλαξη, παρακολουθώντας τα ίχνη που είχε άνακαλύψει ο Έρρίκος.

Ο ούρανός ήτανε συννεφιασμένος πολύ.

Σε μία—δυό ώρες τό πολύ θάπιανε ή ραγδαία βροχή του τροπικού. Αυτό, βέβαια, δέν θά είχε μεγάλη σημασία για τους Ρομπέν αν δέν έπρόκειτο να ξενυχτήσουν μέσα στο δάσος. Με την πορεία τα ρούχα δέν άργούν να στεγνώσουν, αλλά τη νύχτα, με βρεμμένα φορέματα ο άνθρωπος κινδυνεύει να πουτιάσει.

Έτσι, ή πρώτη τους σκέψη ήτανε να φτιάσουν μία καλύβα: πρόχειρη βέβαια αλλά αρκετά πυκνή.

Έκοψαν λεπτούς κορμούς δένδρων, κλαδιά με πλατεία φύλλα, κι' ύστερα από έντατική εργασία μιάμισης ώρας ή μόρα τους βρήκε προφυλαγμένους κάτω από τό πρόχειρο αυτό καταφύγιο.

Η θύελλα στις τροπικές χώρες μοιάζει με κανονιοβολισμό μέσα σε φούρνο.

Παρ' όλη τη δυνατή βροχή, ή ζέστη εξακολουθούσε να είναι πάντα άφύ-

ρητη.

Ούτε τό πρραμικρότερο αεράκι δέν κουνούσε τα κλαδιά των πελώριων δέντρων, που ήτανε πάντα άκίνητα, σαν άπολιθωμένα.

Οι τέσσερις άντρες, ξεκουφάμενοι από τις βροντές, μισοτυφλωμένοι από τις αδιάκοπες άστραπές, περίμεναν με ύπομονή να περάσει ο κατακλυσμός αυτός, όταν ένας ισχυρότερος κεραυνός, άντήχησε πάνω από τα κεφάλια τους.

Τό έδαφος έτρεμε.

Τά χοντρά δέντρα όπου είχαν στηρίξει την πρόχειρη καλύβα τους τραντάχτηκαν άπότομα.

Ύστερα ένα τρομερό τρίξιμο σέπασε κάθε άλλον κρότο κι' ένα όλόκληρο μέρος του δάσους γκρεμήστηκε θάβοντας μέσα στον πράσινο όγκο του όλόκληρη την μικρή τους κατασκήνωση.

Η μανία του Μπενουά ήταν άπερίγραπτη όταν βεβαιώθηκε πώς τον κλείσανε τον θάψανε ζωντανό μέσα στη σπηλιά του χρυσού μαζί με τους συντρόφους του.

Δέν άργησε, βέβαια, να βρεί τό σημείο που είχαν φράξει μ' έναν πελώριο όγκόλιθο οι άγνωστοι έχθροί του, αλλά όλες οι προσπάθειες των Ίνδων και των λευκών μαζί στάθηκαν άνίκανες να άφαιρέσουν τό βαρύ εμπόδιο από την είσοδο της σπηλιάς.

Ήτανε φανερό πώς οι Άραμισώ είχαν ρίξει σωρούς όλόκληρους από βαρείες πέτρες έπισχύνοντας τό μονόπετρο βράχο με τον όποιο φράζανε την είσοδο του καταφυγίου τους.

— Έδω πρέπει να δείξετε σείς τη μαστοριά σας, είπε ο πρώην δεσμοφύλακας στους τρεις συντρόφους του. Η δουλειά μου ήτανε να προσέχω μη δραπετεύσει κανένας. Έσείς, ώστόσο, κι' οι συντρόφοί σας της φυλακής τα καταφέρνανε και τό σκάζατε από τα κάτερνα.

— Έγώ άνοιξα τον τοίχο μ' ένα καρφί τοσοδά! δήλωσε περήφανα ο Μποννέ.

— Έγώ τρύπησα την όροφή του κελιού μου μ' ένα κομμάτι από πήλινη χύτρα, πρόσθεσε ο Ματιέ.

— Αν τα καταφέρατε αυτά ένω άγρυπνούσαν οι δεσμοφύλακες πάνω άπ' τό κεφάλι σας, όρίστε να βρήτε τρόπο να βγούμε τώρα από δω μέσα. Έχετε στη διάθεσή σας εργαλεία και είκοσιπέντε γενναίους και χεροδύνα-

Χριστούγεννα στη Ζούγκλα

μους ανθρώπους.

Ο Ματιέ κοίταζε την ξερή κοίτη του χειμάρρου χαμηλώνοντας, όσο μπορούσε, τον πυρσό, που κρατούσε στο χέρι του.

Τό βάθος ήτανε πάνω από δυό μέτρα, αλλά πρόσεξε να πέσει στά μαλακά κι' άμέσως φώναξε στους συντρόφους του που δέν μπορούσαν να καταλάβουν τι γύρευε κεί μέσα.

— Έλατε δω Προσέχτε μονάχα μη χτυπήσετε πηδώντας.

— Και τι δουλειά έχουμε κεί μέσα; φώναξε έγριεμένος για τη μάταιη άπώλεια χρόνου ο Μπενουά.

— Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν, άρχηγέ; Οι έχθροί μας μάς καταδίκασαν να πεθάνουμε άπ' τη δίψα. Δέν ήταν όμως αρκετά πονηροί να σκεφθούνε πώς έτσι μάς δείξανε και τό δρόμο για να φύγουμε. Από κάπου μπαίνει κι' κάπου βγαίνει αυτό τό ποτάμι βέβαια. Πηδήξτε λοιπόν γρήγορα μήπως σταθούνε τυχεροί και τό άνακαλύψουμε γρήγορα.

Ο κατάδικος δέν είχε κάνει λάθος στους συλλογισμούς του.

Ύστερ' από κοπιαστική πορεία πάνω από δυό ώρες μέσα στη κοίτη του ποταμού εξαφνα ένοιωσαν τον άέρα να γίνεται δροσερότερος και σε λίγο ένα φωτεινό σημείο φάνηκε σε σκοτεινή άπόσταση.

Από κεί περνούσε ο χειμάρρος κι' έμπαινε μέσα στη σπηλιά.

Ο Μπενουά φανέρωσε τη χαρά του με τις χειρότερες βλαστήμιες και τις τρομερότερες άπειλές εναντίον των έχθρων που έπιβουλεύτηκαν τη ζωή του.

— Άντε τώρα, έσύ Μποννέ, είπε, να είδοποιήσεις τους Ίνδους νάρθουνε κατά δω να φεύγουμε. Θα τους φορώσεις τα τρόφιμα κι' όλα τα έρνα λεία. Κάνετε γρήγορα. Έμείς θα σάς περιμένουμε δω. Δέν μπορώ πιά, άπότομα.

Οι τρεις κακούργοι εξαπλώθηκαν όπως μπορούσαν καλλίτερα να ξεκουραστούνε, ένω ο σύντροφός του έτρεχε να είδοποιήσει τους συμμάχους τους Ίνδους.

Επιτέλους βγήκανε όλοι έξω από τον χρυσοφόρο τάφο τους, αλλά ο Άκομπάκα ήτανε σκυθρωπός κι' άμύλητος: Όλες αυτές οι περιπέτειες, ό τρομερός κίνδυνος, που διέτρεξαν φανέρωναν στο πρωτόγονο μυαλό του πώς τα πνεύματα ήταν ενάντια σ' αυτή την έπιχείρηση. Ούτε και του άπόμνε να προσφέρει κι' άλλη έκδούλευση στο

σύμμαχό του, άφου φτάσανε ως τη σπηλιά του χρυσού.

Φανέρωσε τις σκέψεις του στο Μπενουά και ζήτησε να γυρίσουν πιά πίσω.

Ο πρώην δεσμοφύλακας όμως δέν έννοούσε να στερηθεί την πολύτιμη βοήθεια των Ίνδων.

Καθώς ήξερε καλά τις αδυναμίες των μεγάλων έκείνων παιδιών, την άφέλεια, την άπληστία και προπάντων την άπερίγραπτη τεμπελιά τους, δέν δυσκολεύτηκε να βρεί τα κατάλληλα έπιχειρήματα για να τους κρατήσει κοντά του:

— Ωστε ο μεγάλος άρχηγός των Έρυθροδέρμων θ' άφίσει άτιμώρητο τό φονηά του μάγου της φυλής του; Είπε με τον έπισημότερο τρόπο ο Μπενουά στον άρχηγό τους.

Οι πολεμιστές του, άποκρίθηκε ο Άκομπάκα, δέν έχουν πιά τρόφιμα. Πώς θέλει ο λευκός αδελφός μου να πολεμήσουν ένω τους βασανίζει ή πείνα;

— Γι' αυτό τό ζήτημα θα φροντίσω έγώ. Θα οδηγήσω τον κόκκινο άρχηγό και τους ανθρώπους του σε μία φυτεία, που κανένας Ίνδος δέν την είδε ούτε στον ύπνο του ως σήμερα.

— Ο αδελφός μου λέει αλήθεια;

— Ο λευκός άρχηγός δέν είπε ούτε θα τη ποτέ ψέμματα! άποκρίθηκε άναιδέστατα ο κακούργος.

— Πότε θα δείξει ο αδελφός μου τη φυτεία στον Άκομπάκα και στους πολεμιστές του;

Όταν ο ήλιος φανεί, άφου κοιμηθεί δυό φορές πίσω από τα μεγάλα βουνά, οι αδελφοί μου θα βρίσκουν μόλιγκες πατάτες σκάβοντας τό μαλακό χώμα με τό χέρι τους και τό μανιόκι κι' οι μπανάνες θα τους θρέψουν άκοπίαστα όλες τις μέρες του χειμώνα.

Ήτανε παραπάνω από ό,τι χρειαζότανε.

Αποφασίστηκε να ξεκινήσουν τό γρηγορότερο κι' ύστερ' από λιγώρη άνάπαυση, άρχισε ή πορεία για τη γη της έπαγγελίας, που ύποσχέθηκε ο Μπενουά στους συμμάχους του και που δέν ήταν άλλη παρά οι δεντρόκηποι και οι καλοφυτεμένοι άγροί των Ρομπέν.

Η μόρα τους βρήκε όχι μακριά από τό μέρος όπου είχαν κατασκηνώσει οι τέσσερις Ρομπέν.

Οι τυχοδιώκτες άκούσαν τον τρομερό κρότο των πελώριων δέντρων, που ξερίζωσε ο κεραυνός, αλλά ή

τυφλή τύχη που τόσο χτύπησε κείνη τη στιγμή τους Ρομπέν άφησε ανέγγιχτους τους τέσσερις κακούργους και τους άγριους συμμάχους των.

Η μανία των στοιχείων πέρασε σαν παιδιαστικός θυμός, ο σθρανός άρχισε να καθαρίζει και σε λίγο φάνηκε το φεγγάρι δλόγισμο. Απόλυτη ήσυχία βασί εμε τώρα στην άπέραντη καταπρόσινη έκταση ύστερα από το άγριο εκείνο ξέσπασμα της μπόρας.

Μιά μονάχα φωνή, τάραιε τη γαλήνη εκείνη. Άκούστηκε μια φωνή ανθρώπινη, σαν βογγητό.

— Άκουσες τίποτα; ρώτησε ο Άκομπάκα τρέχοντας κοντά στο Μπενουά φοβισμένος.

— Ναι, άκουσα τη φωνή του σκοτωμένου μάγου να ζητάει έκδίκηση! άποκρίθηκε ο άχρεϊος εκείνος μ'ήν άφίνοντας καμμία άπολύτως εύκαιρία άνεμετάλλευτη.

Άλλά ή φωνή εκείνη σε λίγο ξανακούστηκε.

Άνθρωπος είναι ψυθίρισε ο Μπενουά, δέν χωρεί άμφιβολία. Μά ποιός μπορεί νάναι; Έ και νάνανε οι φίλοι μας, που πήρανε το χρυσάφι και φύγανε άφού μας θάψαν ζωντανούς.

Άκολούθησε το δρόμο πρός τη φωνή εκείνη που όλο κι άκουγότανε καθάρωτερα και γρήγορα βρέθηκε μπροστά σ'έναν άνθρωπο, σ'έναν λευκό που φαινότανε πληγωμένος ή τό λιγώτερο χτυπημένος.

— Ποιός είναι; άκούστηκε να λέει ο άγνωστος.

— Έσθ ποιός είσαι; φώναξε κατάπληκτος ο Μπενουά άκούγοντας τη γλώσσα του σε κείνο τό μέρος.

— Ένας πληγωμένος που ζητάει βοήθεια για τους συντρόφους του.

— Είστε πολλοί;

— Τέσσερις. Ό κεραυνός τσάκισε τά δέντρα και θάφτηκε ή καλύβα μας μέσα στους κορμούς και στά κλαδιά. Τρεχάτε!

— Θάρρος! φώναξε ο δεσμοφύλακας κοιτάζοντας περίεργα τόν νέο, που βρισκότανε μπροστά του.

Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και δέν άργησε να θυμηθεί πώς τόν είχε ξαναϊδεί εκείνον τόν άνθρωπο, λίγες μέρες πριν, μέσα στά κτήματα του Ρομπέν!

— Πάμε, πάμε! είπε με προθυμία, βεβαιος πώς δέν γελιότανε. Είσι πληγωμένος και σό;

— Όχι. Χτύπησα μονάχα εγώ.

Τότε ο Μπενουά πήγε κοντά στον

Ίνδο άρχηγό και του ψιθύρισε:

— Αυτός που βλέπεις, είναι ο έχθρός της φυλής σου. Πρόσεχε μή μας ξεφύγει. Ό Καντού κι' όλοι οι θεοί μας προστατεύουν, είναι όλοφάνερο!

Οι τυχοδιώκτες και οι Ίνδοι δούλεψαν πάνω από μία ώρα για να βγάλουν τους κορμούς και τά κλαδιά πάνω από την γκρεμισμένη καλύβα κι' έπιτέλους άνακάλυσαν τους τρεις ανθρώπους, άκίνητους σαν πτώματα.

Δέν ήταν όμως πληγωμένοι, γιατί τά κλαδιά έμπόδιζαν τους χοντρούς κορμούς των δέντρων να πέσουν επάνω τους.

Ήτανε κι' οι τρεις λιγοθυμισμένοι, πουθενά όμως δέν φαινότανεσαν πληγές και αίματα πάνω τους.

Ο νεαρός λευκός δούλευε τώρα άκούραστα κι' ο Μπενουά δέν μπόρεσε να μη θαυμάσει τη δύναμή του.

— Αυτόν πρέπει να τόν δέσωμε με τά πιά γερά σκοινιά που έχουμε, συλλογίστηκε ο τυχοδιώκτης.

Έπιτέλους, οι Ίνδοι βγάλανε τους τρεις ανθρώπους μέσ' από τόν πράσινο εκείνο τάφο.

Ο νέος έβαλε μια δυνατή φωνή χαράς.

Έκανε να χυμήσει, να τους περιποιηθεί, αλλά δέν του δώθηκε ο καιρός.

Ξαφνικά έπεσε χάμω μ'έναν άπότομο χτύπημα στο κεφάλι κι' ένοιωσε, πώς τόν δένανε χειροπόδαρα.

— Ήσυχα, φίλε μου, ήσυχα, του είπε ειρωνικά ο Μπενουά.

Έχουμε κάποιο παληό λογαριασμό να κανονίσωμε με τόν κύριο επό κεί, που σοι μοιάζει τόσο πολύ.

Οι δυό άλλοι νέοι κι' ο πατέρας τους άρχισαν να συνεφέρουν.

Οι Ίνδοι τους έτριβαν δυνατά και σε λίγο άνοιξαν τά μάτια τους.

Λίγο ρούμι, που κατόρθωσε ο Μπενουά να τους ρίξει στο στόμα τους συνέφερε δλότελα.

Η χαρά τους όμως, που βρέθηκαν πάλι ζωντανοί ήταν άνακατεμένη με μια άπερίγραπτη κατάπληξη καθώς νοιώσανε τά χέρια και τά πόδια τους σφιχταδεμένα.

Τότε προχώρησε ο Μπενουά και ρώτησε κοιτάζοντας κατάματα τόν δραπετή:

— Με άναγνωρίζεις, Ρομπέν;

Ο αίχμαλτος κατάλαβε άμέσως την κατάσταση.

Κιτρίνισε λιγάκι αλλά τό βλέμμα που κάρφωσε πάνω στον πρώην δεσμο-

φύλακα ήτανε γεμάτο περιφρόνηση και οίχτο.

Ο Μπενουά χλώμιασε.

Όπως και μέσα στη σπηλιά, άφησε να έκδηλωθή ή ψυχική του κατάσταση μ'έναν χείμαρρο από βλαστήμιες και άπειλές.

Ούρλιαζε σαν μανιασμένος.

Τό μίσος συσπούσε άπαίσια τά χαρακτηριστικά του, όταν έπιτέλους μπόρεσε να ξεφωνίσει:

— Θα ψοφίσετε κι' οι τέσσερις σαν τά σκυλιά!.. να!.. Σάν τά σκυλιά!.. Θα καταλάβεις πώς κανενας δέν μπόρεσε ως τώρα να τά βάλει με μένανε. παληάνθρωπε!...

Μιά λέξη μονάχα άκούστηκε, με άπόλυτη ψυχραιμία από τά χείλη του δραπετή:

— Άνανδρε!

Ο Μπενουά δέχτηκε τήν προσβολή αυτή σαν δυνατό χαστούκι.

— Θα μου τό πληρώσεις κι' εγώ, με τ' άλλα! Θα μπορούσα να σοφίσάσω, με τήν πίστη μου τό κεφάλι αυτή τη στιγμή. Άλλά όχι! Θα σε παραδώσω στους Ίνδους και θα έκτιμήσεις τήν τέχνη τους στα βασανιστήρια! Θα δείς τά παιδιά σου να σπαρταρούν από τους πιά φρικτούς πόνους που να ξεψυχήσουν και σό θα ψοφήσεις τελευταίος, ναί τελευταίος από όλους.

Οι αίχμαλτοι άπόμεναν ψυχραιμοί κι' άμίλητοι μπροστά στην άπερίγραπτη μανία του κακούργου εκείνου.

Οι Ίνδοι, έμπειροι στα ζητήματα της παλληκαριάς δέν μπορούσαν να μη θαυμάσουν τη γενναϊότητα των ανθρώπων εκείνων.

Προπάντων τους προξένωσε κατάπληξη τό φέροισι των παιδιών κι' ο σεβασμός τους για τη λευκή φυλή ήταν άπερίγραπτος.

Κανείς από τους δικούς τους δέν θάκουε με τόση άτάραξη τήν καταδίκη του σε βασανιστικό θάνατο.

Η γιορτή που θ' άπολάμβαναν τήν άλλη μέρα θάμενε για πάντα άξέχαστη.

Θα μπορούσαν να εφαρμόσουν όλη τους τήν τέχνη, τήν άσθαση τέχνη του δημίου, κι' ο τρόπος που θα θανάτωναν τους δυνατούς εκείνους ανθρώπους θάμενε στα χρονικά της φυλής άλυσμόνητος!

Η χρονικά της φυλής άλυσμόνητος! Η χρονικά του πεθαμένου μάγου θ' άναγνώσκια του «Μασσά Καντού» (ο θεός της έκδίκησης) θα άνοιγε διάπλατα σ' όλους τους τίς πόρτες του παραδείσου.

Ο Άκομπάκα, καθώς δέν είχε ποτέ βασανίσει λευκό, ήταν άνύσυχος. Δέν ήξερε πώς θάπρεπε να φερθή στην έπίσημη στιγμή.

Αν ο Μπενουά δέν τόν είχε βεβαιώσει με τόση πεποίθηση πώς ο άνθρωπος εκείνος με τη γενειάδα είχε πάρει τη μορφή της άγριας σφήκας για να θανατώσει τό μάγο, δέν θα τολμούσε ποτέ του να σηκώσει χέρι πάνω σ'αυτό τους τόσο άνώτερους ανθρώπους.

Άλλά ή βεβαίωση του ληστή-λευκού κι' αυτού, ή παρουσία του, μαζί με τους λευκούς συντρόφους του στον τόπο των βασανιστηρίων, ήταν άρκετή για τό του δώσει θάρρος.

Ο Μπενουά έρριξε μια στερνή ματιά μίσους πάνω στα τέσσερα θύματα.

— Είπ' ανάγκη, είπε, να σοφίσω τό φέροισι μου. Έκτός από τόν παληό μας λογαριασμό, είμαι βέβαιος πως εσθ κι' οι δικοί σου μας φράξατε τό ποτάμι με τους κορμούς των ξερών δέντρων έσεις στείλατε πάνω μας τά φέδια.

— Μάλιστα, έμεις, άποκρίθηκε καθαρά ο Ρομπέν.

— Τό ήξερα πώς δέ θα ζητούσες να με γελάσεις. Ηλίθιος στάθηκες άνέκαθεν. Άλλ' αυτό, βλέπεις, έλαφρώνει τη συνείδησή μου. Θα ξαναϊδωθούμε αύριο.

Δέκα Ίνδοι και ο Μπενουά άνάλαβαν τη φρουρά των αίχμαλτών.

Τους πρόσφεραν φαγητό αλλά δέν δέχτηκαν.

Όταν όμως πλησίασαν τό νερό στα χείλη τους, ήπιαν κι' οι τέσσερις μ'εύχαριστηση.

Έπίτηδες ο Μπενουά τους άφησε και τους τέσσερις μαζί, μήπως βγει κερδισμένος, μαθαίνοντας πράγματα που τόν ένδιέφεραν απ' τις κουβέντες τους.

Οι Ρομπέν όμως, μιλούσαν άγγλικά.

— Παιδιά μου, έλεγε ο δραπετής, μου φαίνεται πώς είμαστε χαμένοι. Πρέπει όμως να πεθάνουμε σαν παληκάρια.

— Μπορώ να σε βεβαιώσω, πατέρα, πώς ζήσαμε με τήν άρετή, που μας δίδαξες, και θα πεθάνουμε δίχως φόβο.

— Δέν λυπάστε για τίποτα; ρώτησε με πνιγμένη φωνή ο δυστυχισμένος πατέρας.

— Μονάχα εκείνη... Θα πεθάνει απ' τόν καυμό μας, δίχως άλλο, στέναξε

δ' Ερρίκος.

Αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς ὑπαινιγμὸς ποὺ ἔκαναν γιὰ τὴ μητέρα τους, μὴ θέλοντας ὁ καθένας τους νὰ λυπήσει τὸν ἄλλον.

— Ἴσως μπορέσει νὰ τὴν παρηγορήσει ὁ Κάρλος, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ Ρομπέν, γιὰ νὰ δώσει θάρρος στὰ παιδιά του.

Πρὶν ξημερώσει, δυὸ ἀπὸ τοὺς Ἴνδους ξεκίνησαν νὰ βροῦνε σφηκοφωλιές.

Ἡ χαραυγὴ εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη ὥρα γιὰ τὸ πιάσιμο τῶν τρομερῶν αὐτῶν ἐντόμων, γιατί εἶναι ἀκόμη μολυσμένα.

Ἄλλοι μάζευαν στενόμακρα ἀγκάθια, ἄλλοι ἀκόνιζαν τὰ σπαθιά τους πάνω στὶς πέτρες κι' ἄλλοι ἐπιτέλους ἐτοίμαζαν βέλη στομωμένα, ποὺ χτυποῦσαν μονάχα καὶ μελάνιαζαν χωρὶς νὰ πληγώνουν.

Θάδειχναν μ' αὐτὰ τὴ σκοπευτικὴ τους δεινότητα πάνω στὰ κορμιά τῶν θυμάτων.

Οἱ τέσσερις κατάδικοι ἦτανε γεροὶ ἀνθρωποὶ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ υποστοῦν ὅλη τὴ σειρά τῶν βασανιστηρίων πρὶν ξεψυχήσουν.

Ἀπὸ τώρα συζητοῦσαν ποιὸς θάπαιρνε τὸ δέρμα τοῦ κρανίου τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ θύματα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ἀνεκτίμητο τρόπαιο, ἀλλὰ καὶ φυλαχτὸ πολύτιμο.

Ἄλλοι λογάριάζον τὴν χαρὰ τῶν γυναικῶν ὅταν θὰ τοὺς χάριζαν τὰ δόντια τῶν λευκῶν νὰ κάνουν περιδέρματα κι' ἄλλα στολίδια.

Ἐπιτέλους ἀντήχησαν τὰ κακὸφωνα φλάουτα καὶ τὰ τύμπανα καὶ ὁδήγησαν τοὺς κατάδικους στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Ὅλοι οἱ Ἴνδοὶ ἔκαναν ἐξαιρετικὴ τουαλέττα.

Εἶναι ἀλλειμμένοι μὲ τὸ λιπαρὸ κόκκινο χρώμα τοῦ ρουκοῦ.

Παράξενες γραμμές, τραβηγμένες μὲ τὸν γκρίζο χυμὸ τοῦ «γενεπά» σχηματίζουν διάφορες βάρβαρες παραστάσεις πάνω στὰ στήθη καὶ στὶς πλάτες τους.

Στόλισαν καὶ τὰ ὄπλα τους μὲ κόκκινα καὶ πράσινα φτερά.

Ὁ Ἀκομπάκα εἶναι ὑπέρχος.

Μὲ περηφάνεια ἀρχιστάτηγου, φορεῖ ἓνα πελώριο διάδημα ἀπὸ κίτρινα φτερά.

Ἐνα τετράδιπλο χρωματιστὸ κολλιέ

στολίζει τὸ λαιμὸ του.

Τὰ βραχιόλια του εἶναι ἀναρίθμητα. Ὁ ἀρχηγὸς εἶναι ἀκόμη μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ὀλονύκτιο μεθύσι ποὺ φρόντισε νὰ διοργανώσει ὁ Μπενουά. Ἐτσι ζαλισμένος εἶναι ἱκανὸς νὰ γδάρει ζωντανὴ καὶ τὴ γυναῖκα του, ἂν τὸν φανατίσει κανεὶς ἐπιδέξια.

Προχωρεῖ, κι' ὁ φλαουτίστας ἀπότομα σὼπαίνει.

Ὁ Ἀκομπάκα κάνει ἀκόμη λίγα βήματα καὶ μιλεῖ στοὺς κατάδικους ἐνῶ ὁ Μπενουά κάνει τὸν διερμηνέα.

— Ὁ δοξασμένος ἀρχηγὸς Ἀκομπάκα θαυμάζει τὸ θάρρος τῶν λευκῶν ἀνθρώπων. Θὰ τοὺς δώσει τὸ θάνατο τῶν γενναίων. Ἡ θυσία τῆς ζωῆς τους θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστη στὸν «Μασσά Καντοῦ» καὶ στοὺς ἄλλους θεοὺς, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ μάγου θὰ τιμηθεῖ ὅπως τῆς πρέπει.

Γιὰ νὰ δείξει ὅλη του τὴν ἐκτίμηση ὁ μεγάλος Ἀκομπάκα θὰ βάλει ὁ ἴδιος μὲ τὸ χέρι του τὶς ἀγριεὲς σφήκες πάνω στὰ στήθια καὶ στὰ πλευρά τους.

Ἀφοῦ ὁ λευκὸς ἀρχηγὸς πῆρε τὴ μορφή τῆς φαρμακερῆς σφήκας γιὰ νὰ θανατώσει τὸ μάγο, εἶναι σωστὸ νὰ υποστεῖ πρῶτος αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Κατόπι, οἱ κόκκινοὶ πολεμιστὲς θὰ σημαδεύουν τὰ κορμιά τῶν λευκῶν καὶ θ' ἀρχίσει ἡ σκοποβολὴ μὲ τὰ βέλη, χωρὶς νὰ θανατωθοῦν ἀκόμη οἱ γενναῖοι λευκοί.

Τὸ δεύτερο μέρος τῆς γιορτῆς θὰ τὸ ὀρίσουμε πιὸ ὕστερα.

Κάνε γρήγορα! ἀποκρίθηκε μὲ ἀφάνταστη ἀδιαφορία ὁ Ρομπέν.

Οἱ τρεῖς νέοι δὲν πρόσφεραν οὔτε μιὰ λέξη.

Ὁ Ἴνδος μὲ ἀπορίαν, ὑπάκουσε.

Προχώρησε μὲ ἀργὰ βήματα κοντὰ στὸν κατάδικο.

Πῆρε ἓνα φιλοπλεγμένο κλουβί, ὁποῦ βόμβιζαν μανιασμένες γιὰ τὴ φυλάκισή τους οἱ φαρμακερὲς ἀγριεὲς σφήκες.

Οἱ ἀγκύλες τους προεξέχουν τρομερές.

Ὁ Ἴνδος ἀργὰ-ἀργὰ σηκώνει τὸ χέρι ν' ἀκουμπήσει τὸ φριχτὸ ἐκείνο βασανιστικὸ ὄργανο πάνω στὸ στήθος τοῦ Ρομπέν.

Τὸ ἀκούμπησε.

— Θάρρος παιδιά μου, λέγει ὁ κατάδικος μὲ ἡρεμὴ φωνή.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σφήκες θ' ἀγγίζανε τὸ γυμνὸ δέρμα τοῦ λευκοῦ, ὁ

Χριστοῦγεννα στὴ Ζούγκλα

Ερυθρόδερμος σταματᾷ ἀπολιθωμένος σὰν νὰ εἶχε ἀντικρύσει φεῖδι φαρμακερὸ.

Θέλει νὰ κάνει πίσω ἀλλὰ σκουντᾷ πάνω στὸν Μπενουά καὶ τὸν ρίχνει χάρμα.

Ἡ διπλὴ κἀννη ἐνὸς τουφεκιοῦ προβάλλει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά κι' ἀμέσως ἀκούεται δίπλα τους μιὰ ἐκπυροσκόρηση.

Ὁ Ἀκομπάκα ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ χέρια καὶ κυλιέται στὸ χῶμα, μὲ τὸ κρανίον θρυμματισμένο παρασύροντας τὸν δεσμοφύλακα.

Τὸ κλουβὶ μὲ τὶς ἀγριεὲς σφήκες ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ερυθρόδερμου πέφτει πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου κι' οἱ σφήκες ξετρελαμένες τὸν τσιμποκοποῦν ὅλες ἀλύπητα.

Δεύτερος πυροβολισμὸς σταματᾷ τοὺς Ἴνδους, ποὺ ὀρμούσαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Τὰ σκάγια ξεσκίζουν σφιγρὸν τὶς σάρκες τους, τὸ αἷμα ρίζοντας τὶς κραυγὲς τοῦ τρόμου τοὺς τρέχει οἱ κραυγὲς τοῦ τρόμου ἀνακατεύονται μὲ τὰ βογγητὰ τῶν πληγωμένων, ἡ σύγχυση φτάνει στὸ κατακόρυφο.

Οἱ τρεῖς κακούργοι φύγανε μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀνανδρεία πρῶτοι, παρατώντας τὸν ἀρχηγὸ τους, μισοτυφλωμένο, πριμένο, σὲ φρικτὴ κατάσταση νὰ κλαίει μὲ λυγμούς.

Δὲν εἶχε ἀκόμη διαλυθεῖ ὁ καπνὸς ἀπὸ τὸν δεύτερο πυροβολισμὸ κι' ὁ Ρομπέν εἶδε νὰ ὀρμῶν κοντὰ του ἓνα πελώριο νέγρος, ἀληθινὸς γίγαντας, ἐμφωνίζοντας μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ περὶ φάνεια στὴ γλώσσα τῶν κρεολῶν:

— Ἐγὼ μαι! Ἐγὼ μαι!

Δυὸ ἄλλο νέγροι, νεώτεροι χύμηξαν κι' αὐτοὶ δίπλα τους.

Οἱ Ἴνδοι, κατατρομαγμένοι, ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ τὴν κατάρα ποὺ βρῆκε τὸν λευκὸ τους σύμμαχο, ἀκολούθησαν τοὺς τρεῖς τυχοδιώκτες στὴ φυγάδα.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ λύθηκαν οἱ αἰχμάλωτοι ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ τοὺς εἶχαν δέσει οἱ δῆμοί τους.

Οἱ τρεῖς νέγροι δὲν βρίσκουν φρόνιμο νὰ κυνηγήσουν τοὺς Ἴνδους, ἀλλὰ κοιτάζουν τοὺς Ρομπέν μὲ ἀγάπη μαζὶ καὶ βαθύ σεβασμὸ.

Ὁ πιὸ ἡλικιωμένος, μὲ μεγάλη συγκίνηση, ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρομπέν, ποὺ τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως καὶ φωνάζει δακρύζοντας αὐτὴ τὴ φορὰ:

— Ἀγγόσο! Καλέ μου φίλε Ἀγγόσο, εἰσὺ σαι;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀποκρίνεται μὲ χαρὰ ὁ νέγρος, καὶ τὰ παιδιά μου, ὁ Λομὶ κι' ὁ Μπασελικό. Πόσο χαίρουμαι! Πόσο χαίρουμαι!

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη συγκίνηση ἀπὸ τὴ σωτήρια ἐπέμβαση τοῦ νέγρου Ἀγγόσο ποὺ γιὰ δεύτερη φορὰ πρόσφερε τὶς ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες του στοὺς Ρομπέν, οἱ λευκοὶ νέοι διηγήθηκαν στοὺς δυὸ γιουὺς τοῦ Ἀγγόσο, πῶς, δέκα χρόνια πρὶν, ὁ πατέρας τους κοπίασε καὶ κινδύνεψε γιὰ νὰ σωθεῖ ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια Ρομπέν ἀπὸ τὴν καταδίωξη τοῦ ἴδιου ἐκείνου Μπενουά.

Ἐνῶ οἱ νέοι, ἀγκαλιασμένοι κουβέντιαζαν μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ ἀγάπη, ὁ Ἀγγόσο συμπλήρωσε τὸ ἔργο του.

Ἐβγαλε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀπὸ τὴ θήκη, δοκίμασε τὴ λεπίδα στὸ νύχι του, κι' ἀρπάζοντας ἀπ' τὰ μαλλιά τὸ κεφάλι τοῦ μακαρίτη Ἀκομπάκα, παλῆοῦ καὶ ἀσπονδοῦ ἐχθροῦ τῆς φυλῆς του, τοῦκοψε μ' ἐπισιμότητα, σοβαρὸς τὸ λαιμὸ.

Κατόπι, πρόσφερε τὸ σπαθὶ τοῦ στὸν Ρομπέν γιὰ ν' ἀποκεφαλίσαι κι' αὐτὸς τὸ Μπενουά, ἀλλὰ ὁ δραπετὴς τοῦ ἐξήγησε πῶς οἱ λευκοὶ δὲν χτυποῦν ποτὲ γιὰ κανένα λόγο ἓναν ἐχθρὸ πεσμένο χάμα.

Ὅπως ἀγαπᾷς, σύντροφε, ἀποκρίθηκε ὁ νέγρος. Αὐτὴ εἶναι ἡ πολεμικὴ συνήθεια τῆς φυλῆς μου. Δὲν ξανάρχεται ποτὲ ὁ ἐχθρὸς ὅταν τὸν κάνεις δυὸ κομμάτια.

Ἐγείρε κατόπι κι' ἐξέτασε τὸν πρῶτον δεσμοφύλακα.

— Ἀκόμα τὸν τσιμποῦν οἱ σφήκες, εἶπε, ἀλλὰ ἀναπνέει.

Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Ρομπέν. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ μᾶς κάνει κακό. Τὰ μερμήγκια θὰ τὸν φᾶνε σὲ λίγο. Δὲ θέλω νὰ λερώσω τὰ χέρια μου, ἀγγίζοντας τὸ βρωμερὸ αὐτὸ ὑποκείμενο.

Οἱ Ρομπέν βρῆκανε μὲ δυσκολία τὰ ὄπλα τους καὶ κατόπι ξεκίνησαν μαζὶ μὲ τοὺς σωτήρες τους γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σπῆτι.

Ἀλλὰ τώρα ξέσπασε ὅλη τους ἡ φρικτὴ ψυχικὴ ταραχὴ.

Περπατοῦσαν μὲ δυσκολία.

Πίσω ἐρχότανε ὁ Ἀγγόσο, μὲ τὸ ὄπλο γεμάτο στὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀκομπάκα κρατημένο ἀπὸ τὰ μαλλιά στὸ ἀριστερό.

— Δὲ μοῦ λές Ἀγγόσο, τί θὰ τὸ κά-

νεις αυτό το κεφάλι; τον ρώτησε ο Ρομπέν.

— Περιμένε λιγάκι, σύντροφε και θα δεις.

Δέν αναγκάστηκε να περιμένει πολλή ώρα ο Ρομπέν.

Γρήγορα ανακάλυψε, ο νέγρος, ανάμεσα στους βράχους μία τρύπα, όπου μόλις χώρεσε το κεφάλι του Ίνδο αρχηγού.

Τόβαλε κεί μέσα κι' έφραξε κατόπι με προσοχή τις τρύπες.

— Έτσι δέν θα μπορέσει να το βρει κανένα άγριμ, είπε ο νέγρος.

Ο Ρομπέν νόμισε πως ο φίλος του έθαψε κεί το κεφάλι του έχθρου του από σεβασμό προς ένα νεκρό.

Άλλη όμως, πολύ διαφορετική ήταν η εξήγηση, που έδωσε άμέσως ο Άγγόσο:

— Τώρα που πέθανε ο Άκομπάκα, είπε, θα παρουσιαστεί μπροστά στον «Καντού» και θα παρακαλέσει να του δοθεί θέση κοντά στους άλλους αρχηγούς. Άλλά ο Καντού δέν θα τον αναγνωρίσει, άφου δέ θάχει πιά το κεφάλι του μαζί του! Δέν θα θελήσει να τον δεχθεί, άλλά, καθώς είναι πολύ καλός, θα ρωτήσει τα μερμήγκια μήπως αυτά φάγανε το κεφάλι του Έ-

ρυθρόδερμου. Τα μερμήγκια θα πουν: «Όχι». «Τσακάλι, θα ρωτήσει τότε ο Καντού, θάιναι, λύκε, μήπως φάγατε σεις το κεφάλι του Έρυθρόδερμου;» Και το τσακάλι, ή θάιναι, ο λύκος θ' άποκριθουνε με σεβασμό: «Όχι». Τότε ο Καντού θα ρωτήσει τον βόα και τον πύθωνα κι' όλα τα φείδια και τ' άσπετα.

«Μήπως έσύ βόα, πύθωνα, μήπως έσεις τ' άλλα σερπετά, φάγατε το κεφάλι του Έρυθρόδερμου;» και κείνα, όλα, θ' άποκριθουνε με σεβασμό: «Όχι». Τότε, ο Τατού, που έ'νν' ένα ζωο άκάθαρτο θα παρουσιαστεί, χωρίς να τό καλέσει, μπροστά στον Καντού και θα πεί: «Έγώ έφαγα το κεφάλι του Έρυθρόδερμου».

— Καταραμένο, βρωμερό ζωο, θα φωνάξει τότε ξορκισμένος ο Καντού, πήγαινε στον Γιολόκ (τον διάβολο) τον άφέντη σου! Ο Καντού δέν θέλει να σέ ξέρει.

— Πηγαίνω, θα πεί με σεβασμό, τρέμοντας το καταραμένο το Τατού και θα πάει.

Τότε ο Γιολόκ θα δεχτεί τον σύντροφό του τον Τατού και τό κορμί του Άκομπάκα θ' αναγκαστεί να τον ακολουθήσει. Έτσι ο Έρυθρόδερμος θα μείνει για πάντα στην κόλαση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII. Ο ΚΑΖΙΜΙΡ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Εξακολουθήσαν ώρες το δρόμο τους όπου φάνηκε από μακριά το σπίτι των Ρομπέν.

Ο Άγγόσο τότε πήρε κατά μέτρο το φίλο του και του είπε, μη ξέροντας από που ν' αρχίσει:

— Πρέπει να σου μιλήσω, σύντροφε.

— Να μου πεις ότι θέλεις, άποκρίθηκε λιγάκι παραξενημένος ο δραπετής από το στενοχωρημένο ύφος του νέγρου.

— Δέν με ρώτησες πως βρέθηκα κατ' άδω, εξακολουθήσε ο Άγγόσο, άφου δέν είχε μήνας που ήρθα και σ' άειδα.

— Ξέρεις πως μου κάνει εύχαριστηση να σε βλέπω συχνά.

— Ναί, άλλά αυτή τη φορά ήρθα μαζί με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου.

— Έπαθε τίποτα στο χωριό;

— Καταστραφήκαμε, και σκέφτηκα να τρέξω κοντά σου.

— Έκανες θαυμάσια. Το σπίτι μου είναι δικό σου.

— Την ξέρω την καλωσύνη σου, άλ-

λά δέν θέλω να σου μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα.

Και αποφασίζοντας επιτέλους να μιλήσει είπε στο Ρομπέν τη τρομερή αλήθεια.

— Όταν έφτασα σπίτι σου, γύρισε ολομόναχο το ζαγκουάρ άπ' το κυνήγι. Ο Κάρολος είχε φύγει πριν από είκοσι ώρες. Καταλαβαίνεις; γύρισε το ζαγκουάρ που τον ακολουθούσε, στο κυνήγι, μονάχο, του και πληγωμένο.

Ο Ρομπέν χλώμιασε.

— Το παιδί μου! φώναξε τρομαγμένος.

Άμέσως είδοποίησε τους γιουούς του για την εξαφάνιση του άδελφού τους κι' όλοι τους, τρέχοντας φτάσανε στο σπίτι.

Δέν μπόρεσαν να μάθουν τίποτα περισσότερο από τη δυστυχισμένη μητέρα που έκλαιγε σπαραχτικά με λυγμούς.

Το ζαγκουάρ, που τόσες φορές είχε δείξει άφάνταστο ήρωισμό και άφοσίωση στους κυρίους του, στεκότανε θλιβερό και ντροπιασμένο παράμερα

με την ούρα κατεβασμένη.

Άπό τη στιγμή που γύρισε μονάχα λίγο νερό ήπια.

Δέν δέχτηκε διόλου τροφή.

— Άνεξήγητο! είπε ο Ρομπέν κοιτάζοντας με λύπη την έξημερωμένη τίγρη.

Ξεκίνησαν μόλις ξημέρωσε και δέν άρχισαν να βρουν τα ίχνη πολλών έρυθροδέρμων, άλλά και τα ίχνη του Καρόλου.

Η δυστυχισμένη μητέρα ήταν άδύνατο να μείνει στο σπίτι.

Θα πέθαινε από άγωνία όπου να γυρίσουν.

Στην αρχή ακολουθούσε με τα πόδια, άργότερα όμως ο Άγγόσο την έβαλε μέσα σ' ένα άμάκ που με μεγάλη ευκολία την ήσκησαν, στους γυμνούς γυιούς οι γεροί και λεβεντόκορμοι γυιοί του.

Προχώρησαν πάνω στα ίχνη εκείνα όλη τη μέρα κι' όσο βράδυαζε ήτανε φανερό πως πλησίαζαν τους άρπαγες του νέου: τα χόρτα, καθώς άνοιγαν οι Ίνδοι δρόμο για να περάσουν, φαινότανε τ' άνθρωποι τώρα νειόκοπα, τα πατήνόντουσαν πάνω στο χώμα νωπότερα, ματά τους πάνω στο ζαγκουάρ.

Ήτανε φανερό πως το ζαγκουάρ ακολουθούσε με στενοχώρια τους κυρίους του.

Κι' αυτή του ή στενοχώρια φανερώθηκε περισσότερο όταν πήγε και μύθηκε ένα πλατύ φύλλο, τυλιγμένο σε σχήμα χωνιού και πλεγμένο ανάμεσα σε δυο πέτρες πάνω στο δρόμο.

— Προσοχή! φώναξε ο Καζιμίρ. Ο θάμνος που βγάζει τέτοια φύλλα δέ βρίσκεται σ' αυτό το μέρος. Κάποιος βρήκε επίτηδες αυτό έδώ. Προσοχή, μήν έχει κανένα φείδι μέσα.

Ο Έρρίκος πλησίασε το παράξενο εκείνο φύλλο και τό άνοιξε με την άκρη ενός βέλους, προφυλακτικά.

Δέν είχε τίποτα μέσα, άλλά το ζαγκουάρ άπομακρύνθηκε με φανερά στενοχώρια.

Τότε ο νέος πήρε το φύλλο κείνο στα χέρια του και με κατάπληξη διακρίνε γραμματα χαραγμένα πάνω στο φύλλο.

Όλοι μαζεύτηκαν γύρω του και τότε διάβασε:

«Ός τη στιγμή αυτή σεβάστηκαν τη ζωή μου. Κάποιο μυστήριο με προστατεύει. Με πήραν μαζί τους. Με φρουρούν. Προσεξτε. Κάρολος.»

— Ζεϊ! Ζεϊ το παιδί μου, φώναξε χαρούμενη ή μητέρα.

Όλων ή χαρά ήταν τώρα άπεριγραπτή.

Ο Άγγόσο μονάχα κι' οι δικόι του

δέν καταλαβαίνανε και μονάχα ο μαύρος Καζιμίρ κατόρθωσε, με μεγάλη υπομονή να τους δώσει να καταλάβουν πως οι λευκοί συνεννοούνται κι' άπό μακριά με τη γραφή.

Ο σεβασμός των νέγων για τους λευκούς φίλους των, έγινε άκόμη μεγαλύτερος ύστερ' άπ' αυτή την καινούργια άποκάλυψη.

Άλλά δέν διαφώτισε μονάχα τον Άγγόσο ο Καζιμίρ.

Εξήγησε και την αίτία που γύρισε ντροπιασμένο το ζαγκουάρ, παρατώντας μονάχο τον άφέντη του: την εξήγηση ή βρήκε άπό κείνο το ίδιο το φύλλο.

Ο θάμνος αυτός παράγει φύλλα και άρπαγες που μοσκοβολούν, όπως κατάλαβαν εύκολα οι Ρομπέν.

Άλλά ή εύχαριστη αυτή για τον άνθρωπο μυρωδιά, τραμάζει την τίγρη και το ζαγκουάρ, γιατί μοιάζει πολύ με τη βαρεία μπόχα μόσχου που βγάζει ο κροκόδειλος και μερικά μεγάλα φείδια.

Οι Ίνδοι άλειφονται μ' αυτό το υγρό κι' όπου να ξεθυμάνει ή μυρωδιά του δέν έχουν φόβο να τους πλησιάσει ή τίγρη.

— Ίσως νάχουν ρίξει άπ' αυτό το μόσχο και στο δρόμο, είπε ο Νικόλας, δέν βλέπετε με πόση στενοχώρια μ' ακολουθεί ο Κάτ;

— Είναι που πλησιάζουμε και νοιώθει όλο και δυνατώτερη αυτή τη μυρωδιά, εξήγησε πάλι ο Καζιμίρ.

— Έγώ βλέπω και τις φωτιές τους, είπε ο νεώτερος άπό τους γιουούς του Άγγόσο.

Το μικρό στράτευμα σταμάτησε.

Άφου φτιάσανε μία πολύ πρόχειρη καλύβα για την Κα Ρομπέν και τη γυναίκα του νέγρου, ο δραπετής, πήρε τους τρεις γενναίους μαύρους, τον Έρρίκο και το Νικόλα και σερνάμενοι φτάσανε σε μικρή άπόσταση από την κατασκήνωση των Έρυθρόδερμων.

Ο Έρρίκος θα πάρε το τουφέκι μου, ο Μπασελικό το τουφέκι του πατέρα του και να περιμένουν έδώ. Εμείς θα ριχτούμε πάνω τους ξαφνικά με τα σπαθιά. Κοιτάξτε να τους κόψετε την υποχώρηση ή να γλυτώσετε τον Κάρολο από τα χέρια τους.

Ρίχτηκαν σάν τα λιοντάρια στην κατασκήνωση των Ίνδων.

Τη στιγμή όμως που φτάσανε στη φωτιά κοντά, ένοιωσαν ένα τρομερό τσούξιμο στα μάτια τους, ήταν άδύνατο να δούνε γύρω τους, αδύνατο και να αναπνεύσουν, πνιγόντουσαν.

Τρομερός βήχας έσκιζε τα στήθια τους κι' άρχισαν να φτερνίζονται σπασμωδικά, άκράτητα.

Τὰ μάτια τους πρίστηκαν, γέμισαν δάκρυα.

Ήταν νικημένοι χωρίς νά πολεμήσουν.

Τρομερές φωνές ακουγόntonταν γύρω τους, αλλά τὰ μάτια τους δέν είχαν τήν δύναμη νά διακρίνουν ούτε σέ μισό μέτρο απόσταση.

Οί Ίνδοι που πιάσανε τόν Κάρολο ήταν οί λιγστοί φύλακες πού είχε αφήσει ο Άκομπάκα γιά νά φυλάνε τις πιρόγες στην ακροποταμιά.

Είχαν σωθεί όμως οί τροφές τους και προπάντων δέν είχαν στάλα πιστό.

Έτσι αποφάσισαν νά ξεκινήσουν γιά ν' ανταμώσουν τους συντρόφους τους.

Η άτυχία έκανε νά βρεθεί ο νεαρός Ρομπέν πάνω στο δρόμο τους.

Οί Ίνδοί, άν και πεινασμένοι, δέν αποτελούσαν κίνδυνο γιά τόν Κάρολο.

Καθώς τόν είδαν έτσι ήλιοκαμένο κι όταν, προπάντων είδαν πώς φορούσε στο λαιμό του ένα φυλαχτό πού του είχε χαρίσει ο Ζάκ και τόν είχε δροκίσει νά τό φορεί πάντα νόμισαν πώς είναι μεγάλος μάγος και τόν πήραν νά τόν παρουσιάσουν στον άρχηγό τους.

Τό ζαγκουάρ όχι μονάχα δέν υπερασπίστηκε αυτή τή φορά τόν κύριό του, αλλά έφυγε με τήν ουρά στα σκέλια μόλις πήραν τὰ ρουθούνια του τή βαρειά μυρωδιά του μόσχου.

Τότε ένας από τους Ίνδους τούρριξε ύπουλα και τό πλήγωσε στο πόδι μ' ένα βέλος.

Όταν κατάλαβε τό σεβασμό πού τουδειχναν οί Ίνδοί εκείνοι τατάλαβε γιατί επέμενε τόσο πολύ ο Ζάκ νά φορεί πάντα στο λαιμό του τό φυλαχτό, πού του χάρισε.

Έλεύθερος σχεδόν, ανάμεσό τους ο νέος, μπόρεσε κι' έγγραψε τό σύντομο εκείνο σημείωμα πάνω στο πλατύ φύλλο, και βέβαιος πώς οί δικόι του θ' ακολουθούσαν τὰ ίχνη τών Έρυθροδέμων, τό τοποθέτησε στη μέση του δρόμου, με τρόπο, πού νά τό δούνε.

Γρήγορα οί άρπαγες του νέου ανταμώσανε τους συντρόφους τους, λίγες ώρες μετά τόν θάνατο του Άκομπάκα στο μέρος, πού λίγο πριν βρισκόντουσαν ο πατέρας κι' οί τρεις άδελφοί του Καρόλου.

Τώρα όμως τό δάσος άντηχούσε από τὰ ουρλιάσματα τών Ίνδων πού κλαίγανε τό άκέφαλο πιτώμα του άρχηγού τους.

Ο Μπενουά, με τό πρόσωπο τρομερά πριμένο, δέν είχε πεθάνει, αλλά βογγούσε τρομερά.

Όταν έφτασε ή δεύτερα ομάδα μαζί με τό νέο όλοι άναγνώρισαν τήν εξαιρετικά μαγική δύναμη του φυλαχτού του και τούκαναν εξαιρετικές τιμές.

Ήτανε φανερό πώς τόν προόριζαν όλοι τους γιά διάδοχο του Άκομπάκα, βλέποντας στη διπλή τελετή της ταφής του ένός άρχηγού και της έκλογής του καινούργιου σοβαρότατες και πολύ εύλογες άφορμές διασκέδασαν.

Ο νέος δέν φανέρωσε καμμιά εξαιρετική συγκίνηση γιά τή μεγάλη τιμή πού τόν περίμενε, κι' αυτό τόν άνέβασε άκόμη περισσότερο στην έκτίμηση τών Έρυθροδέμων. Άνυπομονούσε μονάχα νά τόν ονομάσουν μιά ώρα άρχήτερα άρχηγό μονάχα γιά νά τραβήξει μαζί με τους ύπηκόους του τό γρηγορότερο κατά τό σπίτι του.

Οί τρεις σύντροφοι του Μπενουά είχαν εξαφανιστεί.

Όπως φαίνεται θ' άλληλοσκοτωθήκανε έξ αιτίας τών κομματιών του χρυσού, πού είχαν στίς σακκούλες τους.

Όσο γιά τό Μπενουά, ο Κάρολος βλέποντας πώς ο άρρωστος εκείνος ήταν λευκός, πρόσιαξε νά τόν περιποιηθούν κι' άμέσως ο μάγος της φυλής έβαλε δροσιστικά βότανα στο πληγωμένο πρόσωπο του κακούργου εκείνου.

Υοτερα από δυό μέρες ο τυχοδιώκτης ήτανε σχεδόν καλά κι' ή πρώτη του σκέψη ήταν πώς θά τὰ κατάφερνε νά ονομαστή Άκομπάκα Β !

Φαντάζεστε, λοιπόν, τήν άπορία, αλλά και τή λύσσα του, όταν βγάζοντας τις κομπρέσσες από τὰ μάτια του, πήγε νά δει τόν υποψήφιο πού έτοιμαζαν νά διαλέξουν άρχηγό τους οί Ίνδοί και βρέθηκε μπροστά στον Κάρολο, πού έμοιαζε καταπληκτικά τ' άδέλφια και τόν πατέρα του.

— Πάντα, ή καταραμένη αυτή οικογένεια θά καταστρέφει τὰ σχέδιά μου ! είπε από μέσα του λυσσώντας ο κακούργος. Σιάσου, μωρό μου, και δέ θά μου ξεφύγεις. Έσύ θά τὰ πλερώσεις όλα.

Χωρίς νά χάσει στιγμή πρόσταξε τόν φλαουτίστα και τόν τυμπανιστή νά συγκεντρώσουν τους πολεμιστές νά τους μιλήσει.

Ήρθαν όλοι, έκτός φυσικά, από τους σωματοφύλακες του Καρόλου.

Άλλ' αυτή τή φορά οί Ίνδοί δέν παίρναν από λόγια.

Η εύγλωτία του δεσμοφύλακα πήγε χαμένη και κατάλαβε πόσο πολύτιμος του ήτανε ο εύκολόπιστος μακαρίτης Άκομπάκα !

Τό άστρο του είχε σβύσει από τό θάνατο του Ίνδο άρχηγού και τήν απέλευθέρωση τών αιχμαλώτων.

Ένα από τὰ δύο : ή δέν είχε καμμιά μαγική δύναμη αυτός ή οί λευκοί, πού θανάτωσαν τό μάγο τους, είχαν φυλαχτά δυνατότερα από τὰ δικά του.

Και νά πού τό φυλαχτό πού έβλεπαν στο λαιμό του υποψηφίου άρχηγού τους, καμωμένο από τὰ χέρια του πολύπειρου άρχηγού τών Άραμισώ, τόν Πανασλίν γιά τόν άντρα της κόρης του, ήτανε τρανή απόδειξη πώς οί λευκοί εκείνοι ήτανε πολύ άνώτεροι κι' άπ' αυτόν αλλά κι' άπό τόν Ίδιο τόν Άκομπάκα.

Έπρεπε λοιπόν γιά νά εξασφαλιστούν από κάθε μελλοντικό κίνδυνο ν' άνακηρύξουν άρχηγό τους τό νέο εκείνον, πού τους ένέπνεε άπεριόριστη έμπιστοσύνη με τό γιγάντιο σώμα

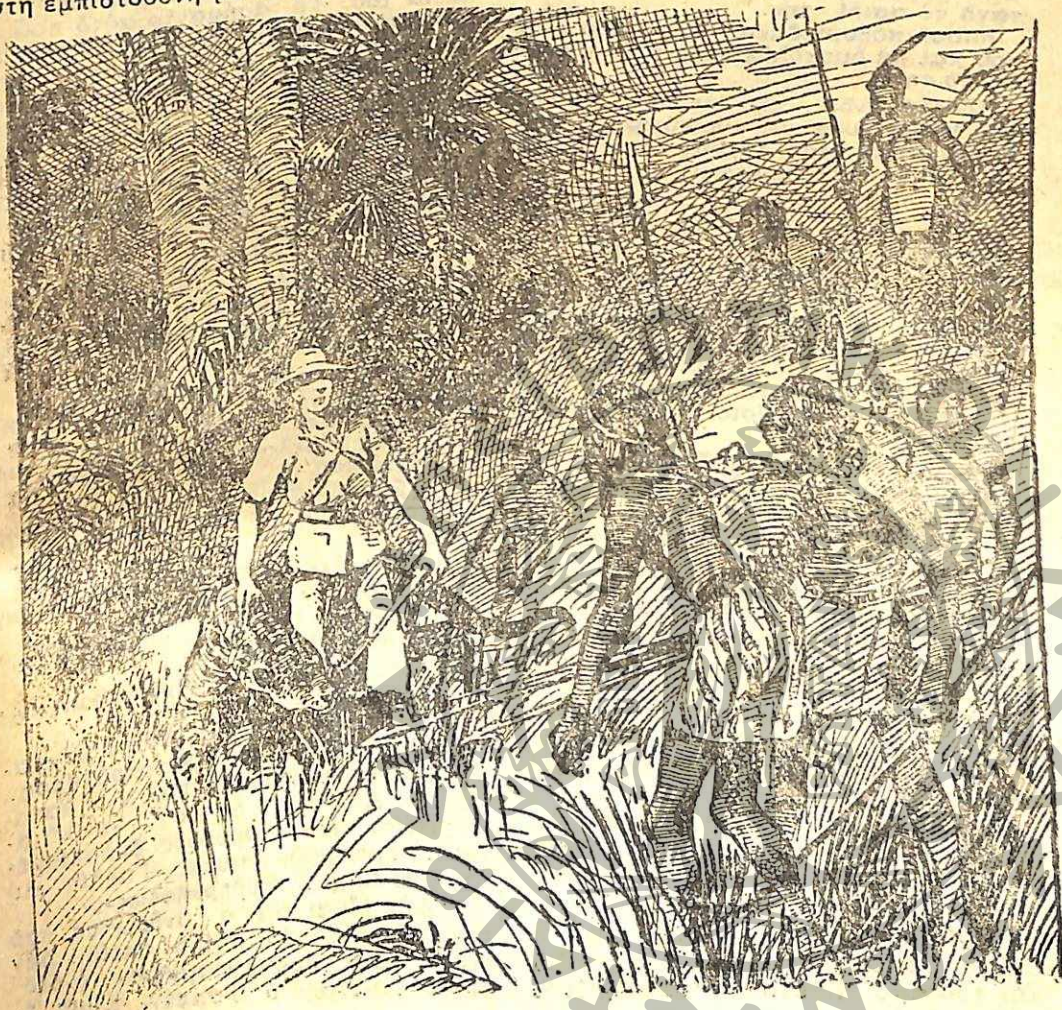
του, τήν ψυχραιμία του και προπάντων με τό μυστηριώδες φυλαχτό του.

Βλαστημώντας ο Μπενουά διπλώσε τό «άμάκ» του, φορτώθηκε όσα τρόφιμα μπορούσε νά πάρει κι' εξαφανίστηκε στο δάσος, με τήν άπόφαση όμως νά παρακολουθήσει τὰ γεγονότα και νά έποφεληθεί με πρώτη εόκαιρία.

Όταν βράδυασε, οί Ίνδοί άνάψανε φωτιές και, γιά περισσότερη προφύλαξη, ρίξανε στις φλόγες και μπόλικο κόκκινο πιπέρι.

Τό δυνατό αυτό πιπέρι κάνει δυνατούς άτμούς, έρεθιστικούς, πού χωρίς νά είν' επικίνδυνοι, προκαλούν πνιγμονή και τρομερό τσούξιμο στα μάτια.

Αυτοί οί άτμοί στράβωσαν τόν Ρομπέν και τους συντρόφους του τή στιγμή πού όρμησαν νά χτυπήσουν τους Ίνδους.

Δυνατός βήχας ξέσκιζε τὰ στήθια τους κι' οἱ Ἐρυθρόδερμοι θὰ τοὺς κομμάτιαζαν ἂν δὲν προλάβαινε νὰ ἐπέμβει ὁ Κάρολος.

Μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ κίνησιν ἀπομάκρυνε τοὺς Ἴνδοις.

— Πατέρα μου!.. Ἐρρίκοι φώναξε ὁ νέος πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ρομπέν.

— Κάρολε, παιδί μου! φώναξε ὁ δραπετής ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ νέου χωρὶς νὰ μπορεῖ ἀκόμη νὰ τὸν ἰδεῖ.

Ὁ Κάρολος πῆρε τοὺς δικούς του καὶ τράβηξαν λίγο παράμερα. Πρόσταξε νὰ μὴ ρίξουν ἄλλο πιπὲρι στὴ φωτιά, κι' ὁ Ἐρρίκος ἔστειλε ἕνα ἀπὸ τοὺς νέγρους νὰ φέρουν καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους τοὺς στὸ στρατόπεδο.

Ἀλλὰ ἡ ἀντοχὴ τῆς Κας Ρομπέν, ποὺ ἔκανε θαύματα στὶς στιγμὲς τῆς ἀγωνίας, λύγισε μόλις ἀντίκρουσε ζωντανὸ τὸ παιδί τῆς.

Μισολιπόθυμη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ δυσκολία ἦρθε πάλι στὸν ἑαυτὸ τῆς.

Τότε οἱ Ἴνδοι, ποὺ δὲν εἶχαν ξαναῖδεῖ λευκὴ γυναῖκα, κυριεύτηκαν ἀπὸ θρησκευτικὸ δέος. ἔπεσαν στὰ πόδια τῆς καὶ τὴν προσκύνησαν.

Τὴν τρισευτυχισμένη ἔκλειν στιγμὴ, ὅπου ὁ Ρομπέν μὲ τοὺς δικούς του δόξαζε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τοῦ παιδιοῦ του, παρουσιάστηκε λίγο πρὸς τὰ δεξιὰ, πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου μιὰ φρικτὴ ἐμφάνιση: μιὰ τρομερὰ ἀποκρουστικὴ πλαγιασμένη μορφή, γκριζωπὴ, κιτριναρική, δυὸ μάτια γεμάτα μίσος καὶ λύσσα, ἕνα στόμα μ' ἕναν ἀπάισιο σπασμὸ, καταχθόνιο.

— Ὁ Μπενουά, ἦταν ἔτοιμος νὰ φωνάξει ὁ «Ρομπέν» μόλις ἀναγώρισε τὸ ληστή.

Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ προφέρει οὔτε μιὰ λέξη.

Ἡ κἀννη τοῦ πλοῦ ἦταν ἀντίκρου τοῦ ἀκούστηκε ὁ ξερὸς κρότος τῆς σκανδάλης κι' ἀμέσως ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε μέσα στὴ σιγαλιά τῆς τροπικῆς νύχτας.

— Σ' ἔφαγα, Ρομπέν! Σὲ λίγο καὶ τοὺς ἄλλους! οὐρλιασε ὁ κακοῦργος. Μιά φωνὴ ἀγωνίας ἀκούστηκε μετὰ τὸν πυροβολισμὸ.

Ὁ Ρομπέν μένει ὄρθιος, ἀλλὰ ὁ δυστυχισμένος ὁ Καζιμίρ κυλιέται χάμω σὺν πόδια του, μὲ τὸ στήθος τρυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος γέροντας ὁ μαῦρος λεπρὸς κατάλαβε στὴ στιγμὴ τὸν τρομερὸ κίνδυνον τοῦ ἀγαπημένου

φίλου του.

Καὶ συγκεντρώνοντας ὅλες τοὺς δυνάμεις, ὤρμησε καὶ πρόταξε τὸ στήθος του γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ τοῦ Ρομπέν.

Ὁ Καζιμίρ ξεψύχησε κρατώντας τὸ χέρι τοῦ Ρομπέν, ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ κι' οἱ γυναῖκες τῶν φίλων του κλαίανε γονατισμένοι γύρω του. Πέθανε εὐτυχισμένος, μὲ τὸ γαλήνιο χαμόγελο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὰ θυσιάζει ὅλα γιὰ κείνους, ποὺ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν συμπόνεσαν στὴ δυστυχία του.

Ἀλλὰ ἡ Μοίρα, ἡ παράξενη κι' ἀνεξήγητη αὐτὴ θεότητα ποὺ ἔρριξε τόσο βαθὺ πόνον στὴν εὐτυχία τῶν Ρομπέν θέλησε πάλι νὰ τοὺς δώσει τὴν ἰδίαν ἐκείνη νύχτα, καὶ στὸ ἴδιο μέρος, ἐκεῖ, δίπλα στὸ νεκρὸ, μιὰν ἀπερίγραπτη χαρὰ.

Ὁ Ἐρρίκος καθὼς βηματίζει θλιβερά πάνω-κάτω, διέκρινε ἕνα χαρτάκι στὰ πόδια του. Τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ πρᾶγμα γι' αὐτοὺς ἦταν πραγματικὸ φαινόμενο μέσα στὴ ζούγκλα. Χαρτὶ εἶχε νὰ δῇ ὁ νέος πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια καὶ μάλιστα χαρτὶ μὲ τυπωμένα γράμματα. Τὸ πῆρε καὶ τὸ κοίταξε προσεκτικά.

Ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἐφημερίδα. Πλησίασε στὴ φωτιά καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη παρακάλεσε τὸν πατέρα του νὰ πλησιάσει.

Ἀφτοὲ με, παιδί μου, στὸν πόνον μου! ἀποκρίθηκε ὁ Ρομπέν. Δὲν θὰ φύγω οὐτ' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὄσπου νὰ τὸν παραδώσουμε στὴ γῆ. Ἀλλὰ ὁ νέος ἐπέμενε.

— Εἶναι πολὺ σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ σὰς πῶ. Ἀλλοιῶτα δὲ θὰ σὰς ἐνοχλοῦσα... διαβάστε... εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἐξακλουθοῦσε νὰ τρέμει ἀπ' τὴ συγκίνηση.

Ὁ Ρομπέν πῆρε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς ἐφημερίδας κι' ὅταν διάβασε χλωμάσε.

Ποτέ δὲν εἶχε φανερωθεῖ μεγαλύτερη συγκίνηση στὸ πρόσωπό του.

Ἡ γυναῖκα του καὶ τ' ἄλλα παιδιά πλησίασαν μὲ ἀπορία.

Καὶ τότε ὁ Ἐρρίκος ξαναδιάβασε κι' ἀκούσανε ὅλοι.

Οἱ φράσεις, οἱ λέξεις ἦτανε κομματιασμένες: «ἐπιήκεια... αὐτοκράτορας... ἐγκλήματα ποινὰ καὶ πολιτ... καταδίκων... Διάταγμα ἡγεμον... γενικὴ ἀμνηστία... ἐκτοπισμοί, φυλακισμένων... ἡμποροῦν ἐπιστ... Γαλλία. Διάταγμα ἐφημ... Κυβερνήσεως».

— Δὲν εἶμαι πιά ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὸν κυνηγᾶνε σὰν ἄγριο θηρίο! Δὲν εἶμαι πιά ὁ προγεγραμμένος, ὁ ἐξοριστός! φώναξε ὁ Ρομπέν. Εἶμαι ἐ-

λεύθερος πολίτης.

Κατόπι γυρνώντας πρὸς τὸν νεκρὸ μὲ θλιμμένη φωνή.

— Κι' αὐτὴ τὴ χαρούμενη εἰδηση, ἦτανε γραφτὸ νὰ τὴ μάθω ἀπὸ τὸ φουσέκι, ποὺ σὲ θανάτωσε, φτωχέ μου! Κα-

ζιμίρ!

Γιατὶ πραγματικά, τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο ἦτανε μισοκαμένο.

Ἦτανε φανερὸ πὼς ὁ Μπενουά τὸ εἶχε χρησιμοποίησει γιὰ τὴ γέμισιν τοῦ πλοῦ του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Τὸ πρῶτ' ὁ ἴδιος ὁ Μπενουά, θέλησε μόνος του νὰ ἐνταφιάσει τὸν ἄνθρωπον ποὺ δυὸ φορές τοῦδωσε τὴ ζωή.

Καθὼς ἔσκαβε τὸ μαλακὸ χῶμα κατάλαβε κάτι πολὺ σκληρότερον ἀπὸ κάτω.

— Μήπως ἔχουν θάψει κι' ἄλλο νεκρὸ ἐδῶ; ψυθίρισε.

Ἐσκυψε καὶ πρόσεξε καλλίτερα.

Ἐβγαλε τὰ χῶματα μὲ τὰ χέρια του καὶ χωρὶς τὴν παραμικρότερη συγκίνηση, εἶδε ἕνα καλάθι γεμᾶτο χρυσάφι: ἐκεῖ εἶχαν θάψει τὸ χρυσάφι τοὺς οἱ Ἀραμισῶ.

Βοήθησαν κι' ἄλλοι καὶ σὲ λίγο εἶδαν μπροστά τοὺς πέντε πανέρια γεμάτα χρυσάφι, ἑκατομῦρια ὀλόκληρα!

— Τὶ εἰρωνία! εἶπε ὁ Ρομπέν. Ὡς καὶ τὸν τάφο σου ἀνοίγοντας, καλὲ μου Καζιμίρ, μοῦ χαρίζεις τὸν πλοῦτό! Μὰ τί τὰ θέλουμε μεις τὰ πλούτη; Θὰ ζήσουμε μονάχα μὲ τὴ δουλείᾳ μας.

Καὶ μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, παραχώσαν τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἀραμισῶ κι' ἀνοῖξαν παρακεί τὸν τάφο τοῦ ἀγαθοῦ μαύρου.

Μιὰ ἀπλὴ πέτρα, καὶ πάνω της μιὰ ἀπλούστερη ἐπιγραφή «Ἐδῶ ἀναπαύεται ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος» εἶδειχναν τὸ μέρος ὅπου θάφτηκε ὁ μαῦρος μὲ τὴν ἀνυπερβλήτη ἀρετὴ.

Τὸ «μυστικὸ τοῦ χρυσοῦ» ξαναθάφτηκε στὴ θέσιν του.

Κι' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ μέρες οἱ Ρομπέν πῆγαν νὰ προσευχηθοῦν πάνω στὸν τάφο τοῦ Καζιμίρ, τὸν βρῆκαν σκεπασμένον ἀπὸ λουλούδια.

Ἀλλὰ οἱ λάκκοι ὅπου εἶχαν ἰδεῖ τὰ πανέρια μὲ τὸ χρυσάφι ἦταν ἀδειοί.

Οἱ Ἀραμισῶ, ἡσυχοὶ πιά, ἀπόσυραν τὸ θησαυρὸ τοὺς ἀπὸ τὴν κρύπτη του.

Κατάλαβαν ὅμως πὼς τὰ χέρια ποὺ θάψαν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο ἀνακάλυψαν τὸν χρυσό, χωρὶς νὰ θελήσουν νὰ τὸν ἀγγίξουν. Κι' ἀνθοστόλισαν τὸ μνήμα τοῦ Καζιμίρ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Κάρολος σκέφτηκε νὰ χαρίσει τὸ μαγικὸ του περιδέριο στὸν συμπαθέστερον ἀπὸ τοὺς Ἐρυθρόδερμους.

Ἔτσι οἱ Ἴνδοι ἀπόκτησαν ἀρχηγὸ

ἀπὸ τὴ φυλὴ τους, ἀλλὰ παρακάλεσαν τὸν Κάρολον καὶ τὸν πετέρα του, ποὺ τοὺς θεωροῦσαν πολὺ ἀνώτερους τῶν καὶ τοὺς σεβόντουσαν πολὺ, νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ ἔγκατασταθοῦν κοντὰ οἱ ὅσπτι τους.

Ἔστειλαν κι' ἔφεραν ἀπ' τὸ χωριὸ τοὺς τὶς γυναῖκες, τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδιά τους κι' ἔτσι σχηματίστηκε ὁ πυρῆνας τῆς πρώτης ἀνθηρῆς ἀποικίας τῆς Γουϊάνας.

Ἡ ἀποικία ἐνισχύθηκε γρήγορα ἀπὸ τοὺς νέγρους τῆς φυλῆς τοῦ Ἀγγόσο καὶ τοὺς Ἀραμισῶ, ποὺ ζήτησαν κι' αὐτοὶ τὴν προστασία τῶν λευκῶν ποὺ περιφρόνησαν τὸ χρυσάφι.

Ὁ κυριώτερος ὅρος ποὺ ἀπαιτοῦσε ὁ Ρομπέν ἀπὸ τοὺς ἀποίκους ἦταν ἡ ἀπόλυτη ἀποχὴ ἀπὸ τὰ ποτά, καὶ δεύτερος ἡ ἐργασία.

Οἱ Ρομπέν ὄρισαν τὴ γῆ ποὺ θὰ καλλιεργοῦσε κάθε οἰκογένεια, ἀφοῦ ὅλοι μαζί, Ἴνδοι, νέγροι καὶ λευκοί, μὲ τὰ ὅπλα ποὺ τοὺς ἔδωσαν οἱ Ρομπέν, ἔκοψαν σὲ μεγάλῃ ἔκτασιν τὰ δέντρα καὶ ἄλλου ἀποστράγγισαν τὰ ἔλη καὶ σχημάτισον ἀέραντο μέρος κατάλληλο γιὰ τὴν καλλιέργεια.

Γενικὸ προσκύνημα ἦταν ὁ τάφος τοῦ Καζιμίρ.

Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος, βρῆκανε τὸ Μπενουά σὲ φρικτὴ κατάστασιν.

Τὸ στόμα του ἔβγαζε ἀφρούς, τὰ μάτια του ἦταν πεταμένα ἔξω καὶ τὸ δέρμα του πρασίνιζε.

Ἦταν φανερὸ πὼς τοὺς ἔβλεπε.

Μέσα στὶς στερνὲς στιγμὲς τῆς φρικτῆς ἐκείνης ἀγωνίας τοῦ ὁ κακοῦργος, ἤθελε νὰ μιλήσει.

Ἀλλὰ μονάχα ἕνας ἄνθρωπος ρόγχοι ἔβγαине μαζί μὲ τοὺς πρασινοκόκκινους ἀφρούς ἀπ' τὰ μελάνια, σμένα χεῖλη.

Σὲ λίγο, μ' ἕνα στερνὸ, φρικτὸ σπασμὸ, ξεψύχησε κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος μὲ ἀνοιχτὰ τ' ἀπαῖσια μάτια του.

Ὁ Ρομπέν ἔσκυψε καὶ μὲ συμπόνια ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ.

— Ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε, εἶπε. Τοῦ ἀφαίρεσε τὴ δύναμιν νὰ κάνει κι' ἄλλο κακό, πρέπει καὶ μεις νὰ τὸν συγχω-

ρέσουμε !

—Μά από τί πέθανε ; ρώτησε ο Νικόλας. Ήτανε τρομερό !

—Ναί, τρομερό ! Ούτε μπορείτε να φανταστείτε τί μαρτύρια πού πρέπει να υπέφερε αυτός ο άνθρωπος στις τελευταίες του ώρες. Από τύψεις, φαίνεται, σύρθηκε ως τόν τάφο του Καζιμίρ. Κοιτάζετε. Τα σκουλίκια πετάχτηκαν κιόλας από τις σάρκες του. Νά τόν θάψουμε γρήγορα, όχι όμως έδω, κοντά στόν τάφο του Καζιμίρ !

—Μά από τί πέθανε.

—Από δάγκωμα σκορπιού, είπε με βεβαιότητα ο Άγγόσο. Κατόπι, καθώς ήτανε άνικανος να υπερασπιστεί, μπόρκανε μέσα στις σάρκες του, μικρά μυγάκια, αυτά γέννησαν τα σκουλίκια, πού βλέπετε. Δίκαια τιμωρήθηκε !

—Ο Θεός να τόν συγχωρέσει, είπε πάλι ο Ρομπέν !

Οι Ίνδολι θάψανε κακρυά το σαπισμένο πτώμα του πρώην δεσμοφύλακα.

Σήμερα, στο μέρος πού ξεψύχησε κι' ένταφιάστηκε ο Καζιμίρ, υπάρχει ένα μικρό ξωκλήσι.

Γιατί ο μαύρος εκείνος είδολωάτρης είχε ξυφτεες μέσα στην αγαθή ψυχή του τις ανώτερες χριστιανικές αρετές: την καλωσύνη, την αγάπη και την ευγνωμοσύνη.

Η τύχη θέλησε να κάνω μιά χρονιά Χριστούγεννα στο σπίτι των Ρομπέν, και σ'ας βεβαιώνω, η βραδυά εκείνη, η νύχτα εκείνη μέσα στην απεριόριστη και ακίνδυνη πιά μεγαλοπρέπεια της ζούγκλας θα μου μείνει άξέχαστη.

Η άποικία άριθμούσε τη χρονιά εκείνη πάνω από είκοσι κατοίκους, τους έπτά λευκούς, τους Ρομπέν, και τις οικογένειες του Άγγόσο και των γυιών του.

Καθήκοντα ιερέα έκανε ο γερο-Ρομπέν.

Καθώς ήταν ανάγκη να γίνει αντιληπτός περισσότερο από τους μαύρους, μίλησε στη γλώσσα τους, πού μου ήταν δλότελα σχεδόν άγνωστη.

Άλλ' από τη συγκίνηση, πού ζωγραφιζότανε στα πρόσωπα, από την έκφραση, πού παίρνανε τα μάτια των πρωτογόνων εκείνων πλασμάτων καθώς ακούγαμε το λόγο του Θεού, από το στόμα του άνεπλήρου μιά τόσο άξιου λειτουργού του, ήτανε εύκολο να καταλάβει κανείς πώς ο καθ'ος σπόρος θάβρεσκε γρήγορα γόνιμο έδαφος στις καρδιές των μαύρων, άν τους ιεραποστόλους μας έμψύχωνε ή ευσε-

βεια, ή αγάπη και ο ζήλος του γερο Ρομπέν.

Η Φάτινη με το θείο Βρέφος ήτανε στημένη και πολύ όμορφα στολισμένη πάνω στην πλάκα του τζιφου του Καζιμίρ. Μήπως ή ψυχή του αγαθού μαύρου λεπρού, πού όλα τα θυσίασε στο βωμό της Αγάπης δεν πρέπει να βρίσκεται στα πόδια του Χριστού μας ;

Οι μαύροι, δεν μπορούσαν βέβαια, να έμβαθύνουν στις λεπτομέρειες του θαύματος πού έφερνε τόν Βασιλέα των Πάντων, αδύνατο βρέφος στη φάτινη των ζώων.

Ήταν όμως φανερό πώς καταλάβαιναν ότι ο Ρομπέν τους δίδασκε τη Θρησκεία της Άρετης και της Αγάπης.

Ήταν τόσο απόλυτη ή πεποίθησή τους σ' αυτόν τόν άνθρωπο, πού ήτανε πρόθυμοι να δεχτούν τα λόγια του με τη βεβαιότητα πώς δεν μπορούσε παρά νάναι όπως τους έλεγε ο Ρομπέν.

Άλλά ή τελετή δεν τελείωσε στην έκκλησία. Στο σπίτι μας περίμενε ένα πελώριο Χριστουγεννιάτικο δέντρο όχι βέβαια έλατο, αλλά κάτι, πού έμοιαζε αρκετά με τα καταπράσινα δέντρα των βουνών μας.

Γελώντας ή Κα Ρομπέν μου χάρισε το δώρο μου, μιά χρυσή πίπα.

—Σε σ'ας πού πρόκειται να γυρίσεται στόν κόσμο πού έκτιμα αυτό το μέταλλο, άχρηστο σχεδόν σε μας, θα κάνω ένα δώρο πού, ελπίζω να σ'ας ευχαριστήσει, μου είπε. "Όσο για τους άλλους, κοιτάζετε δώρα πρακτικά και χρήσιμα, φτιαγμένα όλα με τα χέρια μας : ρούχα, καπέλλα, παπούτσια Κοιτάζετε λοιπόν τόν Άγγόσο πώς καμαρώνει το καπέλλο του.

Με δυσκολία μπορέσαμε να εξηγήσωμε στους αγαθούς μαύρους πώς τα καπέλλα τα φορ'ανε έξω απ' το σπίτι

— Δεν πειράζει άποκρίθηκε ένας από τους γιούς του, έμεις μιά και πρωτοφορέσαμε τέτοιο πράμμα άφήστε μας να το χαρούμε.

Γιατί να τους χαλούσαμε το χατήρι; Κατά τις δώδεκα περάσαμε στην τραπεζαρία.

Ναί περάσαμε σε πραγματική τραπεζαρία.

Δεν είναι άπλη όραση δίχως νόημα αυτό πού γράφω.

Γιατί οι Ρομπέν είχανε πραγματική τραπεζαρία, με τραπέζι, καθίσματα, πιάτα και πιατέλλες.

Λίγα σπίτια στην πολιτισμένη μας Εδρώπη θα γιόρτασαν τόσο πλούσια τα Χριστούγεννά τους όσο έμεις, τη χρονιά εκείνη, στην καρδιά της Ζούγκλας.

Δεν μας έλειψε τίποτα.

Κρέατα άφθονα, τυριά, γαλατερά, ψωμί από μανιόκ, ζυμωμένο με γάλα, πολύ νόστιμο, βούτυρο, όλα τα έλέη του Θεού.

Εξαιρετικά εκείνη τη βραδυά ο Ρομπέν επέτρεψε να πιούμε και λίγο ποτό.

Τόφτιαχναν κι' αυτό μόνοι τους, από τις χουρμαδιές.

Είχαν άφθονο, αλλά το φύλαγαν μονάχα για ιατρικό, για το στομάχι γιατί αυτή ή μανία του πιστού άποκτώνωσε τους μαύρους και τους είχε σε τόσο ύποδεεστερη πνευματική κατάσταση.

—Σε περιμένει κι' άλλη έκπληξη, φίλε μου μου είπε ο Ρομπέν. Έμπρός Νικόλα, Κάρολε...

Άπόδοση στα έλληνικά:
ΚΩΣΤΑ Ι. ΠΑΔΕΛΛΟΥ

Εικονογράφηση κειμένου:
STEFEN VAN ELLIGEN

Στο έρχόμενο φύλλο μας

Ένα υπέροχο μυθιστόρημα ζούγκλας του

ΧΕΝΡΥ ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡ

ΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΩΡΥΧΕΙΑ

ΤΟΥ

ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ο Χένρυ Ρίντερ Χάγκαρ ονομάζεται στην Άγγλία

« Ο άνθρωπος με την άχαλίνωτη φαντασία »

Ἀγοράζετε κάθε Τετάρτη

Τὸ *Διάβασέ με*

ΔΙΑΒΑΣΕ
ΜΕ

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΕ ΤΑ ΑΥΤΟ-
ΤΕΛΗ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΑΛ. ΚΑΙ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Ἀπὸ τὸ δαιμόνιον τῆς φυλῆς μας
Ο ΡΩΜΗΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ

ΓΙΩΡΓΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΚΟΥ
ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΑΝΤΟΥΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ-
ΠΕΤΕΙΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΤΥΜΙΣΣΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥ-
ΝΙΑ, ΜΕ ΗΡΩΕΣ ΠΕΝΤΕ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΡΩΜΗΟΥΣ
ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :- Ὁ Γεώργιος Μπαρμπάρης καὶ ὁ Ἰωάννης Νταφώτης, ὑπαξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἀρχιφύλακες τῆς φρουρᾶς τῶν παλαιῶν φυλακῶν τοῦ Μεντρεσέ, τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως πέντε συνα-
δέλφων τους (ποὺ εἶχαν καταδικαστεῖ σὲ θάνατο, γιατί ἀπῆγαγαν τὴν ἐρωμένη ἑνὸς ὑπολοχαγοῦ καὶ τὸν ἔκαναν ν' αὐτοκτονήσῃ) τοὺς λεπτέρωνον κρυφὰ καὶ φεύγουνε μαζί τους, γιὰ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική.
Τὴν ὁδύσεια τῶν πέντε καταδίκων ὑπαξιωματικῶν, ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, θὰ τὴν δοῦμε πάρα κάτω.
Στὴν πρώτη συνέχεια, βρίσκουμε ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας, μόνο τὸ Γιώργη Μπαρμπάρη μαζί μ' ἕναν τετραπέρατο Κεφαλλωνίτη σύνιρφό του, τὸ Μαρίνο Μπατιστάτο, σὺν τῷ Γαλλικῷ Τζιμπουτί, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοαβησσυνιακοῦ πολέμου τοῦ 1896.
Οἱ δυὸ αὐτοὶ ρωμηοί, γνωρίζονται σὺν Τζιμπουτί, μὲ δυὸ πλουσιώτατους ἀμερικανοὺς κυνηγοὺς λιονταριῶν—τὸν Χάυρολ καὶ τὸν Τζέφρυ—καὶ μὲ ἕνα φραγκολεβαντινο, λαθρέμπορο ντουφεκιῶν,—τὸν Λουί—ποὺ κατορθώνει νὰ τοὺς περάσῃ στὴν Ἀβησσυνία, συστήνοντάς τους, γιὰ ἀξίωμα ἑκὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ.
Οἱ Ἀβησσυνιοί, ποὺ εἶχαν κυριέψει ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἕξι κανόνια μὲ τὰ πυρομαχικά τους καὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὰ μεταχειριστοῦν, ζητοῦσαν ἀξιωματικούς τοῦ πυροβολικοῦ γιὰ νὰ τὰ χειριστοῦνε, γι' αὐτὸ καὶ δέχτηκαν τοὺς δυὸ ρωμηοὺς μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ τοὺς στέλνουν συνοδευόμενους ἀπὸ ἕναν φημισμένη (συνταγματάρχην) σὺν στρατόπεδο τοῦ Ρᾶς Ἀλούλα. Οἱ ρωμηοί, περνᾶνε ἀπόκρημνα βουνὰ βρίσκουν τὸ στρατόπεδο τοῦ Ρᾶς Ἀλούλα, δοκιμάζουν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἕνα κανόνι, βάζοντας φωτιά σ' ἕνα σῦνδεδρο ἀπὸ ἀπόσταση 3.200 μέτρων καὶ φορτωμένοι τιμὲς στέλνονται μὲ μεγάλη συ-

νοδεία στο στρατόπεδο του Μενελίκ. Στο δρόμο, οι Ἀβησσυνέζες, που βρισκόντουσαν μαζί με τους άνδρες τους και τους πατεράδες τους στα στρατόπεδα, γίνονται πειρασμοί για τον Μαρίνο Μπατιστάτο, που αν δεν ήταν ο συγκαταλεγμένος Μπαρμπαράς θα είχε παρασυρθεί από τα «πλάσματα», καθώς ονομάζει τις σαν μπρούντζινα αγάλματα μαύρες κοπέλλες. Την τρίτη μέρα της πορείας τους, ξεμερώνονται κοντά στο στρατόπεδο του Μενελίκ, όπου τους υποδέχονται αποσταλμένοι του βασιλιά με πλούσια δώρα κι ανάμεσα σ' αυτά δυο πεντάμορφα κορίτσια Ἀβησσυνέζικα, την Ἀράφαλη και την Ἀκίκο. Οι δυο ρωμηοί, σὲ λίγο, δέχονται την επίσκεψη του Ἑλληνα γιατροῦ του Μενελίκ Παρίση, που αφού τους εξετάζει καλά και πείθεται για την τιμιότητά τους, τους υποσχεται, πὼς θὰ μαζέψει τους Ἀβησσυνούς, που χρειάζονται, για νὰ δουλέψουν τὰ κανόνια, κι ὕστερα τους παρουσιάζει στὸ Μενελίκ.

Ο Γιώργης Μπαρμπαράς προσφωνεῖ τὸν Μενελίκ, κερδίζει τὴν ἐμπιστοσύνη του και τοῦ υποσχεταὶ νὰ φανεῖ ἀντάξιος τῆς εὐνοίας, πὼς τοὺς δείχνει.

Ὑστερα ἀπὸ ἕνα ἐπίσημο γεῦμα, ὅπου τοὺς κάλεσε ὁ Μενελίκ, ἀναμμένοι ἀπὸ τὸ πυρὸ κρασί και τὸ κόκκινο πιπέρι, γυρίζουν στὴ σκηνή τους και ζοῦν πλάι στὴν Ἀκίκο και στὴν Ἀράφαλη, μιὰ ἐξαιρετὴ ἐρωτικὴ νύχτα.

Τὸ πρωί, μόλις ξυπνᾶνε, ἀκοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή ἕναν ἀνακατεμένο θόρυβο, πὼς τοὺς ἔδωσε τὴν ἐντύπωση, πὼς πολλοὶ ἀνδρῶποι μιλοῦσαν και πηγαινοερχόντουσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί καταφθάνει ὁ Παρίσης, φέρνοντας τοὺς Ἀβησσυνούς, πὼς τοὺς εἶχε υποσχεθεῖ για τὰ κανόνια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς διακρίνονται τρεῖς ρωμηόπουλα ὁ Σταῦρος, ὁ Πανᾶγος και ὁ Σκοῦρος.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχίζουν τὰ γυμνάσια στὰ κανόνια και μόνο στὴ σκόπευση δὲν τὰ καταφέρνουν οἱ νεοσύλλεκτοι.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Μπαρμπαράς ἐρχεται σὲ ρήξη με τὸ Μαρίνο, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος ἀπορροφημένος ἀπὸ τὰ ἐρωτικὰ καμώματα τῆς Ἀκίκο, ἀρχίζει ν' ἀδιαφορεῖ για τὴ δουλειά του.

Γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ βρίσκει τὸν Παρίση και συμφωνᾶνε ν' ἀποσύρουν για μιὰ βδομάδα τρεῖς δυο γυναῖκες ἀπὸ τὴ σκηνή τους και νὰ κάνουν τοὺς ἀνήξερους στὸν Μαρίνο.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς, ἀναγκάζεται νὰ συμμορφωθεῖ με τὴν κατάσταση, ἀν και ὑποπτεύεται, πὼς αὐτὴ ἡ δουλειά εἶναι τοῦ Μπαρμπαρά.

Τρεῖς μέρες αὐτὲς ἐρχονται ἀγγελιαφόροι ἀπὸ τὸν Ρᾶς Μακόνεν στὸ Μενελίκ, ἀναγγέλοντας μιὰ κυκλωτικὴ κίνηση τῶν Ἰταλῶν κοντὰ στὸ Ἀντιγατ και ζητώντας ἐνισχύσεις.

Ὁ Μενελίκ πληροφορεῖται ἀπὸ τὸν Μπαρμπαρά, ὅτι μπορεῖ νὰ διαθέσει τρεῖς κανόνια, ἐνῶ ὁ Μαρίνος κατορθώνει νὰ πείσει τὸν σύντροφό του νὰ πάρουν στὴν ἐκστρατεία τὴν Ἀκίκο και τὴν Ἀράφαλη, πὼς εἶχαν γυρίσει στὴ σκηνή τους.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Μπαρμπαράς ἐτοιμάζεται για τὴν ἐκστρατεία.

Διάλεξε καμμιά πενήνταργιὰ μουλάρια και κανόνισε τὸ φορτίο και τὴν κίνηση.

Εἶχε νὰ διατρέξει μιὰν ἀπόσταση, πὼς τὴν ὑπολογίζανε και ὁ Παρίσης, πὼς ἤξερε τὸ δρόμο, και οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ Ἀβησσυνοὶ καμμιά ἐξηνταργιὰ μίλια.

Ὁ Μενελίκ, πὼς κουβέντιασε και συνεννοήθηκε μαζί του, τοῦδωσε μιὰ δύναμη ἀπὸ δυο χιλιάδες ἀπάνου - κάτου παλληκάρια ὑπὸ τὴν ἀρχηγία ἑνὸς μεγάλου Ἀβησσυνοῦ παλληκαρῶ τοῦ Ρᾶς Κάσμπα.

Μπροστὰ στὸ Μενελίκ, ὁ Ρᾶς Κάσμπα ὁρκίστηκε νὰ υπερασπίσει τὰ κανόνια με ὅλα του τὰ παλληκάρια μέχρι θανάτου.

Ὁ Μπαρμπαράς πῆρε μαζί του τὸν γιὸ τοῦ καπετάν Λιά τοῦ Ναυπλιώτη, τὸν Σκοῦρο, και τὰ δυο ρωμηόπουλα, τὸν Τσιριγώτη τὸν Σταῦρο, και τὸν Πανᾶγο τὸν Περαιώτη.

Ἡ Ἀράφαλη και ἡ Ἀκίκο ἄμα νοιώσανε ἀπὸ τρεῖς προετοιμασίες, πὼς θὰ φεύγανε οἱ δυο ρωμηοί, στε ο ὠρεθῆκανε και μελαγχολήσανε ἀλλὰ ὁ Μαρίνος ἔτρεξε νὰ τρεῖς καλοκορδίζει και μόλις μάθανε πὼς θὰ τρεῖς πάρουνε μαζί στὴν ἐκστρατεία πλημύρισε ἡ ψυχὴ τους ἀπὸ χαρά.

Ὁ Μαρίνος τρεῖς εἶδε ν' ἀγκαλιάζονται και νὰ φιλιῶνται ἀναμεταξύ τους.

Ἦτανε για τὰ δυο κορίτσια μεγάλη τιμὴ νὰ τρεῖς πάρουνε στὸ πλευρὸ τους.

στὸν πόλεμο, οἱ δυο σπουδαῖοι λευκοὶ ἀνδρῶποι, πὼς θὰ κουμαντάρανε τὰ φοβερά κανόνια.

Οἱ δυο σπουδαῖοι ἀνδρῶποι, πὼς ἦτανε φίλοι τοῦ βασιλῆα και τρώγανε και στὸ τραπέζι του, γιατί οἱ Ἀβησσυνοὶ στὸν πόλεμο, ἐκτὸς ἀπὸ κείνους, πὼς εἶναι παντρεμμένοι και παίρνουν τρεῖς γυναῖκες τους, οἱ σκλάβες, πὼς διαλέγουνε και παίρνουνε μαζί τους, εἶναι οἱ πὼς ἀγαπημένες και πὼς τιμημένες ἀγαπητικὲς τους.

Ὁ Μαρίνος ἦταν ὅλο στενοχώρια, πὼς δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ συνεννοηθεῖ καλοῦται μαζί τους.

Εἶχε μάθει στὴν Ἀκίκο καμμιά δεκαπενταργιὰ εἴκοσι ρωμείες λέξεις, ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς οἱ λέξεις ἦτανε για τὸν ἔρωτα και τὴν ἡδονή.

Ἡ Ἀκίκο τρεῖς εἶχε μάθει, εἶχε νοιώσει τὴ σημασία τους και τρεῖς ἔλεγε σιγὰ και ντροπαλὰ στρεῖς κρίσιμες στιγμὲς με πονηρὸ χαμόγελο και με πονηρὸτερες ματιὰς, πῶς ποὶ ἄρεσε πο- λὺ στὸν Κεφαλωνίτη, τὸν συγκινοῦσε και τὸν ἔκανε νὰ συμπαθεῖ περισσό- τερα τὴ «σκοκολάτα» του, καὶ ὡς τὴν ἔλεγε. «Ἄμα ὅμως ψυχραιμοῦσε, ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ του.

— Μωρὲ Μαρίνο, βάλε γνώση. Τυλίγσε... Κακὰ ξεμπερδέματα... Θᾶβγει κανένα ἀραπόπουλο στὴ μέση και βάλ- του οἶγανη.

Ἡ Ἀκίκο ἦταν ἔξυπνη και παιγι- διάρα και ἄμα καλογνωρίστηκε στὸν ἔ- ρωτα με τὸ Μαρίνο ἄρχισε νὰ τὸν τυ- ραννάζει λιγάκι. Ἄλλο, πὼς δὲν ἤθελε ὁ Μαρίνος.

Ἀπεναντίας ἡ Ἀράφαλη ἦτανε ὁ- μορφη και πλαστικὰ γυναῖκα, θερμὴ και αὐτὴ, ὅπως ὅλες οἱ Ἀβησσυνέζες, ἀλλὰ μετοημένη και σοβαρή.

Ἦτανε δηλαδὴ, ὅπως τὴν ἤθελε και ὅπως ταίριαζε στὸ χαρακτήρα και στὰ γούστα τοῦ Μπαρμπαρά.

Ἔτσι και οἱ δυο ρωμηοὶ, καὶ ὡς πη- γαίνανε τὰ πράγματα, μελέκανε και τυλιγόντουσαν, καὶ ὡς μουρμούριζε με ἀνησυχία ὁ Κεφαλωνίτης, τὰ δυο δὲ κορίτσια, πὼς ἦτανε φτωχοκόριτσα ὅλ-

λά βουνίσια και ὡραία πλάσματα με ἐξαιρετικὴ πλαστικότητα στὸ θαυμάσιο κορμί τους, ἀφοσιωνόντουσαν καὶ με- ρερα περισσότερο στοὺς δυο ρωμηούς, γιατί νοιώθανε, πὼς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους θὰ κρινότανε ἡ ζωὴ τους και τὸ μέλλον τους.

Γι' αὐτὸ ἡ χαρά τους, ὅταν μάθανε ἀπὸ τὸ Μαρίνο, πὼς θὰ τρεῖς πέρνανε μαζί στὸν πόλεμο, πὼς θὰ ξεκινούσανε, ἦτανε μεγάλη.

Τὸ ἴδιο ἀπόγιομα ὅλα εἶχαν ἐτοι- μαστεῖ και κανονιστεῖ, και ἐπειδὴ εἶχε βγῆ νέο φεγγάρι και ὁ οὐρανὸς ἦτανε ὁλοκάθαρος, τὸ φεγγάρι φώτιζε κα- λούτσικα και οἱ Ἀβησσυνοὶ ἔβλεπε καλὰ τοὺς δρόμους και τὴ διεύθυνση, πὼς θὰ παίρνανε, ὁ Μπαρμπαράς ἀ- ποφάσισε νὰ ξεκινήσει ἀμέσως τὸ δει- λινό.

Ὁ πρῶν λοχίας τοῦ Ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ εἶχε κανονίσει μιὰ τάξη πορείας πολεμική.

Εἶχε συνεννοηθεῖ με τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀβησσυνῶν, Ρᾶς Κάσμπα, και διαίρεσαν τοὺς δυο χιλιάδες πολεμι- στὰς σὲ τέσσερα σώματα. Πρῶτους- πρῶτους εἶχε τάξει ὁ Μπαρμπαράς ἴσαμε διακόσια παλληκάρια.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτοὺς καμμιά πεντα- κοσαργιὰ μέτρα εἶχε ἴσαμε ἑκατόσιους ἑφτακόσιους. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὰ κανόνια του.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ κανόνια εἶχε τάξει ὅλους τοὺς ἄλλους διηρημένους σὲ δυο μεγάλα μπουλούκια.

Ὁλη ἡ φάλαγγ, νὰ ποῦμε, ἦτανε σὲ μήκος δυο περὶπου χιλιομέτρων και προχωροῦσε με ἀνιχνευτὰς τοὺς διακό- σιους πρῶτους, ποωτοφυλάκῃ τοὺς ἄλλους ἑκατόσιους ἑφτακόσιους, κύριο σῶμα τὰ κανόνια με καμμιά διακοσαρ- γιὰ για ἄμεσο στήριγμα και ἀπὸ πίσω τοὺς ἄλλους χίλιους για ὀπισθοφυ- λική.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀν συνέβαι- νε κανέναν αἰφνιδιασμὸς ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς θὰ εἶχαν ὅλο τὸν καιρὸ νὰ

ἀναπτυχθούνη καὶ ν' ἀρχίσουνε τὸν πόλεμο δίχως νά διατρέξουν τὰ κανόνια κανένα κίνδυνο.

Στὸ κέντρο μὲ τὰ κανόνια, ποὺ ἦτανε ὁ Μπαρμπάρας μὲ τὸ Μαρῖνο, τὸ γυνὶ τοῦ μπάριπα Λιά, τὸν Σκούρο τὰ δυὸ ρωμηόπουλα, τὸν Σταῦρο καὶ τὸν Πανάγο καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ εἶχανε ἐξασκηθεῖ στὸ πυροβολικό, εἶχανε καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες τὴν Ἀκίκο καὶ τὴν Ἀράφαλη.

Ἐκεῖ μαζί τους ἦτανε καὶ ὁ Ρὰς Κάσμπας καὶ τρεῖς τέσσαρες ἀξιωματικοί του.

Ἀλλὰ ὅλο ἐκεῖνο τὸ παράξενο στρατευμα εἶχε τὸ πιὸ παράξενο γιὰ ἓνα στρατό: καμμιά τρακοσαργιά γυναῖκες μαζί του.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν μπουλουκιῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, συνοδευόντουσαν ἄλλοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὶς ἀγαπητικὲς τους.

Ὅλες ἦτανε νέες γυναῖκες, ἀπὸ δώδεκα-δεκατρία ἕσαμε δεκαοχτὼ εἴκοσι χρονῶν. Γερά πλάσματα, σοκολατένιες ὅλες, μὲ ἀτσαλένια στὴν ἀντοχή κορμιὰ καὶ γυμνὲς ἴσαμε τὴ μέση.

Τὸ εἶχανε τιμὴ τους καὶ περιφάνεια τους, ποὺ πηγαίνανε κι' αὐτὲς στὸν πόλεμο, ἢ καθεμιά μὲ τὸν καλὸ της, καὶ κουβαλοῦσαν τὸ νοικοκυριό τους σὲ κάτ' ὑπερβολὰ διαόκια πέτσινα, ποὺ τὰ ζαλῶνανε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἀπάνω σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες οἱ ἀντρες τους ἢ οἱ ἀγαπητικοί τους ἐξασκούσανε μιὰ σιδηρὴ πειθαρχία.

Γι' αὐτὸ καὶ στὶς πορεῖες καὶ στοὺς καταυλισμούς, ἅμα τοὺς διατάσσανε σιωπὴ, δὲ βγάνανε τοιμουδιά, ἐνῶ ἅμα τὶς ἀφήνανε ἐλεύθερες, πηγαίνε ἢ γλῶσσα τους ροδάνι. Ἀλλὰ τὸ πιὸ καταπληκτικὸ ἀπὸ ὅλα γινότανε τὴ νύχτα στοὺς καταυλισμούς.

Πλαγιάζανε μαζί μὲ τοὺς καλοῦς τους καὶ οἱ θυσιές στὸν ἔρωτα καὶ στὴν ἡδονὴ γινόντουσαν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία, σὰν ἓνα πρᾶμμα φυσικό, ποὺ δὲν ἀπέδιδε κανεὶς καμμιά ἰδιαίτερη σημασία.

Ὁ Ρὰς Κάσμπας εἶχε τρία κορίτσια

μαζί του.

Ἡ μιὰ ἦτανε ἡ ἐκλεκτὴ του φιλενάδα καὶ οἱ ἄλλες δυὸ νεαρές σκλάβες, ποὺ ὑπηρετοῦσανε κι' αὐτὸν καὶ τὴ φιλενάδα του.

Ἡ Ἀκίκο καὶ ἡ Ἀράφαλη, σὰν ἐκλεκτὲς ἀγαπητικὲς τῶν δύο λευκῶν πῆραν ἐπὶλεκτη θέσιν πλάι στὴν ἀγαπητικὴ τοῦ Ρὰς Κάσμπας καὶ ἦσαν γι' αὐτὸ εὐτυχισμένες καὶ περήφανες καὶ ἡ ἀφοσίωσή τους, στοὺς δυὸ ρωμηούς, ποὺ σ' αὐτοὺς ὀφείλανε καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ θέσιν τους, εἶχε γίνεῖ ἀφοσίωση πιστῶν σκυλιῶν, ποὺ εἶν' ἔτοιμα νὰ θυσιάσθουν στὸ νεῦμα τοῦ ἀφέντη, ποὺ λατρεύουνε.

Ὁ Μπαρμπάρας ποὺ αἰσθανόταν, ὅτι ἔπαιζε τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ὑπόληψή του εἶχε συγκεντρώσει ὅλες τὶς ψυχικὲς καὶ διανοητικὲς του δυνάμεις στὰ κανόνια καὶ στὴν πορεία τῆς φάλαγγος.

Αἰσθανότανε, πὼς μιὰ ἀναποδιά ἢ μιὰ κοκοτυχία θὰ τὸν κατέστρεφε καὶ θάφευγε ἀπὸ τὴν Ἀβησσυνία περιφρονημένος καὶ κατησχημένος.

Γι' αὐτὸ δὲν ἔδινε καμμιά προσοχὴ στὴν Ἀράφαλη.

Τῆς φερότανε μὲ εὐγένεια ἀλλὰ δὲν τὴν πρόσεχε.

Ἀπεναντίας ὁ Μαρῖνος, ποὺ ἡ Ἀκίκο εἶχε μπεῖ μέσα στὸ αἷμα του, δὲν παρέλειπε καμμιά εὐκαιρία νὰ τὴν προσέχει καὶ νὰ τῆς δείχνει νὰ καταλάβει, πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Τὸ πρῶτο βράδυ προχωρήσανε ἴσαμε τὰ μεσάνυχτα.

Ἐπειτα καταυλιστήκανε, κοιμήθηκαν λίγες ὥρες καὶ χαράματα ξεκινήσανε.

Προχώρησαν ὅλη τὴν ἄλλη μέρα μὲ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυση τὸ μεσημέρι καὶ κατὰ τὸ ἀπόγιομα τοὺς φτάσανε δύο-τρεῖς ταχυδρόμοι.

Οἱ ταχυδρόμοι ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸν Ρὰς Μακόνεν καὶ πηγαίνανε μήνυμα στὸν Μενελίκο, πὼς οἱ Ἰταλιάνοι μὲ κανόνια περάσανε τὸ μπουγάκι τῆς Σαρού-

Γιώργης Μπαρμπάρας

121

τας, βγήκανε στὸ μικρὸ δρόμιντο ὁροπέδιο ἐνῶ μιὰ ἄλλη φάλαγγς Ἰταλῶν εἶχε φανερωθεῖ στὸ Ἀδιγρὰτ.

Ὁ Μπαρμπάρας μὲ τὸν Μαρῖνο καὶ τὸ Ρὰς Κάσμπας, καὶ μὲ τοὺς φυλάρχους, ποὺ εἶχε μαζί του, κάνανε ἓνα πρόχειρο συμβούλιο καὶ ἀποφάσισαν νὰ προχωρήσουν ὅσο μπορούσαν γρήγορα γιὰ νὰ χτυπήσουνε τὴν ἄλλη φάλαγγα τῶν Ἰταλῶν στὸ Ἀδιγρὰτ, ποὺ τοὺς ἔπεφτε πιὸ κοντὰ στὸ δρόμο τους.

Στείλανε ἀμέσως ταχυδρόμους στὸν Μακόνεν νὰ τοῦ μνηύσουνε πὼς θὰ χτυπάγανε τὴ φάλαγγα τοῦ Ἀδιγρὰτ μὲ τουφέκια καὶ μὲ κανόνια καὶ ἰάναι ἔτοιμος νὰ τοὺς ριχτεῖ κι' αὐτὸς καὶ εἰδοποίησαν καὶ τὸν Μενελίκο μὲ ἄλλους ταχυδρόμους γιὰ τὸ σχέδιο καὶ τὴν ἀποφασὴ τους.

Ἔτσι ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά θὰ ἐπαιρνε θάρρος ὁ στρατὸς τοῦ Μακόνεν κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ γινόταν ἐνήμερος ὁ βασιλεὺς ὁ Μενελίκο, ποὺ θὰ περίμενε μὲ ἀδυσπόνη νὰ μάθει, πὼς θὰ ἐνεργούσε τὸ πυροβολικό του.

Ὁ Μπαρμπάρας πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν Κάσμπας καὶ τοὺς ἄλλους, πὼς χρειαζότανε δυὸ μερόνυχτα δρόμο γιὰ φτάσει ὡς τὸ μικρὸ ὁροπέδιο, ποῦχε καταλάβει ἡ πρώτη Ἰταλικὴ φάλαγγς τῆς εἰσβολῆς.

Ἀλλὰ δρόμος δὲν ὑπῆρχε καὶ τὰ κανόνια δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ ἀκολουθήσουνε τὴ γρηγοράδα τῶν πεζῶν Ἀβησσυνῶν, ποὺ ἦτανε μαθημένοι νὰ διασχίζουν καὶ νὰ σκαρφάζουν σὰν κατσίκια βράχους καὶ μονοπάτια καὶ πλαγιὰς καὶ φαράγγια καὶ θαμνόφυτες ἐκτάσεις ποὺ κορόντουσαν δῶδε καὶ ἐκεῖ ἀπὸ βαθειὰ ξεροπόταμα καὶ μεγάλες λάκκες.

Ἀποφάσισε μαζί μὲ τὰ μουλάρια ποῦχε νὰ χρησιμοποίησι γιὰ μουλάρια καὶ τοὺς πιὸ γερούς Ἀβησσυνούς.

Σκοινιά εἶχε μπόλικα κι' ἔτσι κατόρθωσε νὰ δένει τὰ κανόνια καὶ νὰ τὰ ἀνεβάξει καὶ νὰ τὰ κατεβάξει μαζί

μὲ τὰ βλητοφόρα ἀπὸ τὶς πιὸ χειρότερες κακοτοπιές.

Τὴν παράλλη μέρα καταυλιστήκανε, σ' ἓνα μέρος ποὺ οἱ Ἀβησσυνοὶ τὸ λέγανε Μπούλα.

Εἶχανε ὑπολογίσει, πὼς μὲ μιὰ γοργὴ πορεία εἰκοσιτεσσάρων ὥρων θὰ βρισκόντουσαν σιμὰ στὸ Ἀδιγρὰτ καὶ πίσω ἀπὸ τὴν Σαρούτα.

Ἀλλὰ τὸ μεταξὺ τῶν δύο Ἰταλικῶν φάλαγγων, ποὺ εἶχανε προχωρήσει ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ κύριο σῶμα τοῦ Ἰταλοῦ ἀρχιστρατήγου Βαρατιέρι.

Αὐτὲς οἱ δύο Ἰταλικὲς φάλαγγες ἦσαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς δύο γενναίων Ἰταλῶν στρατιωτικῶν, τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Τοζέλι καὶ τοῦ συνταγματάρχου Γκαλιάνι.

Εἶχαν καὶ οἱ δύο δύναμη ἀπὸ δύομισι ὡς τρεῖς χιλιάδες στρατιῶτες κι' ἀπὸ δέκα ὡς δώδεκα κανόνια.

Ὁ Μπαρμπάρας μὲ τὸν Κάσμπας εἶχανε ἀπόφαση νὰ χτυπήσουνε τὴν φάλαγγα τοῦ Γκαλιάνι μὲ τὴν πρόθεση νὰ τὴν σκορπίσουν καὶ νὰ τὴν κατασφάξουν.

Μὲ τὴν πορεία, ποὺ πῆραν εἶχανε βρεθεῖ σιμότερα στὴ φάλαγγα τοῦ Γκαλιάνι, ποὺ σὰν καλὸς στρατιωτικός, ἀλλὰ πολὺ τολμηρὸς, εἶχε κρυφούς προσκόπους καὶ ἀνιχνευτὰς κι' ἐκεῖ ποὺ ὁ Μπαρμπάρας μὲ τὸν Κάσμπας πιστεύανε πὼς δὲν τοὺς εἶχανε ἀνακαλύψει οἱ Ἰταλοὶ, ἐδεχτήκανε αἰφνιδίως μιὰ ἐπίθεση πυροβολικοῦ ἀπὸ πολὺ μακριὰ.

Ὁ Μπαρμπάρας σηκώθηκε προτοῦ ξημερώσει.

Σήκωσε ὅλους τοὺς πυροβολητὰς στὸ πόδι καὶ σὰν νὰ εἶχε προαίσθηση πὼς τὴν ἡμέρα ἐκείνη θὰ γινότανε μεγάλο πατατόραχ, ἐπιθεώρησε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ τρία κανόνια του, τὰ σκοπευτικὰ τους μηχανήματα, καὶ τὰ βλητοφόρα μὲ τὰ πυρομαχικά.

Καθὼς ξημέρωσε ἀρχίσανε τὴν πορεία. Ὁ Μπαρμπάρας μὲ τὴν πρόνοια, ποὺ τὸν χαρακτήριζε εἶπε στὸν Κά-

σπα, πὼς; ἔπρεπε οἱ γυναῖκες νὰ πᾶνε ὅλες πίσω.

— Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, τοῦ εἶπε μπορούμε νὰ ποῦμε σὲ πόλεμο καὶ οἱ γυναῖκες θὰ μᾶς φέρουν ἐμπόδιο καὶ στὸ πεζικό μας καὶ πρὸ παντὸς στὸ πυροβολικό.

Ἔτσι κατόρθωσε, πρὸς μεγάλη θλίψη καὶ στενοχώρια τοῦ Μαρίνου, νὰ ρίξει ὅλες τὶς γυναῖκες πίσω στὴν ὀπισθοφυλακή.

Τὸ πυροβολικό ἔμεινε ἀπληλαγμένο

ἀπὸ τὶς γυναῖκες, καὶ τὰ κανόνια μπορούσαν νὰ κινηθοῦν χωρὶς τὰ ἐμπόδια, ποὺ θὰ φέρνανε σίγουρα οἱ ἐκπληξὴ καὶ ἡ τρομάρα τῶν γυναικῶν, ἂν ἔσκαγε μεταξὺ τους καμμιὰ Ἰταλικὴ ὀβίδα.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς δὲν γελάστηκε.

Κα βάλα στὸ μουλάρι του, προχωροῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὰ κανόνια καὶ δὲν ἄφηνε τὰ γυαλιὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Εἶχε τὴν ὑποψία, πὼς

ἦταν ἀδύνατο οἱ Ἰταλοὶ νὰ μὴ εἶχαν ἀνακαλύψει τὴν πορεία τῆς φάλαγγας καὶ νὰ μὴν τῆς εἶχανε στήσει κάποιο καρτέρι.

Ὁ Κάσπα τὸν ρωτοῦσε κάπου-κάπου, τί βλέπει καὶ ἂν διακρίνει τίποτα.

Μιὰ στιγμή ὁ Μπαρμπαρᾶς κράτησε τὸ μουλάρι του.

Σήκωσε τὸ χέρι του ψηλὰ καὶ ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε δυνατὰ καὶ ἄγρια :

— Ἀλτ !...

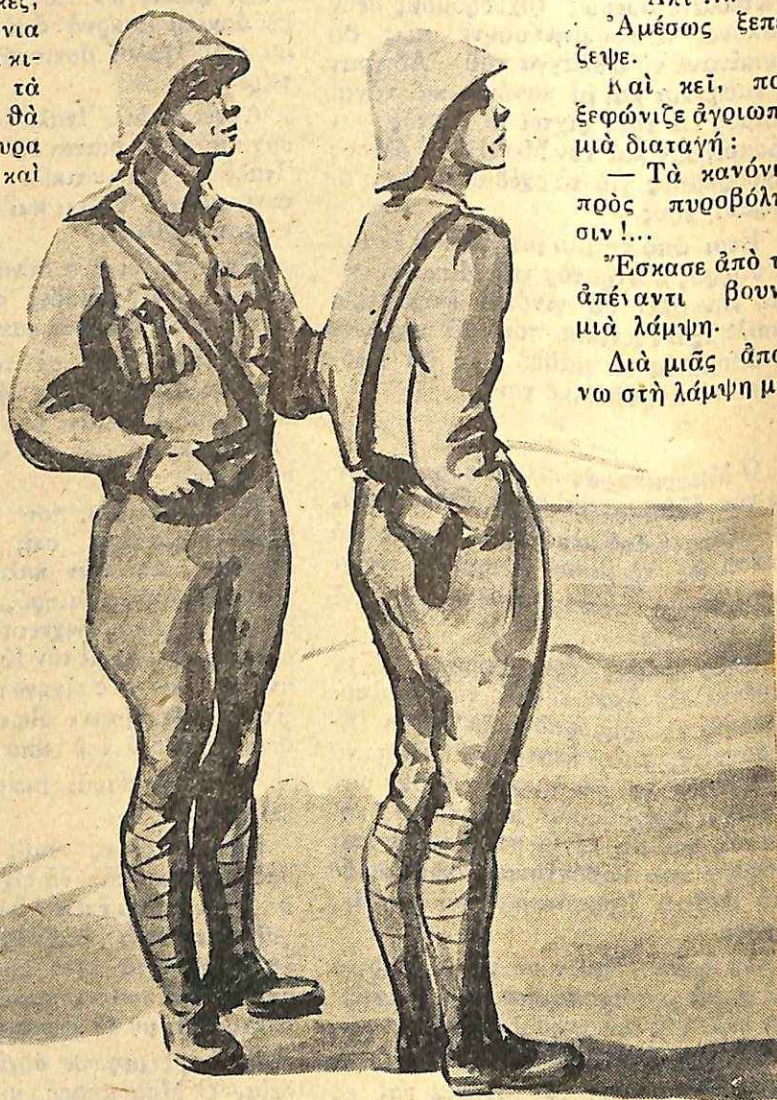
Ἀμέσως ἔπεξε.

καὶ κεῖ, ποὺ ξεφώνιζε ἀγριωπὰ μιὰ διαταγή :

— Τὰ κανόνια πρὸς πυροβόλησιν !...

Ἔσκασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι βουνὸ μιὰ λάμψη.

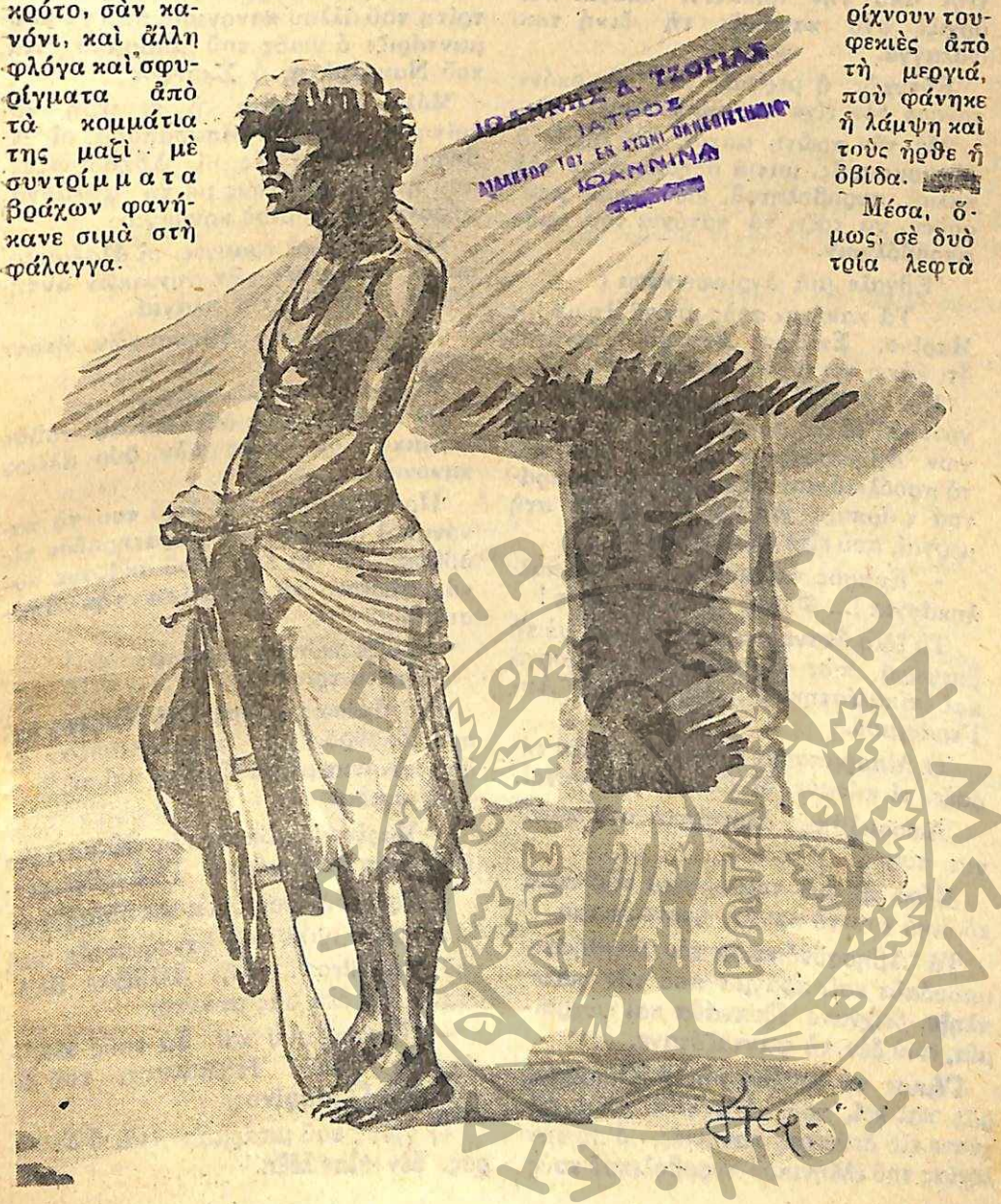
Διὰ μᾶς ἀπᾶνω στὴ λάμψη με-

τὰ πέντ' ἔξη δευτερόλεπτα, ἀκούστηκε ἓνα οὐρλιαχτὸ τρομερό.

Πρωτοῦ νοιώσουνε οἱ Ἀθησσυνοί, τί ἦτανε ἐκείνη ἡ λάμψη καὶ τὸ οὐρλιαχτό, μιὰ ὀβίδα μουγκρίζοντας χτύπησε καμμιὰ πενηνταργιὰ ἐξήντα μέτρα πάρα κάτω ἀπὸ τὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, ποὺ βρισκόντουσαν.

Ἔσκασε μὲ κρότο, σὰν κανόνι, καὶ ἄλλη φλόγα καὶ σφυρίγματα ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς μαζὶ μὲ συντρίμματα βράχων φανήκανε σιμὰ στὴ φάλαγγα.

Διὰ μᾶς τότε γίνηκε μιὰ σύγχυση καὶ ἓνα ἀνακάτεμα.

Οἱ Ἀθησσυνοὶ δὲν περιμένανε τὴν κανονιά.

Ξαφνιασθηκαν, ἀνακατεύθηκαν καὶ μπουλούκια-μπουλούκια καθὼς ἦτανε χωρὶς πειθαρχία τρέχανε ἄλλοι ἀπὸ δῶ καὶ ἄλλοι ἀπὸ κεῖ, καὶ μερικοὶ

ἄρχισαν νὰ οἰχνοῦν τουφεκιὲς ἀπὸ τὴ μεργιά, ποὺ φάνηκε ἡ λάμψη καὶ τοὺς ἤρθε ἡ ὀβίδα.

Μέσα, ὅμως, σὲ δυὸ τρεῖς λεπτὰ

φάνηκε ἀπὸ τὴν ἴδια μεργιά δευτέρα, τρίτη καὶ τέταρτη λάμψη, καὶ ἄλλες τρεῖς ὀβίδες ἤρθανε μὲ ἀποτρόπαιο οὐρλιαχτὸ καὶ σκάσανε ἀπάνω στὴν πλαγιά μὲ ἄλλους κρότους, λάμψη καὶ σφυριγματιές.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς κατάλαβε ἀμέσως, τί γινότανε.

Ἡ Ἰταλικὴ φάλαγγ εἶχε στήσει καρτέρι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλαγιά καὶ ὄρχιζε στὸ κανονίδι τῆ δικῆ του φάλαγγα.

Εὐτυχῶς ἡ μεργιά, ποὺ βρισκόντουσαν δὲν εἶχε ἀπότομη κλίση.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά, ποὺ ἔβριξε ὁ Μπαρμπαρᾶς, ματιά ἀξησημένου καὶ καλοῦ πυροβολητοῦ, εἶδε, ποὺ μπορούσε νὰ τάξει τὰ κανόνια του πρὸς πυροβόλῳ.

Ἔβγαλε μιὰ ἄγριοφωνάρα :

—Τὰ κανόνια πρὸς πυροβόλῳ !... Μαρίνο, Σκούρο, Σταῦρο, Πανάγο, ὅτι κάνω γὼ θὰ κάνετε καὶ σεις.

Καὶ ὁ ἴδιος ἄρπαξε τὸ πρῶτο κανόνι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἐξησημένων Ἀθησυνῶν τὸ ξεθιλήκωσε ἀπὸ τὸ προόλκιο καὶ μὲ τὰ γερά του μπράτσα τ'ἄρπαξε γιὰ νὰ τὸ στρίψει στὴ μεργιά, ποὺ εἶχε δεῖ κατάλληλη.

—Ἐμπρὸς παιδιά !... Γρήγορα παληκάκια !... Φωτιά στοὺς Ἰταλοὺς !

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Μαρίνος μὲ τὴ διαφορὰ, πὼς σταυροκοπήθηκε γοργὰ καὶ ἐπικαλεστικῶς τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ἀη-Γεράσιμου.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς οὔτε εἶδε, οὔτε τήραξε, τί κάνανε οἱ ἄλλοι Ἀθησυνοί.

Ἀφοσιώθηκε ὁλοψύχως στὰ κανόνια του.

Μέσα σὲ δυὸ τρεῖς λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ δικό του τὸ κανόνι ἦτανε ἕτοιμο.

Τὰ Ἀθησυνόπαιδα τὸν βοηθήσανε σπουδαῖα καί, πράγμα ποὺ τὸν κατέπληξε, δείχνανε ἔξυπνάδα καὶ ψυχραιμία, ποὺ δὲν τὴ φανταζότανε.

Γέμισε τὸ κανόνι του ὁ Μπαρμπαρᾶς καὶ καί, ποὺ οἱ Ἰταλοὶ τοὺς ὀρχνανε τὶς δευτέρες κανονιές, ὁ πρῶτον λοχίας τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ τοὺς

ἔσκασε τὴν πρώτη κανονιά.

Μὲ τὸν κρότο τῆς ὄλοι οἱ Ἀθησυνοὶ πήρανε τέτοιον θάρρος, καὶ ῥίξανε τέτοιες κραυγές καὶ ἀλαλαγμούς, σὰν νὰ εἶχανε μαζί τους τοὺς κεραυνούς καὶ τὰ ἀστροπελένια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὶς φλόγες καὶ τὶς ρομφαῖες τῶν ἀρχαγγέλων.

Σὲ ἓνα λεπτὸ ἀκούστηκε ἡ δευτέρα κανονιά, τοῦ Μαρίνου, καὶ ἀμέσως ἡ τρίτη τοῦ ἄλλου κανονιοῦ, ποὺ τὰ κουμαντάριζε ὁ γυιὸς τοῦ μπάρμπα Λιά, τοῦ Ναυπλιώτη, ὁ Σκούρος.

Μόλις κροτήσανε ἡ δευτέρα καὶ τρίτη κανονιά τοῦ Μπαρμπαρᾶ, οἱ Ἀθησυνοὶ καὶ αὐτὲς οἱ Ἀθησυνέζες, ποὺ ἦτανε μαζί τους μὲ τὴ φάλαγγα, πήρανε ἓνα φοβερὸ κουράγιο.

Οἱ φωνές, οἱ κραυγές, οἱ ἀλαλαγμοὶ καὶ οἱ στριγγλιές τῶν γυναικῶν ἀντηχῆσαν ἀπὸ ὅλη τὴν πλαγιά.

Ἡ χαρὰ τῶν Ἀθησυνῶν ἦτανε καταπληκτικὴ.

Εἶχανε καὶ αὐτοὶ κανόνια.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς οὔτε κοίταζε, ποῦθεν πήγαιναν οἱ ὀβίδες τῶν δύο ἄλλων κανονιῶν.

Προσηλώθηκε στὸ δικό του τὸ κανόνι καὶ πρόσεχε καὶ παρατηροῦσε τὶς ὀβίδες, γιὰ νὰ δεῖ, ποῦ σκάζανε καὶ νὰ μπορέσει νὰ κανονίσει τὴν ἀπόστασιν.

Ἐβριξε δευτέρα κανονιά.

Ἐπειτα τρίτη.

Καὶ ἀμέσως φώναξε στὸ Μαρίνο καὶ στὸ Σκούρο, ποὺ κουμαντάριζαν τὰ δυὸ κανόνια μὲ τὰ ἔξυπνα καὶ πειθαρχικὰ παιδιά.

—Μαρίνο !... Σκούρο !... Κανονίστε ἀπόστασιν 3200 μέτρα. Τ' ἀκούτε ρε ;

—Τρεῖς διακόσια; ρώτησε ὁ Μαρίνος.

—Ναί ! 3200, τοῦ ξαναφώναξε καὶ τοῦ πρόσθεσε : Μὴν ἀλλάξετε ἀπόστασιν, ἂν δὲν σὰς μηνύσω.

—Ἐγνοῖα σὺ καὶ θὰ τοὺς κανονίσω ἐγὼ τοὺς Ἰταλιάνους, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μαρίνος.

Ὁ γυιὸς τοῦ μπάρμπα Λιά, ὁ Σκούρος, δὲν εἶπε λέξη.

Ἀκουσε τὴν ἀπόστασιν καὶ μὲ τὰ δὺς εἶχε μάθει γιὰ τὸ χειρισμὸ τοῦ κανονιοῦ στὴ σκόπευση καὶ στὸν κανονισμό τῆς ἀποστάσεως, τὰ κατάφερε γρήγορα γρήγορα καὶ ἔβριξε τὴν τρίτη κανονιά του στὴν ἀπόστασιν, ποὺ τὸν διέταξε ὁ Μπαρμπαρᾶς.

* *

Τὰ πράγματα ἤρθανε πολὺ εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ σχέδιον ἐκεῖνο τοῦ Ἀθησυνιακοῦ πυροβολικοῦ.

Ἡ τολμηρὴ φάλαγγα τοῦ Γκαλιάνι δὲν φανταζότανε ποτέ, ὅτι οἱ Ἀθησυνοὶ θάχανε φιάσι πυροβολικὸ.

Γι' αὐτὸ τὰ τέσσαρα κανόνια τῆς φάλαγγος ἦτανε τοποθετημένα σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πλαγιά, ποῦτανε γεμάτη ἀπὸ θάμνους καὶ χαμόδεντρα.

Ἦτανε δηλαδή, ὅπως ἔλεγε κατόπι ὁ ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ, ὁ πολὺς ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ τῶν Ἀθησυνῶν Μπαρμπαρᾶς, ἀκάλυπτη.

Ἔτσι ὁ πεπειραμένος ἐκεῖνος καὶ καλὸς πυροβολητὴς τοὺς βρήκε στὴν τρίτη κανονιά τὴν ἀπόστασιν καί, πρᾶμα παράξενον, ποὺ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ καὶ στὴν τύχη, ἡ κανονιά πὶ ὄριξε ὁ Σκούρος, τὸ παιδί τοῦ μπάρμπα Λιά, πέτυχε γερὰ τὸ στόχο.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς, ποὺ τήραγε μὲ τὰ γυαλιὰ γιὰ νὰ δεῖ, ποῦ σκάζανε οἱ ὀβίδες, ἔβγαλε μιὰ χαμόδουνη κραυγὴ :

—Μπράβο, Σκούρο, φώναξε.

Εἶδε, πὼς ἡ ὀβίδα τοῦ παιδιοῦ ἔσκασε μεταξὺ ἐνὸς κανονιοῦ καὶ ἐνὸς βλητοφόρου, ποὺ ἦταν ἀπὸ πίσω του.

Εἶδε τὴ σύγχισιν καὶ τὴν ταραχὴ τῶν Ἰταλῶν πυροβολητῶν καὶ πὼς μερικοὶ σκόρπισαν στὸ ξαφνικόν, ποὺ τοὺς εἶχε ἔρθει, καὶ ποῦδὲν τὸ φανταζόντουσαν οὔτε στὸ ὄνειρό τους.

Ὁ Μπαρμπαρᾶς ἔβριξε ἀμέσως δευτέρα καὶ τρίτη κανονιά δική του.

Ἐβριξε καὶ ὁ Μαρίνος ἄλλες δυὸ τρεῖς κανονιές.

Γινότανε δηλαδή μιὰ μονομαχία μεταξὺ τῆς Ἰταλικῆς πυροβολοκράτειας καὶ

τῶν τριῶν κανονιῶν τοῦ ρωμηοῦ ὑπαξιωματικοῦ, ποὺ οἱ Ἀθησυνοὶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεργιά καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη βλέπανε καὶ χάσκανε σὰν θεαταί, γιὰ τὴν ἀπόστασιν ἦτανε μεγάλη καὶ μεσολαβοῦσε καὶ ἓνα ξεροπόταμο, ποὺ ἦτανε ἀδύνατον νὰ περᾶστέι εὐκολὰ, ἀπὸ τὰ βράχια καὶ τὰ λιθάργια, ποὺ ἦτανε ἀσφρασμένα καὶ γκρεμισμένα στὴν κοίτη του ἡ ψηλὰ στὴ ὄχθη του.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Μπαρμπαρᾶ νὰ βρεῖ τόσο γρήγορα τὴν ἀπόστασιν καὶ ἡ ἄλλη ἐπιτυχία τοῦ Σκούρου νὰ καρφώσει τὴν ὀβίδα του μεταξὺ ἐνὸς κανονιοῦ καὶ ἐνὸς βλητοφόρου, ταραξάνε πολὺ τοὺς Ἰταλοὺς πυροβολητάς, ποὺ εἶχανε πιστέψει, πὼς θὰ κατακοιμάτιζαν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν καὶ χωρὶς κανένα κίνδυνον τὴν Ἀθησυνιακὴ φάλαγγα.

Αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία εἶχε ἔρθει σὲ στιγμὴ κρίσιμωτάτη.

Τὴ στιγμὴ δηλαδή, ποὺ οἱ Ἰταλοὶ εἶχανε βρεῖ καὶ αὐτοὶ τὸ στόχο καὶ μπάσανε δυὸ ὀβίδες τοὺς χαμηλότερα ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ Μπαρμπαρᾶ ἴσαμε εἴκοσι καὶ τριάντα μέτρα.

Κατὰ σύμπτωση ἡ δευτέρα ἀπ' αὐτὲς τὶς δυὸ ὀβίδες ἔσκασε σιμὰ στὸ δευτερό κανόνι, ποὺ τὸ κουμαντάριζε ὁ Μαρίνος.

Ἡ λάμψη τῆς ἐκκρήψεως καὶ τὰ κομμάτια, ποὺ τίνανε τὸ σκάσιμο, εὐτυχῶς δὲν περᾶσαν κανέναν ἀπὸ τοὺς πυροβολητάς καὶ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ δευτέρου κανονιοῦ.

Λίγο ὅμως ἔλειψε νὰ πάθει ὁ Μαρίνος μεγάλη συμφορὰ.

Ἡ ὀβίδα τίνανε καὶ σκόρπισε πέτρες καὶ μέσα στὸν καπνὸ ὁ Μαρίνος αἰσθάνθηκε, πὼς τὸν βάρεσε ἓνα πρᾶμμα σκληρὸ στὸ κεφάλι.

Ζαλιστικῶς, κλονίστηκε καὶ πῆγε νὰ πέσει χάμω.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πίστεψε, πὼς τὸν ἔφαγε ἡ ὀβίδα, καθὼς ἔλεγε.

Ἀλλά, ἂν ἔτρωγε στὸ κεφάλι κομμάτι ἀπὸ τὴν ὀβίδα, θάπεφτε νεκρός, γιὰ τὸν ὀδυνημένον σίδερον θὰ τοῦ τίνανε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

Τὸν εἶχε βαρέσει μιὰ κοτρόνα καὶ ἡ ζαλάδα του δὲ βάσταξε οὔτε ἓνα λεπτό.

Εὐτυχῶς εἶπαμε, πὼς τὴ στιγμή, ποὺ οἱ Ἰταλοὶ πετυχαίνουν τὸ στόχο καὶ θὰ κάνανε συμπαράλια τὰ τρία κανόνια τῶν Ἀβησσυνῶν μέσα σὲ πέντε δέκα λεπτά, τοὺς ἦρθε κεραυνὸς ἡ ὀβίδα τοῦ κανονιοῦ τοῦ Σκούρου καὶ πρωτοῦ συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξη τοὺς ταραξάνε ἄλλες δυὸ-τρεις ὀβίδες ἀπὸ τὸ κανόνι τοῦ Μπαρμπαρά.

Ἡ δευτέρα ὀβίδα τοῦ Μπαρμπαρά ἔπεσε μπροστὰ στὰ κανόνια τῶν Ἰταλῶν καὶ τοὺς ἔφερε μεγάλο τάραχο.

Τρίτη ὀβίδα τοὺς τσάκισε καὶ τοὺς κομματιάσε ἓνα ἀπὸ τὰ κανόνια τους.

Βλέποντας μὲ τὰ γυαλιὰ ὁ Μπαρμπαράς, τὴν καταστροφή, ἔρριξε κραυγὲς χαρᾶς.

—Τοὺς σπάσαμε, τοὺς τσάκισαμε!

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξει τὸ φουκαρά τὸ Μαρίνο, ποὺ τὸν εἶχανε πάρει τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τρέχανε στὸ πρόσωπο καὶ στὰ στήθια του, φώναζε ἀγριεμένα.

—Φωτιά!... Φωτιά!... Φεύγουνε!

Τὸ κανόνι τοῦ Μαρίνου εἶχε σιγήσει.

Τὸν Μαρίνο τὸν πήρανε τὰ αἵματα καὶ ὁ Σταῦρος καὶ ὁ Πανᾶγος, ποὺ δουλεύανε στὸ κανόνι του, μαζί μὲ τ'ἄλλα Ἀβησσυνόπουλα ταραχτήκανε σαστίσανε καὶ μὲ σύγχυση μεγάλη ὄξαν καμμιὰ-δυὸ κανονιές, ποὺ πήγανε χαμένες.

Ἔτσι ἡ μονομαχία ἔγινε μὲ τὰ τέσσερα Ἰταλικά κανόνια καὶ μὲ τὰ δυὸ Ἀβησσυνέζικα, ποὺ τὰ κουμαντάρανε ρωμηοί.

Αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο κανονίδι καὶ ἡ μονομαχία δὲν κράτησε πάρα πάνω ἀπὸ κανένα τέταρτο ὥς ἑκοσι λεπτά.

Ὁ Μπαρμπαράς βλέποντας μὲ τὰ γυαλιὰ του, εἶδε πὼς τὸ Ἰταλικὸ πυροβολικὸ ἀνέβηκε καὶ ἔφευγε.

—Α! Α! Α! ἔβγαλε μιὰ φωνή. Φεύγουνε! Φεύγουνε!

Καὶ ἀληθινὰ οἱ Ἰταλοὶ μόλις φάγαν τὴν ὀβίδα τοῦ Μπαρμπαρά, ποὺ τοὺς τσάκισε τὸ ἓνα κανόνι καὶ σκότωσε καὶ πυροβολητὰς καὶ ὑπηρέτες πιστέψανε, καὶ δίκαια, πὼς εἶχαν νὰ κάνουνε μὲ ἐχθρικό πυροβολικὸ, ποὺ θὰ τὸ διευθύνανε ὄχι βέβαια Ἀβησσυνοί, ἀλλὰ Εὐρωπαῖοι.

Πρωτοῦ λοιπὸν ἀρπάζουνε κι' ἄλλες κανονιές, ποὺ μπορούσαν νὰ τοὺς τσάκισουνε καὶ τ' ἄλλα τους πυροβόλα, παύσανε τὸν κανονιοβολισμό, ἀναζεύξανε καὶ οἱ Ἀβησσυνοὶ ὅλοι μὲ γυμνὸ μάτι, τοὺς εἶδανε νὰ φεύγουνε καὶ νὰ χάνονται καὶ νὰ μισοφαίνονται μέσα στὸ πυκνότατο δάσος.

Τότε γίνηκε κάτι παράξενο ἀλλὰ συνηθισμένο στοὺς ἀταχτοὺς στρατοὺς.

Οἱ Ἀβησσυνοὶ πήρανε τέτοιο κουράγιο, τέτοια οὐμή, ποὺ χύθηκαν ἀκράτητοι πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ περάσουν τὴ μεγάλη ρεματιά καὶ νὰ καταδιώξουν τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ βλέπανε νὰ φεύγουνε πρὸς τὸ πυκνὸ δάσος.

Μαζὶ μὲ τὸ πυροβολικὸ, ποῦχε πάθει συμφορὰ, ἔφυγε καὶ πεζικὸ Ἰταλικό, ταχτικὸ καὶ ἀταχτο.

Ὁ Μπαρμπαράς ἀφοῦ μάταια φώναζε ὅσο μπορούσε στὸν Ρὰς Κάσπα νὰ κρατήσῃ τοὺς Ἀβησσυνοὺς ἄρχισε νὰ καταδιώκει μὲ ἐπισκεπτικὲς ὀβίδες τὴ φυγὴ τῶν Ἰταλῶν.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ κανένα τέταρτὸ τῆς ὥρας, οἱ Ἰταλοὶ βρεθήκανε ἐκτὸς βολῆς κανονιοῦ, δηλαδὴ μακρύτερα ἀπὸ τέσσαρες χιλιάδες μέτρα καὶ ὁ Μπαρμπαράς εἶδε, πὼς ἦταν ἐνιελῶς ἀδικο νὰ καίει πυρομαχικά, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ κανένα τρόπο καὶ σταμάτησαν τὰ κανόνια.

Ἀλλὰ οἱ ὀβίδες, ποὺ ἔρριχνε ἦταν ἐκρηκτικὲς καὶ οἰτελευταῖες τρεῖς-τέσσερις, οἱ καταδιωκτικὲς, σκόρπανε μέσα σὲ πυκνὲς συστάδες δέντρων καὶ ἔτσι βάλανε χωρὶς νὰ θέλει ὁ Μπαρμπαράς φωτιά.

Φάνηκε πρώτα καπνὸς πυκνὸς καὶ μαῦρος ἀπὸ δυὸ τρεῖς μεργιές καὶ σὲ λίγο ἀπὸ μιὰ μεργιὰ πήδηξαν κατακόκκινες φλόγες.

Μόνο ἀφοῦ ὁ Μπαρμπαράς διέταξε καὶ ἔπαψε τὸ πῦρ, τότε ἔτρεξε στὸ Μαρίνο.

Ὁ φουκαράς ὁ Μπατιστάτος εἶχε καθήσει ἀπάνω σ' ἓνα βράχο, πίσω ἀπ' τὸ κανόνι του βουτηγμένος στὸ αἷμα καὶ γεμάτος μελαγχολία.

Ἄμα εἶδε τὸ σύντροφό του νὰ ζυγώσει τὸν ῥώτησε μὲ μιὰ ἔκφραση, ποῦτανε ἀνακατεμένη μὲ τραγικότητα ἀλλὰ καὶ μὲ φαιδρότητα.

—Ἐλα, Γιώργη, τήραξέ με. Πέ μου θὰ γλυτώσω;

—Τί ῥωτᾷς, ἂν θὰ γλυτώσεις;

—Εἶμαι ἄσχημα, Μπαρμπαρά.

—Τί λές, βρε Μαρίνο.

—Μὲ βάρεσε ἡ ὀβίδα.

—Ἄν σὲ βάραγε ἡ ὀβίδα, θὰ εἴσουνε κόκκαλο, κάποια κοτρόνα ἄραξε στὸ καύκαλο. Πές πὼς ἦσουνε σὲ πετροπόλεμο.

Πλαῖ στὸ Μαρίνο ἦτανε δυὸ τρία Ἀβησσυνόπουλα καὶ μπροστὰ του γονατισμένη ἡ Ἀκίκο.

Ἡ Ἀκίκο εἶχε σκίσει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴ «σάμα» ἐνὸς παιδιοῦ καὶ μὲ τὰ κομμάτια τῆς τοῦ εἶχε σφουγγίσει τὸ αἷμα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δέσει τὸ σκίσιμο καὶ νὰ τοῦ σταματήσῃ τὸ αἷμα.

Ἡ Ἀκίκο ἦτανε κι' αὐτὴ καταματωμένη καὶ στὰ χέργια καὶ στὸ λαιμὸ τῆς καὶ στὰ γυμνά τῆς στήθια τόσο, ποὺ ὁ Μπαρμπαράς πίστεψε, πὼς εἶχε βαρέσει κι' αὐτή.

Ἡ Ἀκίκο φώναζε νᾶρθε ὁ γιατρός τοῦ Ρὰς Κάσπα, γιατί ὅλοι οἱ Ρὰς καὶ οἱ φύλαρχοι, ποὺ πᾶνε στὸν πόλεμο ἔχουν τὴν ἀκολουθία τοὺς ἓνα γιατρό, ποὺ ὁ Θεός, ἐννοεῖται, νὰ τὸν κάνει γιατρό.

Ἀλλὰ ὁ Ρὰς Κάσπα μαζί μὲ τοὺς Ἀβησσυνοὺς πολεμιστὰς καθὼς καὶ μὲ μέγα πλῆθος γυναικῶν εἶχανε φύγει.

Τοὺς βλέπανε νὰ τρέχουνε κάτω νὰ πηδᾶνε σὰν κατσίκια ἀπὸ τὰ βράχια

καὶ τὰ λιθάργια στὶς ρεματιές μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φτάσουν τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ εἶχανε φύγει καὶ εἶχανε χαθεῖ μέσα σὺν λόγγο.

Οἱ μόνον Ἀβησσυνοί, ποὺ εἶχανε μείνει ἦτανε αὐτοί, ποὺ ἦτανε στὰ κανόνια.

Κι' αὐτοὶ εἶχανε μείνει γιατί ὁ ἴδιος ὁ Μενελικ τοὺς εἶχε διατάξει μὲ ποινὴ θανάτου νὰ μὴν κάνουνε πάσο ἀπὸ τὰ κανόνια καὶ νὰ ἀκολουθήσουνε πιστὰ μέχρι θανάτου τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τους, τοῦ Μπαρμπαρά.

Τὰ παιδιὰ, μείνανε πιστὰ στὶς διαταγές, ἀλλὰ μὲ μεγάλη στενοχώρια γιατί μέσα στὴν ψυχὴ τῶν Ἀβησσυνῶν εἶναι πατροπαράδοτο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τὸ πληγνιστικὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲν βάρβαρη συνήθεια, ποὺ κρίνεται στὴ φυλὴ, ὡς μεγάλος ἡρωϊσμός.

Δηλαδή ἡ σύλληψις ἐνὸς αἰχμαλώτου. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τὸ κόψιμο τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τοῦ αἰχμαλώτου.

Σ' αὐτὸ τὸν τραγικὸ ἀκρωτηριασμὸ εἶναι καταδικασμένος ἐκ τῶν προτέρων κάθε αἰχμάλωτος τῶν Ἀβησσυνῶν.

Αὐτὴ τὴ συνήθεια τώρα κατόρθωσε νὰ τὴν περιορίσει πολὺ ὁ σημερινὸς αὐτοκράτωρ, ἀλλὰ σώζεται ἀκόμα σὲ πολλὲ, ὁρεινὲς φυλές.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη αὐτὴ τὴ συνήθεια τὴν εἶχανε ὅλοι οἱ Ἀβησσυνοὶ καὶ δὲν γλύτωσε ἀπὸ τὸν τραγικὸ ἀκρωτηριασμὸ κανένας αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς.

Τὸ φοβερότερο ἀπὸ ὅλα ἦτανε, πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴ μάχη τῆς Ἀδουας, ποὺ κατεστράφηκε ὅλος ὁ Ἰταλικὸς στρατὸς τοῦ Βαρατιέρι, οἱ Ἀβησσυνοὶ ὄλες τὶς χιλιάδες τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ πιάσανε αἰχμαλώτους τοὺς ἀκρωτηρίασαν κατὰ τὸν τραγικὸ αὐτὸ τρόπο καὶ τοὺς ἔστειλαν κατόπι πεσκέσι στὴν Ἰταλία.

Ὁ Μπαρμπαράς μάταια ἀγωνίστηκε νὰ συγκρατήσῃ τὸν Κάσπα γιατί αὐτὸ πῶκα μὲ τὸν ἀταχτο στρατὸ του ἦτανε ἐπικίνδυνον καὶ μπορούσε νὰ βγεῖ σὲ κακὸ.

Αὐτὸς μὲ τὸ πυροβολικὸ ἦταν ἀδύνατον νὰ τοὺς παρακολουθήσει.

Ἄν οἱ Ἰταλοὶ ἦταν ἄλλοιῶς ὀργανωμένοι καὶ ἔβρανε καὶ καλλίτερα τὸ ἔδαφος μποροῦσαν νὰ μετατρέψουν τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη νίκη τῶν Ἀθησυνῶν σὲ μεγάλη καταστροφή.

Καθὼς εἶχανε μείνει τὰ κανόνια ἀνυπεράσπιστα, μποροῦσε μιὰ Ἰταλικὴ δύναμις ἀπὸ ἓνα—δυὸ λόχους νὰ τοὺς ριχτεῖ καὶ νὰ τοὺς τὰ πάρει.

Ἀλλὰ καὶ κεῖνοι, ποὺ πέφταν ἔτσι ἀνόητα καὶ στὰ στραβὰ κατὰ τὸ λόγο, νὰ πέσουν σὲ καμμιά παγίδα καὶ νὰ θεωρητοῦν ἀπὸ τὸ ταχτικὸ Ἰταλικὸ πεζικὸ, ποὺ ἦταν ὅλο ὀπλισμένο μὲ θρασυγενεὴ τουφέκια.

Ὁ Μπαρμπάρᾶς εἶδε τὴν ἀταξία καὶ τὴν σύγχυση καὶ βεβαιώθηκε, πὼς δὲν

μποροῦσε νὰ κάνει τίποτα καὶ προαντὶς δὲν μποροῦσε σὲ μιὰ κρίσιμη μάχη νὰ βασισθεῖ ἀπάνου σὲ στηρίγματα πεζικοῦ, ποὺ ἦταν τότε ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ πυροβολικοῦ στὶς μάχες.

Ἄφηκε τὰ πράγματα στὴν τύχη τους.

— Δὲν γίνεται τίποτα, μουρμούρισε... Μόνο στὴν τύχη καὶ στὴν παληκαργιά μας μποροῦμε νὰ στηρίχτοῦμε.

Μαντατοφόροι γοργοπόδαροι φύγανε ἀμέσως γιὰ τὸ Μενελίχ, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλουν τὴ μεγάλη νίκη, τὴ φοβερὴ δράση τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὴ μεγάλη καταστροφὴ τῶν Ἰταλῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΡΙΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΡΑΧ. 3.000

Μὲ τὴν βεβαιότητα, πὼς μεταξὺ τῶν ἐλλήνων λογοτεχνῶν, γνωστῶν ἢ ἀγνώστων, ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ γράψουν μυθιστορήματα ἀστυνομικά, περιπετειῶν ἢ ζούγκλας, τὰ «ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ», προκηρύσσουν διαγωνισμό γιὰ τέτοια ἔργα, ποὺ νὰ μὴν ὑπερβαίνουν σὲ μέγεθος, τὰ ὅσα δημοσιεύομε.

Ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ διαγωνισθοῦν, θὰ καταλάβουν εὐκολά, παρακολουθώντας δυὸ—τρία τεύχη μας, τί εἶδους ἔργα θέλομε.

Ὁ διαγωνισμὸς θὰ λήξει ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες: Ὡς τὰ τέλη Μαΐου θὰ δεχόμαστε ἔργα. Τὸν Ἰούνιο θὰ βραβεύομε τρία—ἓνα ἀπὸ κάθε εἶδος—ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν εἰκονογραφημένα στὸ περιοδικὸ μας καὶ θὰ πληρωθοῦν μὲ 1.000 δραχμὲς τὸ καθένα.

Ὅρος μοναδικός: Τὰ ἔργα αὐτὰ πρέπει νὰ ναι πρωτότυπα, τόσο στὴν ὑπόθεση, ὅσο καὶ στὴν ἐκτέλεση καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν καθαρογραμμένα, ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο μεριά τοῦ χαρτιοῦ.

Ὡς εἰς τρεῖς ᾠρῶν ἀμυβῆς ποῦνδρες
ἐσηράμε τὰ τελειότερα ᾠρῶνευτήματα τοῦ

καὶ καταμενύσαμε τὴν
ΠΟΥΔΡΑ

ΔΡΧ.
30